thriller & mystery

LISA UNGER

MINCIUNI PERICULOASE

„Unul dintre cele mai fierbinți thrillere ale anului."
THE NEW YORK POST

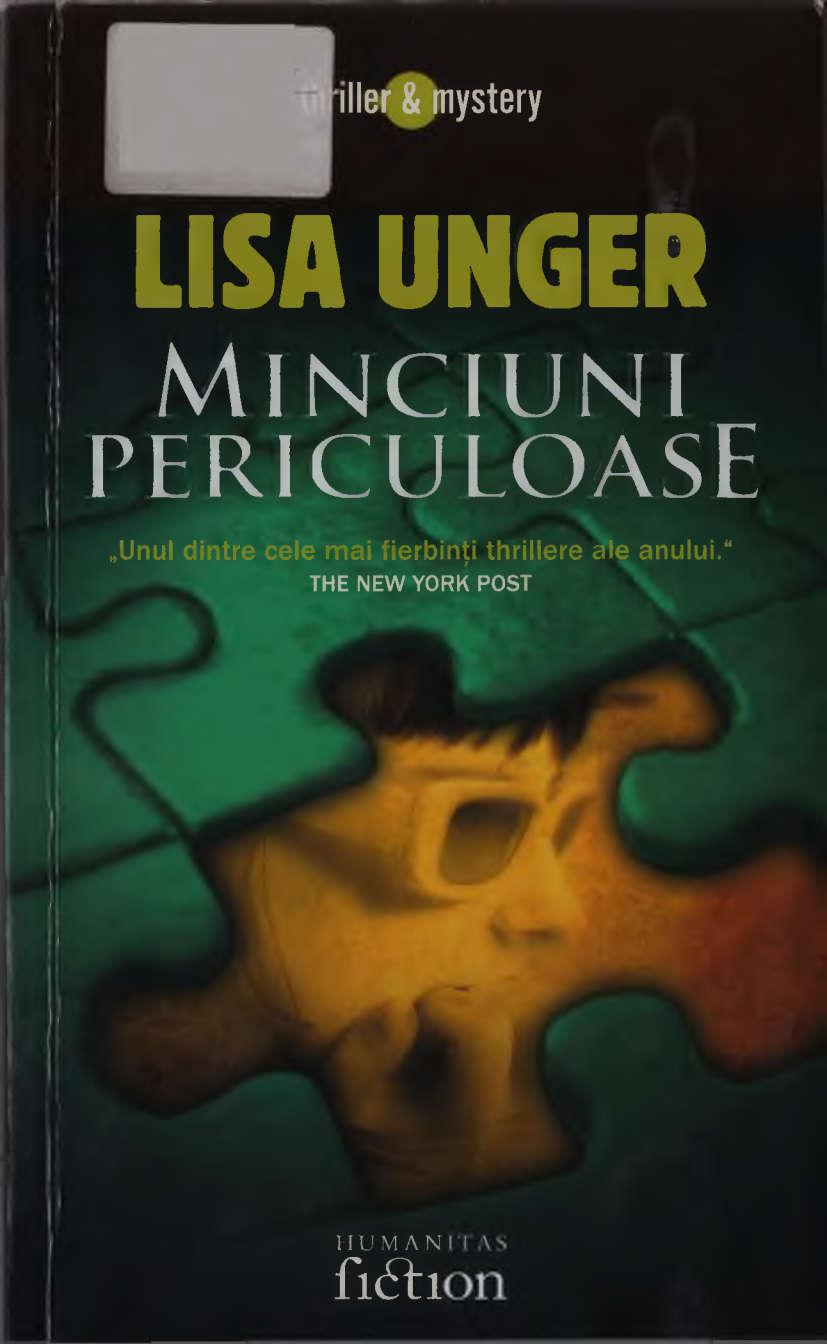

HUMANITAS
fiction

thriller & mystery

LISA UNGER (n. 1970 la Hartford, Connecticut) a absolvit New School of Social Research și a lucrat câțiva ani la New York, în publicitate. A debutat în 2002 cu *Angel Fire*, un *mystery* publicat sub numele ei de fată, Lisa Miscione. După alte trei romane polițiste, a scris un thriller, *Minciuni periculoase* (*Beautiful Lies*, 2006), de data asta semnat Lisa Unger (între timp s-a căsătorit). Romanul a fost o revelație și a consacrat-o definitiv: a ajuns instantaneu în topul *New York Times*, se numără printre puținele „Cărți internaționale ale anului" (Bookspan) și deocamdată este sau va fi tradus în aproape douăzeci de limbi. Cititorii și criticii din SUA o consideră în unanimitate pe Lisa Unger drept una dintre cele mai originale și proaspete voci ale genului, iar Lee Child spune despre *Minciuni periculoase* că este „pe muchie de cuțit, emoționant și sexy". Al doilea thriller al Lisei Unger, intitulat *Sliver of Truth*, va fi publicat în SUA în cursul anului 2007.

LISA UNGER

Minciuni periculoase

Traducere din engleză de
RALUCA MARIA DUMITRU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
GABI DUMITRU

LISA UNGER
BEAUTIFUL LIES
© 2006 by Lisa Unger
This translation published by arrangement with Harmony Books, a division of Random House, Inc.

© Humanitas, 2007, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
UNGER, LISA
Minciuni periculoase / Lisa Unger ; trad.: Raluca Maria Dumitru. – București : Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1622-7

I. Dumitru, Raluca Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Jeffrey.
Ești totul. Întotdeauna.

Căci era un anonim, n-avea nume…
Un orfan, un quidam.

CYPRIAN K. NORWID

25 octombrie 1972

Uneori își dorea ca el să nu existe. Nu-și dorea să nu-l fi cunoscut sau să nu se fi născut, ci să fie lovit de o mașină sau să aibă parte de o moarte violentă, de exemplu să fie înjunghiat într-o încăierare într-un bar sau să-și prindă brațul într-o mașinărie și să sângereze mortal înainte să-l poată salva cineva. Și își dorea ca, în acele clipe finale, când el ar fi simțit viața scurgându-i-se din trup, să înțeleagă ce mare ticălos fusese și în ce hal își ratase viața. Și-l putea închipui, cu sângele adunându-se sub el într-o băltoacă stacojie, căindu-se îngrozit, înțelegând într-un moment de iluminare finală că era pe cale să plătească pentru felul cum se purtase. În acele clipe l-ar fi copleșit regretele. Dar ar fi fost prea târziu. Asta simțea când se gândea la el.

Stătea singură în beznă, întinsă pe patul acoperit cu o cuvertură veche. Radiatorul sufla aer uscat și fierbinte, păcănind puternic din când în când, ca și cum cineva ar fi lovit o țeavă cu un ciocan. Se străduia să audă respirația ușoară și regulată a fiicei ei venind dinspre hol. O rafală puternică de vânt a zgâlțâit fereastra. Știa că afară era frig, mai frig decât fusese vreodată în acea toamnă, totuși transpirase. Apartamentul se încălzea prea tare. Noaptea, bebelușul (deși nu mai era chiar un bebeluș, la aproape doi ani) obișnuia să se dezvelească. Încerca să audă foșnetul,

mișcarea bruscă pe care o făcea copilul în somn când împingea cuvertura la o parte. Pândea și alte zgomote.

Bătăile nebunești ale inimii ei se potoliseră, la fel și țipetele copilului, dar știa că el avea să se întoarcă. Stătea întinsă, cu telefonul în mână, îmbrăcată cu un pulover gri și blugi, încălțată cu bascheți. Ținea lângă picior o bâtă de baseball. Dacă se întorcea, era hotărâtă să sune iar la poliție, chiar dacă mai veniseră o dată după ce el plecase. Obținuse un ordin de restricție. Erau obligați să vină ori de câte ori le-ar fi telefonat.

Îi venea greu să creadă că viața ei ajunsese în acest punct. Dacă n-ar fi avut fetița, și-ar fi spus că existența ei era o catastrofă: prea multe greșeli, prea multe așteptări înșelate. Cel puțin știa că făcuse măcar un lucru bun, că în ciuda tuturor greutăților copilul ei era fericit și sănătos și iubit.

Afișajul ceasului de lângă pat clipea verde, și singurele zgomote pe care le auzea acum erau respirația fetiței și zumzetul frigiderului. Vechi și ostenit, frigiderul hârâia și tremura din când în când. Nu-l mai remarca aproape deloc, cu excepția momentelor când asculta încordată întunericul, întrebându-se unde era el și ce va mai încerca să facă.

Când i-a spus că e însărcinată, relația lor era oricum pe terminate – dacă se putea numi relație. Ieșiseră în oraș de câteva ori. O luase cu mașina, un Monte Carlo, și o dusese într-o pizzerie unde părea că se cunoaște cu toată lumea. Îi trăsese politicos scaunul ca să se așeze și îi spusese de mai multe ori că e drăguță, mai degrabă pentru a umple golurile unei conversații care nu prea curgea natural.

Văzuseră Candidatul *cu Robert Redford și* Evadarea *cu Steve McQueen. Nu-și dorise în mod special să vadă unul sau altul dintre filme, dar el nu se sinchisise s-o întrebe. Pur și simplu oprise mașina în parcarea cinematografului, se dusese glonț la casa de bilete și spusese ce filme vrea să vadă. Poate că ar fi trebuit să fie un semn pentru ea. Dacă mergi la cinema cu fata pe care ai invitat-o în*

oraș, nu e cazul s-o întrebi ce filme îi plac? Era întuneric în sală, ea ținea între picioare o cutie cu floricele de porumb și el se jucase cu părul ei prins în coadă de cal și-i spusese încă o dată cât e de drăguță. A doua oară, în timpul filmului Evadarea, *îl lăsase să-i atingă sânii și aproape că-i plăcuse. Simțise că se înfierbântă între picioare. În aceeași noapte venise la ea acasă și făcuseră dragoste, dar nu rămăsese până dimineața. S-a mai culcat cu el de câteva ori, însă n-a mai invitat-o în oraș, la pizza sau la film. Apoi, exact când începuse să creadă că se poate bizui pe el, când se obișnuise să-i audă vocea la telefon și să-i simtă brațul pe umeri, a dispărut din viața ei. Dar toți fac la fel, nu-i așa? Săptămâna asta sunt cu tine, săptămâna viitoare nu te mai cunosc. O vreme a sunat-o în fiecare seară, apoi o dată la două zile. În cele din urmă telefonul a tăcut. Se ducea la bucătărie, se uita la aparat și ridica receptorul pentru a fi sigură că funcționează.*

Nimeni n-o învățase să se țină de capul unui bărbat, să-l invite în oraș sau să-l întrebe de ce n-o mai sună. Așadar, când a încetat să mai telefoneze, n-a încercat să-l găsească. Sigur, nu fusese învățată nici să lase un bărbat s-o pipăie într-un cinematograf și să se culce cu el.

Oricum, el era doar un mod de a-și umple timpul, de a uita de bărbatul dinaintea lui. Cât de diferiți păruseră la început, cel puțin pe dinafară. Celălalt avea bani, o dusese în oraș în localuri elegante, îi cumpărase cadouri, rochii și bijuterii. Îi vorbise în franceză și ea, chiar dacă nu înțelesese un cuvânt, fusese impresionată. Când se plictisise de ea îi sugerase că putea să-i găsească o slujbă în altă parte. Erau atât de diferiți. Dar la urma urmei erau la fel, nu-i așa? Se plictiseau și voiau ca ea să dispară din viețile lor. Deveneau distanți și reci. Sau violenți, ca ultimul.

Părinții ei, amândoi fumători înrăiți, muriseră la interval de doi ani, mult prea tineri. Mama ei se sfârșise încet, în chinuri, din cauza unui emfizem; tatăl ei făcuse un atac de cord. Nu avea frați sau surori. Nu avea pe cine să

facă de ruşine cu copilul ei din flori şi nici cui să ceară sprijin. Singura ei prietenă era Maria, o femeie care locuia un etaj mai jos şi pe care toată lumea o cunoştea drept Madame Maria. Destul de vârstnică, Maria îşi câştiga pâinea ghicind în cărţi şi împărţind în stânga şi-n dreapta sfaturi din partea „Zeiţei", cum îi plăcea ei să spună. Madame Maria o anunţase că va primi un dar. Spunea asta mereu. Atunci avusese dreptate.

Când a fost sigură, s-a dus să-l anunţe. A întrebat-o cum de ştia că era al lui. A început să-l urască. Nu-i venea să creadă că se dăruise într-un mod atât de ieftin cuiva care merita atât de puţin. L-a asigurat că nu voia nimic de la el, doar să-i ofere şansa de a fi tată. A plecat şi a lăsat-o în parcare. Începuse să plouă, o ploaie fină, şi ea ascultase zgomotul maşinii care se îndepărta. Făcuse o greşeală când se întâlnise cu el. Îl judecase greşit, crezuse că va fi alături de ea. Altă greşeală.

Apoi, poate din cauză că se simţea vinovat, poate din curiozitate sau cine ştie, pentru că nu-şi pierduse complet capacitatea de a iubi, i-a făcut o vizită când fetiţa avea câteva luni. Părea că îl interesează rolul de tată. Dar, după o vreme, a început să se comporte ca la cinematograf. Credea că are dreptul să aleagă de unul singur filmul şi, dacă tot făcea asta, să o mai şi pipăie puţin. S-au dat primele lupte. Telefoane la poliţie. Scuze. Acceptate, de dragul copilului. Iar şi iar... Până în după-amiaza aceea de neiertat. Atunci a început războiul.

Iar de-atunci petrecuse multe nopţi ca asta, îmbrăcată, întinsă pe pat, aşteptând cu lumina stinsă. Avusese destul timp la dispoziţie pentru a se întreba cum de i se întâmplase aşa ceva. Îşi amintise fiecare întâlnire, disecase şi analizase toate cuvintele şi acţiunile ei, întrebându-se unde greşise. Un singur lucru îi venea în minte: faptul că el n-o întrebase niciodată ce film i-ar fi plăcut să vadă. Asta ar fi trebuit să-i spună ceva despre ce fel de bărbat era. Câteodată detaliile sunt foarte importante.

Își amintea după-amiaza aceea, o simțea ca pe un stigmat încrustat în piele. „MR". Mamă Rea. Își amintea că Maria o sunase la serviciu și că alergase acasă, unde lăsase copilul în grija lui. Își amintea că, în timp ce urca treptele două câte două, auzise țipete sfâșietoare pe care nu le putea confunda, care îi frângeau sufletul și făceau o conexiune directă între inima ei și cea a fetiței. Își amintea cum năvălise pe ușă și-l văzuse stând pe canapea, cu groaza întipărită pe față. Ușa dinspre camera copilului era închisă. O închisese el, ca să nu mai audă țipetele. Ei i se făcuse rău. În timp ce izbea ușa de perete, își simțea fiecare celulă din corp arzând de durere. Fetița era în cărucior, vânătă la față de plâns, cu un braț îndoit într-un unghi nefiresc, oribil. A luat-o și a alergat la ușă, strigând „Ce-ai făcut? Ce-ai făcut? Uite ce-ai făcut!" El stătea acolo, tăcut, cu brațele larg deschise. Nu s-a mai uitat la el și a coborât scările în fugă. Copilul rănit urla în brațele ei.

N-a fost în stare să aștepte ambulanța. A pus copilul pe bancheta mașinii cât de ușor a putut. Simțea țipetele ca pe niște cuțite care o crestau și o sfredeleau pe dinăuntru și propriile ei lacrimi aveau gust de sânge. Încercase să-și stăpânească tremurul glasului când șoptise, în timp ce conducea nebunește spre spital: „E în regulă. E în regulă, dragostea mea. Mami e aici".

În salonul de urgențe, medicul de gardă i-a luat copilul din brațe. A alergat în urma lui, în timp ce el se îndrepta în grabă spre salonul de pediatrie. S-a rugat. S-a rugat ca doctorul fetiței ei, care lucra alternativ la clinica Little Angels și la spital, să fie acolo. Rugăciunile i s-au împlinit și, după câteva minute, copilul era în mâinile lui grijulii.

— O, fetița mea. Ce ți s-a întâmplat? a spus el încetișor.

N-a reușit să facă altceva decât să stea nemișcată și tăcută lângă el.

— Mămico... a zis el cu blândețe. Niciodată nu-i spunea pe nume când se ocupa de copil. Știu că e înfricoșă-

tor, dar am să te rog să aştepţi afară, ca să pot s-o îngrijesc pe micuţă. Eşti foarte supărată şi speriată, iar ea ştie asta, simte asta. Vrei să fii curajoasă şi să aştepţi afară?

A dat din cap, împotriva voinţei ei, şi s-a lăsat condusă afară. Sora care o însoţise, o tânără cu ochi de un albastru strălucitor, ascunşi în spatele unor ochelari cu rame groase de baga, se uita la ea cu un amestec de compasiune şi suspiciune. Privirea ei exprima însă şi judecată. Rece şi precisă. Oare sunt în stare să creadă că aş putea să-i fac rău fiicei mele, se întrebase ea prin ceaţa spaimei care-i întuneca mintea. Chiar pot să creadă aşa ceva?

În timp ce se uita fix la uşile care dădeau spre camera de examinare, pieptul parcă stătea să-i explodeze din cauza presiunii emoţiilor. Ţipetele copilului s-au transformat în scâncete, apoi s-a aşternut tăcerea. Era paralizată, ţintuită de scaunul din plastic portocaliu pe care stătea, incapabilă să-şi dea seama care era cauza tăcerii. Apoi, după o veşnicie, doctorul a ieşit din sala de urgenţe.

– Se va face bine, a spus el cu blândeţe, aşezându-se lângă ea şi punându-i o mână pe genunchi.

A continuat cu detalii despre cât de fragil este osul fracturat al unui copil de câteva luni, despre măsurile speciale pe care le luau atunci când se ocupau de asemenea cazuri şi despre cum vor trebui să procedeze pe parcursul vindecării. Şi-a repetat în gând cuvintele „va fi bine" până când inima ei a acceptat informaţia, regăsindu-şi ritmul normal, până când sângele şi-a reluat cursul şi a readus-o la viaţă. Din cauza groazei, fusese suspendată între viaţă şi moarte, se chinuise cumplit până când fusese sigură că fetiţa nu mai suferea.

– E în regulă, i-a spus doctorul, privind-o în ochi. Se va face bine.

Dar privirea lui exprima şi altceva. În privirea lui, de obicei atât de amabilă şi de caldă, citea acum îngrijorare şi suspiciune.

Au stat la spital aproape toată noaptea, pentru că fetiţa a fost anesteziată şi braţul i-a fost îmbrăcat într-un

ghips micuț. Doctorul a rămas cu ele până când garda lui s-a terminat. În timp ce se pregătea să plece, i-a atins brațul și s-a uitat la ea cu o expresie pe care n-a reușit s-o descifreze.

– Îți iubești copilul mai mult decât orice pe lume, nu-i așa? a întrebat-o el, foarte trist.

— Da.

— Ești în stare să o aperi?

Întrebarea i s-a părut foarte ciudată, mai ales că era ecoul îndoielii din inima ei îndurerată.

— Oricine ar vrea să-i facă rău va trebui mai întâi să mă ucidă pe mine.

Doctorul a clătinat din cap.

— Să ne asigurăm că nu se ajunge la asta. Nu uita să dai o declarație la poliție. Ne vedem la clinică joi sau mai devreme dacă apare vreo problemă.

Vocea lui devenise sumbră. Ea a dat din cap, supusă.

— Aș vrea ca fetița mea să aibă un tată ca dumneavoastră, a zis ea în timp ce doctorul se îndepărta.

S-a uitat la ea într-un fel ciudat, a fost gata să spună ceva, apoi s-a răzgândit. I-a zâmbit, un zâmbet cald, mângâietor, plin de compasiune.

— Și eu. Și eu.

Ori de câte ori își aducea aminte de noaptea aceea, inima i se umplea de o ură proaspătă pentru bărbatul care-i făcuse rău copilului ei. Îi întărea hotărârea să nu ia în seamă implorările lui constante de iertare, rugămințile lui neîncetate de a-l lăsa un minut, doar un minut cu fetița. Îl copleșea apoi furia, provocată de refuzul ei. Faptul că îi făcuse rău fetiței fusese un accident. Nu dorise să-i facă rău, pretindea el. Părea că regretă. Dar ea își amintea mereu de întrebarea doctorului: Ești în stare să o aperi? *Putea să răspundă „da" din toată inima doar dacă reușea să-l țină departe de ele.*

Poate că ațipise puțin, dar ceva o făcuse să tresară. A lăsat telefonul și a strâns în mâini bâta de baseball. Stătea

întinsă, în liniște, ascultând noaptea, în timp ce adrenalina îi pulsa în vene. Copilul s-a mișcat în somn și a oftat. A auzit un trosnet metalic foarte slab, urmat de altul. Zgomotul unui arc întins, poate ușa din plasă de la intrare care era deschisă cu mare grijă.

Până atunci el nu acționase niciodată în tăcere. Întotdeauna făcea mult zgomot. Avea gâtul uscat. S-a dat imediat jos din pat, fără un sunet, uitând complet de telefon. Greutatea bâtei era oarecum liniștitoare. S-a oprit în pragul ușii și a cercetat cu atenție sufrageria mică a apartamentului. De acolo putea vedea și ușa de la intrare. Brusc, încuietoarea i s-a părut fragilă și s-a blestemat în sinea ei că nu instalase o yală cu lanț, așa cum îi recomandaseră polițiștii. Era prea scumpă. Fereastra de lângă ușă era încuiată, dar se afla deasupra unui palier la care putea ajunge oricine urcând câteva trepte.

Oare tocmai văzuse o umbră trecând prin fața ferestrei? Draperiile erau trase, dar luminile din parcare erau puternice și uneori zărea siluetele oamenilor care mergeau spre apartamentele lor. A ascultat atent, dar n-a mai auzit nimic. Era pe punctul să se relaxeze când zgomotul s-a repetat. Arcul întins. Oare trecuse de plasa pentru țânțari și ajunsese în fața ușii încuiate? Respirația i s-a accelerat și a simțit o greutate în piept.

S-a uitat la telefonul pe care-l lăsase pe pat și s-a gândit să sune la poliție. Dar îi era rușine să-i cheme iar degeaba. Mai devreme, până când ajunseseră acolo, el plecase deja. Și chiar dacă înregistraseră și de data asta plângerea ei și fuseseră la fel de respectuoși, începuse să se simtă ca băiatul din poveste care țipă că vine lupul. Dacă i-ar fi sunat și iar nu s-ar fi întâmplat nimic, s-ar fi simțit îngrozitor. A strâns bâta în mâini și s-a apropiat de ușă.

Se mișca încet, în tăcere. Și-a spus din nou că, atunci când venea, făcea întotdeauna zgomot. Nu încercase niciodată să intre pe furiș și să le bată. Sau – celălalt coșmar al ei – să-i răpească fetița. În ultimul an, din cartier dis-

păruseră trei copii. În fiecare noapte feţişoarele lor o priveau de pe ecranul televizorului, zâmbetele lor strălucitoare şi ochii lor dulci o obsedau. Toţi dispăruseră de acasă. Nici unul nu fusese găsit, nici măcar o singură pistă care să poată fi urmată. Din când în când auzea la ştiri că unul sau altul fusese văzut într-un magazin sau într-o parcare sau într-un parc de distracţii. Firele nu duceau nicăieri. Se gândea mai mult decât ar fi trebuit la părinţi, la durerea care le sfredelea inimile, la nopţile lor bântuite de întrebări îngrozitoare şi de scene închipuite care nu puteau fi povestite. Poate că singurul lucru care-i ţinea în viaţă era speranţa. Poate că singurul lucru care-i împiedica să-şi taie venele sau să-şi tragă un glonţ în cap era convingerea că într-o zi vor deschide uşa şi îşi vor vedea iar copilul. Nu reuşea să-şi imagineze ce înseamnă dorul paralizant pentru un copil care poate fi în viaţă, departe, de neatins. Sau mort... Şi nu putea spune cum era mai rău.

Ajunsese aproape de uşă, la mai puţin de un metru, lângă canapeaua cumpărată la mâna a doua. Nu mai auzise nimic în timp ce se strecura prin cameră.

A rămas pe loc, nemişcată ca o statuie, cu bâta pregătită.

UNU

E întuneric, genul acela de întuneric înspăimântător care-ți permite să distingi obiectele, dar nu și spațiul negru ca smoala din spatele lor. Respirația mea e neregulată din cauza efortului și a fricii. Singurul om din lume în care am încredere zace pe podea, lângă mine. Mă aplec și aud că încă respiră, dar răsuflarea lui e slabă și anevoioasă. Știu că e rănit, dar nu pot vedea cât de grav. Îi șoptesc numele la ureche, dar nu reacționează. Îi palpez corpul, dar nu-i simt pulsul. Zgomotul pe care l-a făcut trupul său lovind podeaua a fost cel mai groaznic pe care l-am auzit vreodată.

Caut pe bâjbâite în jurul lui. Trebuie să găsesc arma. După câteva secunde, simt metalul rece sub vârfurile degetelor și aproape plâng de ușurare. Dar nu am timp de asta acum.

Aud ploaia care izbește zidurile clădirii dărăpănate, aud stropii mari și grei care cad cu zgomot pe o copertină de pânză. Ajung și înăuntru, trecând prin găurile largi din acoperiș, prin podelele de lemn putred și prin scările cu trepte lipsă. Bărbatul se mișcă și geme ușor. Mă cheamă pe nume și mă aplec iar.

— Stai liniștit, o să fie bine, îi spun, deși nu am nici un motiv să cred că așa va fi. Undeva, afară sau

deasupra noastră, un bărbat pe care am crezut că-l iubesc însoțit de alți bărbați pe care nu i-am putut identifica încearcă să ne ucidă pentru a ascunde adevărul îngrozitor pe care l-am descoperit. Eu însămi sunt rănită; durerea e atât de puternică, încât aș leșina dacă n-aș ști că asta ar însemna să murim aici, într-o blestemată de clădire abandonată din zona Lower East Side a Manhattanului. Ceva mi-a intrat în coapsa dreaptă. Poate un glonț, poate o așchie mare de lemn, poate un cui. E atât de întuneric, încât abia pot vedea gaura largă din pantalonii mei. Sângele a înnegrit pânza groasă. Sunt amețită. Lumea se clatină, dar rezist.

Îi aud deasupra noastră, văd razele lanternelor trecând prin găurile din tavan și încrucișându-se în beznă. Încerc să-mi controlez respirația care îmi sună în urechi ca un tren oprind în stație. Unul dintre bărbați spune:

— Cred că au căzut. Sunt jos.

Nu-i răspunde nimeni, dar aud lemnul scârțâind în timp ce ei coboară.

Bărbatul de lângă mine devine agitat.

— Vin, zice el cu un glas ceva mai puternic decât o șoaptă. Fugi, Ridley.

Nu-i răspund. Știm amândoi că n-am să plec. Trag de el. Încearcă să se ridice, dar suferința de pe chipul lui e mai grăitoare decât țipătul pe care sunt convinsă că și l-a înăbușit pentru a ne proteja câteva minute în plus. Ori plecăm de-aici împreună, ori nu plecăm deloc. Deși știu că n-ar trebui să-l mișc, îl trag spre o canapea mucegăită care stă răsturnată pe-o parte lângă perete. Nu e departe, dar fața lui e albă ca varul, schimonosită din cauza durerii îngrozitoare. În timp ce îl târăsc își pierde iar cunoștința și, într-o clipă, pare cu treizeci de kilograme mai greu. I-am văzut totuși mâinile și picioarele mișcându-se, iar asta

e bine. În timp ce-l trag după mine îmi dau seama uimită că mă rog. Piciorul parcă mi-a luat foc, puterea îmi scade. *Fie-ți milă, Doamne, fie-ți milă, Doamne.* Repet iar și iar cuvintele, ca pe o formulă magică.

Canapeaua stă în așa fel încât între ea și perete a rămas un spațiu îngust, exact cât să încăpem amândoi. Îl trag acolo și mă așez pe burtă lângă el. Împing o ladă veche până la capătul canapelei și mă uit printre stinghiile de lemn. S-au apropiat. Sunt sigură că ne-au auzit, pentru că au tăcut și au stins lanternele. Țin pistolul strâns cu ambele mâini, aștept.

N-am mai tras niciodată cu arma și nu știu câte gloanțe mai sunt în ea. Cred că vom muri aici.

— Ridley, te rog, nu face asta. Vocea reverberează în beznă și vine de deasupra mea. Putem găsi o soluție.

Nu-i răspund. Știu că exact asta vrea. Nu mai putem găsi nimic acum, am ajuns prea departe. Am avut multe ocazii să închid ochii și să mă ascund la loc în viața liniștită pe care o duceam înainte, dar nu am profitat de ele. Îmi doresc acum să fi făcut-o? Mi-e greu să răspund la această întrebare în timp ce fantomele se apropie.

— Șase, îmi șoptește el.

— Ce?

— Mai ai șase gloanțe.

DOI

Până de curând, viața mea a fost săracă în evenimente. Asta nu înseamnă că mă plictiseam atunci când o întâmplare unică, pe care o voi povesti, mi-a dat lumea peste cap, deși, pentru că tot a venit vorba, nici nu eram prea departe. Am ajuns totuși să cred că nu un anumit eveniment, ci un număr infinit de hotărâri aparent minore m-au adus în situația care ne-a schimbat atât de profund pe mine și pe cei din jurul meu. Au murit câțiva oameni, au fost zguduite câteva vieți, iar adevărul nu ne-a eliberat, ci mai degrabă a sfărâmat o fațadă construită cu grijă, lăsându-ne complet expuși, gata de un nou început.

Numele meu este Ridley Jones, iar atunci când au început toate astea eram o scriitoare de treizeci de ani care trăia singură într-un apartament din East Village, închiriat când eram studentă la Universitatea din New York. Apartamentul era într-un bloc mic de pe First Avenue colț cu Strada 11, la etajul trei, deasupra unei pizzerii numită Five Roses. Ușa neagră de la intrare, holurile întunecoase, podelele înclinate, mirosul permanent de usturoi și ulei de măsline îi dădeau un anume farmec. Și, în afară de asta, era miraculos de ieftin la opt sute de dolari pe lună. Dacă ați locuit la New York, știți că o chirie ca asta este aproape im-

posibilă chiar și pentru un apartament studențesc cu două camere, de 75 de metri pătrați, cu o curte din spate plină de câini care latră toată ziua; este imposibilă chiar atunci când singura priveliște de care ai parte este clădirea de vizavi, în care alți chiriași își trăiesc viețile paralele cu tot atât de multă seriozitate ca și tine. Dar era o casă bună și eram fericită acolo. Am rămas în ea și când mi-am putut permite ceva mai bun, doar pentru a nu pierde confortul acelui spațiu familiar și cea mai bună pizza din New York.

Vă întrebați ce-i cu numele meu mic. Tatăl meu, doctorul Benjamin Jones – un pediatru din New Jersey care locuia într-o casă demodată în stil victorian împreună cu mama, fostă-dansatoare-acum-casnică pe care a iubit-o și care l-a iubit din ziua în care s-au cunoscut la Universitatea Rutgers, în 1960 –, s-a plâns mereu de numele său de familie. Era convins că îți iei un nume atât de banal doar dacă nu vrei să se afle cine ești în realitate, la fel ca alți Doe sau Smith. Mai târziu banalitatea lui a ajuns să i se pară insuportabilă. Tata a crescut într-o suburbie anostă din Detroit, în Michigan, într-o familie de oameni obișnuiți care așteptau de la el să trăiască o viață obișnuită. El, în schimb, știa că nu era un oarecare și, când a venit timpul să-și boteze copiii, a vrut să-i ferească de capcana banalității. Mi-a spus Ridley, după Ridley Scott, regizorul. Era îndrăgostit de filme. Credea că este un nume foarte neobișnuit pentru o fată, unul într-adevăr special, care m-ar încuraja să duc o viață extraordinară. Și mai credea că, scriitoare fiind și stând în New York, exact asta și făceam.

Chiar și înainte de evenimentele pe care le voi povesti am fost extraordinară în felul meu, însă numai pentru că îmi iubeam părinții și eram iubită, pentru că am fost fericită aproape toată viața mea de adult, pentru că îmi plăcea cam totul la mine (cu excepția

coapselor), pentru că îmi plăceau munca mea, prietenii mei, apartamentul meu. Avusesem câteva relații frumoase cu bărbații, deși n-aș fi putut spune, până de curând, că am cunoscut adevărata dragoste. Atunci când trăiești la New York știi că toate astea sunt într-adevăr extraordinare. Erau însă atâtea altele pe care nu le știam, atâtea straturi dintr-un trecut a cărui existență nici măcar n-o bănuiam. Nu vreau să pun fericirea mea relativă pe seama ignoranței, deși cred că veți avea această impresie. Cu siguranță, între timp s-a schimbat ceva. Lumea este un loc diferit, fericirea și adevărata liniște mi se par greu de atins. Femeia care eram înainte mi se pare extrem de naivă. O invidiez.

Când mă gândesc la viața mea de până acum, mă minunez că nu deciziile majore au avut cel mai mare impact asupra ei. Nu, au fost cele mărunte, aparent neînsemnate. Gândiți-vă. Gândiți-vă la evenimentele neașteptate care v-au afectat viața. În majoritatea cazurilor nu a fost o chestiune de secunde să vă hotărâți într-un fel sau altul? Nu deciziile mărunte v-au făcut să traversați sau nu strada, să vă feriți sau nu din calea răului? În cele din urmă ele ne influențează destinul. Cum am fost educați, ce profesie alegem, cu cine ne căsătorim – da, asta este imaginea generală. Dar, cum se spune, diavolul se ascunde în detalii.

Ei bine, atunci voi începe.

Era într-o dimineață de luni, într-o toamnă târzie, la New York. Vara indiană trecuse și în aer se simțea prima răcire bruscă. Este perioada mea preferată, când căldura și umiditatea copleșitoare, până atunci prizoniere între pereții de beton, sunt eliberate în sfârșit, lăsând în urma lor un oraș mai proaspăt. Când m-am trezit în acea zi de luni, mi-am dat seama, după lumina slabă care se chinuia să intre în cameră, că era o zi posomorâtă. Am văzut că pe gea-

muri se scurgeau picături de ploaie. Acest mic detaliu mi-a influențat următoarea decizie. M-am întins sub pătură după telefonul de lângă pat, m-am uitat la afișaj ca să verific numărul și apoi l-am format.

— Biroul doctorului Rifkin, a răspuns o voce la fel de ternă și dură ca un trotuar newyorkez.

— Sunt Ridley Jones, am spus, prefăcându-mă că sunt răgușită. Am răcit zdravăn. Pot totuși să vin, dar nu vreau să-l îmbolnăvesc și pe dentist.

Am mai tușit o dată, jalnic, pentru a-mi întări spusele. Doctorul Rifkin era dentistul meu, un spiriduș de om care îmi îngrijea dantura încă din primul meu an la universitate. Purta bretele, o cămașă în carouri, pantofi ortopedici, avea o barbă lungă și căruntă, o burtă respectabilă și un mers împleticit adorabil, dar mă dezamăgise întotdeauna cu accentul lui apăsat de Long Island. Ar fi trebuit să fie scoțian. Ar fi trebuit să-mi spună „fătucă".

— Hai să reprogramăm, a zis femeia pe un ton oficial, ca și cum nu mă credea, dar prea puțin îi păsa.

Cu asta, eram liberă. Libertatea, trebuie să spun, este probabil cel mai important lucru pentru mine, mai important decât tinerețea, frumusețea, celebritatea sau banii. Nu m-aș hazarda să afirm că e mai importantă decât dragostea. Cei care mă cunosc bine afirmă că e ca și cum aș arunca cu banul în sinea mea. Unul din ei este Zachary.

— Micul dejun la Bubby's? am spus când el a ridicat receptorul.

A urmat o tăcere și l-am auzit răsucindu-se în pat. Cu câteva luni în urmă aș fi putut sta acolo, întinsă lângă el.

— Nu ai de lucru?

— Sunt într-o pauză acum, am zis cu o indignare prefăcută.

Era adevărat, chiar eram într-o pauză între două contracte. Dar asta nu intra în discuție, din mai multe motive.

— Când? a zis, și am simțit în vocea lui un amestec de speranță și regret pe care-l auzisem adesea în ultima vreme.

— Ce-ar fi să-mi acorzi o oră?

— Bine, ne vedem acolo.

Zachary era bărbatul cu care ar fi trebuit să mă căsătoresc, cel cu care ar fi urmat să mă căsătoresc. Viețile noastre erau împletite încă din copilărie. Părinții mei îl iubeau, poate mai mult decât îl iubeau pe fratele meu. Prietenii mei îl iubeau pentru felul în care se purta cu mine. Până și eu îl iubeam. Dar, când a venit momentul hotărârii, am dat înapoi. De ce? Frica de angajamente? Mulți chiar asta au crezut. Eu nu. Tot ce pot spune este că pur și simplu veșnicia și Zachary nu se potriveau. N-am găsit nimic precis pe care să dau vina. Ne-a legat o prietenie minunată, o relație sexuală bună, o pasiune împărtășită pentru sala dinozaurilor de la Muzeul de Istorie Naturală și pentru înghețata cu vanilie Haagen-Dazs French, printre altele. Însă dragostea este mai mult decât suma părților ei, nu-i așa ? În cele din urmă am ajuns să țin la el atât de tare, încât m-am gândit că merita o femeie care să-l iubească mai mult decât îl iubeam eu. Dacă vi se pare un nonsens, nu sunteți singurii. Părinții mei și mama lui Zack, Esme (de care mă simțeam câteodată mai apropiată decât de propria mea mamă), erau și acum uimiți de hotărârea mea. Încă din copilăria noastră nutriseră fantezia (nu atât de) secretă că Zack și cu mine vom fi mereu împreună. Când am început să ne întâlnim, au fost de-a dreptul fericiți. Cred că au suportat despărțirea noastră mai greu decât Zack și cu mine.

În dimineața aceea încercam să fim prieteni. Cum eu pusesem capăt relației cu mai mult de șase luni în urmă, ne străduiam să trecem peste dezamăgirea și sentimentele lui rănite (și mândria lui, cred) și să ne îndreptăm spre ceea ce speram să fie o prietenie durabilă. Era ciudat, dar promițător.

M-am rostogolit din pat și l-am împins spre perete. Țineți minte că blocul stă într-o rână? Ei bine, podeaua din dormitor e pur și simplu strâmbă. Patul meu fiind pe rotile, mă trezesc câteodată în mijlocul camerei, mai ales după o noapte agitată. Este doar un mic inconvenient. Unii l-ar numi poate un capriciu al traiului în East Village.

Am dat drumul la duș și am închis ușa ca să umplu de abur baia mea strâmtă, cu faianță în alb și negru. Ciulind urechea la răpăitul ploii, m-am dus până în bucătărie și am pus de cafea. Eram amețită, nu mă trezisem bine. Aparatul de cafea fâsâia, răspândind în aer mirosul de Bustelo. Auzeam zgomotul de pe First Avenue în depărtare și simțeam mirosul plăcut de la Veniero, patiseria din spatele blocului meu, al cărei sistem de ventilație trimitea arome în curtea din spate. Am aruncat o privire vizavi: simpaticul cântăreț la chitară avea încă draperiile trase; cei doi homosexuali erau îmbrăcați pentru birou și stăteau la masa din bucătărie cu căni mari de cafea în față, blondul citind *The Village Voice*, iubitul lui brunet răsfoind *The Wall Street Journal*; tânăra asiatică își făcea exercițiile de yoga, în timp ce colega ei de apartament părea că citește cu voce tare un scenariu în camera alăturată. Din cauza temperaturii scăzute, ferestrele erau închise și viețile de peste drum se desfășurau în fața ochilor mei ca niște imagini pe ecranul unui televizor, dar fără sonor. Toți erau accesorii ale dimineții mele, cum aș fi fost și eu pentru ei dacă s-ar fi uitat

pe fereastră și m-ar fi văzut așteptând să fiarbă cafeaua.

Cum am spus, eram într-o pauză de lucru. Tocmai terminasem un articol despre Rudy Giuliani pentru *New York Magazine* și fusesem plătită destul de bine. Mai aveam vreo două promisiuni, articole pe care le trimisesem unor editori care mă cunoșteau, la *Vanity Fair*, *The New Yorker* și *The New York Times*. Având o experiență de aproape șapte ani, eram încrezătoare că măcar una din idei se va transforma într-un contract – dar mai târziu, speram eu, decât mai devreme. Mă simțeam bine așa. La început, meseria de scriitor liber-profesionist nu fusese prea ușoară. Dacă părinții mei nu mi-ar fi suplimentat salariul de mizerie după ce am terminat facultatea, ar fi trebuit probabil să mă mut înapoi la ei. Dar, cum am un crâmpei de talent, sunt o profesionistă care respectă termenele-limită și o scriitoare nu din cale afară de orgolioasă, care suportă cu stoicism intervențiile redactorului, câștigasem o reputație solidă și câteva contracte bune. Restul era doar muncă pe brânci.

Chiar în aceste condiții, nu aș fi fost la fel de liniștită dacă unchiul meu nu ar fi murit acum aproape doi ani. Max era un unchi care de fapt nu era unchi, ci prietenul cel mai bun al tatălui meu din Detroit, unde au crescut împreună. Amândoi copii de muncitori din industria auto, tatăl meu și cu Max au trăit în aceeași suburbie timp de optsprezece ani. În timp ce tata provenea dintr-un cămin solid, bunicii mei fiind oameni simpli, muncitori, tatăl lui Max era alcoolic și foarte violent. Într-o noapte, când Max avea șaisprezece ani, violența a devenit mortală. A bătut-o pe soția lui lui până când femeia a intrat într-o comă din care nu s-a mai trezit niciodată. Decât să-l abandoneze într-un orfelinat, bunicii mei l-au luat la ei

și, într-un fel sau altul, s-au descurcat până când amândoi băieții au terminat facultatea.

Tata a urmat medicina și mai târziu a devenit pediatrul care este și azi. Max s-a apucat de afaceri imobiliare și a ajuns unul din cei mai mari investitori de pe Coasta de Est. Nu a renunțat niciodată să încerce să-i răsplătească pe tata și pe bunicii mei. Fiindcă bătrânii au refuzat categoric o recompensă în bani, i-a răsfățat pe ei și pe noi cu croaziere în Caraibe și cadouri exagerate, de la biciclete până la mașini noi. Bineînțeles, noi îl adoram. Nu s-a căsătorit niciodată și, singur fiind, ne-a tratat pe fratele meu Ace și pe mine ca pe propriii săi copii.

Toată lumea îl considera un om fericit: rareori nu avea zâmbetul pe buze și întotdeauna era pregătit de un râs pe cinste. Dar, chiar și când eram copil, țin minte că simțeam în el o tristețe adâncă. Îmi amintesc că mă uitam în ochii lui albaștri și vedeam durerea înconjurându-i genele, trăgându-i în jos colțurile gurii. Îmi amintesc că privea în gol, pierdut în gânduri când credea că nu-l vede nimeni. Și îmi amintesc felul în care se uita întotdeauna la mama, Grace, de parcă ar fi fost un premiu strălucitor pe care îl câștigase altcineva.

Unchiul Max era alcoolic, dar asta nu părea să deranjeze pe nimeni, pentru că era un bețiv vesel. Cu doi ani în urmă, în ajunul Crăciunului, după ce a plecat din casa părinților mei, unde petrecusem seara împreună, nu a mai ajuns niciodată acasă. Se pare că s-a oprit la un bar, apoi, câteva ore mai târziu, s-a urcat în Mercedesul lui negru și a căzut de pe un pod în apa înghețată. Din întâmplare sau premeditat? Nu vom ști niciodată, deși lipsa dârelor de cauciucuri demonstra că nu frânase în ultima clipă. Era polei pe jos în noaptea aceea. Asta s-ar putea să fi fost cauza. Sau, cine știe, poate că adormise la volan și nu-și dăduse

seama ce se întâmplă. Am preferat să credem că fusese un accident, pentru că cealaltă variantă ne-ar fi bântuit nopțile.

Acum eram o familie incompletă. Mai ales tata suferea, îl pierduse pe omul cu care își împărțise aproape toată viața. De atunci încoace n-am mai găsit potrivit să sărbătorim ajunul Crăciunului, noaptea pe care o petreceam întotdeauna cu Max și noaptea în care l-am pierdut.

Unchiul Max a lăsat prin testament cea mai mare parte a averii lui părinților mei și fundației Maxwell Allen Smiley. Înființase această fundație cu mult timp înainte ca eu să mă fi născut, pentru a finanța acțiuni de caritate, în special în sprijinul femeilor cu soți violenți și copiilor care sufereau abuzuri. Dar ne-a lăsat o mare sumă de bani și mie și fratelui meu Ace. Cu ajutorul unui consilier financiar, partea mea a fost investită cu rezultate bune. Așa am obținut libertatea pe care o prețuiam atât de mult. Fratele meu, în schimb, și-a injectat moștenirea în vene. Cel puțin așa am presupus, dar asta este altă poveste.

Nu mă gândeam la nimic din toate astea în dimineața aceea. Eram nerăbdătoare să mă bucur de ziua care îmi aparținea, în care puteam face orice doream. Am făcut duș, mi-am uscat părul, mi-am tras pe mine blugii Levi's vechi de patru ani, la fel de decolorați și de moi ca o amintire veche, am îmbrăcat un tricou roșu aprins Tommy Hilfigger, pantofi Nike, mi-am pus pe cap o șapcă Yankees și am ieșit. Dacă aș fi știut, aș fi întârziat pentru a-mi lua rămas-bun de la o existență plăcută, o viață de invidiat în simplitatea ei, confortabilă și fericită. Nu perfectă, bineînțeles. Dar destul de aproape de perfecțiune, comparativ vorbind.

În hol am încercat să fac cât mai puțin zgomot posibil. O suspectam serios pe Victoria, vecina mea mai

în vârstă, că pândea la ușă ca să audă când intru și ies din apartament. Știind asta, veneam și plecam fără să fac zgomot. Nu că n-aș fi simpatizat-o. Însă din cauza singurătății ei și a compasiunii mele, o întâlnire cu ea ar fi însemnat o întârziere de zece până la douăzeci de minute. Nu am fost suficient de tăcută în dimineața aceea. Când am închis ușa, am auzit-o pe a ei deschizându-se.

— Scuze, a șoptit ea. E cineva acolo?

— Bună, Victoria. Bună dimineața, am spus mai tare, îndreptându-mă spre scară.

Victoria era la fel de subțire și de palidă ca o foaie de hârtie. Capotul înflorat atârna pe ea ca și cum mai era încă pe umeraș. La un moment dat, părul ei fusese înlocuit cu o perucă cenușie care arăta de parcă o tunsese cu foarfeca. Pielea de pe fața ei era adânc brăzdată și se scurgea ca un val de ceară topită. Susținea cu mândrie, cel puțin o dată la fiecare întâlnire, că are încă dinții ei naturali. Din păcate, doar cinci sau șase. Mai degrabă șoptea decât vorbea, de parcă îi era frică să nu asculte și alții pe la uși, ca și ea. Mi-a plăcut întotdeauna Victoria, deși aveam exact aceeași conversație în fiecare zi și nu își amintea niciodată de pe o zi pe alta cine sunt. Îmi povestise despre cei trei frați ai ei, toți ofițeri de poliție, care muriseră. Îmi povestise cum nu dorise niciodată să stea în apartamentul acela cu mama ei, și ea răposată, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușise niciodată să se mute.

— O, dacă ar mai fi trăit frații mei, a spus ea în dimineața aceea, cu glas stins. Știi, erau polițiști.

— Trebuie să fi fost foarte curajoși, am răspuns, uitându-mă cu jind la scări, dar mergând spre ea.

Dintre toate răspunsurile pe care i le dădusem de-a lungul anilor, se pare că acesta îi plăcea cel mai mult.

— O, da, a zis cu un zâmbet înfloritor. Foarte curajoși.

Puteam să văd doar o bucățică din ea prin ușa pe care o deschisese câțiva centimetri: capotul ei cu flori purpurii, piciorul îmbrăcat în ciorap de bumbac și un pantof cenușiu ortopedic.

Victoria trăia într-o mașină a timpului, printre mobile vechi, cu draperiile trase. Nu era în apartamentul ei nici un lucrușor care să nu fie mai bătrân decât mine cu cincizeci de ani cel puțin, fiecare obiect ros de timp și de purtare, acoperit de praf și atât de greu, atât de înrădăcinat acolo, încât parcă nu fusese mutat niciodată. Șifoniere și birouri masive din lemn de stejar, canapele și fotolii învelite în brocart, oglinzi aurite, un pian acoperit de o grămadă de fotografii îngălbenite. Intram la ea doar când îi mai făceam cumpărături sau când îi schimbam becurile. Nu puteam să plec de-acolo fără să iau cu mine puțin din tristețea și singurătatea ei, ca o pelerină. Și mirosul pe care am ajuns să îl asociez cu o viață descompusă. O viață care s-a stricat, a putrezit din cauza nefolosirii.

Mă întrebam ce alegeri făcuse ea în viață, de ce nu rămăsese cu nimeni până la urmă. După cum am spus, acum mă gândesc la asta mai mult ca niciodată: alegerile. Cele mărunte, cele importante. Poate că avusese odată, ca și mine, un bărbat minunat, destul de îndrăgostit de ea pentru a-i propune să se mărite cu el; poate că, la fel ca mine, l-a refuzat din motive neclare până și pentru ea. Poate că aceea a fost prima alegere care a adus-o aici.

Avea o nepoată care venea în vizită ocazional din Long Island (cu păr bogat, haină roșie trei sferturi, din lână, pantofi delicați), un îngrijitor care dădea pe-acolo de trei ori pe săptămână (mereu alții, cu tot atâta energie și entuziasm precum cioclii la o înmormântare),

iar de vreo două ori văzusem curieri de la *Meals on Wheels*[1]. Stăteam în clădire de mai bine de zece ani și nu o surprinsesem niciodată plecând din apartament. Începusem să cred că nu putea să plece, ca și cum dacă ar fi făcut un singur pas afară, pe holul pardosit cu gresie, s-ar fi prăbușit și s-ar fi transformat într-o grămadă de țărână.

— Păi, dacă ar mai fi trăit, cu siguranță n-ar fi suportat zgomotul care vine de deasupra, murmură ea, vocea sunându-i ca un titirez pe cale să se oprească.

Și eu îl auzisem pe tipul care își mutase lucrurile pe scări seara trecută. Nu fusesem destul de curioasă ca să scot capul afară.

— Se mută doar, Victoria. Nu-ți face griji. Sunt sigură că se va potoli curând.

— Știai că încă mai am dinții mei?

— Minunat, am spus zâmbind.

— Pari o fată așa de drăguță. Cum te cheamă?

— Ridley. Stau alături, dacă ai nevoie de ceva.

— Ce nume ciudat pentru o fată drăguță, a zis, dezvelindu-și gingiile.

I-am făcut cu mâna și am plecat.

Scările și pereții din piatră, balustrada roșie și podelele placate cu gresie în tablă de șah m-au condus până jos. La etajul al doilea, neonul din tavan a pâlpâit și s-a stins, apoi a revenit la viață. Toate luminile din clădire făceau la fel; instalația electrică avea o problemă majoră pe care proprietăreasa, Zelda, nu se grăbea s-o rezolve.

— Poftim? Crezi că am bani să refac instalația din toată șandramaua asta nenorocită? Vrei să-ți măresc chiria? striga ea când mă duceam să mă plâng.

---

1 În traducere literală, „mese pe roți". O asociație de voluntari care oferă mese la domiciliu persoanelor aflate în dificultate. (N. tr.)

N-am mai insistat, m-am asigurat doar că nimic din apartamentul meu nu bloca ieșirea în caz de incendiu.

La parter, în holul îngust care dă în vestibulul de la intrare, am găsit un bilețel în cutia mea poștală pe care nu o mai verificasem de vineri, din pură lene. „Prea multe reviste!" mă certa mesajul furios, mâzgălit cu roșu al poștașului. Abia am putut să deschid cutia, fiindcă era plină până la refuz cu plicuri, facturi, reclame, cataloage, exemplare din revistele *Times*, *Newsweek*, *New York Magazine* și *Rolling Stone*. Am tras cu greu totul afară, am urcat în fugă cele trei etaje până la apartamentul meu, am descuiat ușa și am aruncat vraful înăuntru, apoi am încuiat și am plecat din nou.

Probabil că acum vă întrebați: Chiar trebuie să știu toate astea, toate amănuntele inutile ale ieșirii ei din bloc? Dar aceste două întâlniri, alegerile mărunte pe care le-am făcut în timp ce mă îndreptam spre ieșire au schimbat totul. Dacă aș fi fost altcineva, poate că nu m-aș fi oprit să vorbesc cu Victoria. Sau poate că aș fi stat mai mult. Aș fi putut să trec pe lângă cutia de scrisori fără să văd biletul de la poștaș sau fără să-mi pese de el. Toate sunt alegeri pe care le-am fi putut face, pe care le-am fi făcut în alte circumstanțe. Le vedem limpede mult după ce momentul lor a trecut. Treizeci de secunde mai mult sau mai puțin și nu aș mai avea ce poveste să vă mai spun. Nu aș mai fi persoana care v-o povestește.

Alte decizii mărunte în stradă. Întârziasem, așa că în loc să o iau la dreapta, spre TriBeCa (recunosc, merg mult pe jos, dar nu e nimic uimitor în asta dacă ai destul timp), m-am apropiat de bordură ca să opresc un taxi. Acolo i-am văzut. O mamă tânără, cu păr castaniu prins într-o coadă de cal strânsă, un copil în cărucior și celălalt, de câțiva anișori, ținut de mână,

așteptau la semafor. Nimic neobișnuit, adică nimic care să atragă atenția altora. Contrastul față de Victoria a fost cel care m-a izbit, frumusețea și energia unor ființe tinere în comparație cu amurgul trist și singuratic al bătrânei cu care tocmai mă întâlnisem.

M-am uitat la ea mai atent. Era o femeie firavă, dar emana puterea pe care o au tinerele mame. Avea capacitatea de a trage și de a căra, de a ține mânuțe și de a monitoriza un milion de nevoi și mișcări, avea calmul Zen care le ajută să scoată o pungă cu dulciuri din buzunarul din față al genții exact în clipa când fața micuțului începe să se strâmbe, arta de a adopta o expresie care comunică dragoste și înțelegere unui copilaș care abia poate să vorbească. Era un film muzical, o simfonie, și câteva clipe am fost total absorbită. Apoi mi-am îndreptat atenția către șuvoiul de taxiuri ce se apropiau. Opt și jumătate, într-o dimineață ploioasă de luni. Mare noroc. Nici o lumină care să semnaleze o mașină liberă și la fiecare colț de stradă navetiști nerăbdători care căutau același taxi. M-am resemnat cu întârzierea și m-am hotărât să beau o cafea. Dar când ochii mi s-au întors pentru moment spre mica familie de peste stradă, am simțit o împunsătură de panică. Mama se uita la cărucior, iar celălalt copil, de care uitase probabil o secundă, se avântase în stradă. Traficul se potolise pentru scurt timp, dar băiețelul, în blugi decolorați, cu o geacă roșie pufoasă și o căciuliță neagră, se afla acum direct în calea unei dube care se apropia în viteză. O privire spre mașină mi-a dezvăluit că șoferul vorbea aprins la mobil, total neatent la ce se întâmpla în fața lui.

Auzim adesea expresia „Totul era ca în ceață". Eu îmi amintesc însă fiecare fracțiune de secundă. Am fost ca un glonț tras dintr-o armă, care are o singură cale posibilă și nu gândește. Am alergat în stradă. Mi-o amintesc pe tânăra mamă luându-și privirea

de la cărucior când oamenii au început să strige. I-am văzut expresia trecând de la confuzie la groază. Am văzut trecătorii întorcându-se să se uite. L-am văzut pe băiețelul neatent mergând spre mine. Simțeam betonul dur sub picioare, auzeam sângele năvălindu-mi în urechi. Eram total concentrată asupra copilului, care s-a uitat la mine brusc, cu un zâmbet confuz, când m-am aplecat cu brațele întinse și l-am ridicat din fugă. Totul se desfășura cu încetinitorul, totul se târa în afară de mine. Timpul se deformase și se deschisese ca o prăpastie, dar eu eram o rachetă. Am simțit căldura trupului mic și moliciunea hainei când l-am ridicat într-o mână. Am văzut grilajul radiatorului dubei, am simțit metalul aripii tăindu-mi piciorul în timp ce săream amândoi din calea mașinii. Am privit duba continuându-și drumul pe First Avenue, fără să încetinească, de parcă șoferul nu văzuse nici o secvență din filmul care rulase pe stradă. Corpul îmi era încordat, dinții îmi erau încleștați de hotărâre și frică, dar m-am calmat când l-am auzit pe băiețel plângând și l-am văzut uitându-se la mine înspăimântat. Mama lui a alergat și l-a luat din brațele mele, apoi a început să suspine cu fața lipită de jacheta lui roșie. Lacrimile copilului s-au transformat din scâncete într-un urlet, de parcă instinctul îi spunea că tocmai evitase marele întuneric. Trecătorii m-au înconjurat, privindu-mă îngrijorați. Mă simțeam bine? Chiar și atunci, răspunsul ar fi fost tot da.

Vă spuneți că am făcut o faptă bună. Că totul s-a terminat cu bine. Că n-a fost o problemă chiar așa de serioasă. Și sunt de acord. Oricare om cu reflexe normale și o inimă în piept ar fi făcut ce am făcut eu. Dar e vorba de micile detalii despre care am pomenit mai sus. În spatele meu, la colțul First Avenue cu Strada 11, stătea un fotoreporter de la *New York Post*. Se întorcea de la de la Secția 9 de poliție, unde foto-

grafiase câțiva indivizi celebri din lumea interlopă, și trecuse pe la Five Roses să vadă dacă era deschis. Evident, la opt și jumătate nu era. Intrase în patiseria Black Forest de pe colț și luase o cafea și o prăjitură. Acum erau aruncate pe jos, la picioarele sale, unde le scăpase când se grăbise să scoată aparatul din geantă. Fotografiase totul.

TREI

Probabil că săptămână fusese săracă în evenimente deosebite. E drept, și fotografiile făcute de jurnalistul tabloidului *The Post* erau senzaționale, după părerea mea. Aceste două lucruri combinate și gata, mi-am câștigat cele cincisprezece minute de celebritate. Ce pot să spun? M-am bucurat de ele din plin. Nu sunt o persoană timidă și îmi place să vorbesc, așa că am dat interviuri în stânga și-n dreapta: *Good Day New York, The Today Show, Daily News*. Telefonul suna încontinuu și era destul de distractiv. Chiar și părinții mei au avut partea lor de glorie, în New Jersey Record. Nici ei nu sunt timizi.

Până vineri, fotografia mea apăruse la toate posturile de televiziune locale și în fiecare ziar din zonă. Știrea s-a răspândit chiar și la nivel național, datorită unui montaj al CNN. Oamenii mă opreau pe stradă ca să mă îmbrățișeze sau să-mi strângă mâna. New York este un oraș în general capricios, dar când ești „Cetățeanul momentului" devine absolut ireal. Orașul care poate fi cumplit de arogant și distant, în ciuda mulțimii care se înghesuie în el, și-a întors brusc fața de la trotuar și a zâmbit. Cred că atunci când cineva face o faptă bună în New York, ne dă tuturor senzația că nici unul din noi nu e singur, că în ciuda aparențelor ne căutăm totuși unul pe altul.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, Rid, a spus Zack în timp ce beam ceva la NoHo Star.

Ecourile a sute de conversații pluteau în jurul nostru și ricoșau din tavanul restaurantului, iar aromele bucătăriei asiatice se amestecau cu mirosul pâinii calde din coșul de pe masă. M-am uitat la bunul meu prieten, pentru că asta fusese întotdeauna, și i-am fost recunoscătoare.

— Cum adică? Nu credeai că sunt în stare de așa ceva? am întrebat zâmbind.

A clătinat din cap. Avea din nou privirea aceea, amestecul de dorință și regret, și altceva indescifrabil. Mi-am dat ochii peste cap; mă făcea să mă simt atât de ticăloasă.

— Crede-mă, știu că poți. Așa ai fost de când eram copii: apărătoarea celor slabi, protectoarea celor simpli.

Simțeam cumva o undă de resentiment în vocea lui?

— Cineva trebuia să o facă, am spus, ridicând paharul și sorbind din el.

— Dar de ce tu? Femeia era datoare să-și supravegheze mai bine copilul. Puteați fi morți amândoi.

Am dat din umeri. Nu vedeam ce rost avea să judeci și să analizezi un singur moment din viața cuiva. Îmi părea bine că mă aflasem acolo. El a insistat, cum îi stătea în fire.

— Și toate pozele tale din ziare... Las-o baltă. Toți psihopații o să roiască în jurul tău. Nu trebuia să te bagi în chestia asta.

A dat din cap dezaprobator, dar în spatele acestui gest vedeam grijă și respect. Era un bărbat bun, care punea fericirea mea mai presus de toate.

— O, da, am spus, râzând. Și trebuia să las copilul în mijlocul străzii.

— Mai bine el decât tu, a zis, ridicând din sprâncene.

— Cum poți să fii așa? l-am certat, zâmbind.

Ar fi fost primul care ar fi sărit în fața mașinii pentru a-l salva pe băiețel – Justin Wheeler, că tot a venit vorba, în vârstă de trei ani. V-am spus că Zack era pediatru, ca tata? (Și da, lucrau împreună la câteva clinici unde se oferiseră să facă voluntariat. Vedeți cât de complicată a fost întreaga despărțire?) Își dedicase viața îngrijirii copiilor și nu am mai întâlnit pe nimeni, în afară de tatăl meu, care să fie atât de pasionat de munca lui.

— Serios, spuse el, domolindu-se și întorcându-mi zâmbetul. Ai grijă de tine până când trec toate astea.

Am ciocnit paharele.

— Pentru eroină. Pentru eroina mea, a zis el.

Lucrurile s-au liniștit, bineînțeles, și viața mea și-a reluat ritmul natural. Lunea următoare, la o săptămână după ce îl smulsesem pe Justin din calea mașinii, am observat că telefonul meu tăcea și nu mai eram chemată la interviuri. Am primit în schimb un telefon de la editorul de la *Vanity Fair* cu privire la articolul pe care voiam să-l scriu despre Uma Thurman. Am stabilit o întâlnire pentru joi după-amiază. În aceeași seară m-am dus la culcare încă tulburată de cele cincisprezece minute de glorie, dar fericită că totul revenise la normal.

În ziua următoare, m-am îmbrăcat ca o femeie serioasă și am luat un taxi spre centru, până la *Vanity Fair*. Am avut o scurtă întrevedere cu editorul, o femeie nu prea tânără, foarte ocupată, cam afectată, dar extrem de șic, cu care lucrasem bine și înainte. Având în vedere că Uma Thurman fusese de acord cu articolul, am stabilit plata și a termenul de predare și am fost gata să mă apuc de treabă. Am luat metroul înapoi, până în oraș, am pierdut timpul la librăria St. Mark și am cochetat cu ideea de a începe un roman. Am mers pe jos până acasă, mi-am cumpărat niște ulei de santal de la un vânzător ambulant și, în drum

spre apartamentul meu, am deplâns existența magazinului Gap de la colțul străzii St. Mark (un fel de Mecca a tinereții mele gotice) cu Second Avenue. Îmi pare rău, Gap nu are ce căuta pe aceeași stradă cu Trash și Vaudeville.

Când am ajuns în sfârșit acasă, se întunecase și înghețasem bocnă în costumul Tahari de gabardină, iar picioarele mele țipau în semn de protest împotriva superbilor dar dureroșilor pantofi Dolce&Gabbana. Pe de altă parte, îmi spuneam că merit să nu mă simt bine în aceste produse vestimentare obscen de scumpe (dar atât de fantastice). E normal să suferi pentru modă. M-am luptat cu altă grămadă de corespondență care se adunase între timp în cutia mea poștală, mi-am scos pantofii și am luat-o la fugă pe scări.

Apartamentul meu era mic – bine, recunosc, minuscul – și avea un minimum de spațiu de depozitare. De fapt, doar un dulap la capătul holului paralel cu dormitorul meu, un hol care nu ducea nicăieri. Îmi convenea totuși pentru că așa nivelul de dezordine pe care o permiteam să se acumuleze în viața mea avea o limită. Eram convinsă că dacă ar fi trebuit să împachetez și să mă mut, aș fi reușit s-o fac într-o zi, și certitudinea asta era liniștitoare. Ciudat, pentru că stăteam acolo de mai mult de zece ani și nu voiam deloc să plec. Apartamentul avea un ceva care mă făcea să mă simt înrădăcinată și liberă în același timp. Era exact ce visasem, cu mobilă confortabilă de pluș și covorașe care îndulceau duritatea podelelor din lemn de esență tare. Pereții erau zugrăviți proaspăt într-un crem discret. Era plăcut, familiar... casa mea. În același timp, nu mă lega nimic între pereții lui.

M-am schimbat în cea mai confortabilă pereche de pantaloni mulați și un tricou, mi-am prins părul și m-am așezat pe canapeaua îngustă, împreună cu

teancul de corespondență. Am făcut grămezi separate: una pentru reviste, una pentru reclame inutile și alta pentru facturi. Am început să sortez.

Era o activitate relaxantă în stupiditatea ei, un simpu act de alegere, de așezare a lucrurilor la locul lor. Apoi am dat peste un plic de opt pe zece centimetri cu numele și adresa mea scrise de mână, o mâzgălitură neagră, fără adresa expeditorului. Mi s-a părut ciudat, deși era un plic inofensiv din hârtie obișnuită. În retrospectivă, mi s-a părut că radia un avertisment, că pulsa cu un fel de răutate pe care, firește, atunci am ignorat-o. L-am deschis cu un *coupe-papier* și am scos din el trei foi de hârtie. Chiar și acum mi se pare uimitor cum a reușit un fleac să pună sub semnul întrebării tot ce credeam că știu despre viața mea.

În plic era o tăietură dintr-un articol din *Post*, cu poza mea. Mai era o fotografie Polaroid veche, îngălbenită. În ea, o tânără într-o rochie înflorată ținea o fetiță pe genunchi. Femeia era țeapănă, trasă la față. Copilul se uita la ea cu ochii strălucind de bucurie, zâmbind larg. În spatele lor stătea un bărbat înalt, cu umeri lați, incredibil de arătos, cu trăsături bine definite și ochi pătrunzători, inteligenți. Ținea posesiv o mână pe umărul femeii. În expresia lui era ceva nu era tocmai binevoitor, deși n-am reușit să-mi dau seama exact ce anume. Nu mi-am putut explica nici nodul din gât sau adrenalina care mi-a năvălit dintr-o dată în vene, făcându-mi mâinile să tremure. Femeia din fotografie semăna atât de izbitor cu mine, încât parcă mă uitam la propriul meu portret. Fetița din brațele ei semăna și ea cu mine, deși în acel moment am realizat că nu văzusem poze cu mine de la aceeași vârstă.

Și mai era în plic un bilețel cu un număr de telefon și o întrebare.

Doar atât: „Tu ești fiica mea?"

PATRU

Îmi este de-ajuns o fracțiune de secundă ca să mă întorc complet în copilărie. Pot să închid ochii și să mă las copleșită de amintiri senzoriale din vremea când eram o fetiță. Încă mai simt aromele din bucătăria mamei, mirosul de Old Spice și de ploaie al tatălui meu când se întorcea seara de la cabinet, încă îmi simt degetele reci pe mâinile lui calde. Îi era cald tot timpul și din cauza asta casa era mereu rece. Îi aud pe mama și pe tata care râd sau cântă și uneori se ceartă. Mai târziu, când lucrurile încep să meargă din ce în ce mai rău cu fratele meu Ace, îi aud cum țipă unul la celălalt. Văd covorul verde pufos din camera mea și tapetul Laura Ashley cu trandafiraș roz cu tulpini verzi pe fond alb. Și din toate amintirile pe care le am de-atunci, amintirea nopții în care țin în mână fotografia e cea mai vie și terifiantă, ridicându-se peste amintirea tuturor momentelor de inocență și fericire.

Aveam cincisprezece ani și ieșisem târziu de la de la școală după un test (eram un pic tocilară în liceu). Deși știam că nu trebuie să mă urc în mașinile băieților, am făcut o plimbare cu un tip pe care îl chema Frank Alvarez (umeri largi, păr negru lung, un fel de macho). Când am ajuns în fața casei, a încercat să mă sărute. Îmi amintesc că radiatorul mașinii duduia, la radio cânta Van Halen, iar Frank emitea un soi

de energie sexuală disperată și își dăduse cu mult prea multă colonie – Polo, cred.

Nu a fost chiar atât de înfricoșător. Cu toate că nu eram „moartă după el", așa cum ne plăcea nouă, adolescentelor supercool să spunem, m-am simțit flatată și, afișând o anumită răceală, abia așteptam să cobor din mașină ca să-mi sun prietenele.

Când am intrat în casă, părinții mei stăteau la masa din bucătărie și s-au uitat la mine ciudat de aspru. Tata ținea o ceașcă de cafea în mână iar mama arăta ca și când plânsese. Era un pic cam devreme pentru ca tata să se fi întors acasă, iar în bucătărie n-am văzut nici un semn că mama ar fi gătit ceva, deși se apropia ora cinei.

— O, Ridley, a zis mama, ca și cum uitase că trebuia să apar. Cât e ceasul?

Mama era o femeie micuță, scundă și slăbuță, cu trăsături fine și păr roșu-castaniu lucios. Când se mișca parcă plutea și ceva din grația unei dansatoare era mereu vizibil în ținuta ei impecabilă, cu bărbia întotdeauna ridicată. Arăta cu zece ani mai tânără decât oricare altă mamă pe care o știam, deși era mai în vârstă decât multe din ele.

— Du-te sus puțin, iubito, bine? a zis tata, ridicându-se. Îți aducem imediat ceva de mâncare.

Trecea prin ceea ce noi am numit mai târziu „etapa Ernest Hemingway", fără băutură însă. Barba îi albise complet și făcuse un pic de burtă. Avea peste un metru optzeci înălțime, brațe puternice și mâini mari. Și mai avea un fel de a mă îmbrățișa care făcea ca toate grijile mele de copil să dispară ca prin farmec. Dar atunci nu m-a îmbrățișat, doar a pus o mână pe umărul meu și m-a împins ușor spre scară.

Când am intrat și i-am văzut stând acolo, mi-am imaginat că dădusem de bucluc pentru că mă urcasem în mașina lui Frank Alvarez, dar mi-am dat sea-

ma repede că erau mult prea supărați ca să observe mica mea abatere.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Înainte ca tata să-mi răspundă, Ace a coborât furtunos scările, cărând în spate un rucsac uriaș.

Eu și fratele meu am fost crescuți în aceeași casă, educați de aceiași părinți. Cu toate astea, am avut copilării complet diferite.

Ace e mai mare decât mine cu trei ani. El era foarte voluntar, eu eram disciplinată; el era un rebel, eu eram mai mult decât supusă; el era supărat sau furios când eu eram liniștită. Multă vreme a fost pentru mine întruchiparea perfecțiunii. Era chipeș ca un star de cinema, cu păr negru, lung și ochi albaștri ca de gheață, mușchi bine definiți și maxilare puternice. Toate prietenele mele erau îndrăgostite de el și dacă mi-ar fi spus cineva că Ace s-a trezit cu cinci minute înaintea mea și a pus soarele pe cer, nu m-aș fi îndoit nici o clipă.

— Unde pleci? l-am întrebat, pentru că nu doar își strânsese lucrurile, ci avea și expresia unui om care pornește la drum fără intenția de a se mai întoarce.

Amenințase cu plecarea de milioane de ori și de fiecare dată se certase cu părinții mei. Mi s-a făcut rău, frica și tristețea mi-au umplut pieptul.

— Pleacă dracului de-aici, a zis el, uitându-se urât la tata.

— Ridley, am auzit-o pe mama, du-te în camera ta!

Vocea ei era aproape disperată. Am început să urc scările încet, târându-mi mâna pe balustradă și uitându-mă la cei trei oameni pe care-i iubeam și pe care acum aproape că nu-i mai recunoșteam, așa de triști și furioși erau. Toți trei erau posomorâți, cu fețele împietrite.

Nu îmi amintesc să fi existat o singură clipă de pace între Ace și tata. Când se aflau în aceeași încă-

pere, era doar o chestiune de timp până să înceapă să se certe, și situația se înrăutățise mult cu o lună înainte ca Ace să plece de acasă.

— Nu te duci nicăieri, fiule, a zis tata. O să te ajutăm.

— N-am nevoie de ajutorul vostru. Oricum e prea târziu pentru ajutor. Iar tu nu ești tatăl meu, așa că nu-mi spune mie „fiule".

— Nu vorbi așa, Ace, a zis mama, dar vocea ei era slabă și ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ridley, a strigat tata. Du-te sus.

Am fugit pe scări. Inima îmi bătea ca o tobă. M-am întins pe pat și am stat așa, pe întuneric, ascultând ecourile discuției lor. Camera mea se afla în capătul celălalt al casei, așa că nu auzeam mai nimic din ce spuneau, dar nici nu-mi doream asta.

Când a ieșit, Ace a trântit atât de tare ușa de la intrare, încât s-a zguduit toată casa. Apoi s-a așternut tăcerea, care a fost curând risipită de suspinele mamei. În cele din urmă am auzit pașii grei ai tatei pe trepte. Ace nu a mai trecut niciodată pragul casei și în seara aceea am înțeles că nu toate finalurile sunt fericite.

Am blocat cuvintele lui Ace, le-am împiedicat să ajungă în mintea mea. Am încercat să mă autoconving că le rostise fiindcă era furios, drogat sau amândouă. „Tu nu ești tatăl meu". Când l-am întrebat mai târziu pe tata ce îl apucase pe Ace, mi-a răspuns:

— Ace a vrut să spună că își dorește să nu fiu tatăl lui. Dar sunt și asta nu se poate schimba indiferent ce s-ar întâmpla între noi.

— Ei bine, eu mă bucur că ești tatăl meu, tati! am zis, ca să mă simt mai bine și în același timp să-l consolez.

Acum, stând în apartamentul meu, cu hârtiile acelea în față, mi-au răsunat din nou în minte cuvintele

lui Ace și n-am reușit să le fac să dispară. Erau ca o cheie care deschisese cutiuța în care erau ascunse toate întrebările mele, împinse ani de zile la periferia conștiinței și cărora nu încercasem niciodată să le dau un răspuns. Erau lucruri mărunte care aveau probabil explicații simple. Sau nu? De exemplu: De ce nu există nici o fotografie a mamei de când era însărcinată? Cum de nu văzusem nici o fotografie cu mine mai mică de doi ani? Cum de nu semănam cu nimeni din familie, nici măcar când eram o fetiță? Toate aceste întrebări mi-au năvălit în minte ca moliile care ies la lumină.

Am început să intru în panică, să dramatizez. Apoi mi-am amintit de conversația cu Zack. *Și toate pozele tale din ziare... Las-o baltă. Toți psihopații o să roiască în jurul tău.*

Avea dreptate, desigur. Ăsta era New York: nebunii au nevoie de cel mai mic pretext pentru a trece la treabă. Țineam fotografia în mână. Până la urmă, femeia din ea parcă nu semăna chiar atât de mult cu mine. Am făcut ceea ce fac de fiecare dată când sunt într-o criză, indiferent că e minoră sau serioasă: l-am sunat pe tata. Am ridicat receptorul și am întins cealaltă mână spre tastatură, dar degetele mele au ezitat. Tonul îmi suna în ureche, iar eu mă uitam fix la telefon, fără să fiu în stare să-mi mișc degetele. E o prostie, mi-am spus, să-l deranjez pentru un fleac. Undeva departe, acoperind tonul telefonului, s-a auzit o bătaie insistentă.

Zgomotul acela m-a readus la realitate și, în secunda următoare, mi-am dat seama că la ușa apartamentului meu se afla cineva. Am traversat camera și m-am uitat prin vizor. Bărbatul din hol era un străin, dar am deschis ușa câțiva centimetri. Știu la ce vă gândiți: Ce newyorkez întreg la cap ar deschide ușa

unui necunoscut, mai ales într-o situație ca asta, după ce primise o asemenea scrisoare?

De fapt, newyorkezii nu sunt mai înțelepți decât alții. Sunt mai paranoici. Iar eu eram prea adâncită în gânduri ca să realizez că îmi puneam viața în primejdie, mai ales că tipul pe care l-am văzut prin vizor mi-a stârnit interesul. Altfel spus, era foarte atrăgător. Am deschis ușa mai larg și m-am uitat la el. Era încruntat și stătea cu mâinile în șoduri.

Mărtusisesc că am simțit imediat legătura chimică dintre noi. A fost acea mică descărcare de curent care îți spune că ai putea face o partidă de sex formidabilă cu bărbatul din fața ta. Simți asta în piept și între picioare. Nu are nimic de-a face cu aspectul exterior, dar – ca pură informație – avea păr șaten închis, aproape negru, tuns scurt, ochi căprui, o privire pătrunzătoare, buze pline – le și vedeam alunecându-mi pe gât și pe umeri. A simțit și el același lucru, sunt sigură. O clipă m-a privit mai puțin încruntat.

— Uite ce-i, mi-a zis, dacă ai probleme cu zgomotul, aș prefera să bați la ușă și să-mi spui în față, nu să dai fuga la proprietăreasă.

Totul la el părea perfect îmbinat într-o linie sigură, continuă. Nu era o simplă masă de mușchi, ci avea suplețe și forță. O parte din șarpele tatuat pe mâna dreaptă ieșea discret de sub mâneca tricoului.

— Ai greșit ușa, i-am spus, încercând să nu zâmbesc în așteptarea momentului penibil care ar avea să urmeze. Nu eu am sunat la proprietăreasă.

S-au scurs câteva secunde de tăcere, după care mi-a dat singurul răspuns potrivit: un „O". Un moment de fâstâceală, apoi un „Scuze".

— Nici o problemă, i-am răspuns și am închis ușa.

Era într-adevăr atrăgător. Dar eu eram încă cu gândul la scrisoarea pe care o primisem. Ridley cea logică știa foarte bine că scrisoarea putea fi produ-

sul straniu al unei minți bolnave. Dar exista și o altă Ridley, una puțin speriată, puțin neliniștită, care își spunea: „Sunt prea multe întrebări fără răspuns. Verifică".

L-am urmărit prin vizor până a dispărut. M-am rezemat o clipă de perete. Totul în jurul meu părea că plutește și am simțit un fulger în cap și în piept. N-aș putea spune de ce, poate era un fel de șoc întârziat. Nu mai știu cât am stat acolo.

În cele din urmă m-am întors pe canapea și m-am uitat iar la fotografie și bilet. Întreruperea mă împiedicase să-l sun pe tata, iar acum telefonul nu mai părea atât de important ca înainte. Am pus hârtiile înapoi pe masă și m-am întins pe canapeaua de pluș, prea mare pentru suprafața camerei, dar pe care o adoram pentru că era confortabilă ca o îmbrățișare. O fierbințeală surprinzătoare mi-a cuprins tot corpul și tristețea m-a copleșit. Am plâns în hohote, dar am încercat să nu fac zgomot. Pereții erau subțiri și nu voiam să mă audă cineva, în special tipul atrăgător, cu tatuaj, care se mutase deasupra.

CINCI

Se știe că părinții sunt un fel de supereroi în ochii copiilor. Doar cu câteva cuvinte magice te fac să te simți înalt de trei metri și de neatins, pot să omoare balaurii gândurilor și grijilor, pot alunga orice problemă cât ai bate din palme. Dar, bineînțeles, pot face asta doar atâta timp cât ești copil. După ce crești, după ce devii adult, ajungi stăpânul propriului tău univers, iar ei nu mai sunt la fel de puternici ca atunci când erai mic. Poate că acesta este motivul pentru care unii dintre noi nu se grăbesc să se maturizeze.

După o noapte în care nu am reușit să mă odihnesc și după o miercuri în care cele mai mari realizări ale mele au fost să pun câteva haine într-o mașină de spălat și să-mi fac un sandviș cu ton, am ieșit din casă și am pornit spre stația PATH[1] de pe strada Christopher. De când m-am instalat în oraș, în fiecare miercuri merg cu trenul acasă pentru a lua cina cu părinții mei. De multe ori trec pe-acolo și la sfârșit de săptămână, dar miercurea a devenit acel „ceva" care este numai al nostru. Esme și Zack ni se alăturau adeseori, dar nu și după ce ne-am despărțit. Mă

1 Parțial metrou, parțial tren de suparfață, PATH este un sistem de tranzit rapid care leagă Manhattan de New Jersey. (N. tr.)

simțeam prost din cauza asta. În același timp însă, mă bucuram pe ascuns, pentru că așa îi păstram pe mama și pe tata numai pentru mine.

— Ridley, ce mai faci, draga mea? mă întrebase Esme ceva mai devreme la telefon.

Încă vorbim, ba chiar relativ des, ceea ce e un lucru frumos. Esme a fost soră în toate cabinetele tatălui meu. Era considerată mai degrabă o mătușă adorată și o prietenă apropiată decât o simplă angajată a tatei sau mama prietenului meu. De fapt, atunci când am terminat-o cu Zack mi-a fost teamă mai degrabă să nu pierd relația cu ea.

— Zack mi-a zis că ești un pic stresată, a șoptit ea, ca și când am fi discutat despre cine știe ce probleme femeiești jenante. Își face griji pentru tine.

Știam că intențiile ei erau dintre cele mai bune, însă nu-mi aminteam să fi fost stresată în timpul cinei cu Zack. Nu e enervant când cineva spune despre tine un neadevăr? Uneori oamenii sunt siguri de afirmațiile lor și cu cât încerci mai mult să-i convingi că nu-i așa, cu atât se încăpățânează mai tare.

— Nu, Ez, am spus, încercând să par liniștită. Mă simt bine.

— Sigur? a insistat ea, ca și când ar fi vorbit cu un bolnav mintal. Bine, atunci. Sunt bucuroasă că Zack s-a înșelat.

Nu m-a crezut, dar m-a lăsat în pace. Apoi mi-am spus „Poate sunt într-adevăr stresată și singura care nu realizează asta sunt chiar eu".

Există un singur lucru pe care îl urăsc într-adevăr la mine: faptul că mă las foarte ușor influențată de părerilor eronate ale celorlalți despre persoana mea. Poate că înțelegeți ce vreau să spun. Pe tot parcursul conversației mele cu Esme, m-am simțit realmente din ce în ce mai stresată. Un alt lucru pe care nu-l suport este că oamenii vorbesc despre mine,

hotărăsc că sunt stresată, le pare rău pentru mine și în cele din urmă îmi spun toate astea. Mă simt controlată și manipulată. Parcă își doresc să mă știe slabă și temătoare pentru ca ei să se simtă puternici și superiori sărmanei Ridley, care e așa de stresată.

Am mai pălăvrăgit o vreme despre ultimul meu articol, despre artrita ei chinuitoare, despre idei de cadouri pentru ziua mamei, care se apropia. Poate că la mijloc era doar sentimentul meu de vinovăție, dar simțeam încă, la șase luni după despărțirea mea de Zack, că ne învârteam în jurul aceluiași fapt: îl făcusem pe fiul ei să sufere și spulberasem planurile de nuntă și visele cu nepoței ale tuturor.

Din Hoboken am luat alt tren și după o jumătate de oră am ajuns în orașul unde crescusem. De la gară până la casa părinților mei e cam un sfert de oră de mers pe jos. Construit în 1919, dar complet renovat în anii '80, orașul se află în apropierea unei păduri de stejar și ulm, un adevărat bastion al Americii. Era unul din acele *orașe*. Știți voi. Genul simpatic, cu magazin general, lămpi cu gaz originale, străzi mărginite de copaci, case frumoase cu gazon tuns la milimetru. Arată ca o ilustrată, în special toamna și în perioada sărbătorilor de iarnă. Se făcuse aproape patru când am intrat în casă. Mirosea a friptură.

— Mamă, am strigat, trântind ușa în urma mea.

— O, Ridley, a zis mama, ieșind zâmbitoare din bucătărie. Ce faci, draga mea?

M-a îmbrățișat ușor, după care m-a împins un pas în spate și m-a privit atent, căutând semne rele: aveam cearcăne, îmi ieșise un coș în bărbie, mă îngrășasem, slăbisem?

— S-a întâmplat ceva? a zis, mijindu-și ochii.

În general, asta era prima întrebare pe care mi-o punea ori de câte ori vorbeam la telefon sau veneam acasă. Ca și când nu ne-am fi văzut tot timpul. Îl sun

pe tata la birou aproape în fiecare zi, dar, ca să fiu cinstită, cu mama vorbesc mai rar.

— Nu, am zis, îmbrățișând-o. Sigur că nu.

M-a lăsat în pace, dar mi-a aruncat privirea ei specială care îmi reamintea că mă cunoștea mai bine decât mă cunosc eu însămi și că era inutil să mint. Chiar toată lumea voia să fie ceva în neregulă cu mine?

Era așa de mică pe lângă mine. Ea avea brațe osoase și umeri ascuțiți, eu eram musculoasă și rotundă. Ea avea șolduri și piept băiețești, ale mele erau foarte feminine. Trăsăturile ei erau accentuate, fine, precise, ale mele erau mai blânde, mai rotunjite.

M-am uitat la fața ei și am văzut brusc în minte figura femeii din fotografia pe care o primisem seara trecută. Nu semănam cu mama, semănam cu străina din fotografie.

— Ce e, Ridley? a întrebat, aplecându-și capul într-o parte și inspectându-mă cu ochii ei albaștri ca de gheață.

— Când vine tata? am zis, îndepărtându-mă de ea, îndreptându-mă spre bucătărie și deschizând ușa cuptorului.

O bucată de carne sfârâia fericită în sos de roșii, iar căldura care s-a revărsat din cuptor mi-a îmbujorat obrajii. Dintr-un anumit motiv, eram bucuroasă că nu semănam cu mama.

— În câteva minute e gata, a zis ea. Pentru că nu i-am răspuns, a schimbat subiectul. Prin urmare te-ai aruncat în fața mașinilor ca să salvezi un copil. Ai ajutat la stingerea vreunui incendiu... ceva aventuri de genul ăsta?

— Nu. Doar copilul.

— Bine. Cred totuși că nu ar trebui să-ți faci un obicei din asta. Într-o zi norocul te-ar putea părăsi, a zis lovindu-mă afectuos peste fund.

Ne-am așezat la masa din bucătărie și am discutat despre voluntariatul ei la școala primară din apropiere, despre cabinetul tatei și munca lui la clinica pentru copii defavorizați cărora le-a dedicat timpul lui. Nu am auzit nici un cuvânt din ce a spus mama, și nu pentru că nu aș fi fost interesată. Eram pur și simplu nerăbdătoare să aud mașina tatălui meu pe aleea din față.

— Tu asculți ce zic?

— Sigur, mamă.

— Ce-am spus adineauri?

— Ia te uită, e chiar distrugătoarea mea de inimi, l-am auzit pe tata care intrase pe ușa din spate. Obișnuia să-mi spună așa de când mă despărțisem de Zack.

M-am ridicat și am alergat la el, dornică să-i simt îmbrățișarea.

— Ce faci, scumpa mea? a zis, strângându-mă tare.

— Bine, am spus, cu capul pe umărul lui.

— E bine dacă ești bine, a glumit el și mi-a mângâiat obrazul. Și arăți bine, a adăugat.

M-am bucurat că măcar el nu credea că arăt ca și când ceva nu ar fi fost în regulă.

Dar nici măcar atunci nu era totul în regulă. Luasem cu mine biletul și fotografia. Cochetasem o vreme cu ideea să le arunc la gunoi, acolo unde le era locul. Dintr-un motiv sau altul, n-am reușit să fac asta. Plecasem de acasă fără plic, dar la jumătatea scării mă întorsesem după el. Cred că voiam să le arăt scrisoarea doar ca să-mi spună cât de ridicol era totul și să râdem împreună despre prostia asta. Ha-ha, ce glumă.

După cină, o vreme am stat toți trei, tăcuți, în haloul vechii lămpi Tiffany de deasupra mesei.

— Ieri mi s-a întâmplat ceva ciudat, am zis, pentru că trebuia să umplu tăcerea.

— Am știut eu că nu ești în apele tale, a constatat mama, mulțumită de ea.

— Mamă, am zis pe un ton prin care cred că reușesc să exprim perfect cât de previzibilă și enervantă mi se pare uneori.

— Ce s-a întâmplat, Rid? a intervenit tata, acum îngrijorat.

Le-am arătat fotografia și biletul. M-am uitat la fețele lor, imaginându-mi povestea care avea să urmeze după câteva secunde, în care ei vor procesa informațiile din fața lor. Dar expresia lor nu îmi spunea nimic. Tata și mama, cu capetele lipite, studiau fotografia. Tata și-a scos ochelarii din buzunarul cămășii. Zumzetul frigiderului și bătăile propriei mele inimi îmi răsunau în urechi. Ceainicul a ajuns la punctul de fierbere, dar mama nu l-a luat în seamă. Ceasul de deasupra chiuvetei ticăia încet.

— Ce-i asta? a întrebat în cele din urmă tata, afișând un zâmbet confuz, dar binevoitor. Un fel de glumă?

— Nu înțeleg nimic, a zis mama clătinând ușor din cap. Cine sunt oamenii ăștia?

M-am uitat la ei. Reacția lor fusese perfect naturală și mă așteptam să mă simt ușurată, ba chiar puțin jenată că adusesem în discuție așa ceva. Exact asta doream de la ei. M-a cuprins însă o furie inexplicabilă.

— Nu știu cine sunt. Vocea mi-a tremurat puțin, iar părinții mei s-au uitat amândoi la mine. Am găsit-o ieri în cutia poștală.

— Și... ce-i cu asta?

— Și, uită-te la ea, am zis, arătând poza cu degetul. Femeia asta seamănă cu mine.

Tata s-a uitat mai atent la poză, oarecum ostentativ.

— Ei bine, există o oarecare asemănare. Dar ce importanță are?

Mama, am observat, privise o dată fotografia și atât. În schimb s-a lăsat pe spate și s-a uitat la mine. Avea o expresie impenetrabilă.

— Omul ăsta crede că sunt fiica lui.

— De unde știi că e vorba de un bărbat? a întrebat mama în mod inutil.

— Doar cred că este, am zis cu jumătate de gură. Scrisul pare a fi al unui bărbat. Habar n-am. Am oftat. Pur și simplu știu.

În acel moment tata m-a luat prin surprindere: a început să râdă, un râs puternic, zgomotos.

— Iubito, a zis în cele din urmă, e ridicol.

— Serios, Ridley, a adăugat mama. Să știi că nu e deloc amuzant.

M-am uitat la ei și mi-am îndreptat spatele.

— Nu încerc să fiu amuzantă, mamă. Am primit scrisoarea asta ieri... și mi-a dat de gândit. Vreau să vă pun câteva întrebări.

— Bine. Ce fel de întrebări? a spus tata, fără să mai râdă. Doar nu ți-a trecut prin cap, măcar o clipă, că nu ești copilul nostru? Individul a făcut o glumă proastă pe socoteala ta, Ridley.

— Ești prea inteligentă ca să crezi asta, nu-i așa? a întrebat mama clătinând din cap. Vreau să spun că mai bine de o săptămână ai apărut în toate ziarele și la toate posturile de televiziune. Vreun dezaxat te-a confundat cu o persoană pe care o cunoaște sau o cunoștea. Fie este un nebun care crede că ești fiica lui, fie pur și simplu se joacă cu nervii tăi. E stupid.

Am făcut o pauză, pradă îndoielii.

— Cum se face că nu există nici o fotografie cu mine înainte de doi ani? am întrebat, sunând a copil mai mult decât aș fi vrut să par.

— O, Doamne, a zis mama. Acum începi să vorbești ca Ace.

Nu suportam ca părinții mei să mă compare cu el, copilul care îi jignise profund și-i dezamăgise atât de tare. Copilul care alesese strada și viața de toxicoman în locul siguranței căminului și iubirii părintești. Copilul care le provocase o durere sfâșietoare. Am tresărit, dar n-am zis nimic. I-am susținut privirea și în cele din urmă a continuat:

— Ți-am spus că țineam fotografiile în debaraua de la subsol. Subsolul a fost inundat și pozele au fost distruse. Toate, cele făcute la spital, când te-am adus acasă și multe altele din primii doi ani.

Într-adevăr, îmi mai spusese asta, dar uitasem. Începeam să fiu un pic nesigură, însă ceva mă împingea să merg mai departe.

— Și presupun tot acolo țineai și fotografiile cu tine însărcinată.

— Nu, a zis ea încet, aproape silabisind, ca și când vorbea cu un copil mic. M-am îngrășat foarte mult în timpul sarcinii și nu mă simțeam deloc bine în fața aparatului de fotografiat. Știu că sună stupid, dar pe-atunci eram tânără.

Mama mea era o femeie frumoasă, cu piele fină și ochi migdalați. Avea buze mari și un zâmbet de un megawatt care lumina totul în jurul ei. Pe de altă parte, când se enerva, trăsăturile ei păreau dăltuite în piatră. Făcea parte din categoria de mame care nu au de ce să-și mustruluiască progeniturile: era suficient să-ți arunce o privire și înghețai.

Așa s-a uitat la mine și a trebuit să-mi adun curajul ca s-o înfrunt fără să clipesc. M-am aplecat spre ei.

— Nu semăn cu nici unul din voi.

Mama și-a dat ochii peste cap, făcând un gest de dezgust, apoi s-a ridicat de la masă și s-a dus la cuptor. Tata o urmărea, neliniștit. Se lăsa întotdeauna dominat de izbucnirile ei și vechiul meu resentiment legat de asta a ieșit din nou la suprafață, dar am păstrat tăcerea. S-a uitat din nou la mine.

— Chiar nu e adevărat, Ridley, a zis el. Semeni foarte bine cu mama. Toți ți-au spus asta, nu mai ții minte?

Acum, după că pomenise de asta, îmi aminteam. Ochii noștri erau asemănători. Eram tot brunetă și aveam pometii proeminenți, ca bunica. O clipă mi-a trecut prin cap că îmi pierdusem mințile, că sufeream de vreo formă de stres post-traumatic. Nu auzim asta zilnic la tot felul de emisiuni de televiziune, de pildă *Dateline*? Oameni pe care lumea îi ridică în slăvi câteva zile și apoi îi uită. Oameni care cad pradă depresiei și se îndreaptă încet dar sigur spre ratare. Poate asta mi se întâmpla și mie. Poate că dramatizam totul pentru că tânjeam după atenția de care mă bucurasem prea puțin timp.

— Dar cu Ace cum stau lucrurile? am insistat. De ce a spus ce-a spus în seara când a plecat de-acasă?

— Cum crezi că pot să-ți explic ce spune Ace? a zis tata cu tristețe, și am observat cât de tare îl durea faptul că amintisem de fratele meu. Deodată camera parcă s-a umplut cu suferința tatălui pentru fiul care trăia, dar prefera să fie mort pentru părinții lui. Nici măcar nu-l mai recunosc.

O vreme nici unul din noi n-a mai rupt tăcerea. Mama lângă cuptor, cu mâinile încrucișate la piept și capul plecat, tata lângă mine, la masă, privindu-mă insistent, implorându-mă și acuzându-mă în același timp, iar eu rezemată de spătarul scaunului și încercând să înțeleg de ce îi chinuiam atât de tare cu întrebările mele, de ce îi presam să-mi răspundă, de ce aveam inima cât un purice, gâtul uscat și tremuram.

Tata a împins fotografia spre mine. Am luat-o și m-am uitat încă o data la ea, de aproape. Își pierduse puterea, acum înfățișa doar un bărbat, o femeie și copilul lor. Niște străini.

— Îmi pare rău, am zis, strecurând poza în buzunar. Îmi ardeau obrajii de rușine și nu mai aveam mult până să încep să plâng. Nu știu unde mi-a fost capul.

Tata mi-a atins brațul.

— Ai avut parte de mult stres în ultimul timp, Ridley, cu tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână. Cineva o să plătească pentru asta. Cred că ar trebui să te duci la poliție.

— Și ce să le spun? Că am primit o scrisoare care m-a scos din minți?

A ridicat din umeri și s-a uitat la mine cu o compasiune pe care simțeam că nu o merit. Mama s-a întors la masă cu ceaiul. S-a așezat fără să-și ia ochii de la mine. Mai devreme observasem ceva în privirea ei, ceva complet nou, dar între timp dispăruse. Mi-am zis că de vină era dezgustul pentru lipsa mea de încredere în ei, pentru dorința mea de a-i face să sufere.

— Îmi pare rău, mamă.

— Nici o problemă, draga mea. Înțeleg de ce ești derutată, cu toată agitația de care ai avut parte...

Am înțeles și eu din tonul ei că nu înțelegea nimic și că aveam în continuare probleme.

Mai târziu, în trenul care mă ducea înapoi în oraș, cu picioarele întinse pe bancheta de vizavi și cu fruntea lipită de geam, am privit suburbiile care defilau prin fața ferestrei. Trecusem peste momentele penibile ale desertului – înghețată cu ciocolată – și plecasem abia după ce o ajutasem pe mama să strângă masa. Fusese rece față de mine la despărțire, mă îmbrățișase fugar. Așa era mama. Îmi cerea loialitate absolută. Dacă mă abăteam câtuși de puțin de la regulă, mă ținea departe de ea până când îmi făceam penitența.

Cu ani în urmă comunicam la un nivel superior, o înțelegeam la nivel celular. Era în stare să accepte

pierderea unui copil și putea să dea vina pe el pentru asta, sau cel puțin pe dependența lui de droguri. Dar pierderea ambilor copii – și ea considera comportamentul meu din seara aceea drept un semn al pierderii – ar fi obligat-o să se gândească și la partea ei de vină. Și exact asta nu dorea să facă. Dacă aș fi fost copil, m-aș fi temut de furia ei și de faptul că o dezamăgisem. În calitate de adult le acceptam, dar nu-mi plăceau deloc. M-am simțit foarte rău în seara aceea și m-am tot întrebat cum putusem să las o scrisoare anonimă și o fotografie oarecare să mă înnebunească în așa hal.

Când în locul cartierelor elegante au apărut ruinele din Newark, am început să mă gândesc la fratele meu. Îl uram așa cum un copil îl urăște pe eroul lui decăzut. Îl uram pentru potențialul lui uriaș și pentru neputința lui de a-l valorifica. Îl uram pentru că vedeam tot ce era minunat, strălucitor și frumos în el, vedeam cum renunțase la viitor, ca și cum își cumpărase un costum superb și nemaipomenit de scump și îl apoi lăsase să putrezească în șifonier. În același timp îl iubeam pentru toate astea. Îmi era milă de el, îmi făceam sânge rău pentru el, îl adoram, îl disprețuiam. Îmi aduc aminte cum mă ciupea, cum mă alerga, cum mă sâcâia, cum mă îmbrățișa. Inima mea era o rană deschisă pentru fratele meu. Când mă gândeam la el, mă trezeam pe creasta unui val de emoții și mă prăbușeam odată cu el.

Dacă ținem cont de durerea sufletească pe care Ace le-o provocase părinților mei – droguri, infracțiuni mărunte, arestări și, în final, plecarea de acasă la optsprezece ani – în comparație cu el eu eram un adevărat înger. Am făcut, e drept, cam tot ce face un adolescent normal, am mințit, m-am îmbătat, o dată am condus mașina prin oraș înainte să-mi iau permisul, am fost prinsă fumând, prostii de genul ăsta.

Dar în rest mi-am văzut de treaba mea, am luat calificative maxime, am publicat în revista liceului, am avut prieteni cuminți, despre care părinții mei aveau o părere bună. Nici o dramă majoră. Simțeam că era de datoria mea să fiu un copil bun. Poate că, la un nivel mai profund, credeam că un nou șoc i-ar distruge. Prin urmare am avut grijă să rămân pe drumul cel bun și să mă țin departe de necazuri.

De când plecase Ace nu vorbisem niciodată despre el. Și când spun niciodată, înseamnă chiar niciodată. Nu puteam să rostesc numele lui fără ca mama să izbucnească în plâns din senin și să fugă din cameră. Toți ne purtam ca și când n-ar fi existat. Tăcerea asta fără fisură îl transformase în mintea mea într-o figură mitică. Frumosul rebel, prea strălucit, prea sensibil ca să accepte viețile noastre banale. Mi-l imaginam muzician sau poet, hoinărind prin cafenele, purtând stoic povara durerii și a geniului neînțeles. O părticică din mine îi acuza pe părinții mei pentru că îl îndepărtaseră.

După noaptea oribilă a despărțirii, l-am revăzut abia când m-am înscris la Universitatea din New York. Stăteam la căminul de pe Strada 19. Nu știu cum m-a găsit, dar într-o dimineață, când tocmai ieșisem din clădire ca să mă duc la cursuri, l-am văzut într-un colț. Avea pielea plină de pete roșii și am simțit mirosul lui neplăcut de la o distanță respectabilă. Era tras la față. Își răsese părul negru și lung care îmi plăcea așa de mult și printre firele scurte, ca o perie, am văzut câteva cicatrice mici. Ochii lui albaștri, ochii mamei, erau strălucitori și înfometați.

— Hei, copilu', a spus.

Probabil că m-am uitat la el cu gura căscată mai mult timp decât aș fi vrut. Văzându-mi privirea fixă și uimită, a zis:

— Arăt chiar așa de rău?

— Nu... am reușit să spun.

Mă simțeam penibil, eram sfâșiată între impulsul de a fugi cât mai departe de această persoană care nu ar mai fi trebuit să existe și dorința de a-mi îmbrățișa fratele, eroul pe care îl pierdusem și pe care îl jelisem disperată.

— Ce faci? a fost tot ce am putut articula.

— Bine, a zis vizibil stânjenit, trecându-și mâna prin păr. Când a făcut gestul acesta, am văzut cicatricele de la încheieturi.

Mi-am amintit de episodul din Batman în care toată lumea credea că eroul care apărase până atunci orașul Gotham se transformase într-un criminal, că se aliase cu forțele răului. Cam asta am simțit și eu atunci față de Ace. Uimire, groază. Și, mai presus de orice, tristețea copleșitoare că eroul copilăriei mele căzuse atât de jos.

— Ascultă, a zis, ai ceva bani? Am fost răcit săptămâna asta și n-am putut să mă duc la muncă. Trebuie să-mi iau ceva de mâncare.

I-am dat toți banii pe care îi aveam în portofel. Cred că erau douăzeci și cinci de dolari. Cam așa am reînnodat legătura cu Ace. Părinții mei n-au aflat niciodată, dar de-atunci am început să ne vedem o dată pe lună. Ne întâlneam la Veselka[1], pe Second Avenue. El comanda de fiecare dată plăcintă *knish*, eu luam de obicei clătite cu cartofi. Stăteam în localul acela aglomerat din East Village și nimeni nu dădea atenție faptului că un tip jerpelit și o studentă cool (aia eram eu) împărțeau aceeași masă. El spunea tot felul de tâmpenii despre cum se va lăsa de droguri. Eu îi dădeam bani. Știu că n-ar fi trebuit. Ce pot să spun? Da, alimentam răul din el. Dar îl iubeam prea mult și doar așa mă lăsa să-i dovedesc asta. Pe deasupra,

1 Cunoscut restaurant cu specific ucrainean. (N. tr.)

nici nu încercam să-mi imaginez ce ar fi putut face pentru bani dacă nu i-ar fi primit de la mine. De fapt, știam foarte bine, iar acesta era un motiv în plus.

Câteodată dispărea cu lunile și nu mai dădea nici o veste. Rareori reușeam să-l găsesc. O vreme s-a ascuns prin Spanish Harlem, sau cel puțin așa zicea el, altă dată în Lower East Side. N-am aflat niciodată precis unde. Când nu știam nimic de el eram bolnavă de grijă și îngrozită. În cele din urmă rămânea fără bani sau se simțea singur și mă suna. Nu l-am întrebat niciodată pe unde umbla, ce făcea, de ce nu încerca să-mi dea un telefon. Nu l-am întrebat fiindcă mă temem că va fugi de mine.

— Când ai de gând să te maturizezi? voia Zachary să știe. Te folosește. Nu te iubește. Oamenii de felul lui habar n-au ce înseamnă să iubești.

Dar Zachary nu reușea să înțeleagă ce este dragostea. Când iubești cu adevărat, nu contează dacă primești ceva în schimb sau nu. A iubi pe cineva din suflet e o recompensă suficientă în sine. Sau o pedeapsă. Depinde de circumstanțe.

Cu un scârțâit puternic, trenul a oprit în Hoboken și am coborât, lăsându-mă apoi purtată de șuvoiul de oameni care se scurgea spre oraș. Din Strada Christopher am mers pe jos până acasă. Aerul rece și plimbarea lungă m-au ajutat să-mi revin, să împing într-un colțișor al minții discuția cu părinții mei, să uit că aveam fotografia în buzunar și îndoieli în suflet. Când am ajuns acasă și am intrat în bloc, eram iar eu însămi. Am trecut pe lângă cutia poștală ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Gata cu corespondența pe ziua de azi. Am urcat scările în fugă și m-am oprit în fața ușii. Am văzut pe jos o sticlă de Merlot și două pahare. Într-unul din ele era un bilețel pe care am citit: „Îmi permiți să-mi cer scuze așa cum se cuvine? Jake, 4E".

ȘASE

Am urcat la apartamentul lui Jake. Pe ultima treaptă am ezitat. Neonul din tavan bâzâia și pâlpâia, scăldând holul într-o lumină sinistră. M-am uitat la sticla de vin și la paharele din mâinile mele și m-am întrebat: Cine e tipul ăsta? Ce naiba fac? Înainte să pot să-mi răspund, ușa s-a deschis și el a apărut în prag, îmbrăcat într-un tricou negru și blugi Levi's. S-a grăbit să ia vinul și paharele și a zâmbit. Era un zâmbet ezitant, timid.

— Nu eram sigur că vii.

O să vă spun ceva despre mine. Ca orice femeie normală, întorc uneori capul după un bărbat care arată bine, dar tipii sexy nu mă impresionează. Inteligența da. Tăria de caracter la fel. Dar, mai presus de toate, mă atrage bunătatea. Bunătatea, cred eu, se naște din lecții dure, din căderi și din reveniri. Bunătatea este apanajul celor care au supraviețuit eșecurilor și pierderilor. Bunătatea implică înțelegerea condiției umane, iertarea numeroaselor ei defecte și capricii. Când văd asta la cineva, omul acela mă umple de admirație. La el am văzut-o. Ochii lui căprui închis, aproape negri, cu gene dese, mă îndemnau să-mi mărturisesc păcatele ascunse și să le ispășesc în brațele lui.

— Nu trebuie să te scuzi, am spus, făcând semn spre biletul din pahar. Și eu m-aș fi enervat.

S-a dat la o parte și mi-a ținut ușa până am intrat. A închis-o încet în spatele meu. M-am întors să mă uit la el și cred că păream speriată.

— Vrei să o las deschisă? a zis pe un ton neliniștit, arcuindu-și o sprânceană.

— Nu, am spus, râzând ușor.

— Mă duc să torn vinul, m-a anunțat și a dispărut în bucătărie.

Apartamentul meu avea vedere în spate, al lui spre First Avenue. Zgomotul străzii nu era atenuat de geamurile subțiri și curentul permanent transformase pervazurile în lespezi înghețate. Radiatorul funcționa, dar în cameră încă era un frig neplăcut. Am văzut aceleași podele din lemn tratat ca la mine, dar asemănările se sfârșeau aici. Eu mă străduisem să obțin confort și chiar lux. Cearșafuri scumpe de bumbac, perne decorative și cuverturi, covoare de pluș, pături călduroase. Îmi plac culorile strălucitoare, florile proaspete, lumânările parfumate. Nu este o slăbiciune tipic feminină, ci mai degrabă un răsfăț al simțurilor.

Apartamentul lui Jake arăta ca o celulă, deși într-un stil „urban-industrial", cool. Un montaj din plăci de metal, forme geometrice zimțate suprapuse, domina un perete. O masă din sticlă și crom șlefuit era încadrată de șase scaune din fier forjat sofisticate. O canapea și câteva taburete Eames împrăștiate alături alcătuiau o zonă mai degrabă neprimitoare. Într-un colț, pe o masă neagră și goală, un laptop aprins. Nici o fotografie, nici un obiect de natură personală, nici măcar o bucată de hârtie nelalocul ei. M-am uitat la ușa care, îmi imaginam eu, dădea în dormitor și m-am întrebat dacă nu cumva, trăgând cu ochiul înăuntru, aș vedea un pat de cuie sub o lampă de interogatoriu.

— E puțin cam spartan, știu, a spus el, ieșind din bucătărie cu vinul.

— Doar puțin, am spus.

— Nu am nevoie de prea multe lucruri, a adăugat.

Mi-a dat un pahar și l-a ridicat pe al lui. Sunetul pe care l-am auzit când am ciocnit mi-a arătat că erau de cristal.

— Pentru un început mai bun, a toastat el.

Ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe și am simțit din nou descărcarea electrică. Obrajii mi se înfierbântaseră. S-a așternut tăcerea, dar era o tăcere confortabilă. Lumina era plăcută: aprinsese câteva lumânări și micșorase intensitatea plafonierei până la ceva mai mult decât un punct incandescent.

— De unde te-ai mutat?

— Din centru. Aveam un apartament ieftin lângă Columbia, dar cartierul a decăzut așa de mult, încât aveam impresia că sunt pe front. Împușcăturile mă țineau treaz noaptea, la propriu.

— Adică ai căutat siguranță în East Village?

— Îmi place să simt puțină agitație în jurul meu. Nu mă dau în vânt după eleganță, a explicat el și zâmbetul timid a reapărut. Inima mi-a tresărit puțin.

— Cu ce te ocupi? am zis, deși uram întrebarea.

— Nu vrei să stai jos?

M-a luat de mână și m-a condus la canapea. S-a așezat lângă mine la o distanță politicoasă, dar destul de aproape. Simțeam mirosul vag al apei lui de toaletă. Dacă mi-aș fi mișcat mâna doar câțiva centimetri, aș fi putut să-i ating coapsa.

— Ai vrut să schimbi subiectul? am întrebat, iar el a râs. Era un râs plăcut, adânc și vibrant.

— Poate. Am observat că atunci când răspund la întrebarea asta, subiectul domină conversația mai mult decât trebuie. Nu e nici pe departe atât de grozav cum sună.

— Ce ești... dansator de cabaret?

— Sunt sculptor, a zis, arătând spre piesa pe care o observasem pe perete.

Am sorbit din pahar.

— E grozavă, am spus, văzând obiectul cu alți ochi.

Linii dure, dar fluide, ca o cascadă de oțel. Avea o stranie putere de atracție și în același timp ceva străin. Metalul are această calitate, nu-i așa? Plăcut privirii, dar rece la atingere.

— Așa îți câștigi pâinea?

— Așa și din mobilier, a zis, arătând cu capul spre masă. Și altele, din când în când. Nu e ușor să trăiești din artă.

Perfect de acord. Trecusem și eu prin asta.

Știți ce simți când intri în aura unei persoane și ai impresia că o cunoști de-o viață, că energia ei îți este la fel de familiară ca și zgomotul frigiderului din bucătărie? Alături de Jake nu aveam același sentiment. La el totul era nou și electric. Și foarte nefamiliar, un străin care mă provoca asemenea unei probleme de logică. Fiecare clipă cu Zack era ca amintirea unei vieți pe care o trăisem deja – puteam să prezic exact ce se va întâmpla și majoritatea evenimentelor erau destul de frumoase. Dar nu-mi doream ca viața să fie o ghicitoare la care aveam deja răspunsul. Unii consideră că anticiparea e reconfortantă. Eu nu.

Conversația a decurs firesc: am vorbit despre serviciul meu, câte ceva despre Zack, subiectele obișnuite pe care le abordezi la prima întâlnire. Îmi arăți lucrurile tale, ți le arăt și eu pe ale mele. Acum, când îmi amintesc, mi se pare că eu i-am spus mult mai multe decât mi-a spus el. Turna vin încontinuu și mă simțeam tot mai încălzită, mai relaxată. Într-un fel sau altul, distanța dintre noi s-a micșorat. Își pusese brațul pe spătarul canapelei și dacă l-ar fi lăsat puțin mai

jos, ar fi ajuns pe umerii mei. Îi simțeam căldura trupului, îi vedeam obrajii nerași. Am spus cumva că bărbații sexy nu mă impresionează? Rectific: poate doar puțin.

— Înțeleg că săptămâna trecută a fost destul de plină pentru tine, a remarcat el, turnând vin.

— Încă suntem la prima sticlă? am întrebat. Se ridicase de vreo două ori să îmi umple paharul și nu mai știam cât băusem.

— Nu. Nu mai suntem demult.

Am observat că se îmbujorase. Avea o anumită fragilitate care mi se părea atrăgătoare. Mi-am dat seama că fusese la fel de neliniștit ca și mine. Îmi plăcea și asta. Îl făcea real. Însemna că nu era arogant.

— Ai auzit și tu?

— Cine n-a auzit? Ai apărut în toate ziarele.

— Da... am oftat.

Subiectul m-a readus brusc cu picioarele pe pământ, mi-a amintit de fotografie și de părinții mei. Cred că totul mi s-a citit pe față. Nu mă pricep prea bine să-mi ascund sentimentele.

— Hei, a zis el, atingându-mi umărul. Ce-am spus?

S-a aplecat spre mine. Pe chipul lui se citea neliniștea. Mi-am ferit privirea pentru că, cine știe de ce, compasiunea lui mă îndemna să plâng.

— Ridley, îmi pare rău, a zis, lăsând paharul pe masă. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei.

Dar era prea târziu. Deschisese porțile lacrimilor și întreaga poveste s-a năpustit spre mine ca o avalanșă, totul, de la întâmplarea de luni până la întâlnirea de mai devreme cu părinții mei. Nimeni nu aflase, în afară de ei, despre existența fotografiei. Jake a fost foarte prezent, a ascultat răbdător și din când în când mi-a dat de înțeles că mă aprobă. Era complet concentrat asupra mea.

— Formidabil, a zis când am terminat.

— Pun pariu că acum îți pare rău, am spus, râzând încetișor.

— Nu. Nu-mi pare rău.

Mi-a atins ușor părul, îndepărtându-mi-l de pe frunte. Fusese un gest blând, aproape intim. S-a uitat în ochii mei.

— Văd că ai încredere în părinții tăi. O să te mulțumești cu asta?

— Ce nu e de crezut? am răspuns aproape în șoaptă, nu prea convinsă. E o situație ridicolă. Știu cine sunt.

A clătinat din cap, fixându-mă cu ochii aceia frumoși, ca și cum vedea în mine un secret de care eram conștientă, dar de care mă feream.

— Totuși, a spus după câteva clipe, nu ești nici măcar un pic curioasă?

E ciudat: cunoști pe cineva și la început crezi că este complet diferit de tine, apoi constați că reușește să te conecteze la o fațetă a persoanei tale pe care o ignorași până atunci. Curiozitatea ardea ca o flacără în pieptul meu, o flacără care fusese înăbușită de asigurările părinților mei, dar care mocnea încă. Jake turnase gaz peste ea.

— Nu cred, am spus, ridicându-mă.

— Îmi pare rău, a zis, ridicându-se și el odată cu mine. N-am vrut să te sperii.

Am zâmbit. Nu mă sperii așa ușor.

A dat din cap, dar părea nesigur. Eram bucuroasă că nu încercase să mă convingă să rămân la el, pentru că i-ar fi fost atât de ușor... Fiecare terminație nervoasă din corpul meu tânjea să-l atingă. Tânjeam să simt pieptul acela musculos lipit de pieptul meu. Doream să văd și restul tatuajului, cel care se răsucea afară de sub guler și se încolăcea sub mânecă. Dar simțeam ceva pentru Jake, ceva prea puternic, care

mă oprea să mă culc cu el sau măcar să-l sărut în noaptea aceea. Voiam mai mult. Și nu aveam de gând să mă grăbesc.

Când m-am băgat în pat eram epuizată: stresul acumulat, vinul, Jake. Am adormit repede, aproape imediat după ce am pus capul pe pernă. L-am visat pe Ace. Îl urmăream într-un peisaj citadin întunecat, unde umbrele se mișcau repede, tăindu-mi calea. Ușile prin care încercam să trec se deformau și dispăreau. Apoi nu-l mai urmăream pe Ace, ci eram la rândul meu urmărită de o siluetă întunecată. Am ajuns la o casă care semăna cu cea a părinților mei, dar, după ce am intrat, m-am pomenit în holul blocului în care locuiesc. M-am întors și am văzut silueta zgâlțâind ușa cu gratii, dar n-am reușit să-i disting fața. M-am trezit speriată, în beznă, respirând întretăiat, încercând disperată să-mi revin și să scap de teroarea din vis, încă reală. Am simțit o prezență răuvoitoare în apartament și am rămas paralizată câteva clipe, ascultând mișcările intrusului, convinsă că din clipă în clipă se va strecura în camera mea. Groaza a dispărut treptat, pe măsură ce imaginile din vis s-au estompat.

Acum eram trează de-a binelea. M-am dat jos din pat și am scotocit prin buzunarele hainelor până am găsit fotografia și bilețelul. Le-am mototolit pe amândouă și le-am aruncat la gunoi. Am scos o pereche de pantaloni și tenișii și am ieșit din apartament cu sacul de gunoi. Trecuse de trei noaptea și clădirea era adormită și tăcută, cu excepția unui televizor care murmura la alt etaj. M-am strecurat pe scări și prin holul de jos, am tras zăvorul de la ușa grea de metal și am aprins lumina. Șobolanii s-au împrăștiat, speriați de zgomot, iar duhoarea de gunoi s-a ridicat să mă întâmpine. Am aruncat punga în cel mai apropiat tomberon.

Știam că Zelda va ieși înainte de răsăritul soarelui și va muta tomberoanele pe trotuar, că gunoiul va fi ridicat dimineața devreme, înainte să mă dau jos din pat, iar bilețelul și fotografia vor dispărea ca și cum n-ar fi existat. Bine, și flacăra curiozității despre care am pomenit? Nu se stinsese, însă pur și simplu nu reușeam să evaluez consecințele adevărului. Recunosc că nu a fost o decizie nobilă, dar am ales ignoranța.

M-am îndreptat spre scară, simțindu-mă mai ușurată. Ajunsesem la jumătatea drumului, când am văzut la etajul de deasupra o siluetă a cărei față era chiar la limita unghiului meu vizual. Am încremenit și inima mi-a luat-o la goană.

— E cineva acolo? am spus.

Îi cunoșteam personal pe toți locatarii și nu mă simțisem niciodată, nici o clipă, amenințată între pereții blocului. Dacă un vecin ar fi avut un motiv justificat să iasă din casă noaptea, mi-ar fi răspuns imediat. Am auzit zgomot de pași: cineva mergea pe lângă perete. M-am uitat în spate și neonul de la etajul inferior a început să pâlpâie, apoi s-a stins. Sunetul propriei mele respirații era foarte strident, adrenalina începuse să-mi galopeze în vene și fiecare nerv îmi vibra de frică. Nu știam dacă era mai bine să mă întorc sau să merg înainte.

— Cine e? am strigat.

M-am uitat în jur după un obiect cu care să mă apăr, dar n-am găsit nimic. Apoi am auzit pași apăsați și grei alergând. M-am lipit de perete și am încercat să mă fac mică, de parcă aș fi putut să dispar. Eram gata să țip când mi-am dat seama că pașii se îndepărtau. M-am ghemuit și m-am uitat în sus prin golul scării. Am văzut silueta unui bărbat. Părea un tip masiv. I-am văzut și mâna – mai bine zis mănușa – pe balustradă. A urcat ultimele trepte și a ieșit

pe ușa care dădea pe acoperiș. M-am încordat, așteptându-mă să aud urletul alarmei, dar s-a așternut tăcerea.

Stăteam neputincioasă pe scară și mă întrebam cum va coborî de pe acoperiș. Apoi am auzit scârțâitul scării de incendiu din față. Oare îl mai auzise cineva? Dar, după nici un minut, clădirea era din nou tăcută, de parcă nu se întâmplase nimic. M-am întors cu grijă în apartament am încuiat ușa. O secundă mai târziu am auzit altă ușă închizându-se. Nu mi-am dat seama dacă zgomotul venise de la etajul de deasupra sau de la cel de dedesubt.

ȘAPTE

Evident, până dimineața nu am dormit aproape deloc. Am verificat ferestrele, am încuiat ușa de două ori și am stat întinsă pe pat cu ochii larg deschiși, tresărind la fiecare zgomot, până când cerul și-a schimbat culoarea de la negru ca smoala la cenușiu. În altă noapte l-aș fi chemat pe Zack sau chiar pe tata, dar cum toată lumea părea convinsă că eram pe punctul să fac o depresie, nu voiam să le ofer argumente cu care să-mi demonstreze că aveau dreptate. După un timp am început să moțăi și cred că am dormit. M-am trezit când a sunat ceasul, o oră și ceva mai târziu.

M-am dat jos din pat și mi-am făcut o cafea. În timp ce ascultam șuieratul familiar al cafetierei și inspiram aromele de la Veniero, am început să reintru în normal. Tot ce se întâmplase noaptea trecută începea să pară ireal, de parcă aș fi visat din momentul în care mă urcasem în trenul de New Jersey. Aruncasem fotografia și luasem hotărârea să consider povestea o simplă farsă. În bucătăria mea luminată din belșug îmi era ușor să cred, măcar pe jumătate, că întâlnirea de pe scări fusese o închipuire. Stresul îmi provocase halucinații. Oricum, trecuse. Eram doar eu, Ridley, într-o dimineață normală de joi. Când

mintea omenească are prea multe de rezolvat, apelează la negare. Își ia o mică vacanță.

M-am dus în birou, un spațiu minscul pe care îl despărțisem de restul camerei cu un paravan oriental, unde îmi țin dosarele și laptopul. Am cotrobăit prin hârtii și am găsit cartea de vizită pe care mi-o dăduse agenta de publicitate a Umei Thurman. Ne întâlnisem la un curs de yoga și după aceea am intrat într-un Starbucks, pentru un *chai*. Se numea Tama Puma, era uscățivă și mirosea a paciuli. Înaltă, cu umeri lați, cu ten cenușiu și păr moale, o caracteristică, se pare, a oamenilor care țin dietă macrobiotică. Era incredibil de slabă și vorbea încet, dar perfect conștientă de valoarea ei. Am discutat rapid despre articolul pe care voiam să-l scriu și i-am spus că o voi suna dacă redactorul de la *Vanity Fair* îmi acceptă propunerea. I-am lăsat un mesaj și m-am bucurat că mă întorc la lucru după ce evitasem la milimetru un dezastru.

Când am deschis ușa, l-am văzut pe podea. Am simțit literalmente o lovitură în plex. Alt plic, cu numele meu mâzgălit de-a lungul cu marker negru, în același scris aspru, neregulat. L-am ridicat și m-am întors în apartament. Lumea a început să se învârtească în jurul meu în timp ce îl desfăceam. Am scos din el un decupaj dintr-un ziar din 27 octombrie 1972. TÂNĂRĂ MAMĂ UCISĂ; COPILUL A DISPĂRUT. Articolul propriu-zis lipsea, dar în plic mai erau o poză a femeii din prima fotografie și alta a fetiței. Am studiat din nou fața femeii și, în ciuda hârtiei de ziar de calitate proastă, parcă m-am uitat în oglindă. Apoi m-am uitat la poza fetiței și am observat un amănunt pe care nu-l remarcasem în prima fotografie. Avea un semn din naștere micuț, negricios, sub ochiul stâng. Identic cu cel pe care îl am și eu.

Am găsit și un bilețel. Spunea doar atât: „Te-au mințit".

Am ieșit din apartament și am coborât scările într-o clipă. În hol am dat peste Zelda, proprietăreasa.

— Au venit să ridice gunoiul? am strigat, alergând spre ușa din față.

— A, spuse ea cu dezgust, ridicându-și mâinile. Ăia de la salubritate fac grevă. Ticăloși leneși, parcă nu câștigă destul. Tot în spate e. Să-i ia naiba cu sindicatele lor.

Punga cu gunoi era deasupra și mi-a fost ușor să găsesc fotografia și peticul de hârtie. Am urcat, m-am oprit la mine cât să iau articolul, apoi m-am dus sus, la Jake. De ce făceam asta? Abia îl cunoscusem. Poate tocmai din cauză că era un străin care nu avea legătură cu ceilalți oameni din viața mea, poate că era singura persoană în stare să judece lucrurile dintr-o perspectivă obiectivă.

— Îmi pare rău, am zis când a deschis ușa. Am nevoie de ajutor.

I-am dat tot și am trecut pe lângă el fără să mai aștept să mă invite înăuntru. S-a uitat la mine, apoi în jos, la hârtiile din mâna lui.

— Despre astea mi-ai povestit aseară?

— Da. Și adineauri am mai găsit ceva în fața ușii.

N-a spus nimic. Nu m-a întrebat de ce i-am adus hârtiile, nici ce vreau să facă cu ele. S-a așezat la masă și a început să le răsfoiască. Am observat că se încruntase.

— Femeia asta ai putea fi tu, a zis el după un minut. Arată exact ca tine.

— Știu, am răspuns.

— E posibil să-și bată cineva joc de tine.

— De ce? Ce ar avea de câștigat?

— Unora le place pur și simplu să se joace cu liniștea oamenilor. Un obsedat ți-a văzut poza în ziar, i-ai amintit de un cunoscut, poate cineva care a murit, și acum ești ținta lui.

— Bine. Explică-mi asta, atunci, am spus, arătându-i alunița mică de sub colțul ochiul meu stâng. S-a uitat la fotografie și a văzut semnul identic de pe fața copilului. Stăteam față în față cu el. A clătinat ușor din cap și s-a uitat la mine mai atent.

— Recunosc că e ciudat.

Abia acum am observat câteva amănunte pe care nu le remarcasem cu o seară înainte. Un halou de tristețe în jurul ochilor, riduri fine care îi dădeau un aer melancolic. Tricoul lui alb îmi dezvăluia că tatuajul care răsărea de sub mânecă se întindea pe piept și peste claviculă. Avea o cicatrice pe gât, lungă de câțiva centimetri, groasă și umflată, ca și cum i-ar fi rămas ceva sub piele.

— Și ce vrei să fac? m-a întrebat blând, așezându-se lângă mine.

M-am uitat la mâinile lui. Erau groase și pătrate, cu încheieturi solide și vene albastre șerpuind sub piele, irezistibile. În același timp m-a străbătut un fior de teamă. La lumina zilei părea mai aspru, mai dur, mai înalt decât mi-l aminteam.

— Știi ceva? am zis, ridicându-mă. Las-o baltă! Ai dreptate, nici măcar nu te cunosc. Scuză-mă.

Nu mi-a răspuns. Ce idioată puteam să fiu! Am adunat hârtiile. Aș fi vrut să mă înghită pământul.

— Exagerez. Nu are nici o legătură cu tine, am zis.

S-a așezat în fața mea, blocându-mi drumul.

— Nu cred că exagerezi.

L-am lăsat să-mi ia hârtiile. Le-a aruncat pe masă, apoi m-a luat de mână.

— E în regulă, Ridley. Nu sunt sigur cum o să fac asta, dar te voi ajuta. Dacă vrei.

Și am stat așa, nu știu cât timp. Atingerea mâinilor este foarte subestimată în relațiile intime. Îți săruți ocazional cunoștințele sau colegii, când te întâlnești cu ei sau îți iei rămas-bun. Săruți pe buze,

cast, un prieten apropiat. Îmbrățișezi fugar o cunoștință mai apropiată. Poți chiar să intri în vorbă cu un necunoscut, la o petrecere, să-l iei la tine acasă și să te culci cu el, apoi să nu-l mai vezi sau să nu mai auzi de el. Dar să ții pe cineva de mână, să stai complet nemișcat, lăsând curentul posibilităților să se scurgă liber? Împărțim tandrețea, promisiunea clipelor fericite, doar cu câțiva oameni într-o viață.

Forța lui de atracție era irezistibilă.

— Da? am spus, copleșită brusc de ușurare și recunoștință.

— Da.

— Bine.

Simțeam mâna lui, aspră dar caldă, pe mâna mea. Vedeam toate fațetele pietrelor prețioase din ochii lui și știam că privirea lui îmi descoperă secretele. Vedeam nenumăratele straturi ale străinului din fața mea și eram speriată, intrigată și profund mișcată. Când m-a călăuzit în brațele lui și m-a ținut acolo, contururile noastre s-au contopit. Mi-am pus obrazul pe gâtul lui și i-am simțit pulsul. Stăteam pe marginea unui abis întunecat și eram fericită că am măcar un aliat, chiar dacă era nesigur.

Nu știu cât timp am stat așa. Mult, cred.

În cele din urmă el a rupt tăcerea:

— Deci individul ăsta vrea să-l suni.

— Da, așa cred, am spus, întârziind o secundă în brațele lui și apoi retrăgându-mă. M-am așezat la masă.

— Nu ți se pare ciudat?

— De ce?

— Păi, gândește-te, a spus, așezându-se în fața mea.

— În primul rând, de ce ai presupus că e vorba de un bărbat?

Făcusem aceeași presupunere și eram curioasă să știu cum ajunsese la aceeași concluzie.

S-a gândit un moment.

— În primul rând, este scrisul unui bărbat. În al doilea rând, articolul spune că femeia din fotografie a murit și fetița a dispărut.

— Bine, de ce ți se pare ciudat că a trimis un bilet?

A ridicat din umeri.

— Dacă tipul ăsta crede că e tatăl tău și tu ești fetița din poză, atunci te caută de mult, de foarte mult timp. Iar asta înseamnă că fiica lui a fost răpită. Dacă ți-ar fi dispărut fiica, indiferent din ce motiv, dacă ți-ai fi petrecut ani și ani căutând-o și deodată ți-ar renaște speranța că s-ar putea să fie în viață și sănătoasă, nu ai alerga la poliție, n-ai lua măsuri mai drastice decât să trimiți într-un plic un simplu bilet și o fotografie?

Am reflectat câteva clipe.

— Poate nu e sigur. Sau poate îi e frică.

A clătinat din cap, încetișor.

— Poate. Dar și el ascunde ceva.

— Cum ar fi?

— Nu știu, a recunoscut, luând de pe masă decupajul din ziar.

Mi s-a părut că avea o idee, dar nu se hotărâse să mi-o spună.

— Ce e? am întrebat în cele din urmă. La ce te gândești?

— Am un prieten, spuse, întorcându-se spre mine. Devenise brusc nesigur și își ridicase mâinile. Uite ce-i, nu vreau să depășesc limitele.

Mi-am închipuit că se gândea la seara trecută, când fugisem de el. Credea probabil că mă speriase.

— Dacă cineva a încălcat limitele, l-am contrazis, eu am făcut-o, când ți-am spus toate astea.

A mai ezitat puțin.

— Prietenul meu e detectiv, a zis, uitându-se nu la mine, ci în jos. Am copilărit cu el. Ne poate da o mână de ajutor.

Dacă mă întrebați de ce mă ajuta, n-aș putea să răspund. Dar eram mai mult recunoscătoare decurioasă. Și apoi, când un bărbat se simte atras tine, ar face cam orice, nu-i așa? Sigur că da.

OPT

Am pornit pe jos spre est, spre râu. În noua mea postură nu reușisem să găsesc altceva mai bun de făcut decât să hoinăresc. Nu era ceva neobișnuit. Am procedat de multe ori așa, iar New York este orașul perfect în care să te pierzi o vreme – sau pentru totdeauna, dacă vrei. Poți merge pe o sută de străzi, poți trece pe lângă o mie de oameni și nimeni nu te bagă în seamă, chiar dacă acum cinci minute ai apărut la toate posturile de televiziune și pe prima pagină a fiecărui ziar. Poți deveni o fantomă într-un timp incredibil de scurt. Deja mă pierdeam, alunecam în crăpăturile care apăruseră brusc pe fațada vieții mele. Eram abur. Pluteam spre Strada 8, spre Piața Tompkins, pe lângă clădirile cu apartamente de închiriat care păstrau între pereții lor energia generațiilor de truditori săraci, acum proaspăt renovate, cu vitrine care dezvăluiau magazine elegante, demne de noul East Village. În sticla aceea strălucitoare am întrezărit o femeie care nu mai știa cine este, nu mai știa de unde sau de la cine a venit.

M-am oprit să mă uit la ea. Părea destul de reală, din carne, oase și sânge. Dar, dacă încercai să o atingi, tremura și se estompa ca o hologramă.

Abandonasem problemele mele în mâinile lui Jake. Îmi spusese să iau o pauză, să mă detașez și să mă

adun. Asta am și făcut: am lăsat la ușa lui îndoiala cu privire la propria-mi identitate, ca pe o geantă cu haine de aruncat la un punct de colectare al Armatei Salvării. Deocamdată voiam să mă îndepărtez cât mai mult posibil de orice întrebări. Și totuși, pe măsură ce East Village se metamorfoza în Alphabet City[1], am realizat că, din păcate, de fiecare dată când mă uitam în oglindă îmi reaminteam că eram străină de mine.

Poate credeți că exagerez. Aveam oare destule informații în acel moment? Nu mă simțisem oare vinovată cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă tocmai pentru că încurajasem chiar aceste gânduri? Ce pot să vă spun? Ideea își făcuse loc în conștiința mea și acum scormonea acolo și îmi creștea sub piele. Nu afirm că mă simțeam distrusă, eram mai degrabă ca una din clădirile de închiriat din East Village, jupuită până la scheletul de lemn, cu măruntaiele afară, cu țevile la vedere și firele atârnând ca niște pânze de păianjen sfâșiate – o carcasă goală așteptând reîncarnarea.

M-am trezit pe Avenue C. Acesta este adevăratul Alphabet City, nu cel de pe Avenue A, de dinainte de Piața Tompkins, cu magazine și cafenele cochete, firme de milioane de dolari, mansarde șic lăsate deliberat în paragină, toate străduindu-se, în noua lor opulență, să păstreze imaginea unui East Village neîmblânzit, prea puțin atrăgătoare când fusese reală. Banii nu ajunseseră încă aici. Odată ce treceai de parc, parcă intrai într-o zonă moartă, un spațiu pe care orașul se hotărâse să-l lase să funcționeze prin mijloace proprii. Aveai impresia că e un teritoriu fără lege, abandonat, cu excepția unor cotloane ca Nuyorican Poets Cafe, flori ale creativității care răzbiseră prin

---

1 Zonă a New York-ului ce se întinde de la strada Houston până la Strada 14, și între Avenue A și Avenue D. (N. tr.)

beton. Aici, clădirile abandonate stăteau de strajă ca niște soldați rebeli șchiopi la granița bogăției care depășea orice imaginație și care îi forța pe locuitorii cartierului să iasă în stradă. Aici, terenurile virane erau înțesate cu gunoaie, mobilă veche, caroserii de mașini și butoaie de metal în care ardea focul, în jurul cărora se adunau cetățenii-rebut ai orașului, cei fără adăpost, drogații, fugarii care se rătăciseră și renunțaseră să caute drumul de întoarcere. Mă plimbam, conștientă de toate acestea, dar cu capul plecat. Acolo nu e bine să atragi atenția asupra ta. Acolo trebuie să pătrunzi de parcă aparții acelui spațiu. Eu îi aparțineam, astăzi. Îl căutam pe Ace.

La intersecția dintre Avenue D și Strada 5 am dat de clădirea în care locuia clandestin, așa cum îmi spusese chiar el ultima oară când ne văzuserăm. Arăta mai bine decât blocurile din jurul ei. După cel de-Al Doilea Război Mondial, antreprenorii s-au grăbit să construiască cât mai multe locuințe în East Village, mai ales pentru soldații care se întorceau acasă. Rezultatul a fost o adunătură de blocuri ieftine, iar acum multe dintre ele, printre care și al meu, se lăsau la mijloc, aveau fațadele dărăpănate și bucăți din ele cădeau din când în când pe trotuare. Clădirea din fața mea părea destul de solidă, cu scări albe, masive, care duceau la o intrare flancată de coloane dorice. Un bărbat de culoare, de statura unui frigider industrial, făcea de pază la ușă. Trupul lui uriaș acoperea complet scaunul pe care stătea. Parcă levita. Purta un tricou New York Rangers și o șapcă roșie de baseball întoarsă cu cozorocul la ceafă. Blugii, decolorați cu grijă, erau curați și călcați. Bascheții, o frenezie de culori, îi acopereau gleznele. Bătea din picior după un ritm invizibil. Mă oprisem la baza scărilor și mă uitam la el. Se uita deja la mine. Mă cântărea. Eram oare polițistă? A clătinat din cap și cele trei bărbii negre s-au fre-

cat una de alta, într-o pendulare leneșă. Ochii lui mici, aurii, nu exprimau nimic.

Cândva l-aș fi judecat pe acest individ, pe acest paznic al porților Iadului care începea în spatele lui. Aș fi fost sigură că are în buzunar lui o rezervă de cocaină, de heroină sau ce naiba vindea, dacă nu cumva o ascunsese în apropiere. Aș fi simțit ura urcându-mi în gât ca fierea. Dar relația dintre dependent și dealer este foarte complicată, foarte delicată. Cine este mai condamnabil, cel care vrea sau cel care oferă? Și restul? Nepăsarea părinților, problemele de integrare în societate, rasismul, sărăcia... Chiar și eu aveam un loc bine stabilit în acest lanț, în calitatea mea de finanțator: dacă îi dădeam bani lui Ace, nu făceam și eu parte din sistem? Înțelegeți ce vreau să spun? Aparțineam acelui loc.

— Ce vrei, fato? m-a întrebat el, nu lipsit de amabilitate.

Ochii i se îngustaseră și un zâmbet cam fără chef i-a ridicat colțurile gurii și i-a acoperit fața cu o rețea de riduri.

— Îl caut pe fratele meu, Ace.

Propria mea voce mi s-a părut neconvingătoare, naivă. A râs puțin, pe înfundate, și trupul lui masiv s-a cutremurat.

— Dacă-i înăuntru, nu mai e frati-tu.

Înțelepciunea din răspunsul lui m-a surprins și m-a rănit. Am simțit că mă înroșesc. Am urcat repede și am văzut pe fața lui o ușoară surpriză și amuzament, de parcă se aștepta să mă răsucesc pe călcâie și să plec. Când am ajuns în capul scării l-am privit în ochi și el a ridicat din umeri. Apatia i-a destins din nou trăsăturile.

Nu era prima dată când mă aventuram într-o astfel de clădire căutându-l pe Ace. Odată, când eram extrem de îngrijorată, am luat trenul spre Spanish

Harlem. Cartierul e și mai dur dincolo de Strada 96, furia și disperarea bat trotuarele și atârnă pe scările de incendiu. Oamenii ies din case beți, conduc mașini zgomotoase sau se apleacă de la ferestre, țipând unii la alții. Pericolul plutește în aer ca umezeala înaintea furtunii: știi precis că cerul va erupe, singurele necunoscute sunt când, cum și cine va rămâne în picioare. Aerul din East Village părea mai puțin electric, violența mai leneșă, mai greu de aprins. Când am pășit din lumina de-afară în vestibulul întunecat, am simțit totuși o împunsătură de frică. Aerul era stătut, dar în același timp viu: mirosea a dejecții umane, a trupuri înghesuite într-un spațiu închis și a ars – o duhoare permanentă, chimică, otrăvitoare. Prin pereți se auzeau murmure, gemete joase și un radio sau un televizor – cadența unei voci măsurate și educate transmițând știri. M-am strecurat prin semiîntuneric și am urcat.

Când eram copii, peretele dintre dormitoarele noastre era atât de subțire, încât îl auzeam pe Ace întorcându-se de pe o parte pe alta sau oftând în somn. Camerele noastre alcătuiseră cândva o singură încăpere mult mai mare în casa cea veche, însă după renovare fusese împărțită în două dormitoare și o baie mică. Era un univers separat de restul casei și departe de dormitorul principal de la parter al părinților mei, care avea vedere spre grădina mamei. Un aparat de supraveghere pentru copii rămas de când eram mică funcționa acum pe post de interfon, în caz că aveam nevoie de ceva noaptea. Dacă voiam să-i chem, puteam să apăs pe un buton și să-i sun. Totuși, când mă trezeam pe întuneric, speriată de vreun vis urât, din cauză că îmi era sete sau mă simțeam singură, la Ace mă duceam de obicei.

Mă strecuram din pat și pășeam ușor pe covor, apoi treceam prin baia dintre camerele noastre. Ve-

deam umbra stejarului uriaș dansând în fața ferestrei lui, auzeam respirația lui grea de copil care doarme adânc, vedeam conturul figurinelor din Star Wars de pe raft și grămada de cărți de pe birou, simțeam mirosul de șampon Johnson's pe care l-am folosit amândoi mult timp după ce am încetat să mai fim copii. Se trezea de fiecare dată când mă suiam în pat și mă ghemuiam lângă el.

— Ridley, îmi spunea, iar în vocea-i somnoroasă era un amestec de iritare, resemnare și dragoste, du-te înapoi în patul tău.

— O să mă duc, îi spuneam în timp ce el își încolăcea un braț în jurul meu și adormea la loc, instantaneu.

Nu știu dacă am mai dormit așa bine vreodată. Anii trec și senzația aceea de confort dispare, înțelegeți ce vreau să spun? Apropiere aceea fizică inocentă, când tot ce vrei de la celălalt trup este căldura lui reconfortantă și blândă, căldura pe care o împart cățelușii într-un coșuleț. Pe măsură ce te apropii de adolescență și devii conștient de sexualitatea propriului tău corp, contactul cu alte corpuri devine tot mai încordat. Lui Ace i s-a întâmplat primul, bineînțeles. A început să închidă ușa de la baie când se trezea noaptea. Prima dată când l-am auzit făcând asta am știut, poate instinctiv, că nu mai aveam voie să mă strecor în patul lui noaptea. Și așa, de pe o zi pe alta, ne-am îndepărtat.

La etaj, podeaua a scârțâit sinistru sub picioarele mele, atât de tare încât mi s-a făcut frică. Mi s-a părut chiar că cedase puțin sub greutatea mea. La fiecare pas mă așteptam să mă prăbușesc și să aterizez grămadă un etaj mai jos, într-un nor de moloz. Ace îmi spusese că stătea cu o fată la etajul doi și că apartamentul avea o fereastră care dădea în stradă. M-am

dus așadar la ușa cea mai apropiată de partea dinspre stradă și am bătut.

— Ace, am strigat. Sunt eu, Ridley.

Liniște. Lumina soarelui pătrundea prin fereastra murdară a holului, a cărei ramă era atât de ruginită, încât o simplă atingere ar fi făcut-o pulbere. Pe stradă a trecut o mașină și am simțit basul greu al boxelor în piept și în vârful degetelor. Murmurele pe care le auzisem la început se potoliseră. Pereții și ușile din jurul meu parcă-și țineau respirația. Apoi am auzit pași șovăielnici în spatele ușii și am simțit că cineva se oprise de partea cealaltă și asculta ce se întâmplă afară, la fel cum eu ascultam ce se întâmplă înăuntru. La celălalt capăt al holului a răsunat un chițăit inconfundabil, apoi foșnete într-un morman de gunoi pe care abia puteam să-l disting în lumina slabă. M-am prefăcut că nu văd siluetele șobolanilor. Am bătut din nou la ușă, de data asta mai tare.

— Ace, am spus, cu o voce nervoasă și disperată, te rog.

M-am speriat puțin când ușa s-a crăpat și un ochi albastru, larg deschis, m-a cercetat atent prin spațiul îngust permis de lanțul de siguranță. Șuvițe lungi de păr blond murdar atârnau în fața ochiului, un ochi de femeie care cândva fusese frumos. Acum era injectat și încercănat.

— A plecat, a spus.

— Unde?

— Drept cine mă iei, nevastă-sa?

N-am știut ce să-i răspund. Ochiul a clipit încet.

— Te știu de undeva? Parcă te cunosc.

Am ridicat din umeri, pentru că nu-mi găseam cuvintele. Am dat ușor din cap, ca să-i spun că nu știam dacă ne mai întâlniserăm vreodată. Ochiul m-a măsurat de sus până jos. Între gene și în ridurile fine din jurul lui mai licărea ceva viu. Foamea.

— Tu l-ai salvat pe puștiul ăla.

— Exact. Uite ce-i, știi cumva unde este fratele meu?

— Tu ești Ridley. Ticălosul, nu mi-a spus niciodată că ești sora lui.

Am optat din nou pentru ridicatul din umeri. Mi s-a părut un gest util, care nu mă obliga la nimic.

— Vorbește despre tine tot timpul, a zis ea.

Am auzit scrâșnetul ei de invidie. M-am bucurat însă ca un copil când am aflat că se gândea la mine, că le povestea altora despre mine.

— N-ai idee unde ar putea fi?

A închis ușa și am auzit cum a desfăcut lanțul. Apoi a deschis-o din nou, dar nu de tot. Am văzut un picior dureros de subțire, un șold ascuțit împungând niște pantaloni de trening tăiați foarte sus, un sân plat sub un tricou mov din bumbac, o claviculă nu mai groasă decât o nuia și la fel de fragilă, o jumătate dintr-o față suptă cenușie, cu maxilar pătrat, și ochiul acela mare și albastru. Parcă dorea să văd doar jumătate din ea și să ghicesc cum arată cealaltă jumătate. Degetele ei, cu unghiile roase, erau încleștate pe marginea ușii. M-am simțit prea rozalie și cărnoasă, rușinos de sănătoasă și de bine hrănită în comparație cu această femeie care era numai unghiuri ascuțite și avea ghinionul gravat pe tot trupul, sub formă de cicatrici și înțepături. Am scotocit în memorie, căutând un nume. Mi-l spusese Ace vreodată?

— Nu l-am văzut de-o săptămână, a zis ea.

Am ascultat-o cu atenție, căutând în glasul ei tristețe sau îngrijorare. Dar vocea era plată, complet lipsită de emoție. Am cercetat jumătatea de față. Nu știam precis ce caut, probabil ceva de care mă puteam lega. Fața ei era însă o mască bănuitoare, cu ochi îngustați și duri. Mărturisea certitudinea că toți oamenii pe care-i întâlnea aveau să-i facă rău mai devreme sau mai târziu; singurele necunoscute erau cum și cât.

— Cum te cheamă? am întrebat.

A ezitat, apoi mi-a spus:

— Ruby.

S-a mai îmbunat, apoi a deschis ușa mai larg. M-am uitat pe lângă ea, în apartament, dar am văzut doar întuneric.

— Îmi pare bine de cunoștință, am spus, cam ridicol.

— Da. Și mie.

Am tăcut câteva clipe, stânjenite, uitându-ne una la alta.

— Dacă îl vezi...

— O să-i spun că l-ai căutat.

M-am luptat cu impulsul de a-i da niște bani. Aveam două-trei bancnote de douăzeci împăturite în buzunar. Ceva din atitudinea ei m-a făcut totuși să cred că aș fi jignit-o, oricât de mult ar fi avut nevoie de ajutor. Am salutat-o și am coborât fără să mă grăbesc, vinovată de parcă aș fi părăsit scena unui accident grav. Afară, grasul își părăsise postul și stătea într-un colț cu alți doi bătăuși. S-au întors și m-au urmărit cu privirea. Grasul mi-a zâmbit, crud și lacom, de parcă văzuse ceva care-i confirma părerea. I-am întors spatele și am plecat spre casă. M-am uitat încruntată la cerul strălucitor și am văzut ochiul lui Ruby, înfometat și obosit.

NOUĂ

Am intrat în Five Roses, pizzeria din blocul meu, care este tot a proprietăresei. Căldura a fost o binecuvântare pentru fața mea roșie și înghețată. Doi polițiști stăteau la o masă într-un colț și mâncau sendvișuri cu parmezan și chiftele. Sosul și brânza cugeau din ele pe farfuriile de carton. Stomacul a început să-mi bolborosească, invidios. Umblasem ore întregi și ziua era pe sfârșite.

Locul era primitor, execrabil decorat, dar minunat din cauza aromelor care veneau permanent din bucătăria magică a Zeldei. Lambriuri îngrozitoare din imitație de lemn mascau partea de jos a pereților de culoare închisă, plini de găuri. Câteva neoane tremurau pe tavanul lăsat și pătat de umezeală, scăldând sala în cea mai urâtă nuanță de alb. Mesele erau șubrede, acoperite cu eternele fețe de masă în carouri roșii și albe, înconjurate de scaune maro cu perne de vinilin din care ieșeau smocuri de burete. Un ceas Pepsi Cola atârna strâmb deasupra ușii. Sute de poze vechi și îngălbenite erau lipite sau fixate cu pioneze pe peretele din spatele tejghelei. Preferata mea era una cu Zelda zâmbindu-i lui Robert de Niro, care-și ținea un braț în jurul umerilor ei. El avea surâsul acela din *Cape Fear* și ținea o felie de pizza în mâna ridicată. „Cea mai bună pizza din New York", mâzgălise

deasupra semnăturii. Zelda arăta foarte bine în fotografie. Era mult mai tânără pe-atunci, trăsăturile ei aveau o anumită strălucire. Purta o bluză de un roșu aprins, care se asorta cu roșeața din obraji; zâmbetul ei era larg, dar nesigur, de parcă se aștepta să nu dureze prea mult, iar actul în sine nu-i inspira deloc încredere. În zece ani nu o văzusem niciodată zâmbind și purtând altceva decât pantaloni negri și helancă neagră veșnic pătate de făină. M-am dus la tejghea, dar Zelda, care se fâțâia încoace și încolo, nu m-a băgat în seamă. A scos o pizza din cuptor cu una din lopețile uriașe din lemn și a pus-o într-o cutie, fără efort, cu o mișcare perfectă. Apoi, cu aceeași eficiență, a smuls două felii de Siciliană dintr-o pizza de sub vitrină și le-a aruncat în cuptor. Eram atât de previzibilă, încât nu mai avea rost să-i spun ce vreau.

Când a terminat, s-a uitat la mine.

— Atât? m-a întrebat.

— Da, mulțumesc, am spus și i-am întins o hârtie de cinci dolari.

A apăsat pe butoanele venerabilei case de marcat și sertarul s-a deschis cu un clinchet vesel. Era sunetul așteptării fericite.

Zelda era o femeie minionă, cu umeri fragili cam lăsați și trăsături ascuțite, ca de șoim. Toată lumina pe care o văzusem în fotografie se scursese din ea, lăsând-o ofilită și decolorată. Avea un aer permanent de resemnare, de parcă viața ei se redusese la efortul de a pune un picior în fața celuilalt. Întotdeauna mi-am spus că dacă ar fi fost vorba doar de voință, Zelda ar fi putut ridica pe umerii aceia firavi un bloc de beton de zece tone și l-ar fi putut cără atât cât era nevoie. Mă impresiona, pentru că era una dintre femeile care privesc viața printre gratiile unei celule, deși au cheia la îndemână, pe un lănțișor în jurul gâtului.

În primii ani mai încercam să încheg o conversație, dar renunțasem fără remușcări. Acum stăteam

acolo, așteptându-mi pizza și privind în gol, așa că m-a luat prin surprindere când a vorbit:

— Un bărbat, a zis, cu ochii ei căprui ca niște mărgele, înconjurați de cearcăne și de un milion de linii fine, și buzele subțiri și înghesuite în linie dreaptă. Te-a căutat.

— Cine? am zis eu, încercând să păstrez un ton normal, în timp ce o gaură mi s-a căscat în inimă.

A ridicat din umeri:

— Habar n-am.

— Ce-a spus?

— Să-l suni. A zis că ai numărul.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă răsuci pe călcâie și de a cerceta fețele oamenilor de pe stradă. M-a cuprins groaza când am observat că polițiștii plecaseră. Zelda mi-a întins pizza, într-o pungă albă de hârtie. Se uita la mine dintr-o parte.

— Nu era bun, a spus scuturând hotărâtă din cap. Nu era bun deloc.

Am înghețat pe dinăuntru. Când am ieșit din pizzerie și am pășit pe stradă, m-am simțit cumplit de vulnerabilă și izolată. Oamenii forfoteau în jurul meu, cărând rufe la și de la curățătorie, serviete sau rucsaci. Un pușți a trecut pe role pe lângă mine. Un vagabond s-a așezat greoi pe treptele clădirii de vizavi. First Avenue era un șuvoi de trafic, un cor de claxoane zgomotoase și frâne bruște care lăsau dâre scurte de cauciuc pe asfalt. Mașinile se opreau la semafor, apoi plecau. Totul era normal, cum fusese mereu. Cu excepția mea.

La o săptămână și jumătate după ce mă oprisem acolo și-l văzusem pe Justin în mijlocul străzii, viața mea se schimbase profund. Totul părea diferit. Străbătusem cei câțiva metri de la pizzerie până la ușa blocului meu cam de un milion de ori și niciodată nu fusesem atât de conștientă de tot ce se întâmplă

în jur. Mă uitam la fețele trecătorilor și îi invidiam pentru certitudinea lor de a ști cine erau și încotro se îndreptau, sau cel puțin de unde veneau. Dincolo de aparența imediată a străzii am perceput o amenințare, ceva întunecat pândea în spatele scenei inofensive care se desfășura sub ochii mei. Mă simțeam privită. M-am grăbit să ajung la ușa blocului, am descuiat-o și am intrat, cu răsuflarea pericolului în ceafă. Odată cu zgomotul metalic al ușii care s-a trântit m-a scuturat un fior, de parcă ar fi călcat cineva pe mormântul meu.

Mult mai târziu în aceeași seară, când telefonul m-a trezit dintr-un somn tulbure, am știut că era Ace înainte să ridic receptorul.

— Am auzit că m-ai căutat, a început el pe un ton distant, tonul unui om de afaceri într-o convorbire internațională. Proastă idee, Ridley.

Nu i-am răspuns, am așteptat. Mi se părea nostim, deși nu chiar de râs, că fratele meu mai mare, fratele meu dependent de droguri credea știe mai bine decât mine cum să te descurci în viață.

— Ce s-a întâmplat? a zis el după câteva clipe.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Atunci vorbește.

Nu, trebuia să-i văd fața, să-l privesc în ochi. Nu era bine să discutăm la telefon, în nici un caz. Nu reușeam să-l simt, să aflu ce gândește, ce crede. Poate că n-aș fi reușit nici dacă am fi stat față în față.

— Trebuie să ne vedem.

Iarăși liniște. Îi auzeam răsuflarea. Auzeam și zgomotul străzii, deci vorbea de la un telefon public. M-am uitat la afișaj, dar în locul identității apelantului am văzut cuvântul *unavailable*. M-am simțit deodată îngrozitor de singură, de izolată de toți oamenii

din viața mea. Iar am așteptat. Conversațiile noastre telefonice erau adesea alcătuite din tăceri grele.

— Hai să ne întâlnim la restaurantul ăla de pe West Fourth, a spus în cele din urmă, de parcă s-ar fi dat bătut după o rundă anevoioasă de lupte interne.

— În cât timp? am zis, uitându-mă la ceas. Era unu și jumătate noaptea.

— Vino acum.

— Bine.

M-am îmbrăcat și am ieșit pe ușă în mai puțin de zece minute. Am oprit un taxi pe First Avenue și șoferul a făcut la dreapta pe Twelfth. Am continuat spre sud pe Second Avenue. Era liniștită, aproape pustie, și mi-am amintit că Truman Capote a spus despre ea că are un aer de pustietate. Sunt perfect de acord cu el. Am trecut în viteză pe lângă biserica St. Mark și Telephone Bar. Unii care habar n-au despre ce vorbesc spun că New York este „orașul care nu doarme niciodată". Ba doarme. Mă rog, moțăie. Ferestrele se întunecă, grilajele coboară.

La un semafor am urmărit cu privirea un bărbat de vârstă mijlocie, într-o jachetă de *tweed*, care se plimba pe bulevard. Își strânsese haina în jurul taliei și se împotrivea unui vânt imaginar. Mergea repede, ușor aplecat, cu fața lipsită de expresie și cu ochii ațintiți drept înainte. După o anumită oră, toți trecătorii singuratici par indivizi rătăciți, epuizați sau beți care se grăbesc spre destinația lor cu o mină îngrijorată. Făcând abstracție de studenți și de grupurile de petrecăreți, i-am inclus totdeauna într-o categorie aparte, a celor care alunecă prin crăpăturile orașului, care trăiesc la periferia societății, fără grija trezitului de dimineață, a întâlnirilor la ore fixe, a termenelor limită și responsabilităților. M-am întrebat mereu ce-i determină pe oameni să umble singuri pe străzi în

toiul nopții. Și iată, acum eram la fel de rătăcită ca ei, cu toate că mă aflam într-un taxi. Mă durea capul. Mi-am spus că sticla de vin pe care aproape o terminasem de una singură era de vină pentru pulsația seacă pe care o simțeam în spatele ochilor.

Nu pomenisem nimănui – excepție făcând părinții mei și Jake – despre bilete și fotografii, însă după avertizarea Zeldei nu mai puteam purta povara de una singură. În timp ce urcam spre apartament, mintea mea a luat-o razna. Bărbatul de pe scări, noaptea trecută... Tot el mă căutase și azi după-amiază? M-am gândit la bilețelul pe care îl găsisem de dimineață. *Au mințit*. Adică aflase, cine știe cum, că mă întâlnisem cu părinții mei? Și dacă da, putea să afle și ce vorbisem cu ei? Poate doar ghicise? Sau asta însemna cu totul altceva? O clipă am fost tentată să urc până la Jake, să-i spun că întrebase cineva de mine la pizzerie. Dar abia așteptam să rămân singură, înconjurată de lucrurile mele, în spațiul meu personal lipsit de pericole și familiar.

Pierdută în gânduri, nu mi-am dat seama că între timp șoferul oprise în fața restaurantului. O bătaie în geam m-a readus cu picioarele pe pământ. Am văzut fața lui Ace plutind în dreptul portierei. Mi-a deschis în timp ce plăteam și m-am strecurat afară.

Arăta destul de bine, aproape sănătos, dar cam slab și încărunțit. Blugii decolorați erau prea largi pentru picioarele lui subțiri, dar măcar erau curați. Purta o geacă de motociclist uzată peste o helancă neagră. M-a sărutat și m-a înțepat cu barba nerasă. Răsuflarea lui mirosea a mentă. Am luat acest minimum de igienă personală ca pe un semn bun. Credeți-mă, nu mirosea totdeauna așa frumos.

Am intrat în local, plin de întârziați care se opriseră să cumpere cheesburgeri sau clătite după petreceri prin cluburi și baruri, și ne-am strecurat într-un

separeu tapițat cu vinilin roșu. O casetă de sticlă care se rotea încet într-un colț mi-a făcut cu ochiul: plăcintă cu cremă de lămâie, cu brânză, tiramisu. Aerul era o simfonie de mirosuri: fum de țigară, cafea prăjită, grăsime încinsă, sirop de arțar. Se auzea murmurul conversațiilor și zdrăngănitul tacâmurilor în farfuriile de ceramică.

Lui Ace nu i-a plăcut când m-am uitat fix la el cam mult timp. Mi-a spus că se simțea ca la inspecție, și poate că avea dreptate. Căutam semne bune sau rele. Căutam dovezi ale revenirii lui în lume, în lumea mea, sau ale îndepărtării lui. Mi-am închipuit mereu că Ace trăiește într-un plan ascuns sub viața mea, într-o temniță subpământeană secretă, iar ca să-l găsesc trebuia să cobor pe o scară de piatră, să străbat lungi coridoare întunecate și să-l strig pe nume. Mă uitam pe furiș la el, căutând urme noi, vânătăi, cicatrice, orice, întrebându-mă cât poate s-o mai ducă așa. Cu alte cuvinte, care este speranța de viață a unui toxicoman? Nu știam.

— Ce s-a întâmplat, Ridley? Pari obosită.

Și i-am spus povestea, întreruptă de vreo două ori de chelnerița care ne-a luat comanda și apoi ne-a adus cheeseburgeri, cartofi prăjiți și shake-uri de ciocolată. Ace nu a scos un cuvânt. S-a uitat tot timpul în jos, mai întâi la fața de masă gri cu puncte aurii și apoi la mâncarea din fața lui, pe care o împingea de colo-colo prin farfurie și de care abia s-a atins.

— Ce ți-au spus mama și tata, mai exact? m-a întrebat brusc, când am ajuns la discuția cu părinții noștri.

I-am repetat conversația aproape cuvânt cu cuvânt, cât am reușit să-mi amintesc din ea..

— Am plecat de-acolo convinsă că au dreptate. M-am simțit ridicolă, puțin țicnită.

A pufnit și a dat din cap, aprobator.

— E tipic pentru ei să te facă să te simți așa, a spus, cu amărăciune în glas. Ce s-a schimbat?

I-am povestit despre al doilea bilet și despre articolul din ziar. Când m-am uitat din nou la el, clătina din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Ridley...

S-a întors spre fereastra din dreptul lui și a contemplat o vreme șuvoiul traficului care când încremenea, când se scurgea pe Sixth Avenue.

— De ce mi-ai spus toate astea?

— Pentru că... Nu știu. Sunt speriată.

A oftat adânc și și-a studiat unghiile. Am încercat să nu văd urmele de pe spatele mâinilor lui. Îmi imaginam cum arăta restul corpului dacă se hotărâse să folosească seringi și acolo.

— Nu pierzi nimic dacă nu afli răspunsurile la întrebările astea. Crede-mă.

În ciuda experiențelor din ultimele două zile, credeam încă, pe jumătate, că totul era o greșeală. Mă simțeam exact ca după un accident de mașină: șocul te-a ametit și câteva secunde nu-ți vine să crezi că s-a întâmplat cu adevărat. Încă pluteam în purgatoriul acela. Îmi dorisem din tot sufletul să-l găsesc pe Ace, să-mi spună că habar n-avea despre ce vorbeam. Îmi dorisem din tot sufletul să-mi spună că eram nebună și să-mi ceară bani. Făcusem un ultim efort pentru a nu pierde legătura cu iluziile mele și eșuasem.

— Ace... am spus.

Dar el m-a oprit, ridicându-și mâna.

— Întreabă-l pe tata despre unchiul *nostru* Max, a zis, injectând în cuvântul „nostru" o doză bună de venin. Mi-am amintit că Ace și Max nu se simpatizau. Că Ace era gelos pe relația mea cu Max, o gelozie pe care n-am înțeles-o niciodată.

— Ridley, întreabă-l despre unchiul Max și proiectele lui cu animale de casă. E tot ce am de zis în privința asta.

— Dar...

— Trebuie să plec, piciule, a spus el, împingând scaunul în spate.

Inima mi-a sărit din piept când s-a ridicat în picioare. În clipa aceea viața mi s-a părut un haos, m-a apucat groaza că va pleca și că n-o să-l mai văd niciodată. Eram și furioasă. Furioasă că mă lăsa singură în fața unei probleme, oricare ar fi fost ea.

— Ace, am spus, pe un ton disperat, ca un copil înspăimântat, nu pleca așa.

M-a privit de sus și a clătinat din cap. Ochii îi erau goi, obosiți, și – îmi vine greu să recunosc – apatici.

— Ridley, eu sunt o fantomă. Nici măcar nu exist.

Cele două fete din separeul de alături tăcuseră și știam că ne ascultau. Eram bucuroasă că nu mă vedeau, pentru că nu-mi puteam stăpâni lacrimile. Mixtura bine cunoscută de adorație și ură fierbea la foc mic, transformându-l pe bărbatul plin de defecte din fața mea în eroul mitic al copilăriei mele. Superman, care avea puterea să miște Pământul în sens invers pentru a o salva pe Lois Lane, dar refuza; Prometeu, pe care focul îl îngrozea; Atlas, care scăpa bolta cerului de pe umeri.

— Dacă ești inteligentă, o să uiți totul. Vezi-ți de viața ta. Mută-te departe, unde individul care îți face probleme n-o să te mai poată găsi.

Am dat din cap, pentru că nu aveam încredere în vocea mea. Am băgat mâna în buzunar și i-am întins banii pe care-i adusesem special pentru el. I-a luat, stânjenit, și s-a uitat cu jind în direcția ușii. A rămas acolo câteva clipe, luptându-se cu sine însuși, apoi a plecat.

— Te iubesc, i-am spus fără să mă uit la el.

— Știu, mi-a răspuns. Dar nu știu de ce.

Am rămas în separeu și l-am urmărit cu privirea pe Fourth Avenue, până a ajuns la intersecție și a luat-o la stânga. L-am urmărit până când nu l-am mai putut vedea și am continuat să scrutez întunericul, sperând că se va întoarce. Nu s-a întors. Mi-am lăsat capul pe brațe și lacrimile mi-au udat din belșug mânecile jachetei.

— Hei.

Am ridicat capul și l-am văzut pe Jake strecurându-se în separeu. S-a așezat în fața mea. M-am uitat la el câteva clipe. Purta o geacă de blugi neagră peste un tricou gri și avea o expresie impenetrabilă. Mi-am șters ochii repede, rușinată că mă văzuse plângând.

— E o coincidență? l-am întrebat cu voce nesigură și, sunt convinsă, cu ochii roșii.

— Nu.

Am reflectat câteva secunde.

— M-ai urmărit.

— Mi-era teamă că o să fii imprudentă și o să te întâlnești cu așa-zisul tău tată la miezul nopții.

Când a văzut că nu aveam de gând să-i răspund, a continuat:

— Credeam că ai nevoie de ajutor.

— M-ai urmărit, am repetat.

Nu știam dacă trebuia fiu speriată, bucuroasă sau furioasă. Eram câte puțin din toate trei, înclinând totuși spre furie.

— Cine era? s-a interesat el, lăsându-se pe spate și aruncând o privire pe fereastră, de parcă ar mai fi putut să-l vadă pe Ace.

Nu mai fusesem urmărită până atunci și nu știam ce să cred despre el. Nu sunt și nu am fost niciodată una dintre femeile de o prostie iremediabilă care susțin că le excită comportamentul masculin dominator. Sunt exact opusul lor. Când simt cea mai mică

încercare de control, parcă apasă cineva pe un întrerupător și mă oprește. Eram deci puțin stânjenită, pentru că, deși aveam motive serioase să-l suspectez că mă urmărise, eram tentată să mătur cu dosul mâinii paharele de pe masă și să fac dragoste cu el chiar acolo.

— Nu cred că e treaba ta, am spus.

Tonul a fost mai aspru decât dorisem să fie.

Mi-am dat seama că în restaurant se făcuse liniște abia când am auzit bâzâitul neoanelor. M-am uitat în jur, jenată. Grupul de petrecăreți se rărise mult. O pereche se instalase confortabil într-un separeu de lângă ușă. Doi puști cu părul vopsit în portocaliu și creastă (atât de demodată) împărțeau o porție de cartofi prăjiți. Mai erau în sală un bătrân care comandase o cafea și chelnerița, o fată fără piept, cu părul tuns scurt și o acnee teribilă, care se prefăcea că citește un roman de dragoste, dar de fapt trăgea cu urechea la discuția noastră.

— Poate, a răspuns el, uitându-se repede la mine și apoi în jos.

Am încercat din nou să-i descifrez expresia, dar n-am reușit.

— Plec, a zis, ridicându-se în picioare. A fost o idee proastă.

A făcut câțiva pași spre ușă, apoi s-a întors la masă.

— Nu te urmăresc, bine? N-am vrut să te sperii, dar... Te consider deja o prietenă. Nu sunt sigur de ce. Nu-mi fac prieteni prea ușor.

L-am privit în ochi, încercând să-mi dau seama dacă furtuna din măruntaiele mele era provocată de nervi, de dorință sau de porcăriile pe care tocmai le mâncasem.

— Chiar asta sunt? l-am întrebat.

— Ce?

— Prietena ta?

A ridicat din umeri, și-a trecut o mână prin păr și m-a privit cu o dorință atât de lacomă, încât jur că mi s-a tăiat respirația. Era incredibil de sălbatică, de lipsită de artificii, oglindirea fidelă a propriilor mele impulsuri. Am pus 25 de dolari pe masă și am ieșit în stradă.

În aerul înghețat de-afară, mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat ușor, doar atingându-mi buzele. M-am aprins imediat, de parcă mă stropise cu benzină și îmi dăduse foc. Mă simțeam ca o adolescentă uimită de propriile ei dorințe. A reușit să oprească un taxi cu mine agățată de el și ne-am trântit pe bancheta din spate, unde ne-am pipăit de parcă eram doi puști de liceu în noaptea balului de absolvire.

Când am ajuns în fața blocului, m-a sărutat pe ceafă în timp ce mă chinuiam să descui ușa de la stradă. M-a împins înăuntru și m-a lipit de perete. Era nerăbdare, dar și delicatețe, aproape respect în felul cum m-a sărutat. N-a închis ochii, s-a uitat tot timpul în ochii mei. Nu reușeam să mă satur privindu-l. Nu puteam. Nu știu cum am urcat cele trei etaje și am ajuns în apartamentul meu, dar am reușit.

Pe pat, l-am încălecat și i-am desfăcut cămașa. Tatuajul îi acoperea pieptul și umerii, un dragon în zbor, cu aripi mari, larg desfăcute, cu gura deschisă, cu colți ascuțiți și limbă ca de șarpe, bifurcată. Era o operă de artă, fiecare detaliu din ansamblul complicat fusese desenat cu minuțiozitate. Dragonul era furios și puternic, dar în același timp era bun, înțelept și cinstit. Sub tatuaj am văzut cicatrice. O tăietură de zece centimetri sub coaste și alta pe umăr, care semăna cu o rană de glonț. A stat perfect nemișcat în timp ce l-am privit și am urmărit cu degetele conturul tatuajului și linia cicatricei. Apoi a ridicat mâna și m-a mângâiat ușor pe obraz și pe bărbie. Nu știu ce a văzut pe fața mea.

— Să nu-ți fie frică, Ridley, mi-a spus.

M-am aplecat să-l sărut. Eram speriată, nu de el, ci de amestecul exploziv de spaimă și dorință din sufletul meu, de haosul care părea că-mi sfâșie viața, o viață care fusese cândva liniștită. Mi-am descheiat cămașa și am lăsat-o să cadă.

— Nu mi-e frică.

— Asta vrei? a zis, sprijinindu-se în coate și uitându-se la mine. Pentru că, te avertizez, nu sunt unul din bărbații pe care-i întâlnești prin baruri. Am fost singur, Ridley. Mult timp. Nu intru prea ușor într-o relație.

Am simțit toată greutatea cuvintelor lui. S-a ridicat și m-a luat în brațe. I-am șoptit la ureche:

— Nu te teme, Jake.

A oftat și m-a strâns mai tare.

— Trebuie să afli câteva lucruri despre mine, mi-a șoptit în păr.

— Și eu vreau să mi le spui. Vreau să știu totul, dar nu chiar acum.

Lumina din hol pătrundea în dormitor și punea în evidență relieful trupului său. I-am atins umărul cu buzele. Corpul lui, ca și tatuajul, era dovada vie a unui efort uimitor, a unei griji obsesive. Fiecare mușchi era precis, perfect definit, tare ca piatra sub pielea mătăsoasă. Fiecare mușchi se înfiora la atingerea buzelor mele. Am simțit că se excitase, că era gata, și certitudinea nerăbdării lui a început să-mi pulseze în vene.

În semiîntuneric îi vedeam doar jumătate din față. Ținea ochii deschiși și m-a privit în timp ce l-am împins la loc pe pat. Avea gura încleștată, buzele strânse. Cineva care nu se pricepe să citească fețele oamenilor ar fi spus că era dur, ba chiar furios. Dar eu știam că gura și ochii mărturisesc adevărul. Erau acolo și tristețea lui pe care o mai simțisem, și dorința lui sălbatică reflectată în trupul meu, dar cel mai tare m-a înduio-

șat vulnerabilitatea bărbatului care nu îngăduie oricui să se apropie de el, care nu e sigur că va fi în stare să îndure plăcerea sau suferința.

M-a lăsat să-i explorez corpul cu gura și vârfurile degetelor. Voiam să hoinăresc prin peisajul acela nou pentru mine, să merg pe drumul cel mai ocolit. Voiam în același timp să-l consum repede, total, dar și mai mult doream să simt fiecare nuanță a gustului său pe limbă. A fost răbdător, dar când gemetele lui s-au îndesit, am știut că nu va mai rezista mult. Și când degetele mele au început să-i desfacă nasturii de la blugi, m-a răsturnat pe pat. A fost atât de rapid, atât de puternic, încât m-am trezit prinsă în brațele lui și privindu-l de jos înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. O clipă mi s-a făcut iar frică și mi-am amintit că mă urmărise până la restaurant. Am simțit o scurtă descărcare electrică, un amestec de euforie și panică.

— Mă chinui, a șoptit, răgușit și încordat din cauza dorinței.

Am zâmbit și l-am strâns cu brațele, cu picioarele.

M-am pierdut în marea mușchilor lui, am plutit în ochii lui, mi-am abandonat trupul în mâinile lui puternice. Se hrănea cu mine și eu îl lăsam să ia fiecare centimetru, îl lăsam să mă devoreze. Niciodată nu mă oferisem atât de total, niciodată nu trăisem așa fiecare clipă. Coșmarurile care îmi bântuiseră mintea în ultimele zile s-au retras ca niște cântăreți care coboară de pe scenă și în sală am rămas doar noi doi. Cu câteva zile în urmă, când credeam că mai știu cine sunt, poate că i-aș fi acordat mai puțină încredere. Acum, eliberată brusc de reperele care mă definiseră, nu mai aveam ce granițe să apăr. M-am lăsat pradă plăcerii și m-am dezvăluit pe deplin lui Jake. Acolo și atunci am fost mai reală decât fusesem vreodată, iar bărbatul care intrase de curând în viața mea m-a cunoscut mai bine decât oricine.

ZECE

Nu i-am mai cerut lui Zack cheia înapoi. Nu sunt sigură de ce, am crezut probabil că i-aș fi pus sare pe rană. Și, de ochii lumii cel puțin, eram încă apropiați, încă buni prieteni. Mi se părea însă de la sine înțeles că nu mai avea dreptul să folosească cheia fără acordul meu. Vineri dimineața mi-a demonstrat că mă înșelam.

Aproape că mi-a stat inima când am intrat în camera de zi și creierul meu adormit a înregistrat o siluetă întinsă pe canapea. Am simțit fiorul de spaimă până în vârfurile degetelor și în cele câteva secunde care au trecut până l-am recunoscut pe Zack aproape am urlat. Se uita la mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Îngrijorare, mânie și o umbră de resentiment.

— Zack, am spus încet, cu mâna la inimă. Frica dispăruse, înlocuită de enervare. Ce cauți aici?

— Ce caut aici? a repetat el neîncrezător. Ridley, toți își fac griji pentru tine.

— Toți? am spus, încruntându-mă. Cum ar fi?

— Cum ar fi părinții tăi, pentru Dumnezeu. Ce se întâmplă cu tine?

— M-am întâlnit cu ai mei alaltăieri.

— Da, le-ai povestit aiureli și ai delirat că ei n-ar fi părinții tăi adevărați. După toate astea nici măcar nu-i suni să le spui că ești bine?

— Zack, ce legătură are asta cu tine?

În clipa aceea mi-am amintit de ceva, ceva care mi-a displăcut mereu în relația mea cu Zack – mai bine zis în relația lui Zack cu părinții mei. Aveam deseori senzația că Zack era o clonă pe care o creaseră cu unicul scop de a se căsători cu mine și de a mă îngriji atunci când ei n-ar mai fi putut să facă asta. Când ne întâlneam cu toții, mă enervam cumplit. Iar acum, când nu mai eram o pereche, pur și simplu mă scotea din minți. Am simțit că mă înroșesc și că mă încordez.

— Zack, trebuie să pleci. Chiar acum, am spus, intrând în bucătărie.

— Ridley, vorbește cu mine. Ce se întâmplă?

Nu l-am băgat în seamă, așa că m-a urmărit în bucătărie. Am observat că era desculț și asta a fost picătura care a umplut paharul. Cum naiba îndrăznise să-și scoată pantofii? Cine-i dăduse dreptul să intre în apartamentul meu și să se simtă ca la el acasă?

— Zack, n-ai auzit? am spus, întorcându-mă să-l privesc în ochi. Pleacă.

S-a întristat brusc, de parcă i-aș fi tras o palmă. Ce naiba se petrecea cu mine? De ce eram așa dură cu el? Prietenul meu din copilărie, fostul meu iubit, fiul femeii pe care o îndrăgeam ca pe propria mea mamă. Era Zack. De ce mi se năzărise că e un intrus, că trebuie să-l dau afară?

— Îmi pare rău, a zis el. Ai dreptate. N-a fost o idee bună să vin aici. Eram...

S-a oprit și s-a uitat în jos, studiindu-și șosetele. Am oftat. Mă simțeam ca o scorpie.

— Știu că erai îngrijorat, am spus cât de blând am putut și m-am apropiat de el. Totuși n-a fost o idee prea bună.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Ridley, a zis, fixându-mă cu ochii lui albaștri.

În silabele numelui meu am auzit toate felurile în care-l rănisem și-l dezamăgisem, toată speranța la care nu era în stare să renunțe. Speranța alimentată de părinții mei și de mama lui, sunt sigură: *Dă-i puțin timp lui Ridley, o să-și revină.*

— Zack, îmi pare rău.

Nu știu de ce i-am cerut scuze.

M-a îmbrățișat. Am simțit mirosul lui familiar și am rămas lipită de el câteva clipe, vizitând galeria amintirilor noastre comune. *Ești o proastă dacă-l părăsești pe băiatul ăsta*, se plângea mama. Poate că avea dreptate, cum avusese dreptate în multe alte privințe. Dar nu-l iubeam pe Zack, nu așa.

— Ce s-a întâmplat, Ridley? a spus Jake ieșind din dormitor.

Zack s-a îndepărtat repede de mine, de parcă l-aș fi mușcat, și mi-a aruncat o privire uimită și îndurerată. Câteva secunde au stat amândoi nemișcați, iar contrastul dintre ei era atât de izbitor, încât friza comicul. Zack: blond, pantaloni cu dungă perfectă, cămașă albă, jachetă Lands End împăturită pe brațul canapelei, pantofi Rockport sub măsuța de cafea. Jake: brunet, dragon uriaș tatuat pe piept și pe umeri, cicatrice, blugi decolorați, picioarele goale (irezistibil).

Lui Zack i-a căzut fața. Parcă fusesem prinsă chiulind de la școală sau hoinărind cu gașca nepotrivită. Aproape mi s-a făcut rău de milă, dar în inima mea rebelă simțeam și o licărire de satisfacție. Să nu uităm, el îmi violase granițele și practic mă verifica în contul părinților mei. Asta nu-mi convenea deloc.

— Cine e? a zis Zack.

— Zack, el e Jake. Jake, Zack.

— Îmi pare bine, a spus Jake întinzându-i mâna.

Zack s-a uitat la el și după câteva clipe Jake și-a retras mâna, calm și înțelegător. Zack a trecut pe lângă el, apoi și-a cules pantofii și jacheta. Mă simțeam în același timp vinovată și tristă. Nu știu de ce, dar până atunci acest amestec de sentimente nu mi se păruse neobișnuit în relația mea cu Zack. Nu i-am spus nimic până când a ajuns la ușă, cu lucrurile în brațe.

— Vreau cheia, Zack. N-a fost cinstit din partea ta.

A scos cheia din buzunar și mi-a întins-o, cu un zâmbet plin de subînțelesuri. Mi-a trecut prin minte un gând ciudat: *Și-a făcut o copie.*

— Nici nu mai știu cine ești, Ridley, a zis el.

— Nu sunt sigură că ai știut vreodată, Zack, am spus.

Cuvintele îmi scăpaseră pur și simplu din gură. Habar n-am de ce, de vreme ce nu mă gândisem serios la asta înainte. În clipa când le-am rostit am știut că spuneam adevărul. Am știut că din acest motiv mă despărțisem de el, pentru că nu mai eram capabilă să fiu eu însămi fără a mă simți vinovată față de el, fără a avea permanent impresia că îl dezamăgesc. Eram copilul care reacționează la încercările de control ale tatălui, copilul pedepsit pentru fiecare acțiune independentă care îi provoacă tatălui suferință. Un proces subtil, discret, pe care alții nu aveau cum să-l observe. Aproape imperceptibil, de fapt... Nimeni n-ar fi observat, cu excepția mea.

A plecat în șosete. Cred că nu suportase rușinea de a se încalța de față cu Jake. După ce am închis ușa, m-am uitat prin vizor și l-am văzut așezându-se pe prima treaptă ca să-și lege șireturile. M-am simțit din nou vinovată și furioasă. Parcă aveam un ghem de vată în gât.

— E totul în regulă, Ridley? a spus Jake în spatele meu.

Mi-a plăcut cum vorbise, neliniștit, dar lăsând de înțeles că eram o femeie care putea face față evenimentelor. Și cu un accent de gelozie, poate chiar furie. Îmi plăcea și asta. Am apreciat faptul că nu trebuia să am grijă și de sentimentele lui când propriile mele emoții îmi năvăleau în piept ca o tornadă.

— Nu chiar. Lucrurile stau cam aiurea în momentul de față.

A dat din cap aprobator și s-a apropiat de mine.

— Cu excepția nopții trecute, nu? Nu uita că am un ego delicat, a zis el cu un zâmbet larg, contagios, care m-a făcut să-mi ridic colțurile gurii.

Brusc, mi s-a făcut cald. Mâinile lui s-au așezat pe umerii mei.

— N-a fost chiar așa de rău, am spus, lipindu-mi obrazul de pieptul lui și lăsându-l să mă țină strâns.

În mai puțin de un minut, făceam dragoste din nou.

După ce am ne-am potolit, am adormit. Când m-am trezit, n-am avut curaj să deschid ochii imediat pentru că o secundă, poate două, am fost convinsă că nu mai era lângă mine. Dacă deschideam ochii și constatam că nu mai era acolo, aș fi fost convinsă că tot ce se petrecuse între noi era numai rodul imaginației mele. Dacă nu se mai afla acolo, eram o fraieră. Dar, după câteva clipe, am simțit mirosul apei lui de toaletă. O clipă mai târziu, am simțit și palma lui pe burta mea și un fior electric din cap până-n picioare.

— Te-ai trezit, a constatat el.

Am deschis ochii și s-a uitat la mine.

— Cum ți-ai dat seama?

— Ți s-a schimbat ritmul respirației.

— Ascultai cum respir?

A dat din cap și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet leneș și atrăgător. Credeam că o să adauge o dulcegărie,

dar n-a mai spus nimic. Îl plăceam tot mai mult cu fiecare minut care trecea. Mi s-a făcut frică și am început să-mi analizez sentimentele. *Ușurel, fetițo.*

— E târziu? am întrebat, sprijinindu-mă într-un cot și aruncând o privire la ceas.

Era trecut de zece.

— Ai treabă, a constatat el, simplu.

Îmi plăcea că știa asta și că nu-l deranja. Zack nu luase niciodată în serios slujba mea și credea că fiecare ceas pe care i-l dedicam era un ceas mai puțin din timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună. Jake și-a trecut picioarele peste pat și a sărit în picioare. Am avut parte de un spectacol frumos când și-a tras pantalonii și a cules cămașa de pe podea. Chiar foarte frumos.

— Atelierul meu e între Strada 10 și Avenue A, a zis el, așezându-se pe pat și luându-mi mâna.

A dus-o la buze.

— Dacă vrei, treci pe-acolo mai târziu să-mi vezi lucrările. E prima ușă de pe partea de vest a străzii A, între Strada 9 și Strada 10, vizavi de parc. E roșie, n-ai cum să nu nimerești.

— Cu plăcere, am spus.

Simțeam nevoia să oftez, dar am zâmbit.

— Pe la patru.

S-a aplecat și m-a sărutat blând, dar prelung, un minut dulce. A plecat fără să mai spună ceva.

UNSPREZECE

După ce Jake a ieșit, mi-am făcut o cafea și energia ei m-a ajutat să înfrunt dimineața. Apoi am vorbit cu Tama Puma.

— Doamna Thurman va fi ravisată să te primească, m-a anunțat ea, cu o voce ca un tors de pisică, caldă și egală.

„Ravisată"? Cine folosește asemenea cuvinte în lumea reală? Mi-am imaginat-o într-un boa, cu un țigaret interminabil între degete. În realitate, domnișoara Puma mai degrabă și-ar da viața decât să apropie o țigară de buze. Am telefonat la departamentul de contabilitate de la *New York Magazine* în legătură banii pe care mi-i datorau. Cecul era la poștă, după cum mi-au spus. Pe la prânz, efectul cafeinei a început să dispară și n-am mai putut să alung gândurile care-mi dădeau târcoale. Am simțit împunsătura de-acum familiară a vinovăției: ar fi trebuit să-i sun pe ai mei ca să-i anunț că totul era în regulă. Dar nu aveam chef. Nu voiam să le aud glasurile.

Am petrecut un timp pe internet, căutând cu Lexis Nexis informații despre o femeie ucisă la începutul anilor '70 și copilul ei dispărut, dar am obținut prea multe rezultate. Am limitat căutarea la trei state[1], însă

---

1 În original *tristate*: regiune care cuprinde statele New York, New Jersey și Connecticut. (N. tr.)

și așa am primit peste zece mii. Constatarea asta m-a înfiorat. Mi-am amintit de copilăria mea idilică, de certitudinea că eram în siguranță și iubită și că singurele lucruri de care trebuia să mă tem erau notele proaste și pericolul de a mă face de râs la orele de sport, când încercam să mă cațăr pe funia aceea blestemată.

M-am uitat prin articole, prin arhive ale ziarelor și revistelor, prin tot felul de pagini web pline cu fotografiile acelea groaznice, peste care au trecut anii și care îți spun că o familie a pierdut un copil care nu a mai fost găsit niciodată, că există oameni care trebuie să își imagineze cum ar fi arătat copilul lor cinci sau zece ani mai târziu – dacă mai era în viață. Mi-am dat seama că există altă lume, un spațiu îngrozitor stăpânit de durere și violență, unde unii sunt exilați, iar noi, ceilalți, nu putem ajunge la ei chiar dacă am vrea. N-am găsit nimic care să aibă legătură cu tăietura din ziar pe care o primisem, nu am văzut nici o fotografie care să semene cu cele de pe biroul meu. Dar trebuie să recunosc, căutasem fără să mă tragă ața prea mult, cum ar fi spus mama. Nu sunt sigură că atunci doream să aflu amănunte, înțelegeți?

Țineam pe birou o poză cu mine și cu fratele meu când eram copii. Am ridicat-o și m-am uitat la ea. Stăteam pe un leagăn în parcul de lângă casă, fratele meu în picioare lângă mine, cu mâinile exact deasupra mâinilor mele pe lanțurile care țineau leagănul. Își așezase bărbia pe capul meu și zâmbeam amândoi la aparatul de fotografiat. Frunze roșii, aurii, portocalii dansau în jurul nostru, purtate de vântul rece și puternic ce bătea în ziua aceea. O șuviță din părul meu se rătăcise pe fața lui și arăta ca o mustață subțire. Îmi amintesc de alte zile liniștite, când amândoi eram tineri, înainte ca necazurile care îl luaseră pe Ace de lângă mine să apară măcar la orizont. Îmi

amintesc de plimbări și petreceri, de vacanțe și reuniuni de familie ferite de spectrul întunecat al despărțirii care ne-a umbrit mai târziu fericirea.

Mamei îi place să povestească o întâmplare cu mine și cu Ace. Mai bine zis îi plăcea când mai putea să vorbească despre Ace, când încă îl recunoștea drept fiu. Eram mici, nu mai știu precis ce vârstă aveam, poate între patru și șapte ani. Îmi amintesc lumina aurie a dimineții de duminică strecurându-se printre jaluzele, îmi amintesc că m-am trezit bucuroasă că Ace nu trebuia să se ducă la școală și că mă aștepta o dimineață întreagă de stat în fața televizorului. Era toamnă, o zi friguroasă, și podeaua era rece sub picioarele mele goale când am trecut prin baie în camera lui Ace de la mansardă. M-am urcat în pat și m-am întins lângă el, apoi, foarte ușor, i-am deschis un ochi. Bineînțeles, era deja treaz și doar se prefăcea că doarme. După obișnuitele mormăieli și proteste, s-a lăsat condus în jos pe scări.

În general, începeam diminețile de duminică mâncând castroane uriașe de Cocoa Pebbles. Mama și tata nu se trezeau așa devreme, dormeau cel puțin încă o oră, așa că bucătăria era numai a noastră – nimeni nu ne spunea ce să mâncăm sau să dăm televizorul mai încet și să ne depărtăm de el. Era un univers temporar, de aur, în care Ace și cu mine luam hotărârile, o orgie de cereale cu zahăr și ciocolată cu lapte, de sărituri pe canapea și bătăi cu gâdilături în timpul cărora, câteodată, ajungeam să-mi ud pijamaua.

Dintr-un motiv oarecare, în dimineața aceea Ace hotărâse că la micul dejun trebuia să mâncăm prăjiturele. A găsit un pachet de Oreos în cămară și l-am luat, împreună cu două pahare de lapte, în locșorul nostru confortabil din fața televizorului.

Cred că am apucat să mâncăm aproape jumătate de pungă până a coborât mama.

— Ace, Ridley, ce faceți?

Ne-am oprit amândoi din mestecat, fiecare cu o bucată de prăjitură îndreptată spre buzele mânjite de ciocolată.

— Dați-mi prăjiturile acum.

În acel moment, m-am întins să-i dau mamei prăjitura și am început să plâng. Fratele meu și-a băgat mâna în pachet și a îndesat în gură câte prăjituri a putut, înainte ca mama să ajungă la noi.

Mama povestea de fiecare dată această întâmplare pe un ton plin de încântare, minunându-se cât de diferiți erau copiii ei, chiar dacă proveneau din aceeași familie și fuseseră crescuți în aceeași casă. Îmi amintesc că plânsesem nu pentru că mai voiam să mănânc prăjituri – adevărul fie spus, mi se făcuse cam rău de la ce mâncasem deja – ci pentru că sosirea bruscă a mamei marcase sfârșitul abrupt al acelor clipe magice.

Îmi amintesc, de asemenea, că atunci a fost trasă linia despărțitoare între amintirile mele din copilărie și amintirile lui Ace. Mama și Ace au început să se războiască pentru pachetul de Oreos – fratele meu a luat-o la fugă pe scări, apoi a intrat în camera lui, a trântit și a încuiat ușa, iar mama a rămas afară, furioasă, izbind în ușă ca o nebună.

— Pentru Dumnezeu, calmează-te, Grace. E vorba doar de niște amărâte de prăjiturele, a spus tata, urcând după ei.

Dar, bineînțeles, nu era vorba doar de prăjituri. Era vorba de control. De faptul că ea trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt, că eu cedasem imediat și că Ace se răzvrătise. Ace și cu mine am extras personalități diferite din părinții noștri exact prin personalitățile noastre diferite, și așa se face că am trăit experiențe opuse pe măsură ce am crescut. Eu ajungeam să mă smiorcăi în brațele tatei; Ace se alegea cu tăcerea de piatră a mamei, care încheia de obicei crizele de furie

caracteristice unei femei care se apropie de menopauză.

Dar mama a transformat acest incident într-o anecdotă încântătoare și amuzantă numai bună de povestit la cină, golită de drama momentului și distilată pentru a ilustra mai bine cât de capricioși și de ciudați pot fi copiii. Eu mă făceam mică de fiecare dată când o povestea, nu pentru că ar fi fost o experiență traumatică (deși Ace cu siguranță așa și-o amintea), ci pentru că nu înțelegeam ce încerca să spună despre mine. Voia să arate că eu eram slabă în timp ce fratele meu era curajos? Că eu eram ascultătoare, iar fratele meu rebel? Trebuia să-mi fie frică sau să fiu mândră de mine? Când vorbea despre Ace, se simțea în glasul ei un soi de respect amestecat cu invidie, ca și cum în realitate îl admira pentru că avea curaj s-o înfrunte. Mai târziu, bineînțeles, n-a mai vorbit deloc despre el. E ciudat cum mestecăm și deformăm amintirile, ca pe niște caramele, când le povestim iar și iar, cum același eveniment poate avea altă semnificație pentru fiecare dintre cei care l-au trăit.

Cum stăteam așa cu fotografia în mână, amintirile au năvălit în marș forțat în mintea mea, ca un șir de soldați, întâmplări la care nu mă mai gândisem de ani întregi, nuanțate de evenimentele din prezent. Nu îmi dădeam seama dacă acum gândeam mai limpede decât oricând sau dacă îmi pierdusem complet mințile și dacă nu cumva evenimentele recente distorsionaseră grav absolut totul, atât imaginea trecutului cât și percepția prezentului.

Unchiul Max era un munte, o stea căzătoare, un urs, o partidă de călărie pe umeri pe care de-abia o așteptam, o pereche de buzunare pline cu dulciuri și, mai târziu, de bani sau de orice altă monedă specifică vârstei la care ne aflam. Era un concert rock sau un meci de baseball, era „da" când părinții noștri erau „nu",

era o consolare pentru fiecare dezamăgire. Era întruchiparea distracției, iar săptămânile petrecute cu el atunci când părinții noștri erau plecați sunt unele dintre cele mai fericite amintiri din copilăria mea. Ace și cu mine îl iubeam, bineînțeles. Cum puteam să nu-l iubim? E ușor să fii îndrăgit de copii când nu impui tu regulile, când singurul tău rol în viața lor este să le arăți cât de haioasă poate fi lumea.

Unchiul Max era totdeauna însoțit de câte-o femeie, niciodată aceeași. Într-un fel, toate se învălmășesc în amintirile mele, nici una nu se desprinde din parada de farduri, silicoane, piele bronzată, păr drept și mătăsos și tocuri-cui. Fără excepție tocuri-cui, indiferent ce purtau – rochii, blugi, costume de baie. Țin minte, totuși, o figură. Era o petrecere acasă, în timpul zilei, nu seara, poate ziua lui Ace. Tavanul din sufragerie nu se mai vedea, acoperit complet de baloane umplute cu heliu – roșii, portocalii, albastre, verzi, purpurii. Țin minte muzica, în amintirile mele sună ca o melodie de carnaval. Râsete, cineva care varsă suc pe covorul alb, un balon spart, țipete de încântare și un clovn făcând pase magice. Țin minte că alergam prea repede și când am dat colțul m-am lovit de picioarele strânse în blugi decolorați ale prietenei unchiului Max.

— Scuzați-mă, am spus, uitându-mă în sus la ea.

Tot ce-mi mai amintesc acum este fardul albastru, părul blond bogat și luciul roz al buzelor.

— Nu-i nimic, Ridley, a spus ea dulce și s-a îndepărtat. Am apucat să văd că purta cei mai grozavi pantofi din piele roșie cu tocuri înalte pe care-i văzusem în viața mea, Candies, dacă nu mă înșel, extrem de sexy și cool. Mi se tăiase răsuflarea de admirație și m-am întrebat ce trebuie să faci ca să ajungi așa.

— Zău așa, Max, am auzit-o pe mama din bucătărie, pentru că acolo mă duceam. Cunoșteam tonul

acela dezaprobator, care te strivea ca un sac umplut cu bolovani. Ce idee s-o aduci pe una din ele aici. La petrecerea lui Ace! Cum ai putut?

— N-am vrut să vin singur, a spus el, pe un ton pe care nu l-am recunoscut.

— Prostii, Max.

— Ce vrei de la mine, Grace? Nu mai fi așa de mironosiță.

N-am avut timp să mă mir că mama și unchiul Max vorbeau așa unul cu altul, pentru că a apărut deodată tata.

— Uite-o pe fata mea, a spus, ridicându-mă în brațe, deși știam amândoi că ajunsesem prea grea pentru el.

M-a dus în bucătărie. Nu știu dacă a observat că mama și Max s-au uitat în direcții diferite, înlocuindu-și rapid expresiile mânioase cu altele mai binevoitoare.

— Ce puneți la cale aici? a zis tata, jovial. Sper că nu te dai din nou la nevastă-mea, Max.

Au râs cu toții de absurditatea acestei idei. A urmat tortul care, firește, a șters complet întâmplarea aceea din mintea mea de copil de șapte ani.

Când pereții apartamentului au început să mă apese, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am ieșit. Nu știu ce cred alții despre New York, dar eu nu mă simțisem niciodată amenințată acolo, nici măcar un minut, cel puțin până atunci. Avertismentul Zeldei despre bărbatul care mă căutase mi-a revenit brusc în minte. Mi-am dat seama că nu-i pomenisem nici lui Jake, nici lui Ace despre el și nu eram sigură de ce. Câteodată am tendința de a trata lucrurile grave ca pe nimicuri, un soi de filozofie stupidă „ignoră-le și vor dispărea de la sine". Acceptarea faptului că acum

cineva mă căuta fizic, spre deosebire de mult mai inofensiva corespondență, mutase pesemne problema la un nivel la care nu mai putea fi ignorată. Ridicase și nivelul de amenințare, iar eu nu eram pregătită pentru consecințe, prima dintre ele fiind limitarea libertății mele. Știți deja ce părere am despre libertate.

Am împins ușa clinicii în care tata și Zachary făceau voluntariat în ziua aceea. Una era în centru, cealaltă în New Jersey. Tata petrecea din ce în ce mai mult timp acolo pe măsură ce se apropia de pensionare. De obicei, la începutul săptămânii se afla în Jersey, iar la sfârșitul ei în oraș, deci eram aproape sigură că-l găsesc. Știu la ce vă gândiți. Nu cumva tocmai a spus că nu avea chef să se întâlnească cu părinții ei? E adevărat, nu voiam, dar tata era ca un magnet în perioadele mele de criză. Oricât aș fi jurat că nu-l mai caut atunci când eram supărată, el afla într-un fel sau altul și apăsa pe un buton secret din univers, obligându-mă ca prin farmec să ridic receptorul sau să mă duc la el la birou.

— Îl caut pe domnul doctor Jones. A venit astăzi? am întrebat-o pe tânăra de la recepție. Avea pielea strălucitoare, de culoarea cafelei cu lapte, și ochi adânci și negri, cu gene foarte dese. Nu o mai văzusem până atunci, deși trecusem de câteva ori pe la clinică. N-am fost surprinsă, întotdeauna fusese o fluctuație mare de personal acolo.

— Aveți programare? m-a întrebat ea, fără să ridice privirea din dosarul pe care-l citea.

— Sunt fiica lui.

S-a uitat la mine și a zâmbit.

— A, ești logodnica lui Zack? a zis, acum pe un ton mult mai jovial.

Remarca ei m-a enervat. Încheiasem relația cu mai mult de șase luni în urmă și nu acceptasem propu-

nerea, deci nu fusesem niciodată logodnica lui Zack. N-am apucat să-i răspund, pentru că a continuat:

— Nu l-ai salvat tu pe puștiul ăla acum două săptămâni? Ți-am văzut fotografia în ziar.

— Ba da, am spus. Eu sunt.

Acum mă privea cu uimire.

— Vai, îmi pare bine să te cunosc, spuse ea. Eu sunt Ava.

— Și mie îmi pare bine, am zis, simțindu-mă cam ciudat. Era prea târziu să-i spun „Apropo, nu sunt logodită cu Zack. Serios, n-am fost niciodată... E o poveste lungă", așa că m-am abținut și m-am uitat în altă parte.

— O secundă, a zis ea. O să-i dau un mesaj pe pager. Ia loc.

Am văzut un scaun liber printre copiii și sugarii care plângeau, am înfruntat accesele de tuse convulsivă și nasurile care curgeau și m-am așezat, sperând că sistemul meu imunitar era prezent la datorie. O femeie respira greu lângă mine, șuierând de parcă urcase în fugă zece etaje.

— Ridley, m-a strigat Ava după câteva minute, poți să te duci. E în ultimul birou.

— Mulțumesc.

— Știi, a zis Ava în timp ce apăsa pe un buton ca să-mi deschidă ușa, nu semeni cu tatăl tău.

Am încercat să zâmbesc.

— Am mai auzit asta.

— Tatăl tău e un sfânt, știai? Voi, copiii, sunteți norocoși, al naibii de norocoși. Nu-i spune mamei tale că am înjurat în fața ta, da?

Unchiul Max făcuse remarca asta de prea multe ori, își pierduse orice semnificație.

— Habar n-ai, obișnuia să spună. Habar n-ai cum e să ai un tată care nu te iubește.

Și mai era privirea aceea, privirea lui când mama se afla în preajmă, de parcă mai era un ceas până la balul de absolvire și el n-avea parteneră.

Cred că unchiul Max era cel mai singur om pe care l-am cunoscut-o vreodată – cu excepția lui Ace. Când eram copil, am simțit asta fără să înțeleg pe deplin. Când am mai crescut, mi-am dat seama că asta era ideea lui despre el însuși. Totuși nu pricepeam de ce se simțea așa: îi avea pe părinții mei, ne avea pe Ace și pe mine, avea și parada de păpuși Barbie. Acum înțeleg. Singurătatea este o stare de fapt, o boală. O purta cu el și ea îi infecta viața. Se trata răsfățându-ne, iubindu-ne, se trata cu „prietenele" lui și cu băutură. Dar boala lui nu avea leac. Era capătul liniei.

— Ridley, a spus tata, oftând. Mi-a aruncat o privire îndurerată, scrutătoare. Ne-am făcut griji pentru tine.

— Îmi pare rău, am zis, închizând ușa.

Era un cabinet de consultații, într-adevăr. Mirosea... Ei bine, cunoașteți mirosul – medicamente și dezinfectant. Neoane care pâlpâiau, podele acoperite cu linoleum de proastă calitate, în cea mai îngrozitoare cacofonie de culori: muștar, măsliniu, roz-portocaliu. Blaturi imaculate într-o nuanță de avocado, borcane de sticlă umplute cu ghemotoace de vată și instrumente în ambalajele lor originale de hârtie.

Tata m-a îmbrățișat, chiar dacă era supărat pe mine. Îl iubeam pentru asta. Mama, când era nervoasă, nici măcar nu te privea în ochi, de parcă refuza să îți recunoască existența până când catadicsea să te ierte. M-am retras din îmbrățișarea lui după câteva secunde și m-am așezat pe canapeaua de consultații, iar cearșaful de hârtie boțit de sub mine mi-a reamintit de o mie de vizite în camere exact ca asta.

Toate semănau între ele. Mă rog, nu erau chiar la fel. În ciuda curățeniei perfecte, avea un aer de decrepitudine, de sărăcie care o identifica drept o simplă cămăruță de dispensar, în contrast cu birourile particulare luxoase în care mai fusesem. Diferența mă deprima. Era sterilă și curată, dar urâtă, cu decor demodat, pereți crăpați și pete vechi de umezeală pe tavan. Mesajul ei părea să fie că săracii nu merită interioare moderne și frumoase. Un afiș îngălbenit, cu colțurile rupte, era lipit pe un perete: sistemul muscular uman. Drăguț. Bărbatul de pe afiș arăta destul de calm, având în vedere că fusese jupuit de piele.

— De ce l-ai trimis pe Zack să mă verifice? am spus.

Tata a afișat o expresie inocentă.

— Nu l-am trimis, Ridley. N-aș face așa ceva.

N-am spus nimic, am continuat să mă uit la el.

— L-am rugat să te sune, a zis el în cele din urmă. Atât. M-am gândit că poate n-o să refuzi o discuție cu el.

— Ei bine, a venit la mine și s-a autoinvitat înăuntru. Nu prea mi-a plăcut asta, tată.

— Aș spune că a învățat lecția, a zis tata, așezându-se pe un scaun cu picioare de metal și pernă de vinilin verde. S-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele la piept, oftând.

— Dumnezeule, am zis, nervoasă și puțin rușinată. Ce-a făcut, a alergat să-ți spună totul, ca un pârâcios mic?

Oare îmi dădeam seama că vorbeam ca un copil de zece ani? Da, știam și nu-mi plăcea, dar cred că era o mică parte dintr-o problemă pe care abia începeam să o înțeleg. Când stăteam față în față cu părinții mei, eram un copil de zece ani. Ați ghicit? Asta și doreau.

— Ai pe cineva, Ridley? a întrebat tata, făcând efortul să vorbească pe un ton liniștit și binevoitor.

— Tată, nu de asta am venit aici.

— Nu?

— Nu. Vreau să vorbim despre unchiul Max.

Nimeni n-ar fi putut să spună despre tata că este un bărbat frumos. Nu în sensul tradițional. Chiar dacă eram fiica lui, remarcasem influența pe care o avea asupra femeilor. Încă nu văzusem o femeie care să nu zâmbească când o privea. Puterea lui de atracție venea din interior. Trăsăturile lui ofereau indicii subtile despre bărbatul care trăia în spatele măștii. Nasul puțin strâmb dovedea originea aspră, din clasa muncitoare. Maxilarul pătrat era un indiciu al hotărârii cu care își urmărea scopul, odată ce fusese stabilit. Ochii de un albastru deschis erau oglinda fidelă stărilor de spirit. I-am văzut plini de compasiune, strălucind de dragoste și înțelegere, i-am văzut întunecându-se de durere sau îngrijorare, i-am văzut îngustându-se de mânie sau dezamăgire. Dar niciodată nu îi văzusem așa cum erau acum. Complet goi, indescifrabili. Pauza care a urmat după întrebarea mea era ca o a treia prezență în încăpere, o fantomă care se strecurase pe sub ușă.

— Nu te-am iubit destul, Ridley? a zis el după câteva secunde. Nu ți-am dat tot ce îți trebuie, din punct de vedere financiar și afectiv, ca să reușești în viață?

— Ba da, tată, am zis, chinuită brusc de vinovăție.

— Atunci, ce se întâmplă? Ai ajuns în punctul în care vrei neapărat să ne acuzi de toate greșelile pe care le-am făcut în privința ta și a fratelui tău? Nu mă așteptam la asta din partea ta, Ridley. De la Ace, da, nu de la tine.

Iată, din nou comparația. După ce a plecat, Ace a fost considerat – nu pe față, Doamne ferește, ci printr-un fel de osmoză emoțională – un obiect de dispreț în familia mea, absolutul eșecului și nerecunoștinței. Orice comparație între mine și el în acest sens mă scotea din sărite. Un amestec exploziv de rușine, resentimente vechi și furie mi-a înroșit obrajii.

— Ce legătură are asta cu ce te-am întrebat? am spus încet.

A tresărit, uimit, de parcă nu se aștepta să observ că scosese din arsenal muniția sentimentală de mare calibru ca să-mi devieze întrebarea.

— Vrei să zici că nu are nici o legătură cu ce am discutat seara trecută? a spus el cu o indignare care nu părea tocmai sinceră. Mama ta încă mai e supărată din cauza asta.

— Tată...

Mi-a susținut privirea câteva clipe, s-a uitat în altă parte, apoi din nou la mine.

— Ce vrei să știi?

Ce voiam să știu? Ace mă îndemnase să-l întreb pe tata despre unchiul Max și despre „proiectele cu animale de casă". Părea totuși o întrebare vagă și bizară.

— Ce nu știu despre Max?

A clătinat din cap și s-a uitat la mine încruntat.

— De ce îmi pui atâtea întrebări? De unde îți vin ideile astea?

Nu i-am răspuns, doar m-am sprijinit de perete și am continuat fixez un punct din podea. A oftat, apoi s-a dus la fereastră.

— Bine, de cât timp te întâlnești cu Ace?

M-am uitat la el. Ochii îi erau triști acum. Nu era o privire pe care mă bucuram s-o văd, dar era mai bună decât privirea moartă, plată, pe care mi-o aruncase mai devreme, când îl întrebasem de unchiul Max.

— De mult, dar cred că știai.

Mi s-a părut că luminile fluorescente străluceau mai tare, mai crud. Dincolo de ușă se auzeau pașii ușori ai asistentelor trecând încolo și încoace. O conversație, un hohot de râs. Pricepusem, în sfârșit, că Zack îi furniza tatei informații despre mine de la bun început. Mi s-a făcut greață de toate și m-am enervat.

Tata a ridicat din umeri.

— Mai bine să vorbească cu tine decât cu nimeni. Nu am fost în stare să mă apropii de el de ani buni. Dar de ce nu mi-ai spus?

— Să-ți spun? Nici măcar n-am avut voie să-i rostesc numele după ce a plecat, am strigat, uimită că ridicasem tonul și că mâinile îmi tremurau.

Tata a clătinat din cap, s-a aplecat și și-a pus mâinile pe umerii mei. Am simțit mirosul de Old Spice și mi-am amintit cum mirosea a ploaie și a apă de toaletă când se întorcea seara de la dispensar.

— Îmi pare rău, Ridley, a zis, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Nu ne-am purtat cum trebuie. Știu asta.

— Nu mai contează acum, tată, am spus, coborând de pe masă și îndepărtându-mă de el. Fii liniștit. Înțeleg.

Am simțit curentul puternic al dragostei sale. Mă trăgea încet spre el și mă îndepărta de motivul venirii mele acolo.

— Sufeream, Ridley. Eram devastați... Mai ales mama ta. Nu știam ce să facem și nu ne-am gândit că o să te afecteze pe tine. Am dat dovadă de egoism și regretăm amândoi.

Îl compătimeam, mă simțeam din nou vinovată. M-am așezat pe scaunul pe care îl ocupase el mai devreme și mi-am lăsat capul în mâini, uitându-mă fix la genunchii mei. Brusc, a început să mă doară capul și am constatat că eram puțin amețită. Nu prea era întâlnirea la care mă așteptam.

— Mă bucur că ține legătura cu tine, Ridley, a zis tata din nou, după câtrva clipe de tăcere. Atâta timp cât ai grijă să asculți selectiv ce are de spus.

— Adică?

— Ei bine, Ace are idei ciudate de când a început să se drogheze. Este foarte ostil față de Max, e gelos pe relația ta cu el. Nu-l lăsa să-ți otrăvească mintea și să te îndepărteze de omul care te-ai iubit.

— Crezi că Ace mi-a băgat toate astea în cap? Ți-am arătat fotografia.

Aș fi putut să-i spun că erau mai multe – al doilea plic, un bărbat care mă căutase. Nu i-am spus.

— Știu, știu, însă am crezut că am lăsat toate astea în urmă. Mi se pare că Ace s-a folosit de șansa asta să-și mai împrăștie puțin otrava.

— Atunci de ce crede că Max are o legătură cu povestea asta? De ce m-a pus să te întreb despre unchiul Max și „proiectele lui cu animale de casă"? Așa le-a numit, literalmente.

Tata a ridicat din umeri teatral, desfăcându-și brațele într-un gest de neputință.

— Cum vrei să știu de unde îi vin lui Ace ideile? E bolnav, Ridley. În nici un caz nu te poți baza pe ce spune el.

Era o doză de adevăr în afirmația lui, puteam fi de acord cu ea dacă mă distanțam puțin. Cu alte cuvinte, cine ar fi nebun să se uite în gura unui drogat, nu-i așa? Aveam însă încredere în Ace pentru că știam că nu exista nici un strop de răutate în el, cu excepția dependenței sale. Sper că suntem mai mult decât suma părților noastre. Mă gândeam că tata împărtășește aceeași speranță. Cred însă că îl pierduse pe Ace de mult, de foarte mult timp.

— Nu îți vine nimic în minte, tată?

A oftat.

— Singurele proiecte în care Max a fost implicat, în afară de afacerile lui, au ajutat mii de copii și de femei să o scoată la capăt.

— Fundația, vrei să spui?

— Îți amintești, nu-i așa?

A deschis un sertar și a scos câteva pliante. Mi le-a dat.

Am citit pe unul din ele:

SPRIJINIȚI ADOPTAREA LEGII *SAFE HAVEN*[1] ÎN STATUL NEW YORK BANII DUMNEAVOASTRĂ POT SALVA VIEȚI OMENEȘTI

Fundația Maxwell Allen Smiley
Organizație nonprofit
dedicată ajutorării mamelor și copiilor
care suferă abuzuri

Când aveam șaisprezece ani, ai mei m-au dus la un bal de caritate la hotelul Waldorf-Astoria. Era un eveniment pompos, firește, și toată elita socială a New York-ului afișa rochii de seară strălucitoare și smochinguri excelent croite. Erau acolo aranjamente florale impozante, nenumărate pahare de cristal, sculpturi în gheață și o formație completă de jazz. Purtam o rochie din voal roz și prima mea pereche de pantofi cu toc adevărați. Cerceii de diamant pe care îi primisem de ziua mea licăreau irezistibil (m-am privit în oglindă toată noaptea), iar brățara cu diamante a mamei, pe încheietura mâinii, arăta ca și cum ar fi fost făcută special pentru mine. Bineînțeles, mă simțeam ca o vedetă, ca un supermodel, ca o prințesă. Eram îmbujorată și ametită de emoție.

Unchiul Max a fost partenerul meu. Am mers cu el braț la braț prin sală și m-a prezentat drept „strălucitoarea mea nepoată" unor personalități ca Ed Koch, Tom Brokaw, Leslie Stahl. Am dat mâna cu Donald Trump, Mary McFadden, Vera Wang. Evenimentul era de fapt o colectă de fonduri pentru Fundația Maxwell Allen Smiley și, la 5 000 de dolari tacâmul, Max a reușit să adune într-o noapte o sumă uriașă pentru acțiunile de caritate pe care le desfășura fundația lui.

---

1 *Safe Haven* – refugiu sigur (engl.). (N. tr.)

— Unchiul tău Max a înființat fundația pentru a grăbi adoptarea legii Safe Haven în statul New York, mi-a spus tata, o lege care permite femeilor să-și lase copii în anumite instituții, în spitale, stații de pompieri sau la poliție, fără să se teamă de consecințe judiciare și cu certitudinea că vor fi îngrijiți și adoptați.

M-am uitat mai atent la pliant și am început s-o răsfoiesc. Pe copertă erau două poze, una cu un tomberon și cealaltă cu o asistentă legănând un copil. *Faceți alegerea corectă pentru copilul dumneavoastră. Nu punem întrebări* era titlul, urmat de informații despre legea Safe Haven și îndemnuri la adresa mamelor – să nu intre în panică, să nu-și abandoneze copiii pe străzi sau toaletele publice, așa cum au făcut atâtea, ci să-i aducă la una dintre adresele sigure enumerate acolo. Pe un ton imparțial, ferindu-se să le judece, broșura le asigura că totul era pregătit și că, în cazul în care nu se întorceau după copil în termen de șaizeci de zile, se considera că au renunțat tacit la toate drepturile parentale, iar copilul putea fi oferit spre adopție și plasat într-o familie în care va avea parte de dragoste.

— Nu l-am auzit niciodată vorbind despre legea Safe Haven.

— A fost o lege controversată, mi-a explicat tata, așezându-se din nou. Părea obosit. Detractorii ei susțineau că le încuraja pe femei să-și abandoneze copiii, femei tinere care în alte condiții i-ar fi păstrat. Susținătorii ei, de exemplu Max și cu mine, credeau că o mamă care, indiferent de motiv, simte impulsul de a renunța la copilul ei nu mai are dreptul să fie mamă, iar copilului îi va fi oricum mai bine într-o familie de adopție unde se va bucura de dragoste și atenție. O femeie înspăimântată, disperată va accepta această alternativă, spuneam noi. Legea a fost adoptată în anul 2000. Acum organizația are o linie verde non-stop și un birou de relații publice.

Pentru că adusese vorba, mi-am amintit că văzusem campanii publicitare în toate trenurile și autobuzele și ascultasem chiar și anunțuri la radio. În fundal se auzea un copil plângând, iar o voce adâncă, plăcută, declama: „Ești la capătul puterilor? Nu poți face față presiunii de a fi mamă? Înainte de a te răzbuna pe copilul tău, telefonează-ne. Te vom ajuta". N-am știut niciodată că tata și unchiul Max erau implicați în acțiunile acelea. Mi s-a părut ciudat că nu aflasem nimic. Tata și cu mine eram apropiați și vorbeam adesea despre activitatea lui medicală.

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat.

— Nu ți-am spus? Sunt sigur că ți-am spus. Poate că nu-l mai auzi pe bătrânul tău tată.

A încercat să zâmbească, dar veselia lui s-a stins brusc când nu i-am întors zâmbetul. Am tăcut amândoi câteva secunde. Am răsfoit în continuare broșura, întrebându-mă dacă la asta se referise Ace.

— Copilăria unchiului tău Max nu e un secret pentru tine. A suferit abuzuri pe care rareori le-am văzut în cariera mea de doctor, iar asta spune ceva despre el. În loc să folosească trecutul pe post de justificare pentru a-și arunca viața la gunoi, l-a tranformat în combustibilul care l-a propulsat spre succes. Și a folosit succesul pentru a schimba destinele copiilor și ale femeilor care au suferit ca el și ca mama lui.

Mai auzisem discursul ăsta. Habar n-aveam de ce trebuia să-l ascult din nou, dar l-am lăsat să continue.

— Adoptarea legii era crucială din punctul lui de vedere, era ferm convins că doar așa va reuși să salveze copiii din familiile cu risc ridicat înainte ca inevitabilul să se producă și să-i pună în brațele unor oameni care-i doresc din tot sufletul. Era crucială fiindcă unchiul tău Max nu a acceptat niciodată anumite realități. Niciodată.

M-am gândit la Max, la veșnica lui tristețe, prezentă chiar și în cele mai fericite momente pe care le petrecuserăm împreună.

— Asta doreai să știi, Ridley? a zis tata.

Am ridicat din umeri. Poate.

— Crede-mă, fetițo, nu există secrete întunecate aici. Te-a iubit, te-a iubit mai mult decât îți închipui.

Am auzit un accent ciudat în vocea lui, dar când m-am uitat la el am văzut doar zâmbetul dulce pe care mă așteptam să-l văd.

— L-a iubit și pe Ace, am spus, și mi-a fost milă de fratele meu. M-am întrebat de ce se simțise mereu exclus.

— Bineînțeles, a zis tata, dând din cap aprobator, dar voi doi aveați o legătură specială. Poate că Ace era invidios.

S-a îndepărtat, s-a uitat pe fereastră și a expirat zgomotos printre buzele strânse. Când a rupt din nou tăcerea, parcă vorbea de unul singur.

— Nu știu. Nici unul dintre voi nu a dus lipsă de dragoste sau de atenție. Ați avut totdeauna destulă. Amândoi ați avut destul din toate.

— Știu asta, tată.

— Rămâne veșnica problemă a banilor. Poate că s-a supărat și din cauza asta.

— Banii?

— Da. Banii pe care ți i-a lăsat Max.

— Ce-i cu ei?

— Păi, a zis el oftând, n-a făcut același lucru și pentru Ace.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg.

Am fost convinsă mereu că Ace primise o sumă de bani, deși nu m-am gândit niciodată să fac calculele de ansamblu. Ace dispăruse de mult când m-am întâlnit cu avocatul lui Max pentru a discuta despre

moștenirea mea. Am presupus că Ace făcuse deja asta. N-am adus niciodată în discuție moartea lui Max, nici averea lui. De fapt, nici n-am vorbit cu Ace despre cine știe ce, cu excepția listei interminabile de nedreptăți pe care susținea că le suferise. Destul de trist, știu.

— Moștenirea ta a fost necondiționată, m-a lămurit tata. Banii ți-au fost transferați imediat după moartea lui Max. Moștenirea lui Ace a fost condiționată de încheierea cu succes a tratamentului de dezintoxicare, urmat de cinci ani de viață curată. Poate că este încă furios.

Nu puteam să-l învinovățesc cu adevărat pe Max. Era o condiție rezonabilă și, evident, gândită în interesul lui Ace.

— Și ce legătură am eu cu asta?

A dat din umeri.

— Oamenii furioși și geloși fac prostii.

— Cu alte cuvinte crezi că Ace este implicat?

— Spun doar că nu este imposibil.

— Nu, am zis pe un ton hotărât.

Tata s-a uitat la mine ca la un copil care încă mai crede în Moș Crăciun, adică îngăduitor și trist.

— În nici un caz.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— O să te mai gândești la asta?

I-am făcut semn că da.

— Trebuie să plec, am zis, ridicându-mă.

Am avut impresia că nu dorea să plec. I-am văzut brațele zvâcnind, apoi căzând iarăși pe lângă corp, ca și cum ar fi vrut să mă țină acolo, dar se răzgândise în ultima clipă.

— Sună-mă diseară dacă vrei să mai discutăm.

— A mai rămas ceva de discutat? am întrebat, privindu-l în ochi.

— Nu știu, a zis el, ridicând din umeri. Tu să-mi spui.

L-am îmbrățișat repede, pentru că nu voiam să mă simt iar atrasă în haloul lui de siguranță. M-ar fi îndepărtat de mine însămi. Am plecat mai dezorientată decât venisem. Răspunsurile tatălui meu ridicaseră și mai multe întrebări. Am ieșit din clădire în după-amiaza ca de iarnă.

— Ridley, așteaptă.

M-am întors și l-am văzut pe Zack în fața dispensarului.

— Așteaptă, a repetat el. Putem sta de vorbă puțin?

M-am uitat la el și am dat din cap.

Când l-am văzut, inima a început să-mi bată mai repede, dar de furie; îmi trădase secretele, intrase în apartamentul meu... Nu aveam nici un chef să mă ocup de el acum.

— Te rog, Rid, a spus el, făcând câțiva pași spre mine.

În spatele ușilor am văzut-o pe mama lui, Esme, îmbrăcată într-o uniformă cu un ursuleț brodat pe piept. Era o femeie micuță, rozalie, cu păr blond prins într-un coc elaborat. Strângea un dosar la piept și ne-a aruncat o privire îngrijorată, apoi a dispărut prin altă ușă, nu înainte de a-mi zâmbi trist.

Nu i-am zis nimic lui Zack când s-a oprit lângă mine.

— Îmi cer scuze, a început el. Azi dimineață am depășit limita, știu.

Am schițat un gest, dar nu-mi găseam cuvintele. Ochii lui erau de un albastru foarte palid. Barba ușor nerasă, blondă, îi umbrea maxilarul puternic. Și-a lăsat mâna pe brațul meu. Mi-am amintit că, nu demult, credeam că îl iubesc.

Am simțit față de el aceeași atracție care mă împingea spre tata, de parcă în brațele lui toate necazurile s-ar fi topit, iar viața ar fi fost sigură și liniștită, plină de dragoste. Atâta timp cât făceam ce așteptau de la mine, atâta timp cât eram acea Ridley pe care o doreau.

— Nu-i nimic, am zis.

Nu era adevărat. Îi spusesem asta ca să ne simțim amândoi mai bine.

— Ne vedem mai târziu.

Am plecat fără să mai adaug ceva și nu m-a chemat înapoi. Fâșia subțire de cer dintre clădiri părea la fel de dură ca și betonul pe care călcam. Traficul cânta, o cacofonie de claxoane și motoare ambalate. Singurătatea m-a cuprins odată cu aerul rece care intra prin mânecile hainei și mi s-a cuibărit la piept.

DOISPREZECE

Am apăsat pe butonul soneriei din dreptul ușii roșii, dar n-a răspuns nimeni. În timp ce așteptam, i-am dat un dolar unui cerșetor care împingea un cărucior de cumpărături plin cu păpuși vechi și cutii de bere și am salutat un polițist pe care îl știam din Five Roses, unde el și partenerul lui patrulau de-a lungul bulevardului. Câțiva copii se zbenguiau pe terenul de joacă din Parcul Tompkins Square. M-am gândit la Justin Wheeler și m-am întrebat unde era acum. Am sunat din nou, după care am bătut la ușă. Am fost foarte surprinsă să constat că era deschisă.

— Bună ziua! am strigat înainte de a intra într-un vestibul foarte strâmt, de unde pornea o scară abruptă și întunecoasă. Cum nici de data asta n-am primit răspuns, m-am întors în stradă și m-am uitat în jur, căutând altă ușă roșie, dar asta era singura. Am intrat din nou.

— Jake?

Apoi am auzit o lovitură puternică, zgomot de metal lovind metalul. Am intrat și ușa s-a închis în spatele meu. Am urcat scara pe pipăite, frecându-mă de zidurile reci. Era atât de îngustă, încât dacă ridicam puțim coatele atingeam ambii pereți. Când am ajuns sus, am intrat într-un pod uriaș, la fel de întunecos, cu excepția unui colț îndepărtat, luminat de reflectoare

puternice așezate pe trepieduri înalte. Lucra acolo și nu observase că intrasem. Lovea cu un ciocan masiv un arc de metal neted, de două ori mai înalt și de două ori mai lat decât el.

Scriitorii sunt în primul rând observatori. Noi observăm. Ne pierdem în observații și apoi împletim cuvintele pe care le găsim. Adesea, parcă stăm pe muchiile, pe contururile vieții. Și chiar acolo ne este locul. Nu poți observa nimic dacă faci parte din ceea ce observi. M-am pierdut în contemplarea acelui străin cu care împărțisem patul noaptea trecută. M-am uitat la mușchii noduroși, perfect definiți, încordându-se și jucând sub piele la fiecare lovitură de ciocan, la strălucirea corpului său acoperit de sudoare, reflectând lumina aspră a lămpilor. I-am văzut degetele încleștate pe coada de lemn a ciocanului și încheieturile albe și umflate, cu vene groase ca funia. Am simțit vibrația, am auzit bubuitul greu care umplea spațiul acela uriaș la fiecare lovitură. M-am uitat în jur și am distins forme vagi care se ascundeau în beznă, forme ivite din aceleași lovituri de ciocan. Am simțit electricitatea emanată în valuri de trupul lui. Furie. Pedepsea o bucată de metal. Se pedepsea pe sine însuși. Ceva mi s-a zvârcolit în măruntaie, o combinație de teamă și dorință. A ridicat ciocanul, dar s-a oprit la jumătatea mișcării de balans, l-a lăsat jos și s-a întors. Avea fața îmbujorată și obosită. Era imaginea tipică a omului întrerupt în mijlocul unui act intim, ca și când l-aș fi surprins în timp ce făcea dragoste.

— Ridley, a zis, deși nu eram sigură că știa cine intrase.

Am tăcut câteva clipe, rușinată că-l privisem așa.

— Bună, am spus în cele din urmă, îndreptându-mă spre el. Ecoul pașilor mei răsuna puternic între pereți și tavan.

Și-a șters sudoarea de pe frunte cu brațul și a pus ciocanul pe podea.

— Cum te simți?

— Bine, am spus, păsind în lumină.

— Am uitat să-ți spun că soneria nu merge, s-a scuzat el, uitându-se la mine într-un mod straniu. Am lăsat ușa deschisă și am sperat că vei intra.

Am dat din cap.

— După cum vezi, asta am făcut.

— Am crezut că n-o să vii.

Mi s-a părut că arăta altfel. Fața lui era dură, aproape nemiloasă. În lumina aspră, semnele de pe corpul lui se vedeau perfect, tăietura de la gât la claviculă, cicatricea de pe umăr care arăta ca o rană de glonț – deși recunosc că nu mai văzusem o rană de glonț. Cine era bărbatul acesta? De ce mă deschisesem așa de larg în fața lui?

Fără să vreau am făcut un pas înapoi, dar m-a apucat de braț și mi-a strâns ușor încheietura mâinii.

— E în regulă, a zis, ca și când citise incertitudinea subită din ochii mei. Când muncesc, parcă aș călători într-un tărâm magic. Mă pierd.

Înțelegeam, bineînțeles. Am întins mâna spre cicatricea de pe gât și el s-a retras un pic. M-am oprit, l-am privit în ochi și am continuat mișcarea. Degetele mele au urmărit linia dreaptă și albă. Era mai fină decât pielea din jur, ca o mătase delicată. A tremurat sub atingerea mea. A închis ochii. Am atins apoi cicatricea umflată de pe umăr, ca o minge de cauciuc prinsă sub piele. Aveam un singur cuvânt în minte: durere.

M-am apropiat de el și nu mi-a păsat că era lac de sudoare. Nu l-am întrebat de unde avea cicatricele. Pe de o parte, pentru că nu eram sigură că voiam să aflu, pe de altă parte fiindcă simțeam că nu era pregătit să-mi spună. Întrebarea ar fi fost un gest de agresivitate, o încălcare a înțelegerii tacite, o negare a certitudinii că-mi va spune treptat tot ce

doream să aflu. Oare este posibil să te ferești de cineva și în același timp să ai încredere în el? M-a strâns mai tare în brațe, apoi m-a eliberat. A început să mă dezbrace, să mă sărute pe gât.

Lumina crudă m-a făcut să șovăi câteva clipe în timp ce el îmi dădea jos hainele una câte una. Dar nu m-am opus. Mi-am descheiat pantalonii și i-am lăsat să alunece în jos pe coapse, la fel de nerăbdătoare, în timp ce el îmi desfăcea febril nasturii și capsele pentru a-mi atinge mai repede pielea.

În lumina aceea nu puteam să ascundem nimic. Dezvăluia orice defect, orice imperfecțiune. Dar nu asta dorim, deși ne temem? Nu vrem oare să ne arătăm pe de-a întregul, să fim iubiți așa cum suntem? El m-a iubit acolo, pe podea, pe o grămadă de haine. Un fermoar mi-a zgâriat spatele. A fost un cutremur.

Am rămas așa o vreme, întinși pe podea, tăcuți, uitându-ne unul la celălalt. Cuvintele erau inutile. Auzeam zumzetul slab al străzii, vedeam strălucirea albastră a computerului său aprins într-o cămăruță lipită de pod, probabil un mic birou. Începuse să mi se facă frig, cu toate că era lipit de mine. L-am privit în ochi; blândețea și bunătatea pe care le văzusem la prima întâlnire se întorseseră acolo în timp ce făcusem dragoste. Eram mândră de asta.

— Ridley, a zis, luându-mi mâna, trebuie să stăm de vorbă.

Detest să-mi spună cineva asta. E un semn rău.

— Despre ce? am spus, râzând un pic în ciuda stării mele de nervozitate. Stai puțin, știu... Ești un fundamentalist Mormon și vrei să-ți iei a treia soție spirituală.

— O, nu.

— Lucrezi pentru CIA, trebuie să pleci într-o misiune secretă și nu știi când ne vom mai vedea.

— Greșit din nou.

— Atunci ești dansator de cabaret?

— Serios, Ridley, a spus, sprijinindu-se într-un cot. Ai o problemă, mai ții minte? Ți-am spus că am un prieten care ar putea să te ajute.

Am încuviințat.

— Am vrut să-ți spun imediat cum ai ajuns aici, dar...

— Limba mea era în gura ta?

— Corect, a recunoscut, zâmbind. A întins mâna și a dat la o parte o șuviță de păr care-mi căzuse în ochi. Mai făcuse asta și mi-a plăcut la fel de mult, îmi dovedea că între noi se instalase deja intimitatea. M-am uitat în jur. Aproape reușisem să mă eliberez de toată nebunia din ultima vreme, dar m-am încordat iar și am văzut la orizont valuri de teamă și tristețe. S-au revărsat peste mine și spaima m-a înecat într-o clipă.

— Bine... Spune-mi.

— Mai degrabă ți-aș arăta. Hai să ne îmbrăcăm și să ne întoarcem acasă.

TREISPREZECE

THE NEW JERSEY RECORD
TÂNĂRĂ MAMĂ ASASINATĂ, FIICA DISPĂRUTĂ

de Margarita Popick

26 OCTOMBRIE 1972, HACKETTSTOWN, New Jersey

Cadavrul Teresei Elizabeth Stone, 25 de ani, a fost găsit în cursul zilei de azi într-un mic apartament din complexul Oak Groves de pe Bulevardul Jefferson. Poliția a ajuns la fața locului după ce vecinii s-au plâns că televizorul din apartament mergea cu volumul la maxim de aproape douăzeci și patru de ore fără întrerupere. Era ceva neobișnuit pentru Teresa, care lucra ca recepționeră la o agenție imobiliară din Manhattan pentru a-și crește fiica de 18 luni, Jessie Amelia Stone. Jessie a dispărut.

Doamna Stone a fost găsită fără viață pe podeaua bucătăriei. Fusese bătută cu sălbăticie. Nu există semne de intrare prin efracție, dar vecinii au declarat că avea o relație violentă cu concubinul ei, tatăl lui Jessie. Poliția a mai fost chemată de câteva ori de la începutul anului din cauza unor certuri domestice.

Doamna Stone obținuse chiar luna trecută un ordin de restricție împotriva tatălui fetiței.

Vecinii au descris-o pe doamna Stone ca fiind o femeie tăcută, muncitoare și o mamă iubitoare. Ma-

ria Cacciatore, vecina doamnei Stone, avea adesea grijă de Jessie din proprie inițiativă în timp ce doamna Stone era la serviciu. „Suntem devastați. N-am crezut niciodată că așa ceva s-ar putea întâmpla", a zis ea. „O iubea pe fetița la nebunie. La nebunie."
Poliția îl caută pe iubitul doamnei Stone, Christian Luna, bănuit că a răpit-o pe Jessie. Este considerat extrem de periculos. Cine îl vede este rugat să contacteze imediat poliția.

— Cum ai găsit asta? am zis, uitându-mă la fotocopia din fața mea. O fotografie însoțea articolul, aceeași care îmi fusese trimisă prin poștă. Am simțit un val de greață și gâtul mi s-a uscat brusc.

— Prietenul meu, detectivul, a recunoscut caracterul de literă din cel de-al doilea articol, a scotocit prin arhiva online ale ziarului și a reușit să-i dea de urmă...

— Cum e posibil? l-am întrerupt. M-am uitat din nou la articol. E Times New Roman, e folosit în mii de ziare și reviste.

— Hei, a zis el încet, nu poți nega rezultatele. I-a luat câteva ore, dar iată-l.

— Prea ușor, am spus, iar în vocea mea se simțea îndoiala și furia, ca și când nu mi-aș fi crezut ochilor.

Vă întrebați probabil de ce eram atât de belicoasă, și e o întrebare bună. În fond, nu eu îl rugasem să facă exact ceea ce și făcuse? Dar eram oricum nervoasă, simțeam că intimitatea mea era amenințată și adoptasem o atitudine defensivă. Eram supărată pe el din cauză că găsise articolul atât de repede, poate speram de fapt că nu va descoperi nimic. Mi-am amintit de rezultatele căutării pe LexisNexis și că nu avusesem puterea să le analizez așa cum ar fi trebuit. Dacă m-aș fi străduit mai mult, poate că aș fi găsit chiar eu articolul.

M-am dus la fereastră și m-am uitat la First Avenue și la Pete's Spice, brutăria italiană de vizavi. Era

una dintre cele mai familiare priveliști din lume, dar în clipa aceea parcă mă aflam pe altă planetă, îndepărtată și rece. Câțiva derbedei cu tricouri largi și pantaloni supradimensionați se adunaseră pe treptele din fața unei intrări, scenă care mi-a amintit de blocul în care locuia fratele meu. M-am gândit la Ruby și mintea mea a început să hoinărească.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat în cele din urmă.

Se așezase pe canapea, așteptând răbdător să mă hotărăsc ce simt cu adevărat.

— Nu știu, a zis. Poate nimic. Tăcere, apoi: și asta nu e tot.

M-am întors și m-am uitat la el, apoi m-am dus la masă și m-am așezat pe un scaun, apăsându-mi abdomenul cu palmele și aplecându-mă în față, ca și cum aș fi avut crampe violente. Chiar aș fi vrut să am crampe. Aș fi vrut să mă fac ghem și să leșin din cauza unei apendicite perforate doar ca să pot evita toată povestea asta.

— Prietenul meu are o cunoștință la poliția din Hackettstown, așa că i-a dat un telefon. Cazul nu a fost rezolvat nici până azi. Christian Luna n-a fost găsit, nici interogat și nici acuzat. Fetița, Jessie, a dispărut.

— Cum îl cheamă? am întrebat.

— Pe cine?

— Pe prietenul care ți-a făcut serviciul ăsta.

A ezitat doar o fracțiune de secundă:

— Harley. Am crescut împreună și îmi e dator. L-am ajutat de multe ori de-a lungul anilor.

— E de meserie? E polițist?

— Nu, e detectiv particular.

Am dat din cap. De ce mă interesau amănuntele? Nu știu. Poate că pur și simplu trăgeam de timp, poate că încercam să găsesc un motiv pentru a pune la îndoială veridicitatea informațiilor, de exemplu

faptul că nu era calificat pentru o treabă de genul ăsta. N-a mers. Nu poți nega adevărul gol-goluț care se află chiar sub nasul tău. De fapt, poți s-o faci, dar te-ai simți ridicol.

M-am uitat din nou la hârtiile împrăștiate pe masă. Pagina cu articolul îmi sărea în ochi. Fotografia era ștearsă, femeia și copilul păreau niște fantome. Foaia de ziar îngălbenită pe care o primisem prin poștă stătea chiar lângă ea. Cineva păstrase articolul acela mai bine de treizeci de ani. Acum câteva zile se hotărâse să se despartă de el și mi-l trimisese prin poștă. Am răsucit ideea în minte pe toate fețele, întrebându-mă ce m-ar fi determinat pe mine să renunț la un simbol păstrat cu grijă trei decenii la rând. Am găsit un singur motiv plauzibil: aș fi renunțat la simbol dacă aș fi fost sigură că pot recupera originalul. Ce altă motivație avem să ne agățăm de obiecte, de fotografii vechi, de bijuterii desperecheate, de scrisori îngălbenite? Sunt talismane, frânturi dintr-o lume magică. Când le atingem, recâștigăm o clipă ceea ce timpul ne-a luat și a măcinat încet.

— Christian Luna, născut în Bronx, în 1941, a zis Jake, răsfoind însemnările pe care le făcuse într-o agendă neagră. A urmat liceul în Yonkers, a absolvit în 1960, apoi a s-a înrolat. A fost trecut în rezervă după optsprezece luni. Nu știm încă de ce. S-a stabilit în Hackettstown, New Jersey, în 1962, și a lucrat în diverse locuri ca mecanic. N-a fost căsătorit. Are un singur copil, Jessie Amelia Stone. A fost arestat în 1968 pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice și a fost condamnat la trei sute de ore de muncă în folosul comunității. În 1970, a ajuns de trei ori în arestul poliției după violențe familiale. N-a fost condamnat. În septembrie 1972, Teresa Stone a obținut un ordin de restricție împotriva lui. Asta-i tot. După moartea ei, a dispărut de pe fața pământului. Permisul lui

de conducere a expirat în 1974 și nu l-a reînnoit. N-are carte de alegător, nici dosare de angajare, nici alte probleme cu poliția. Nu pare să fie suficient de inteligent sau de familiarizat cu lumea interlopă ca să-și fi făcut rost de acte false, deci fie a părăsit țara – probabil e în Canada sau Mexic din moment ce nu are pașaport –, fie a murit și cadavrul n-a fost găsit.

— Ce legătură are asta cu restul? am întrebat în mod ridicol, încă furioasă, încă agresivă.

Jake a ridicat din umeri și a zâmbit cu jumătate de gură, foarte răbdător sau foarte nepăsător.

— Uite ce-i, a spus, ridicându-se și venind până la masă. Și-a tras un scaun în fața mea și l-a încălecat. Ori vrei să faci asta, ori nu vrei. Nu m-ai rugat tu să te ajut?

Am încuviințat, simțind că o durere de cap își făcuse apariția în spatele ochiului stâng. Și-a pus mâna pe brațul meu.

— Ești sigură că mai vrei să afli ce înseamnă toate astea? a zis, făcând semn spre hârtiile de pe masă. Pentru că, dacă nu vrei, te putem apăra, putem să punem capăt hărțuielilor fără să ne ocupăm de cauza lor reală. Tu alegi, Ridley. E viața ta, de tine depinde dacă îți asumi sau nu riscul să o întorci cu susul în jos. Cred că nu-i prea târziu să uiți ce s-a întâmplat.

Era calm și echilibrat, dar ochii îi străluceau. Îmi dădea o ultimă șansă pentru a-mi păstra iluziile intacte și cred că spera – pentru binele meu – că voi refuza, cu toate că nu asta dorea. Cine naiba a spus că odată ce ți se luminează mintea nu se va mai întuneca niciodată?

— Vreau să știu ce se întâmplă. Vreau...

— În regulă, a spus încet, privindu-mă intens. Abia acum mi-am dat seama că mă strânsese destul de tare de umăr. În concluzie, dacă vrem să aflăm cine ți-a trimis scrisorile și fotografia, trebuie să analizăm

ce avem. Avem articolul. Avem un nume, Christian Luna.

— Și avem un număr, am spus, ridicând scrisoarea.

Tăcere. Expresia lui Jake era indescifrabilă.

— Crezi că el este? am întrebat. Christian Luna?

A ridicat din umeri.

— Ei bine, putem face o mulțime de presupuneri.

— Dar crezi că e posibil?

— Pare să fie suspectul potrivit, însă câteva mari întrebări tot nu au răspuns.

— De exemplu?

— De exemplu, pentru început: Pe unde a umblat în ultimii treizeci de ani? Ce s-a întâmplat cu Jessie? Dacă Christian Luna e ucigașul – și nu spun că ar fi – n-ar fi știut ce s-a întâmplat cu fetița? Dar dacă nu el a ucis-o pe Teresa Stone și nici n-a răpit-o pe Jessie... atunci cine?

— Bine, numărul? Nu e o pistă, un indiciu?

Jake a clătinat din cap.

— Ba da. Am căutat numărul.

Ne-am dus la computer și el a mișcat mouse-ul. Ecranul negru a înviat instantaneu și Jake a intrat într-un site numit net-cop.com. A scris numărul. Au apărut un nume, o adresă și, alături, o hartă: Amelia Mira, 6O611/2 Broadway, Bronx, New York.

— Indiferent cine face asta, nu este un profesionist, a zis Jake, și nici nu se pricepe la calculatoare, altfel n-am fi reușit să găsim adresa atât de repede.

— Amelia nu era cel de-al doilea prenume al lui Jessie? am întrebat.

Jake a zâmbit.

— Înțelegi repede. Sigur n-ai mai făcut asta înainte?

— Ba da. Ridley Jones, scriitoare ziua, detectiv particular noaptea, am spus fără să zâmbesc. Nu aveam chef de glume. Bun, deci cine e?

— Nu știu. N-am reușit să aflu nimic despre ea.

Am oftat și am început să mă plimb prin cameră. M-am uitat la Jake și privirea mi s-a oprit din nou pe mâinile lui, mari și pătrate, cu încheieturi groase strânse în manșetele cămășii. Ceva mă deranja.

— Jake, am spus, nu înțeleg cum ai făcut rost de toate informațiile astea. Nu-mi explic cum știi atât de multe.

— Ți-am spus.

— Da, dar pari *obișnuit* cu asta, ca și când ai mai fi făcut așa ceva.

A zâmbit.

— Mi-am dorit mereu, în secret, să fiu detectiv. Cunosc o mulțime de polițiști. Dacă stai suficient timp pe lângă ei, începi să te pricepi. A ridicat din umeri și s-a concentrat din nou asupra însemnărilor. În plus, eu personal nu am nici un merit. Amicul meu a obținut toate informațiile pentru tine, a dăugat.

Un clopoțel de alarmă suna în depărtare, un clopoțel pe care nu voiam să-l aud. Simțisem tandrețea lui, bunătatea lui, avusesem destulă încredere în el încât să-i împărtășesc secretul meu, încât să-i dăruiesc trupul meu. Dar aveau ceva, el și apartamentul lui, care îmi dădea senzația că era în trecere, că putea să renunțe oricând la orice, inclusiv la mine, și să plece fără să se uite înapoi. Căutasem în apartamentul lui un obiect care l-ar fi putut reține acolo, un obiect cât de mic care l-ar fi făcut să pară mai real, mai permanent. O fotografie, un carnet de adrese, ceva care să-mi demonstreze că avea cât de cât legătură cu locul acela. Dar era gol, complet lipsit de trăsăturile care transformă o casă oarecare într-un cămin. Mi-am amintit cuvintele lui: *Trebuie să afli câteva lucruri despre mine.* Le rostise noaptea trecută și eu îl obligasem să tacă, apoi făcusem dragoste și dădusem totul uitării. Am șters prin sex trecutul – al fiecăruia dintre noi – și

prezentul. Trupului meu copleșit de dorință și de cine știe ce altceva puțin îi păsa de viitor. Iar astăzi, pe podea, lăsasem din nou dorința fizică să alunge toate întrebările.

— Ridley, a spus, venind lângă mine și obligându-mă să mă întorc în prezent.

Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a privit în ochi.

Am văzut iar, atunci, acel ceva care mă făcea să am încredere în el. M-a strâns în brațe și m-a sărutat pe creștet. Apoi mirosul lui a dezlănțuit în creierul meu o reacție chimică. Japonezii cred într-un al cincilea simț al gustului numit *umami*. Când anumite feluri de mâncare stârnesc *umami*, se dezlănțuie o poftă intensă, care te face să înfuleci fără încetare, mult timp după ce ți-ai astâmpărat foamea. Eu experimentasem echivalentul emoțional al fenomenului. Nu l-am întrebat ce voia să-mi spună noaptea trecută.

— Și acum... ce facem? am întrebat, îndepărtându-mă de el. M-am întins pe canapea, care era la fel de confortabilă ca o lespede de granit.

— Ei bine, așa cum văd eu lucrurile, va trebui să alegi. Suni la numărul respectiv și vezi cine răspunde, afli care este poziția lui sau a lor și în funcție de asta te hotărăști cum procedezi mai departe. Sau mă duc eu până în Bronx și mă învârtesc în jurul adresei ăsteia ca să văd ce pot afla. Dacă îi suni, pierzi orice avantaj. Le dovedești că te-au prins, că ești speriată, curioasă și așa mai departe. Mingea ajunge în terenul lor.

În clipa aceea m-a cuprins un fel de paralizie mentală. Din punctul meu de vedere fusesem invitată să aleg o metodă de sinucidere. Să sar de pe Podul Brooklyn ori să-mi trag un glonț în cap? Să-mi tai venele ori să înghit un pumn de somnifere? Existau argumente pro sau contra pentru fiecare metodă, dar în final se întâmpla unul și același lucru: mureai.

— De ce tu? am zis după un minut. Deodată m-am simțit complet epuizată, făcusem un efort uriaș să rostesc o simplă întrebare.

— De ce nu eu? a ridicat el din umeri.

— Ai cât de cât experiență în domeniul ăsta? am întrebat.

A dat din cap în semn că nu.

— Tu ai?

M-am lăsat pe spate și m-am uitat la el în treacăt, apoi mi-am acoperit ochii cu antebrațul. Era poziția „vai de mine".

— Las-o baltă, am spus, ridicându-mă brusc. Uită tot.

L-am lăsat acolo și am trântit ușa după mine.

PAISPREZECE

Știu ce vă spuneți: *Ce fetiță răsfățată*! Un bărbat frumos s-a dat peste cap ca să mă ajute deși abia ne cunoscusem, era gata să meargă până în Bronx (în Bronx!) ca să încerce să afle ce se întâmplă cu mine. Îi păsa de mine. Vedeam și eu că-i păsa de mine într-un mod foarte real și rarisim. Și, firește, reacționasem ca un copil răsfățat și ieșisem furtunos din apartamentul lui. Comportamentul meu n-ar fi surprins pe nimeni care mă cunoștea – întrebați-l numai pe Zack. Pot spune în apărarea mea doar că eram speriată și tulburată, că sufeream de un fel de rău de altitudine, o reacție de zbor. „Fugi! Fugi!" îmi comanda creierul (sau inima?) și eu mă supuneam.

Despre câți oameni poți spune sincer că țin la tine? Mă refer nu doar la oamenii agreabili în compania cărora îți place să-ți omori timpul, nu doar la oamenii pe care-i iubești și în care ai încredere. Vorbesc de oamenii care sunt bucuroși când tu ești fericit și ai succes, sunt triști când suferi sau treci printr-un moment greu, oameni care uită o vreme de problemele lor și îți întind mâna. Nu sunt mulți. Simțisem asta la Jake și nu știam exact cum să mă port. Pentru că această chestiune mai are o latură: când oamenii investesc în binele tău, cum fac părinții, de exemplu,

ai o responsabilitate față de ei. Dacă îți faci singur rău, îi rănești și pe ei.

Eu mă simt deja răspunzătoare în felul acesta față de prea mulți oameni. Nu ești tocmai liber când oamenii țin la tine. Nu dacă ții și tu la ei.

Bâjbâiam la ușa apartamentului meu când l-am auzit pe Jake coborând. S-a așezat pe o treaptă și s-a uitat la mine printre barele balustradei.

— Hei, a zis. Era veselie în glasul lui, mă găsea amuzantă. Ia-o ușurel.

Mi-am sprijinit capul de ușă și am zâmbit în sinea mea.

— Vrei să mergi undeva cu mine? l-am întrebat.

— Sigur.

Am început o aventură pasională cu New-York-ul cu mult înainte de a mă căsători cu el. Nu-mi amintesc să fi dorit vreodată să trăiesc în altă parte. Clădirile sclipitoare, vacarmul traficului, locuitorii fermecători ai Manhattanului – orice s-ar fi spus despre el, pentru mine însemna independență. Visam dintotdeauna că mă plimb pe străzile lui învești mântată din cap până-n picioare în haina succesului și teribil de *cool*. Apartamentul unchiului meu Max era întruchiparea a tot ceea ce îndrăgeam la New York, a tuturor închipuirilor mele despre oraș. Era la ultimul etaj al unui zgârie-nori pe care îl construise chiar el. Suprafețe lucioase, portar la patru ace, pardoseală de marmură, lifturi cu oglinzi, covoare de pluș. Firește, pe-atunci nu aveam idee cât costă. Îmi imaginam că fiecare om din Manhattan avea un apartament decomandat cu vedere panoramică. Am intrat și Olandezul, portarul, m-a întâmpinat cu un salut solemn. A avut intenția să alerge la lift ca să-l cheme pentru mine, dar am ridicat prietenos o mână și zâmbit. S-a

uitat la mine pe deasupra ochelarilor bifocali. Avea ochii cenușii lipsiți de strălucire ai unui polițist ieșit la pensie. Grozav. În ordine. Nu lipsește nimic.

— Bună seara, domnișoară Jones. Aveți cheile?

S-a uitat lung la Jake.

— Da, Olandezule, mulțumesc, am spus, și vocea mea a ricoșat din podeaua de marmură neagră.

— Tatăl dumneavoastră a fost aici mai devreme, a spus, uitându-se la o hârtie de pe biroul înalt.

— Da?

Nu am fost prea surprinsă. Toți veneam aici în momente diferite, din motive diferite. Vizitam apartamentul lui Max ca și când am fi mers la cimitir, doar ca să ne simțim aproape de el. Ne ceruse să-i împrăștiem cenușa de pe Podul Brooklyn și i-am îndeplinit dorința, dar am avut impresia că făceam o greșeală teribilă atunci când tot ce mai rămăsese din el plutise lent prin aer, apoi pe apă, și dispăruse. Parcă l-am fi dat înapoi fără să păstrăm nimic pentru noi. Dar a fost o clipă trecătoare. Nu putem ține în loc pe nimeni și nimic, știți bine. Pierdem tot, cu excepția a ceea ce ținem în noi.

Avocatul lui Max îi tot amintea tatălui meu cât valora apartamentul, cât costa întreținerea lui. La aproape doi ani de la moartea lui Max, era exact cum îl lăsase.

— Dulci cifre, a zis Jake după ce am intrat și am tastat codul alarmei: 5-6-8-3.

Formau cuvântul „dragoste"[1] pe taste; era codul lui pentru aproape orice – mă rog, orice la care aveam eu acces.

Când intrai te izbea imaginea panoramică a orașului. Eram la etajul patruzeci și cinci, pe partea de

1 *Love*, în original; e vorba despre literele corespunzătoare cifrelor pe tastatura telefoanelor. (N. tr.)

vest a First Avenue. Se vedea până în New Jersey. Noaptea, acolo jos era un covor de stele.

— Unde suntem? a întrebat Jake.

— E apartamentul unchiului meu Max, am spus, aprinzând lămpile care luminau discret obiectele de artă de pe rafturi.

— De ce am venit aici?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt sigură.

M-am dus la biroul lui Max și Jake m-a urmat, privind în trecere fotografiile de pe pereți. Fotografii cu mine, Ace, mama și tata, bunicii.

Am aprins lampa cu halogen, m-am așezat și am deschis un sertar. Dosarele care fuseseră odată acolo dispăruseră. Am deschis alte două sertare: erau la fel de goale. M-am răsucit în scaun și m-am uitat la șirul lung de sertare din stejar de sub rafturile pline cu cărți și cu piese din Africa și din Orient pe care unchiul meu le adunase în călătoriile sale. Erau acolo și multe alte fotografii cu noi. Am observat că unul dintre sertare era întredeschis. L-am tras încet. Gol. Le-am verificat pe toate, unul câte unul. Toate erau goale.

M-am cufundat în canapeaua din piele de căprioară. Unde naiba erau dosarele?

— Ce s-a întâmplat? a zis Jake, așezându-se lângă mine.

— Toate hârtiile lui au dispărut, am spus.

S-a încruntat.

— De când?

Am clătinat din cap. Nu știam. Venisem de multe ori aici, dar nu aveam nici un motiv să mă uit prin dosarele lui, chiar dacă murise. Veneam doar ca să mă întind pe canapeaua lui, să miros hainele agățate în șifonier, să mă uit la fotografiile noastre. La fel ca tata și mama. La fel ca Esme. Se zvonea că a fost odată ca niciodată o poveste de dragoste între Esme și Max.

— În sfârșit mi-a venit mintea la cap, spusese ea. Nu poți stoarce sânge din piatră. Poți încerca, dar până la urmă tu o să sângerezi.

Nu știa că eu știam că vorbește despre Max.

— Aș fi făcut orice pentru el, îmi mărturisise. Mi-a spus asta după ce am întrebat-o dacă a fost vreodată îndrăgostită de altcineva în afară de tatăl lui Zack – un avocat care murise de tânăr din cauza unui atac de inimă, când Zack avea nouă ani. Demult, adăugase ea. Acum o viață.

Mama era convinsă că Esme s-ar fi căsătorit cu Max.

— Dar unchiul tău n-ar fi putut iubi pe nimeni la fel. Nu sincer. Era prea... A făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit. Distrus, a zis în cele din urmă. Și era suficient de deștept ca să știe asta. I-a frânt inima lui Esme, dar ea l-a cunoscut pe Russ și s-a căsătorit cu el, apoi l-au avut pe Zack. Tot răul spre bine. Sau ar fi fost dacă el n-ar fi murit așa tânăr. Tragic... Sărmana Esme.

Sărmana Esme. Sărmanul Zack. Unchiul Max și cu mine... Sfărâmătorii de inimi.

— Le-ar fi putut lua tatăl tău? a întrebat Jake. A durat un timp până am reacționat la cuvintele lui. Eram cufundată în amintirile despre Esme și Max.

M-am uitat la el.

— Hârtiile? De ce?

— Portarul a zis că a fost aici mai devreme. N-ai vorbit cu el după-amiază?

M-am gândit la asta câteva clipe. Da, discutasem cu tatăl meu. Să fi venit el aici după aceea și să fi luat toate dosarele lui Max? Nu. Mai degrabă îl făcusem să se gândească la Max și venise aici să se reculeagă, într-o simplă vizită. În plus era vorba de vrafuri întregi de dosare, ar fi avut nevoie de cutii și de un cărucior. I-am spus asta lui Jake.

— Atunci poate că avocatul lui a luat totul, a presupus el.

— Da, am zis și mi-am dat seama că era adevărat. Sigur.

— La ce te gândești?

— La Max. Aș fi vrut ca tu să-l fi cunoscut.

Peste fața lui a trecut repede o umbră. Mi-am regretat neglijența, lăsasem să se vadă prea mult. Dar el a îndreptat lucrurile o clipă mai târziu:

— Da, a zis, sărutându-mă pe frunte. Și eu. Cred că te-a iubit mult, Ridley.

M-am uitat la el și am zâmbit.

— De unde știi?

— Uită-te la locul ăsta. E ca un altar pe care ți l-a închinat.

— Nu mie, am spus, râzând încetișor. Nouă, familiei noastre.

— Sigur, da. Sunt fotografii de familie, dar tu ești în mod limpede în centrul atenției.

— Ba nu.

Ochii mi-au căzut pe o fotografie de pe birou. Eram eu la trei sau patru ani, pe umerii lui, cu brațele în jurul frunții lui, cu capul dat pe spate de încântare. Am mers pe hol, uitându-mă la fotografiile care erau acolo. Trecusem pe-acolo de multe ori, le văzusem ani de-a rândul. La un moment dat încetasem să le mai văd, să mă opresc în dreptul lor. Erau instantanee frumoase, unele alb-negru, altele color, toate înrămate profesional, în lemn masiv vopsit în auriu sau argintiu. Privindu-le acum, am văzut fiecare etapă a vieții mele. În cădiță, când mă spăla mama. Prima bicicletă, la plajă, la munte, la balul de absolvire. Firește, în multe dintre ele nu eram singură: Ace și cu mine în poala lui Moș Crăciun, tata și cu mine într-o ceașcă de ceai uriașă la Disneyland, noi toți la o piesă de teatru la școală. Dar Jake avea dreptate. Nu observasem niciodată altarul.

Voi doi aveți o legătură specială, spunea tata. Știam că era adevărat, bineînțeles. Dar mi se părea ceva de la sine înțeles, ca multe alte lucruri din viața mea. *Era*, pur și simplu.

— Nu-i de mirare că Ace e gelos, am zis cu glas tare.

— Chiar este? a întrebat Jake, oprindu-se în spatele meu.

— Ei bine, am oftat, uitându-mă la o fotografie în care Ace și cu mine zburam pe toboganul cu apă de la piscină, îmbrățișați.

Țin minte că ne-am dat cap în cap când am căzut în apă. Am urlat fără încetare până m-a tras Ace la marginea piscinei. „Gata, Ridley. Îmi pare rău", mi-a spus el. „Nu plânge. O să ne trimită în casă." Câteva clipe mai târziu, unchiul Max m-a scos din piscină. I-am udat cămașa albastră cu șiroaiele de apă care se scurgeau din costumul meu de baie și am dat din mâini și din picioare ca o apucată până m-a dus înăuntru. „Nu te juca așa brutal cu ea, campionule", i-a spus fratelui meu, dar nu fusese aspru cu el. „E doar o fetiță." Îmi amintesc că m-am uitat la Ace, care stătea agățat de marginea piscinei. Am încercat să-mi amintesc și expresia lui. Era furios, era supărat, se simțea vinovat, era gelos? N-aș putea spune.

— N-am vorbit niciodată despre asta, i-am răspuns lui Jake, dar tata se pare că așa gândea. Începuse să mă doară iar capul.

— Cât de gelos crezi că este?

— Nu atât de gelos încât să facă așa ceva, dacă asta încerci să-mi sugerezi, am spus și am scos articolul din buzunar. L-am despăturit și am studiat din nou fotografia. Fantomele femeii și fetiței se uitau fix la mine.

Jake nu mi-a răspuns. S-a dus la ușă și mi-am dat seama că nu se simțea bine în apartamentul lui Max, ar fi vrut să plecăm. Nu l-am întrebat de ce. Cred că

opulența apartamentului îl intimida. Ca artist, trebuie să fi știut că tabloul lui Miro de pe un perete și schița lui Dali de pe celălalt erau originale. Odată, Zack mi-a spus că în apartamentul lui Max se simte ca într-un muzeu, că se așteaptă ca dintr-o clipă în alta să apară un paznic și să-l roage să-și dea picioarele jos de pe canapea.

— Dar este suficient de gelos ca să pună paie pe foc, să te facă să crezi că există ceva dincolo de aparențe?

M-am uitat la el. De ce toți îl suspectează pe Ace de răutate? Dacă este dependent de droguri, nu înseamnă că e și psihopat și mincinos. Sau nu? Jake a făcut un gest de scuză, reacționând, cred, la expresia mea.

— Am întrebat doar, a spus el.

Și era o întrebare justificată. Dacă nu l-aș fi apărat așa de înverșunată pe fratele meu, poate din cauză că ani întregi îi luasem apărarea în fața lui Zack, aș fi observat asta. Dar în clipa aceea aveam nevoie să mă îndepărtez puțin de Jake. Cui îi plac oamenii care spun adevăruri pe care nu este pregătit să le audă?

La plecare l-am întrebat pe Olandez dacă tata luase ceva cu el, dacă îl ajutase să care niște cutii. Mi-a răspuns că nu luase nimic, rămăsese sus un timp și plecase așa cum venise.

— De ce? Lipsește ceva? a întrebat el încruntându-se.

Nu, nu tocmai. Doar o fetiță pe nume Jessie. I-am zâmbit și l-am salutat. N-am scos un cuvânt în tren și cât timp am mers pe jos până la bloc. Dacă tăcerea mea l-a deranjat, Jake nu a arătat-o.

Am luat o hotărâre. Fusesem prinsă în povestea asta ca o barcă în mijlocul furtunii și mă săturasem. Tot ce obținusem până atunci erau informații pe care

alții mi le dăduseră cu un scop. Un individ misterios îmi trimisese o scrisoare; părinții mei, fratele meu, Jake, fiecare îmi spusese varianta lui de adevăr și nici una nu semăna cu alta. Sigura cale logică era să aflu adevărul prin forțe proprii. Am hotărât deci că venise timpul să fac o plimbare în Bronx. I-am spus și lui Jake. Nu i s-a părut o idee bună, dar a încercat să fie politicos.

— A fost ideea ta, am zis când ne-am oprit la ușa lui.

— Da, dar ideea mea a fost să merg eu. Nu tu. Nu noi. Eu.

— Ce-i asta, cruciada ta? am întrebat. Chiar îți pasă de asta?

S-a întors și s-a uitat la mine, m-a tras spre el. M-aș fi putut topi, sincer, sub privirea lui.

— Nu îmi pasă de „asta". Îmi pasă de tine. Mult. Poate mai mult decât ar trebui să-mi pese după așa de puțin timp. A făcut o pauză, s-a uitat în jos. Am văzut că roșise. Nu pot să te las să-ți pui viața în pericol fără să scot un cuvânt. Pentru numele lui Dumnezeu, Ridley, cineva te urmărește. Ai uitat? A fost la pizzerie, aici.

— Corect, deci nu sunt în siguranță nici măcar la mine acasă. Atunci ce importanță are dacă merg sau nu în Bronx? Poți să vii cu mine.

Avea sens ce spuneam? Nu prea, însă nu aveam experiență în acest domeniu. Voiam, doream să știu ce se întâmplă cu mine, să aflu singură, nu să mă mintă sau să mă folosească alții care erau – sau nu – în posesia adevărului. I-am spus ce gândeam.

— Ridley, fii rezonabilă.

M-am enervat. Nu-mi plăcea deloc să fiu tratată ca un copil. Rezonabilă? Ca și când faptul că nu eram de acord demonstra că el era rezonabil și eu nu. Tipic.

— Nu! Du-te naibii. Nu mă trata de sus, am spus.

Fii calmă, fii calmă. A oftat.

— OK.

A intrat în apartament, am intrat și eu și am închis ușa după mine. Jake și-a dat jos haina de piele și a aruncat-o pe canapea. Am încercat să nu văd cum cămașa neagră pe care o purta se mula pe fiecare cută de mușchi de pe pieptul lui. S-a așezat.

— Ești pe cont propriu, a zis și s-a uitat la mine. Ori merg singur, ori nu merg deloc. Era o cacealma.

— Asta-i tot? De ce, mă rog?

— Nu vreau să te pun în mod deliberat într-o situație pe care o consider periculoasă pentru tine. Dacă vrei să riști, foarte bine, dar nu conta pe serviciile mele.

De ce oare atunci când un bărbat încearcă să te *protejeze* ai impresia că vrea să te *controleze*?

Avea fălcile încleștate și am observat că îi zvâcnea un mușchi. Doar o cacealma. Eram sigură. Și, oricum, nu aveam de gând să mă duc singură în Bronx.

— Perfect. Ne vedem mai târziu.

Imposibil, nu vorbea serios. Dar nu s-a mișcat, s-a mulțumit să se uite la mine ca și când aștepta să-mi revin. Așa că am ieșit din apartament și am trântit ușa după mine. Am coborât, sperând că va alerga după mine, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi m-am trezit din nou în fața blocului. Am luat-o la stânga, spre Strada 14, și am prins un autobuz.

Am luat apoi metroul 1/9 până la Strada 242 din Bronx, mânată de încăpățânare. Tot drumul, aproape un ceas, m-am întrebat ce naiba o să fac când ajung acolo.

Metroul din New York este aproape un mit, de acord? Chiar dacă n-ați mers cu el, probabil că aveți o idee cu privire la cum ar trebui să arate. Și probabil că nu e o imagine prea frumoasă. Când închideți ochii, probabil că vedeți vagoanele vechi și roșii care

zdrăngăne și tremură în drumul lor pe sub străzile Manhattanului. În mintea dumneavoastră sunt acoperite de grafitti, luminate de lămpi pâlpâitoare, înnegrite la colțuri. În imaginația dumneavoastră, metroul este teritoriul violatorilor, hoților de buzunare, infractorilor, băieților de cartier și criminalilor în serie. Vechi newyorkezi, oameni care au crescut în trenurile astea, mi-au spus că odată, în trecutul nu prea îndepărtat, descrierea de mai sus n-ar fi fost prea departe de adevăr. Dar în New York-ul meu, metroul este doar un mijloc de transport ca oricare altul, probabil cel mai rapid. Noile vagoane nu pot fi mânjite cu grafitti și sunt spălate în mod regulat. Cel mai neplăcut aspect la ele sunt nuanțele dominante de bej și oranj. Dacă ținem cont de vagabonzii care se refugiază acolo, de mulțimea care se dezlănțuie la orele de vârf, de întârzierile lungi și adesea inexplicabile și de faptul că stațiile nu au aer condiționat (vara parcă sunt primul cerc al Iadului), metroul este probabil cel mai neplăcut loc de pe planetă. Dar eu nu m-am simțit niciodată în pericol acolo jos.

De obicei te poți baza pe oamenii din jurul tău pentru o mână de ajutor, indiferent la ce oră circuli cu metroul, dar imediat după ce trenul local 1/9 a trecut de Strada 96 și s-a îndreptat spre Bronx, în vagonul meu n-a mai rămas aproape nimeni. Un puști îmbrăcat într-o uniformă de școală particulară care cără în spate un ghiozdan burdușit și asculta la walkman o piesă rock pe care o auzeam în ciuda zgomotului; o bătrână cu haină groasă de lână și cămașă înflorată, care citea un roman de dragoste; un chelios (adică ras în cap, nu chel) într-o geacă de piele și blugi decolorați, care moțăia cu capul dat pe spate și gura căscată. În dreptul Străzii 116 am început și eu să moțăi – n-am adormit, mai degrabă am căzut într-o reverie, legănată de amintiri despre unchiul Max.

Unchiul Max a fost un bărbat puternic în New York, dar nu atât de important încât să producă cine știe ce impresie asupra unui copil. Când ai doisprezece ani nu prea îți pasă că unchiul tău joacă golf cu senatori și congresmeni sau că îl vezi în revista *Forbes* cot la cot cu Donald Trump și Arthur Zeckendorf. Probabil că m-ar fi interesat mai mult dacă ar fi fost prieten cu Bono sau Simon LeBon. Nu e tocmai sexy să te ocupi de afaceri imobiliare, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Mai târziu, după primul meu bal de caritate, am început să pricep cam ce fel de influență avea unchiul meu și ce fel de oameni cunoștea. Era finanțatorul principal al campaniilor electorale ale unor Al D'Amato, George Pataki și Rudolph Giuliani. Avea relații solide. Trebuia să le aibă în domeniul în care lucra. Trebuia să știe cum să se descurce cu birocrația, cu legile de sistematizare sau, dacă nu putea, să le schimbe. Circulau și tot felul de zvonuri pe seama lui, printre altele despre legături suspecte. Și dacă stai să te gândești, un antreprenor imobiliar pe Coasta de Est nu putea să-și țină afacerea în picioare dacă nu se asocia cu mogulii din construcții. Faptul că interesele de afaceri ale unchiului meu coincideau uneori cu interesele unor personaje cu reputație dubioasă nu era un subiect care să mă intereseze. Să fim serioși, avocatul lui era însuși Alexander Harriman, renumit pentru menajeria lui de clienți. Dar nu mă gândisem niciodată serios la asta. Până acum.

Mă gândesc la el doar ca la unchiul *meu* Max, niciodată ca la un străin. Un om de afaceri puternic, bogat, influent, singur, iar femeile din viața lui păreau să fie, nu știu, simple trecătoare, păpuși mecanice care repetau aceleași mișcări. Erau oare profesioniste plătite, mă întreb acum, sau doar femei ahtiate care pierdeau timpul cu el pentru cadourile pe care le primeau,

pentru locurile unde le ducea și pentru influența lui asupra altora? *Unchiule Max*, am zis în caz că putea să mă audă, *îmi pare rău, dar cred că nu te-am cunoscut niciodată*. E ciudat, titanii din viețile noastre, oamenii care ne influențează în copilărie, care ne schimbă destinul, nu par să fie reali. Sunt arhetipuri, Mama, Tata, Unchiul cel Bun, care apar doar ca personaje în filmul vieții noastre. Când ni se dezvăluie și alte fațete ale personalității lor sau ale vieții lor suntem șocați, ca și când i-am fi surprins fără mască. Nu vi s-a întâmplat așa ceva? Poate că doar eu văd lucrurile așa.

Vagonul s-a clătinat și am deschis ochii. Am văzut că rămăsesem singură cu bărbatul în geacă de piele și blugi decolorați. Știam că mai era o singură stație înainte ca trenul să iasă la suprafață. Am închis ochii din nou. Apoi mi-a trecut prin cap un gând: Mai devreme tipul se aflase la celălalt capăt al vagonului? Am simțit un gol un stomac și un nod în gât. Am întredeschis ochii și am văzut că bărbatul nu dormea și se holba la mine, zâmbind cu jumătate de gură, într-un mod ciudat. Am început să respir mai repede și am încercat să mă controlez. Am observat că avea la picioare o cutie lungă. Părea să fie un instrument muzical. M-am simțit mai ușurată văzând cutia. Am avut întotdeauna această teorie că nu ai de ce să te temi de oamenii care au ceva de cărat. Infractorii, hoții de buzunare, violatorii, chiar criminalii în serie nu ar căra nimic cu ei în misiunile lor ticăloase. E limpede de ce, au nevoie de amândouă mâinile. Chiar și un rucsăcel i-ar încetini.

Dar sentimentul de ușurare s-a risipit imediat când am văzut că se apropa de mine. Vagonul a fost deodată inundat de lumină. Ieșisem la suprafață. Am înghițit în sec, mi-am îndreptat spatele și am deschis ochii. Cheliosul și-a lăsat capul să cadă într-o parte și s-a prefăcut că doarme.

M-am uitat prostește la el pentru că nu știam ce să fac. Parcă aveam saci cu nisip atârnați de picioare și inima aproape îmi sărise din piept. Am făcut totuși efortul să mă ridic și să merg spre partea din față a vagonului, unde am deschis ușa și am trecut în vagonul următor. M-am uitat pe geam. Individul stătea acolo și se uita la mine cu zâmbetul acela ciudat în colțul gurii, dar ochii lui erau întunecați, amenințători. Câteva secunde m-am holbat la el, convinsă că atâta timp cât țin ochii deschiși nu va îndrăzni să se apropie de mine.

Mi-am amintit ce-mi spusese Zelda – Dumnezeule, ieri a fost asta? – despre bărbatul care întrebase de mine: *nu e bun deloc*. El era? Mă urmărea? Nu puteam fi sigură. În fond, nu ducem lipsă de ciudați și nebuni în New York.

Trenul s-a oprit în stație și noi încă ne înfruntam din priviri. Când ușile s-au deschis, bărbatul s-a ridicat brusc, și-a luat cutia și a coborât. Dacă ar fi venit spre mine, eram pregătită să țâșnesc din vagon și să alerg la cabina conductorului. Am așteptat o veșnicie. Eram singură, nu era nimeni în vagoane și, din câte puteam vedea, nici pe peron. În cele din urmă s-a auzit semnalul sonor și apelul „Nu vă apropiați de uși". Ușile s-au închis. Apoi s-au deschis.

— Lăsați ușile să se închidă, a zis conductorul pe un ton plictisit.

M-am uitat pe peron, dar era pustiu. M-am întors și m-am uitat în celelalte vagoane: nimeni. Unde naiba e? m-am întrebat, spunându-mi că ar fi trebuit să-l văd pe peron dacă ar fi rămas acolo.

Până atunci corpul meu produsese atâta adrenalină, încât îmi tremurau mâinile. Semnalul sonor s-a auzit din nou și ușile s-au închis, apoi s-au deschis iar în ultima clipă. Am început să merg spre vagonul conductorului. Era liniște, auzeam doar zgomotul ușilor

masive dechizându-se și trântindu-se în urma mea. Mă tot uitam peste umăr, așteptându-mă să-l văd pe urmele mele.

— Lasă dracului ușile, dobitocule, a zis conductorul răspicat.

M-am oprit și m-am uitat afară. Și l-am văzut, stătea pe peron ca și când tocmai ieșise de după un stâlp. Ușile s-au închis în sfârșit și trenul a plecat încet din stație. Am răsuflat ușurată și m-am așezat pe o banchetă, lăsându-mi capul pe spate.

— Am ajuns o paranoică, am zis cu glas tare.

Apoi am deschis ochii și l-am văzut din nou. S-a uitat fix la mine în timp ce trenul trecea pe lângă el și mi-a făcut un semn de rămas-bun cu mâna. Își lipise același zâmbet pe față. Nu i-am răspuns.

Am coborât la ultima stație, încă tremurând. Deși era întuneric, am văzut la lumina lămpilor de pe stradă că parcul Van Cortlandt era plin de culoare, hectare de copaci pictați în auriu, portocaliu și roșu intens, în contrast cu gazonul încă verde de pe peluza din dreapta mea. Câțiva copii băteau mingea în terenurile de sub linia de tren și țipetele lor se ridicau în aer ca un stol de păsări. Riverdale este una dintre ultimele zone frumoase ale Bronxului, iar în seara aceea părea sigură, chiar idilică.

La capătul scării, un Firebird '69 aștepta în stradă, cu motorul la ralanti, mârâind amenințător ca un câine solid care-și dezvelește colții. Jake stătea la volan. Am încercat să nu zâmbesc, nu mi-am întors capul nici un milimetru și am trecut pe lângă el.

— Hei, a strigat. Am crezut că glumești.

M-a urmat cu mașina, mergând încet pe lângă trotuar. Șoferii din spate îl claxonau furioși înainte să-l depășească și-i strigau tot felul de obscenități.

— Hai, Ridley, a spus la un moment dat, la câteva străzi mai încolo. Ai câștigat.

Asta era tot ce voiam să aud. M-am urcat în dreapta și am luat-o din loc. Mașina avea tapițerie din piele vișinie netedă și mirosea a Armor All; în bord era montat un CD player Alpine; butoanele și schimbătorul de viteze erau toate noi, cromate. Era mașina perfect potrivită pentru el. Solidă, dar cu o anumită finețe.

Am observat că trecusem de adresa Ameliei Mira abia când a întors și a luat-o înapoi cam un cvartal. După ce a oprit sub niște copaci bătrâni de lângă parc, mi-a dat o șapcă albastră de baseball și o pereche de ochelari de soare – prea mari pentru mine – și m-a obligat să le pun.

— Nu e cazul să te recunoască cineva, mi-a explicat. Ne-ar strica tot planul.

Încă nu scosesem o vorbă și mi-a făcut impresia că începea să se enerveze. Am stat așa câteva minute.

— Dumnezeule! a zis în cele din urmă. Mereu ești așa încăpățânată?

— Da. Chiar sunt.

M-am uitat la el și am zâmbit. Mi-a atins mâna și eu i-am prins-o într-a mea.

— Ridley, chiar n-am crezut că o să vii singură până aici. Nu te-aș fi lăsat să pleci dacă aș fi crezut asta.

— Îmi pare rău, am spus. Și vorbeam serios, pentru că, uitându-mă mai bine la el, am văzut că se speriase. Ușurarea lui era evidentă, dar neliniștea nu-i dispăruse din privire.

Mă simțeam vinovată, mă purtasem ca un copil răzgâiat. Din nou.

— Știi ce, Jake? Pur și simplu mă simt manipulată. Fiecare are o versiune diferită despre ce se întâmplă. Nu știu ce să mai cred. Nu pot face asta de

una singură, dar am nevoie să înțeleg de una singură. Pricepi?

A dat din cap semn că înțelegea.

— Pricep.

Am văzut pe fața lui o umbră care a dispărut înainte să-mi dau seama ce semnificație avea.

— Bun, ce facem acum?

— Stăm și ne uităm, a spus el, aruncând o privire de jur-împrejur. Era o seară de toamnă rece dar superbă, copiii încă jucau fotbal în parc, adulții făceau jogging sau își plimbau câinii. Părea o seară complet nepotrivită pentru a sta la pândă în mijlocul acelor oameni care își trăiau viețile liniștite și fericite. Ar fi trebuit să plouă cu tunete și fulgere. Parcul ar fi trebuit să fie plin de ucigași și găști de cartier.

— Ce ar trebui să vedem?

— Să sperăm că ne vom da seama când vom vedea, a zis el ridicând din umeri. M-am gândit la asta și la ce ar fi putut însemna: ceasuri întregi de stat pur și simplu în mașină. Uneori să faci ceva pe cont propriu nu e chiar o mare satisfacție. Mi-a zâmbit, ca și cum îmi citise gândurile. Mi-era foame și făceam pe mine.

După ce l-am convins pe Jake să mă ducă la un Burger King pe lângă care trecusem mai devreme, după ce el a luat un meniu Whopper și eu am scăpat de presiunea din vezică, am parcat peste drum de numărul 6061½ și ne-am uitat la oamenii care veneau și se duceau. Casele s-au însuflețit, ferestrele s-au luminat. Într-una din ele s-au stins din nou în timp ce așteptam. La 6061½ nu s-a aprins nici o lumină.

N-am vorbit prea mult, dar tăcerea era confortabilă. La fiecare jumătate de oră Jake pornea motorul și-l lăsa să meargă o vreme ca să ne încălzim. Eram un pic speriată și neliniștită pentru că nu știam ce

anume urmăream și ce vom face dacă și când vom afla. Nu aveam de gând să-i dau satisfacție și să mă plâng cu glas tare. După vreo două ore, m-am mutat în spate și m-am așezat pe burtă doar ca să-mi schimb poziția, pentru că amorțisem. De-acolo vedeam numai creștetul lui Jake.

— Ce-ai vrut să spui, Jake? Ce ar trebui să știu despre tine?

Nu mi-a răspuns imediat și m-am întrebat dacă nu cumva adormise.

— Nu știu de unde să încep, a zis în cele din urmă.

Mi-am dat seama că toate discuțiile noastre din ultimele zile se învârtiseră, în proporție de nouăzeci la sută, în jurul meu. Știam puțin despre ce făcea, știam că se mutase în East Village și cam atât. Simțeam nevoia să mă uit în ochii lui, dar ceva impalpabil, poate faptul că nu se întorsese cu fața la mine când răspunsese la întrebarea mea, îmi spunea că prefera să nu o fac. M-am gândit la cicatricele lui și am ezitat. Era un străin pentru mine, oricât de intimi deveniserăm. Într-un fel sau altul, tot uitam asta. Îl cunoșteam, dar îl cunoșteam altfel decât pe ceilalți, iar ceea ce știam nu avea nici o legătură cu istoria lui personală, ci pornea direct din inima lui.

M-am ridicat, mi-am întins brațele peste scaunul din față și l-am îmbrățișat. Îl vedeam numai din profil, îi simțeam barba, îi miroseam parfumul care se amestecase cu mirosul de piele al mașinii. Și-a ridicat mâinile și m-a mângâiat.

— Să începem cu începutul, i-am șoptit la ureche. Spune-mi tot.

— Chiar aș vrea să pot.

Era ceva sumbru în vocea lui, poate furie. N-am apucat să-l întreb ce voia să spună, pentru că am văzut amândoi silueta unui bărbat care trecea pe trotuar. Văzusem o mulțime de oameni până atunci, dar în-

tr-un fel sau altul am știut că el era cel pe care îl așteptam.

Mergea repede, cu umerii aduși înainte. Cozorocul unei șepci de baseball îi acoperea fața. Ținea mâinile în buzunarele unei jachete sport, prea subțire ca să-l apere de frig. Nu avea nimic special, nimic care să te facă să întorci capul după el: înălțime medie, cam 1,70, greutate medie, poate șaptezeci și ceva de kilograme. Dar amândoi l-am urmărit cu privirea, uitând de discuția noastră, când s-a întors și a luat-o la fugă pe scările care duceau la 6061½ Broadway.

Am mai așteptat zece minute, într-o tăcere încordată. În casă nu s-a aprins nici o lumină.

— El e? El mi-a trimis scrisoarea? Mi-l imaginasem mai impunător, mai amenințător, bărbatul care trecuse prin viața mea ca un buldozer.

— Ar putea fi.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Tu rămâi aici și supraveghezi intrarea. Eu o să arunc o privire în spate.

Înainte să apuc să-i răspund, s-a strecurat afară din mașină și a pornit în susul străzii, îndepărtându-se de casă. L-am văzut în oglinda retrovizoare traversând strada și apropiindu-se de casă din direcția opusă, apoi a dispărut pe o alee. Inima îmi bătea atât de tare, încât am crezut că o să fac un atac de panică. Am ciulit urechile și am auzit doar sunetul propriei mele respirații. Mi s-a părut că am stat așa o oră, dar la fel de bine s-ar fi putut să fie zece minute. Nu aveam ceas. În cele din urmă n-am mai putut suporta, am ieșit și am luat-o pe urmele lui Jake.

În dreapta mea se deschidea parcul întunecos și liniștit, dar acum, spre deosebire de mai devreme, nu era nici un om prin preajmă. Lămpile de pe stradă scăldau scena într-o lumină portocalie. Am traversat strada. Pe partea de vest nu erau felinare. Un pâlc

de copaci despărțea un magazin general de prima casă. Era o zonă ciudată, trotuarul era alunecos din cauza frunzelor ude. Întunericul și tăcerea veneau dinspre copaci ca un miros.

Am ajuns pe aleea unde dispăruse Jake și am încercat să disting ceva în întunericul dens. La capăt strălucea o lumină. M-am îndreptat spre ea, pe lângă tomberoane urât mirositoare și spații umbrite amenințătoare, în care putea pândi oricine sau orice.

Am lovit cu genunchiul unul din tomberoane și capacul de tablă a căzut pe jos cu zgomot. Undeva, destul de aproape, un câine a început să latre. Am alergat până la capătul aleii care dădea – ghiciți unde – într-o altă alee paralelă cu rândul de case, dar în spatele lor.

Câteva lumini din curțile din spate erau aprinse, iar deasupra mea străluceau ferestre și licăreau televizoare. Am auzit acordurile foarte vagi ale unei melodii de Pink Floyd, „Money". Cineva făcea o friptură sau frigea cârnați și stomacul meu a început prompt să bolborosească (da, iar). Era întuneric, dar măcar m-ar fi auzit cineva dacă țipam.

Eram destul de sigură că 6061½ era casa întunecată din mijloc, dar nu l-am văzut pe Jake. Am reușit să parcurg restul drumului mai discret, fără să mă mai lovesc de ceva. Am văzut o scară îngustă de metal care ducea la veranda din spatele casei. Mi s-a părut că văd și o lumină la una din ferestre. Am urcat scara și am încercat să mă uit înăuntru.

Bărbatul de pe stradă stătea pe podea, lângă o lanternă cu baterii, de care găsești la supermagazin. Era sprijinit de perete, cu picioarele întinse și încrucișate la glezne. Își dăduse jos șapca, dar nu-și scosese haina. Nu-i puteam vedea fața clar, așa că nu mi-am dat seama dacă era bărbatul din fotografie. Lumina era slabă și el stătea în umbră. Lângă el era un tele-

fon verde, un model vechi, cu disc. Mânca încet dintr-o conservă, cu o furculiță de plastic. Se uita concentrat la conservă și ținea fiecare îmbucătură în gură mult timp înainte s-o înghită. Îi vedeam conturul gurii, buzele pline cu colțurile lăsate mult în jos. Tristețe, furie sau dezgust... greu de spus. M-a izbit faptul că era imaginea perfectă a singurătății. Oricine ar fi fost, oricare ar fi fost modalitatea ciudată în care viețile noastre ajuseseră să se intersecteze, singurătatea lui era contagioasă și mi-a transmis-o. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu știu de ce. Privisem prin fereastra mâhnirii lui și, cumva, făcând asta, am lăsat să intre în inima mea ceea ce am văzut. Am simțit deodată un braț în jurul taliei și o mână pe gură. Nu m-am împotrivit, am știut că era Jake, poate după parfumul lui.

— Ce faci? Ai înnebunit? mi-a șuierat la ureche.

Mi-a dat drumul și m-a luat de mână. Ne-am întors împreună la mașină.

— De ce am făcut asta? am întrebat când ne-am instalat în Firebird. Pentru că voiam să văd cu cine avem de-a face.

— Și cu cine avem de-a face?

— Din ce-am apucat să văd? Un tip care stă singur într-o casă goală, fără curent electric, și păzește un telefon.

— Bun, și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că pot să fac față oricărei amenințări pe care ar putea-o reprezenta.

Probabil că eram lipsită de expresie, nu mai înțelegeam nimic.

— Bine, a zis el calm, punând o mână pe umărul meu. M-ai rugat să te ajut să afli ce se întâmplă, nu? Am obținut niște informații, am aflat despre trecutul lui, am găsit adresa care corespunde numărului

de telefon. Înainte să-i vorbești cu el am vrut să știu în ce ne băgăm, mai exact pe cine sunăm.

— Și pe cine sunăm?

— Știi ce cred eu? Tipul ăsta e Christian Luna. Ce vrea, de ce crede că ești fiica lui, unde a stat ascuns până acum? Nu cred că putem afla ceva fără să stăm de vorbă cu el. Deci ăsta este următorul pas logic.

— Să-l sun?

Mi-a întins un telefon mobil și hârtia pe care notase numărul.

— Sună-l.

Am rămas nemișcată, cu telefonul în mână.

— Doar dacă vrei, Ridley. Dacă nu, intru acolo cu forța, îl sperii bine de tot și o să plece. Îți garantez că n-o să mai auzi de el. Tipul ăsta e urmărit, e speriat și se ascunde de ceva sau de cineva, probabil de poliție. O să se întoarcă imediat de unde a venit. O să poți să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

Dar era prea târziu și știam amândoi. Au trecut câteva minute până am deschis telefonul și am format numărul. Mâinile îmi tremurau și am simțit transpirație pe sprâncene, deși era atât de frig în mașină, încât îmi vedeam respirația.

A răspuns la telefon imediat. Avea o voce de bas și un accent pe care n-am reușit să-l identific.

— Jessie? a zis.

Mi-l puteam imagina acolo, pe jos. Am auzit amestecul de tristețe adâncă și speranță firavă.

— Mă numesc Ridley, am spus, cu vocea sunând puțin șovăitor chiar și pentru propriile-mi urechi. Sunt Ridley.

Am simțit nevoia să declar măcar asta, să mă agăț de singurul lucru care mă ajuta să revendic o identitate.

— Ridley, a repetat el. Bineînțeles. Ridley.

— Aș vrea să ne întâlnim.

— Da, a zis el, dar sunase ca o rugăminte.

Băncile de la intrarea în parcul Van Cortlandt, într-o oră, mâzgălise Jake pe o foaie de hârtie. I-am spus și a făcut o pauză. M-am întrebat dacă bănuia că sunt pe-aproape, dar a fost de acord după o secundă.

— Vii singură?

I-am spus că da, deși nu-mi plăcea să-l mint nici măcar pe străinul care îmi distrugea viața.

— Cum te cheamă, l-am întrebat.

— Sunt tatăl tău, a spus după altă pauză.

— Cum te cheamă? am repetat.

— Ne vedem într-o oră.

A închis. Am închis și eu și i-am dat lui Jake telefonul.

— Ți-a spus vreun nume?

— Nu.

Jake și-a schimbat poziția.

— Cred că nici eu nu ți-aș fi spus.

M-am uitat la el uimită.

— Sunt urmărit, îți spun numele meu, tu anunți poliția și mă trezesc înconjurat de o sută de mașini cu sirenele urlând. Crimele cu premeditare nu sunt prescrise.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, de ce riscă?

— Va trebui să-l întrebi.

CINCISPREZECE

Am așteptat până a ieșit din casă și ne-am uitat după el până a intrat în parc. Jake voia să-l vadă plecând ca să fie sigur că venise singur. Habar n-aveam cine mai putea fi implicat, dar nu l-am mai întrebat. Jake părea ciudat de familiarizat cu scenariul așteptării și urmăririi, cu măsurile de siguranță, cu întreaga situație. Pentru mine era o situație ireală, destul de stranie încât să mă întreb de câteva ori dacă nu cumva visez. De două ori mi s-a părut chiar că mă trezesc.

După câteva minute am pornit pe urmele lui, în Firebird. Mergea tot aplecat, dar mai repede. A aruncat o privire peste umăr, însă nu cred că ne-a văzut.

— Pare atât de singur... Singur și trist, am spus.

Jake mi-a răspuns după o pauză cam lungă.

— Nu poți să-ți dai seama doar uitându-te la el. Vezi ceea ce vrea el să vezi.

Mi-am spus că fusese o afirmație stranie și m-am întors să mă uit la fața lui. Era complet absorbit de silueta neagră din fața noastră, o fixa ca un uliu care a văzut un șobolan pe câmp.

— Poți să-ți dai seama de multe din felul cum se comportă un om când crede că e singur, l-am contrazis eu. E trist.

— Nu cred. Mai degrabă proiectăm sentimentele noastre asupra altora. Dacă nu ești sincer, vezi min-

ciună. Dacă ești bun, vezi numai lucruri bune. Indiciile fizice îți arată dacă un om minte sau dacă e nervos, dar nu cred că poți mai adânc de-atât cu o simplă privire.

M-am gândit la asta câteva secunde.

— Cu alte cuvinte crezi că eu sunt tristă și singură?

Altă pauză. Întunericul era material, mă împiedica să-i văd ochii.

— Și nu ești ?

Negarea mi-a urcat pe buze, indignarea mi-a tras umerii înapoi. Dar, înainte să vorbesc, mi-am dat seama că avea dreptate. Că exact așa mă simțeam. Așa mă simțeam din clipa când găsisem plicul în cutia poștală. Și, poate la un nivel profund, în subconștient, chiar și înainte de asta – dacă vreau să fiu sinceră cu mine însămi. Nu am mai spus nimic și când ne-am apropiat de intrarea în parc m-a cuprins un fel de amețeală. Jake m-a luat de mână și m-a strâns cu putere. M-am agățat de el și mi-am dorit să nu-mi mai dea drumul niciodată.

A trecut de intrare, a mai întors o dată și a oprit. Am ieșit amândoi. De data asta m-am uitat bine la Firebird. Avea chiar nuanța mentei. O mașină dură, frumoasă, cu vopsea strălucitoare, dar nu chiar discretă.

— Îți place? a zis el când a văzut că studiez mașina.

Am zâmbit.

— Știi ce se spune despre bărbații care se simt atrași de o mașină puternică?

— Ce anume? a zis el, apropiindu-se de mine.

— Supracompensare.

— Mă rog, a șoptit, trăgându-mă mai aproape. Știi tu mai bine.

Am simțit că mi se înfierbântă obrajii.

— Cred că știu.

Și-a lipit buzele de buzele mele. M-a sărutat lung și delicat și m-am aprins toată pe dinăuntru. Apoi

s-a dat un pas înapoi și și-a dus mâna la față. Expresia lui s-a transformat din jucăușă în serioasă.

— Va fi bine, m-a asigurat el.

— Da, am spus cu falsă convingere. Știu.

— Nu știi, a zis el încet, dar eu știu. Hai să mergem.

Am mers prin parc câteva sute de metri până în punctul unde îi spusesem lui Christian Luna – dacă el era – că vreau să ne întâlnim. Jake s-a ascuns printre copaci, cam la cincizeci de metri distanță, iar eu am continuat să merg pe alee, spre bărbatul care stătea pe o bancă. S-a întors speriat când a auzit pașii mei pe asfalt, apoi s-a ridicat. M-am oprit și el s-a apropiat.

— Stai, am spus când a ajuns la doi metri de mine.

Îmi era frică de el, voiam să păstreze distanța.

Era mai bătrân și mai scund decât mă așteptam, dar era fără îndoială bărbatul din fotografie. Ochi întunecați, sprâncene groase, buze pline. Ne-am uitat unul la altul, de parcă eram separați de un geam și puteam vedea doar propriile noastre reflexii. O clipă am crezut că văd la el ceva ce nu mai văzusem la nimeni până atunci. Umbra propriilor mele trăsături. Nu cred că pot să definesc exact ce anume. Ochii, poate forma bărbiei. M-am gândit că imaginația îmi joacă o festă, că văd doar ce vreau să văd... sau ce mă îngrozește cel mai mult. Poate era doar dramatismul momentului.

— Jessie, a șoptit el.

Ușurare, bucurie și o durere profundă se amestecaseră în vocea lui. A făcut un pas spre mine, iar eu am făcut un pas înapoi. Și-a ridicat brațele încet, parcă dorea să mă îmbrățișeze. M-am înfiorat și m-am îndepărtat și mai mult. Dintr-odată, l-am urât. L-am urât pentru că semăna cu mine.

— Tu ai ucis-o? am spus.

Vocea mea era dură și neînduplecată și el a tresărit de parcă l-aș fi pălmuit.

— Cum? a spus încet, aproape în șoaptă.

— Tu ai ucis-o pe Teresa Elizabeth Stone?

— Mama ta, a zis și s-a așezat pe bancă, ca și cum nu mai avea putere să stea în picioare. Nu.

Și-a lăsat capul în mâini și a început să plângă. Mi s-a făcut rușine, sincer, atât de intensă, atât de adâncă era tristețea lui. M-am așezat pe o bancă din apropiere și am așteptat să se liniștească. Nu mă puteam uita la el și nu încercam să-i alin durerea, dar ura dispăruse. M-am sprijinit de spătarul băncii și m-am uitat în sus la cele câteva stele care străluceau palid pe cer. Mi-am pus mâinile înghețate în buzunare.

— Ești Christian Luna? l-am întrebat când s-a oprit.

— De unde știi?

— N-are importanță.

Păream distantă ? Eram. Dură. Rece. Mai rece decât azotul lichid. Am ajuns să regret asta. Poate că merita mai multă compasiune din partea mea, dar în clipa aceea pur și simplu nu-mi puteam permite să fiu îndurătoare. Eram o epavă. El mă transformase într-o epavă.

— Bine, am spus, după încă o pauză în care a încercat să vorbească și n-a reușit. Ce vrei de la mine?

Am văzut în ochii lui dezamăgire și surprindere. Indiferent cum își imaginase el întâlnirea noastră, era evident că nu se desfășura cum se așteptase. Iar în starea în care eram, m-am bucurat și de cea mai meschină victorie, m-am bucurat să-i înșel așteptările.

— Ce vreau? Ești fiica mea, a zis el, ca și când nu-i venea să creadă că l-am întrebat asta. Jessie a mea.

Vocea și ochii lui mă implorau, dar ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi încercat să clintească din loc Statuia Libertății.

— Nu știi sigur, am spus încăpățânată, cu brațele încrucișate la piept, ca un judecător inflexibil.

Judecata e un scut folositor, nu-i așa? Ne putem ascunde în spatele ei, ne putem ridica deasupra altora, unde suntem în siguranță și detașați de toate.

A râs, dar numai puțin.

— Uită-te la mine, Jessie. Nu vezi, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. S-a așezat pe banca mea și m-am întors să mă uit la el. De data asta am rămas pe loc și el s-a întins, încercând să mă atingă.

— Dacă sunt Jessie, atunci ce s-a întâmplat cu Teresa Stone? Dacă nu ai omorât-o tu, atunci cine?

A oftat adânc.

— M-am întrebat și eu același lucru în fiecare zi, treizeci de ani la rând.

A urmat o pauză în care s-a uitat la mine și eu la copaci. O mașină a trecut în viteză, cu boxele bubuind un ritm de dans în noaptea rece.

— Am fost un tată rău și m-am purtat ca un ticălos cu mama ta, dar nu am luat viața nimănui.

Indignarea și furia abia reținută pe care le-am auzit în vocea lui m-au făcut să mă întorc și să-l privesc în ochi. Avea cincizeci, poate șaizeci de ani. Pielea lui avea o nuanță închisă, era arsă de soare și brăzdată de riduri adânci. Era uzura unei vieți dure: hrană proastă, decizii proaste, rezultate proaste. Se încovoiase sub greutatea lor, dar era hotărât să le înfrunte până la capăt. Mă așteptasem să văd un ticălos, un individ egoist, violent, o personalitate puternică, un bărbat hotărât și capabil să-mi facă rău. Am văzut doar un om obosit, un om care mai avea un pas până la înfrângere și nu putea să renunțe și să meargă mai departe.

— Am *încercat* să fac bine, mă crezi? a zis el și a râs din nou, același râs lipsit de speranță. Dar eram tânăr, tânăr și prost. Am crescut fără tată, nu m-a învățat nimeni cum să fiu bărbat.

A clătinat din cap, amintindu-și.

Era o mărturisire interesantă care m-a făcut să mă uit la el mai atent, să încerc să văd dincolo de trăsăturile exterioare. Am văzut un bărbat care a trăit înconjurat de regrete, care a învățat lecția, dar prea târziu. Cred că pedeapsa supremă este să devii în cele din urmă înțelept doar ca să înțelegi că tot ce-ai făcut este irevocabil. Nu-i așa?

— Am cunoscut-o pe Teresa din întâmplare, era secretară la o agenție imobiliară. Eu eram un mecanic priceput la toate și membru de sindicat. Locuiam amândoi în Jersey și făceam naveta cu trenul în oraș. Acolo am intrat în vorbă cu ea. Mi-am dat seama din prima clipă că era o fată bună. Era dulce, era drăguță. Am ieșit în oraș de câteva ori. I-am spus că o iubesc, dar nu vorbeam serios.

Mi-am amintit de fotografie și am încercat să mi-i imaginez. Mi-am închipuit cum arăta ea râzând, cum se îmbrăca. Poate că era îndrăgostită de el și credea că și el o iubea sincer. Sunt scriitoare, și voiam să-mi spună povestea așa cum aș fi spus-o eu. Nu cred că se pricepea la povești.

— După câteva întâlniri, m-a lăsat să mă culc cu ea de două ori. Apoi m-am plictisit. N-am mai sunat-o. Știi cum e.

Știi cum e. Cred că știu. Cred că mulți am trecut prin asta mai devreme sau mai târziu. Ai încredere în cineva, îi dăruiești trupul tău. Crezi că vrea să-și împartă viața cu tine, că intimitatea fizică este doar începutul. Dar celălalt și-a atins scopul final și jocul s-a terminat. Plânsese pentru el ? Se simțise singură și se blestemase când el plecase? Își dorise să nu-l fi întâlnit niciodată ?

Christian Luna a tăcut. Cred că aștepta o încurajare, dar n-am spus nimic. Nu aveam de gând să-i ușurez situația, nu aveam de gând să-i ușurez nimic, nici

măcar povestea. Nu știu de ce eram așa de egoistă și rea, dar așa eram.

— M-a oprit într-o seară, când plecam de la serviciu. Era târziu, după program. De mult nu mai lucra la agenție. Când am văzut-o, am știut că venise în oraș și așteptase doar ca să vorbim. Mi-a spus că e însărcinată.

Am încercat din nou să-mi imaginez scena. Poate că era frig, ploua ușor și o jumătate de lună strălucea în spatele norilor. Îi era frică, plângea?

— Ai fost bun cu ea? am întrebat, plină de speranță.

— Nu, a recunoscut el. Și-a îndesat mâinile în buzunare și s-a uitat în pământ. Nu am fost.

— Era speriată?

A clătinat din cap.

— Când mi-a spus asta părea plină de curaj. Am întrebat-o, mi-e rușine să spun, de unde știa că era al meu. Mi-a răspuns că nu mai fusese cu alt bărbat. Am crezut-o, dar m-am prefăcut că nu o cred.

A tăcut și s-a uitat la mine până când am fost obligată să mă uit și eu la el. Rușinea lui era atât de evidentă, încât mi-am ferit din nou privirea.

— Am sfătuit-o să...

— Să facă un avort? am terminat în locul lui, forțându-mă să-l privesc iar în ochi.

S-a mulțumit să dea din cap.

— A refuzat. N-am să uit niciodată ce mi-a spus atunci. Mi-a spus: „Nu avem nevoie de nimic de la tine. Îți dau doar șansa să fii tată, să ai bucuria asta în viață".

A oftat din nou și ochii au început să-i strălucească.

— Chiar dacă eram un ratat, chiar dacă mă purtasem groaznic cu ea, îmi dădea șansa să te cunosc. Atunci n-am înțeles. Era ceva peste puterile mele de înțelegere atunci. Dar chiar și-așa, m-am oferit să mă căsătoresc cu ea. M-a refuzat.

— Zău? După un moment atât de romantic?

A mormăit ceva, sau poate a fost un geamăt.

— Da, ce mai partidă.

— Dar ai rămas o vreme cu ele. Fotografia, plângerile la poliție, ordinul de restricție...

— Ce-ai făcut, ai angajat un detectiv particular?

Nu i-am răspuns. A clătinat din cap și s-a uitat în jur.

— Nu am chemat poliția, am spus. Poți să fii liniștit.

Mi-a zâmbit, dar era un zâmbet ciudat. Era zâmbetul pe care-l oferi unui om care știe atât de puțin, încât n-are rost să încerci să-i explici ceva. Nu i-am acordat prea multă atenție atunci, dar mi-am amintit mai târziu de privirea lui.

— Veneam și plecam, îi dădeam bani când puteam. Dar de fiecare dată când veneam să te văd mă certam cu ea. Intram în apartament și începeam să mă port ca un ticălos. Îmi spunea să plec. Eu începeam să țip. Până la urmă venea poliția și mă lua pe sus. Nu știu, parcă îmi pierdusem mințile din cauza ta. Te *iubeam*, la naiba. Nu-mi venea să cred cât erai de frumoasă, era de-ajuns să te văd și mi se lumina inima. Dar responsabilitatea mă speria... Eram laș. Adică...

S-a oprit și a clătinat din cap, de parcă se minuna de prostia altuia. Trecuseră atâția ani, cred că i se părea o altă viață. Și poate că acum era într-adevăr alt om. Nu părea genul de bărbat din povestea lui, un inadaptabil, agresiv pentru că se temea, încât să se fi purtat cu mama copilului lui așa.

— Apoi, într-o zi, te-a lăsat cu mine. Era o urgență, trebuia să plece la serviciu și vecina care stătea de obicei cu tine era bolnavă. Așa că m-am dus acolo și am rămas cu tine – erai mică, n-aveai nici doi ani. Nu eram atent și, când nu mă uitam la tine, ai dărâmat un pahar cu bere și s-a spart pe jos. M-am repezit la

tine și te-am smucit de mână. Eram nervos, da, dar încercam în același timp să te trag de-acolo ca să nu te tai în cioburi. Ai început să țipi și n-am mai reușit să te potolesc. M-am speriat și mai tare, nu știam ce să fac. Până la urmă te-am închis în cameră. Vecina a sunat de două ori, a lăsat și un mesaj pe robotul telefonic: „Ce s-a întâmplat cu Jessie? N-am mai auzit-o plângând așa".

A început să plângă iar din cauza amintirilor, dar mai încet decât prima dată.

— Încă țipai când Teresa a ajuns acasă, un ceas mai târziu. Vecina o sunase la serviciu și a venit cât a putut de repede. Și-a dat seama imediat că era ceva în neregulă cu brațul tău. A fugit cu tine la spital și s-a dovedit că îți rupsesem mâna. Atunci a obținut ordinul de restricție. Nu mai aveam voie să te văd.

Noaptea era parcă mai rece. Și-a șters ochii cu mâneca. În clipa aceea am reușit să adun puțină compasiune pentru el, deși – așa cum el singur declarase – dacă ar fi depins de el, nu aș mai fi fost în viață astăzi. Cândva îi făcuse rău lui Jessie, iar acum îmi făcea mie viața praf. Încă nu eram pregătită să recunosc că Jessie și cu mine eram una și aceeași. Îmi era totuși milă de el.

— Două săptămâni mai târziu, m-am îmbătat și m-am dus acolo. Aveam de gând să bat la ușă până când mi-ar fi deschis să m-ar fi lăsat să te văd, voiam să mă asigur că ești sănătoasă. Am ajuns acolo, am făcut gălăgie, dar nu m-a lăsat să intru. Mi-a spus prin ușă că a chemat poliția și că o mașină era pe drum. Am auzit sirena și am plecat. Am mai băut ceva și m-am întors câteva ore mai târziu. De data asta ușa era deschisă.

Acum răsufla greu și lacrimile-i curgeau mereu pe obraji ca și cum n-ar fi avut sfârșit, ca și cum le ținuse în el ani întregi.

— În apartament era întuneric și mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. La început am văzut doar un pantof de-al ei pe podea, într-o baltă de sânge. Părea negru pe întuneric, sângele, foarte gros, aproape fals. Am aprins lumina și am văzut-o. Avea ochii deschiși, gura plină de sânge și gâtul sucit rău de tot. Parcă se uita la mine, parcă-mi spunea că sunt vinovat... Și eram vinovat. Dacă aș fi fost ceva mai bun, n-ar fi murit. Poate că am fi reușit să clădim o familie.

S-a oprit din nou. Respira întretăiat. Și-a acoperit fața cu mâinile și a vorbit printre degete.

— Te-am căutat, dar nu mai erai acolo. Atunci am fugit. Am luat banii pe care îi pusesem deoparte și pe care-i țineam sub pat. M-am urcat într-un autobuz care mergea la El Paso și de-acolo m-am dus la Ciudad Juarez, în Mexic. Am luat avionul până în Porto Rico. Nu mai fusesem niciodată în Porto Rico, dar de-acolo sunt bunicii mei și mai aveam un văr de-al doilea. Am rămas la el și am muncit în atelierul lui, ca mecanic, treizeci de ani.

Am dat din cap. Povestea era destul de simplă și totuși destul de complicată pentru a fi adevărată. Ce trebuia să fac?

— Și ce s-a întâmplat, domnule Luna? Ce te-a făcut să-ți amintești de mine? Ce te-a făcut să te întorci?

— Mă gândesc la tine în fiecare zi, a zis el și a întins mâna spre mine.

M-am ferit.

— În fiecare zi. Nu mă crezi, nu-i așa? Dar e adevărat.

S-a uitat iar la mine, m-a implorat, dar nu puteam să-l ating sau să-l privesc cu compasiune. Pur și simplu nu puteam.

— Bine, am spus. Dar de ce te-ai întors acum?

— Te-am văzut la CNN, a zis el cu un zâmbet larg care i-a luminat dintr-odată fața. Ți-am văzut poza

când l-ai salvat pe băiatul ăla pe stradă. Ești frumoasă... Am știut imediat. Semeni atât de mult cu mama ta, atât de mult, încât am crezut că văd o fantomă. Treizeci de ani n-am știut dacă trăiești sau nu, și apoi te-am văzut. A fost răspunsul la toate rugăciunile pe care le-am spus vreodată. Trebuia să vin, trebuia să te găsesc, să te văd în viață și sănătoasă.

N-am știut ce să-i spun. M-a cuprins o amorțeală rece. Era un străin, până și eu eram o străină pentru mine. Ce puteam să ne oferim unul altuia? Ce bine putea să iasă din asta?

— Unde stai? am întrebat. Cine e Amelia Mira?

S-a uitat la mine mirat. Cred că era o întrebare ciudată, având în vedere toate celelalte întrebări pe care ar fi trebuit să i le pun. Dar voiam să știu. Jessie primise numele ei și voiam să știu cine era.

— Casa a fost a mamei, bunica ta. A murit anul trecut și mi-a lăsat-o mie prin testament. Primăria o va lua curând, așa cred. Nu am bani să plătesc impozitele.

— Știa unde ești?

— Da.

Jessie Amelia Stone primise numele unei bunici pe care nu a cunoscut-o niciodată prin grija unui tată care încercase s-o convingă pe mama ei să facă un avort, care o rănise și probabil o omorâse pe mama ei. Săraca Jessie, mi-am spus și mi-am dat seama că plângeam. Atunci Christian Luna a făcut un gest îngrozitor. A alunecat de pe bancă, a îngenuncheat în fața mea și mi-a luat mâinile într-ale lui. N-am fost niciodată atât de rușinată, atât de stânjenită.

— Domnule Luna, te rog...

M-am aplecat și l-am luat de braț, încercând să-l fac să se ridice.

— Jessie, nu vreau nimic de la tine. Voiam doar să mă cunoști. Voiam să te văd.

— Te rog, am spus din nou, dar am tăcut pentru că nu știam cum să continui.

Ținea mult la mine, știam că era sincer, credea cu adevărat că eram Jessie a lui. Eu nu știam dacă sunt în stare să-l cred.

— Nu înțeleg, domnule Luna, am spus, ridicându-mă și îndepărtându-mă de el. Rămăsese în genunchi pe asfalt. De ce ai fugit? De ce nu ai căutat-o pe Jessie?

Și-a ridicat mâinile într-un gest de capitulare.

— N-aș fi avut nici o șansă. Arestările, ordinul de restricție... Cine ar fi crezut că nu eu am omorât-o pe Teresa?

Am oftat.

— Nu mă crezi, nu-i așa? a șoptit el.

— Nu știu ce să mai cred.

S-a ridicat în picioare, s-a apropiat brusc și m-a apucat de umeri. Privirea lui era disperare pură.

— Te rog, Jessie. Crede-mă că nu am ucis-o pe mama ta.

Nici atunci n-am știut ce să-i răspund. Se aștepta să asimilez un șuvoi de informații și să-mi formez imediat o părere ? Am înțeles brusc de ce venise: pentru iertare. Dar nu eram sigură că trebuia s-o primească de la mine. Nu pentru mine se întorsese, ci pentru el. Poate că își dăduse seama de greșelile lui, poate că le ispășise într-un fel sau altul, dar era același bărbat egoist care abuzase de Teresa Stone și de fiica ei, Jessie. Probabil că era și ucigaș. Fugise ca un laș când se gândise că putea fi acuzat de crimă. Iar acum venise să-mi zdruncine viața, sperând că va obține în sfârșit iertarea după atâția ani. Ce trebuia să cred ? Cum puteam să cred un cuvânt din tot ce-mi povestise?

M-am așezat pe bancă și el s-a așezat lângă mine. Așteptam un sentiment, o emoție, de parcă ADN-ul meu ar fi putut să-și recunoască originea și să trimită un semnal la creier și la inimă. Dar nu eram sigură

de nimic. Eram ca un zmeu cu sfoara tăiată, pluteam din ce în ce mai sus și mai departe de pământ, fără direcție. Mi-am dat seama că libertatea la care tânjisem mereu nu fusese cu adevărat libertate, ci un fel de independență cu rădăcini. *Asta* era adevărata libertate și mi se părea primejdioasă.

Am deschis gura să vorbesc și nici acum nu știu sigur ce i-aș fi spus. M-am uitat la el, iar în clipa următoare s-a înclinat spre mine de parcă oasele i s-ar fi înmuiat. L-am apucat de umăr pentru a-l împiedica să-mi cadă în poală și, când l-am împins spre spătarul băncii, capul i-a s-a lăsat într-o parte și am văzut un cerc perfect, roșu, între ochii lui.

Violența e ușoară și tăcută. Sau așa poate fi. În filme, împușcăturile sunt asurzitoare, pumnii lovesc cu un plesnet dur, oamenii mor țipând sau gemând. Dar moartea lui Christian Luna a fost tăcută. A părăsit lumea fără un sunet.

— Domnule Luna! Vă e rău? Am strigat și l-am scuturat.

O întrebare destul de stupidă, dar ce pot să spun, șocul este fratele vitreg al negării. Amortizează lovitura atunci când treci printr-o catastrofă. Apoi am simțit două mâini puternice.

— Ridley, fir-ar să fie. Ce naiba s-a întâmplat?

— Cum? am spus, întorcându-mă și văzându-l pe Jake. Nu știu.

M-a tras după el, dar eu mă agățasem de Christian Luna. Tatăl meu. Poate. Jake mi-a desprins mâinile în timp ce se uita înnebunit în jur, încercând să-și dea seama de unde venise glonțul. M-a târât până la mașină. M-am uitat înapoi și l-am văzut pe Christian Luna aplecat într-o parte, încă pe bancă. Întreaga greutate a catastrofei a început să mă apese. Am simțit în gură gustul amar al fierii.

— N-ar trebui... am început.

Urma să spun „să sunăm la poliție", dar nu sunt sigură că am terminat propoziția, pentru că în secunda următoare eram aplecată peste gărdulețul parcului și vomitam în iarbă. Mi-am dat seama vag că Jake mă apăra cu corpul lui pentru că se aștepta la alte focuri de armă. M-a tras de acolo, uitându-se mereu peste umăr. Am reușit să mă pun iar în mișcare.

— La poliție? am zis în sfârșit.

— Trebuie să plecăm naibii de aici, chiar acum, a șuierat Jake, trăgându-mă aproape de el. Mergi cât poți de repede, dar încearcă să pari normală.

Sfatul lui mi s-a părut comic și am început să râd. A zâmbit și el, dar fals, forțat. *El* încerca să pară normal și nu-i reușea. Râsul s-a autoalimentat și am ajuns să hohotesc atât de tare, încât am crezut că o să fac pe mine. Apoi s-a transformat în altceva. Din fericire, ajunsesem deja în mașină. Jake mi-a legat centura de siguranță și curând plângeam cu atâta putere, încât n-am mai putut să stau dreaptă și a început să mă doară gâtul. Nu m-am simțit niciodată, înainte de asta sau de atunci încoace, atât de neputincioasă cum m-am simțit atunci. Plânsul era viu, încerca să iasă din mine.

— Ridley, a strigat el disperat, uitându-se repede când la mine, când la drum. Gata, e în regulă.

A repetat cuvintele încontinuu, ca și cum repetiția le putea transforma în realitate. În dreptul străzii 186 a ieșit de pe autostradă și a cotit pe șoseaua care ducea la parcul Fort Tyron. Era închis, dar am oprit în parcare și Jake m-a luat în brațe, m-a strâns tare și eu mi-am ascuns fața în umărul lui. M-a ținut așa, șoptindu-mi nimicuri liniștitoare. În cele din urmă m-am liniștit, dar eram slăbită și nasul mi se umflase atât de tare, încât nu mai puteam respira. M-am sprijinit de Jake.

— Ce s-a întâmplat acolo, Ridley? m-a întrebat după ce mi-am mai revenit. Ai văzut de unde s-a tras?

N-am fost în stare să-i răspund. Parcă vorbea cu mine prin apă.

— Nu știu, am spus într-un târziu. Nu știu ce s-a întâmplat.

L-am auzit spunând ceva despre o umbră pe care o văzuse pe acoperișul clădirii de vizavi, dar eu eram prizonieră într-un fel de buclă a memoriei în care îl tot vedeam pe Christian Luna cu capul lăsat pe spate și cu o gaură perfectă și roșie în mijlocul frunții. Scena se repeta la nesfârșit.

După un timp a pornit motorul și am pornit pe autostrada Henry Hudson spre oraș. Am văzut luminile tremurătoare ale orașului, dârele roșii și albe ale farurilor care treceau fulgerător pe lângă noi. M-a cuprins o amețeală ciudată, parcă aveam plumb în mâini și-n picioare și gâtul meu nu mai avea puterea să-mi susțină capul.

— Ce se întâmplă cu mine? am vrut să știu.

— Îmi pare rău, Ridley, a zis el. Îmi pare atât de rău...

Nici măcar nu m-am gândit să-l întreb de ce îi părea rău.

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine, să te apăr mai bine, a adăugat.

Am vrut să-i spun că nu era vina lui, dar cuvintele n-au mai ajuns niciodată de la creier pe buze.

Ne-am întors în East Village, în apartamentul lui Jake. M-a pus în pat, s-a așezat lângă mine și m-a mângâiat. Când a crezut că am adormit, a ieșit din dormitor. Am auzit că a dat drumul la televizor, apoi vocea crainicului de la știri și am știut că așteaptă anunțul despre moartea lui Christian Luna. Am adormit întrebându-mă, „De ce nu a vrut să sunăm la poliție?"

ȘAISPREZECE

Când m-am trezit, Jake dormea lângă mine, cu pieptul gol, dar în pantaloni. Brațul lui era întins peste șoldul meu. Era ușor încruntat, de parcă visele îl tulburau. Am zâmbit, pentru că eram încă în starea aceea incertă, între somn și veghe. S-a răsucit în somn și trăsăturile lui s-au destins, încruntarea a dispărut. În lumina slabă mi s-a părut chiar foarte liniștit. Am realizat atunci ce contrast era între expresia lui de acum și intensitatea sumbră pe care o vedeam de obicei. Mi-am adus aminte că adunasem foarte multe întrebări despre Jake, apoi evenimentele nopții trecute au început să revină din ce în ce mai vii în fața ochilor mei. Am amețit, în timp ce vina, durerea și spaima se zvârcoleau în pieptul meu. Am stat așa, ghemuită, nu știu cât timp, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase noaptea trecută.

M-am dat jos din pat și m-am dus în camera de zi. Soarele abia apărea la orizont și lumina care se strecura pe fereastră era de un cenușiu deschis. Am aprins televizorul și am dat sonorul foarte încet. Rămăsese pe canalul NY1, postul local care emite non-stop. Am urmărit un grupaj de știri: Un câine lovit de o mașină pe Second Avenue și împușcat de un polițist care încercase să-i scurteze suferința fusese pus într-un frigider și supraviețuise. Ăsta da supraviețuitor. Paulie

„Pumnul" Umbruglia fusese arestat – acuzat de fraudă și evaziune fiscală. L-am văzut când ieșea dintr-o mașină de poliție, cu cătușe la mâini, flancat de doi ofițeri solizi. M-am uitat mai atent când am văzut și o figură cunoscută. În spatele lui Paulie era avocatul unchiului Max, Alexander Harriman. Cu păr alb ca zăpada, bronz de Bahamas, ceas Rolex strălucitor, costum de 5000 de dolari și un zâmbet care putea să te vrăjească și să te facă să roșești, dar care putea la fel de bine să te înghețe și să devină amenințător într-o secundă. Unchiul Max îl iubise. Spunea mereu: „Ridley, avocatul tău trebuie să aibă gheare de oțel, coloană vertebrală de titan și conștiință de cauciuc".

Îl întâlnisem pe Harriman de multe ori la evenimentele de caritate și dineurile organizate de unchiul Max, o dată chiar și la petrecerea de Anul Nou pe care o dăduseră părinții mei. După cum am spus, Harriman avea o listă de clienți destul de eclectică, dar nu era singura parte neclară din viața mea la care nu mă gândisem niciodată serios. Până la urmă, singura dată când am avut de-a face personal cu el a fost pentru a discuta despre banii pe care mi-i lăsase unchiul meu. O întâlnire scurtă, amicală, în care mi-a dat un cec și mi-a propus să mă ajute să-mi administrez moștenirea. I-am spus că rezolvasem deja chestiunea, dar că îi mulțumeam.

Ceva nu-mi plăcea la el. Poate că de vină era descrierea unchiului Max, care mi-a amintit de Terminator, sau dezgustul profund al părinților mei față de el. Înainte să ies din biroul lui în ziua aceea, mi-a zis: „Ridley, unchiul Max te-a iubit foarte mult. Voia să fie sigur, dacă i se întâmplă ceva, că vei putea veni întotdeauna la mine după ajutor. Dacă ai nevoie de ceva, dacă ai orice fel de probleme cu legea, absolut *orice*, Ridley, să nu eziți". I-am strâns mâna și i-am mulțumit, întrebându-mă în sinea mea cât de disperat trebuie să fii ca să apelezi la Alexander Harriman

pentru ajutor. Acum, stând pe canapeaua lui Jake, m-am întrebat dacă mai aveam cartea lui de vizită. Mă simțeam suficient de disperată și mă gândeam că o coloană vertebrală din titan și niște gheare de oțel mi-ar fi de mare folos după ce fugisem de la locul unei crime – pentru că asta făcusem, fără îndoială.

În timp știrile locale au continuat să curgă, fără nici un cuvânt despre Christian Luna, am încercat să găsesc o justificare plauzibilă pentru fuga mea. Dacă ar fi fost doar o chestiune de supraviețuire, odată ajunși în siguranță am fi putut telefona la poliție. Dar n-am făcut asta. Am văzut cum a fost împușcat un om și l-am lăsat pe o bancă în parc.

Am remarcat din nou, în camera rece, cu aer industrial, absența obiectelor personale. M-am gândit la bărbatul care dormea alături. Așa cum v-am spus, aveam impresia că îl cunosc pe Jake la un nivel instinctiv, independent de istoria lui personală. Dar în timp ce stăteam pe canapeaua lui și căutam ceva care să-l definească, am simțit o neliniște crescândă. Gândiți-vă la propria voastră sufragerie. Închipuiți-vă că un străin ar intra în casă și s-ar așeza pe canapea. Ce-ar putea deduce străinul despre voi? Nu există acolo măcar câteva indicii despre ceea ce vă place sau nu, fotografii ale oamenilor pe care îi iubiți și îi respectați, o revistă pe măsuța de cafea... orice? Camera lui Jake nu-mi oferea nimic. Era sterilă ca o cameră de hotel, părea un spațiu de tranzit. Îmi spunea că Jake ar fi putut pleca oricând din apartament, pentru totdeauna, fără să se gândească o clipă la lucrurile pe care le-a lăsat acolo. Dintr-un motiv sau altul, constatarea asta m-a deranjat. Mi-am dat seama că oricât de tare aș fi simțit că esența lui Jake este limpede, eram la fel de sigură că îmi ascundea informații importante despre el.

Laptopul lui era așezat pe un birou mic, într-un colț al camerei. În absența obiectelor, a sertarelor în care să scotocesc, a hârtiilor pe care să le răsfoiesc, curiozitatea m-a împins să-l aprind. Eram gata oricând pentru o provocare și, având în vedere circumstanțele, mă simțeam curajoasă. Am ridicat capacul și am apăsat pe butonul de pornire. Calculatorul a bâzâit și au urmat câteva bipuri destul de zgomotoase. Ecranul s-a luminat. Îmi cerea o parolă. La naiba. Am trecut în revistă puținul pe care îl știam despre Jake și mi-am dat seama că parola lui nu putea fi previzibilă. Jake lua foarte în serios securitatea. Așa sunt oamenii care au ceva de ascuns.

— *Quidam*.

M-am întors și l-am văzut pe Jake în pragul ușii.

— Ce?

— Parola e „quidam".

Am încercat să-i citesc pe figură sentimentele. Nu părea jignit, nici măcar surprins, deși era limpede că eram pe punctul să-mi bag nasul, sau cel puțin încercam, în fișierele din computerul lui. Ciudat, dar nu m-am simțit deloc stânjenită că fusesem prinsă asupra faptului.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— E dintr-un poem de Cyprian Kamil Norwid, un poet romantic polonez. Derivă dintr-un cuvânt latinesc și înseamnă „cineva, un oarecare". Dar eroul din poemul lui Norwid, Quidam, își caută locul în viață, caută binele și adevărul. „Era un anonim, fără nume. Un orfan, *quidam*."

Am lăsat computerul și m-am întors pe canapea. Mi-am strâns genunchii la piept.

— Așa te vezi tu?

A ridicat din umeri.

— Cred că da. Într-un fel.

S-a așezat lângă mine. Aceeași umbră de tristețe îi întuneca fața, umbra care se oprea o clipă în ochii lui sau îi trăgea în jos colțurile gurii, care se cuibărise definitiv în trăsăturile lui. Mi-am dat seama că voia să mă atingă, dar nu era sigur dacă și eu voiam. Aerul dintre noi era încărcat cu electricitate. Suspiciunile mele, cred. Ele mă împiedicau să-l îmbrățișez și să-l sărut, deși inima mea asta dorea.

— De ce nu ai vrut să sunăm la poliție aseară? am întrebat.

Se gândit câteva secunde.

— Cred că nu am un răspuns potrivit la întrebarea asta, în afară de faptul că ne-am fi băgat într-o poveste urâtă din care n-am fi ieșit prea ușor .

— L-am lăsat pur și simplu acolo, am spus, și am fost surprinsă să-mi aud vocea spartă și să simt lacrimi în ochii.

Mi-am lăsat capul în mâini și mi-am masat tâmplele, încercând să alung durerea.

— Era mort, a zis el, apoi și-a dat seama că fusese prea rece, prea dur. Îmi pare rău, Ridley. S-a aplecat spre mine. Îmi pare rău că s-a întâmplat. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, îmi pare rău că nu am reușit să te apăr. Ce vreau să-ți spun este că oricum nu mai puteam să-l ajutăm. Nici să aflăm cine l-a împușcat. Dacă am fi sunat la poliție, ne-am fi ales doar cu o grămadă de întrebări. Am vrut să te iau de-acolo.

Mi-am dat seama că nu se uita la mine, ci peste umărul meu, și m-am întors cu fața la televizor. O reporteră tânără și blondă cu o coafură oribilă stătea în fața parcului Van Cortlandt. Polițiștii mișunau în spatele ei. „Cadavrul unui bărbat neidentificat a fost găsit în dimineața aceasta în Parcul Van Cortlandt din Riverdale, Bronx. Cauza morții pare să fie rana de la cap provocată de un glonț", a zis femeia cu o voioșie ciudată în glas, de parcă făcea un reportaj

despre o paradă alegorică. În spatele ei am văzut o mulțime de mașini de poliție, iar locul unde discutasem cu Christian Luna era delimitat cu bandă galbenă. O dubă de la morgă bloca intrarea în parc. M-am întrebat câți oameni trecuseră pe lângă cadavrul lui Christian Luna de pe banca aceea până când cineva observase că era mort. Câți trecuseră în fugă pe lângă el spunându-și că era doar un vagabond care dormea în parc ? Îl abandonasem acolo pe omul care putea fi tatăl meu. Indiferent cât de vinovat ar fi fost, nu merita asta, nu-i așa? Reportera a continuat: „Poliția a declarat că, deși va mai dura până când vor fi primite rezultatele analizelor balistice, glonțul pare să fi provenit dintr-o carabină, iar traiectoria lui arată că a fost tras de pe acoperișul clădirii de peste stradă". Camera s-a rotit spre clădirile de vizavi de parc, casele în fața cărora așteptasem ore întregi. „Repetăm, acestea sunt rapoartele inițiale care vor fi sau nu confirmate de investigațiile ulterioare. Martorii spun că au văzut o femeie și un bărbat ieșind din parc la scurt timp după miezul nopții, dar până acum nimeni nu a reușit să-i descrie. Surse din poliție ne-au spus că, deși cei doi nu sunt suspecți în acest moment, sunt căutați în primul rând pentru a fi interogați. A transmis Angela Martinez pentru New York One News".

M-am ridicat și am închis televizorul, dar am rămas pe loc, uitându-mă fix la ecranul gol.

— La naiba, am zis în șoaptă, mai mult pentru mine. Nu-mi vine să cred. Ce se întâmplă cu viața mea?

M-am întors cu fața la Jake. Stătea nemișcat și era incredibil de calm.

— Ai auzit? Suntem căutați.

Am început să mă plimb prin cameră.

— Pentru întrebări, a zis el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Poate că lui nu i se părea mare lucru, dar pentru cineva care nu primise nici măcar o amendă pentru parcare ilegală părea o situație cel puțin îngrijorătoare.

— Jake, am spus, oprindu-mă în fața lui, trebuie să mergem la poliție.

A clătinat din cap.

— Nici gând. Nu e o soluție. Oricum, nu trebuie să ne facem griji în privința poliției.

— Ce tot spui acolo?

— Gândește-te puțin, Ridley, a zis el, ciocănindu-și tâmpla cu degetul arătător. Cine l-a ucis pe Christian Luna și de ce?

De fapt, dacă mă credeți, în egoismul meu monumental nici măcar nu-mi trecuse prin cap să mă întreb cine îl asasinase pe Luna. Încercam încă să fac față ideii că un om fusese omorât în fața mea. Motivul pentru care fusese ucis nu mă preocupase nici o clipă.

— Nu știa nimeni că aranjasem o întâlnire cu el, spuse Jake. Nici noi n-am știut, decât cu o oră înainte.

— Deci e posibil să fi fost un accident, o întâmplare, am spus, refuzând să mă gândesc la celelalte posibilități.

— Un glonț în frunte? a zis Jake, expirând zgomotos. În nici un caz.

— Atunci ce? Îl urmărea cineva? Îi asculta telefonul?

— Poate. Sau poate că te urmărea pe tine.

— Pe mine? am spus, râzând. De ce m-ar urmări cineva pe mine?

Pesemne că vă întrebați: „Chiar e nebună?" Bărbatul din bloc, bărbatul din pizzerie, bărbatul din tren. În mintea mea obosită, toate aceste episoade erau încă neclare și nu se legau. Dar m-am gândit

apoi la cheliosul din tren. Mi-am amintit de ochii lui inexpresivi și de cutie. Mă urmărise? Sau era doar un țicnit oarecare?

— Ar fi avut motive, a zis Jake. Dacă cineva l-ar fi urmărit cu intenția să-l împuște, ar fi putut să o facă înainte. De exemplu, când mergea pe stradă, spre casă. Dacă el era țința, ar fi fost mult mai ușor și mai puțin riscant să-l elimine când era singur. Dar poate că asasinul, oricine ar fi el, nu știa cine e țința. Și n-a știut până când l-ai dus tu la el.

— Am văzut un tip în tren, am spus. Probabil că mă urmărea, dar a coborât înaintea mea.

M-am întrebat, și am simțit că mi se face rău, dacă îl condusesem fără să vreau pe ucigaș la țința lui.

— Ce vrei să spui? a întrebat Jake, îngrijorat. De ce crezi că te urmărea?

— Se holba la mine. Mi-a zâmbit, am spus.

I-am povestit cum bărbatul se apropiase de mine când crezuse că adormisem, cum îmi făcuse cu mâna când trenul plecase din stație, și povestea mea a sunat jalnic.

— Dar a coborât înaintea ta?

— Da.

Jake a ridicat din umeri.

— Poate că a fost vreun dezaxat. E greu de spus.

M-am așezat din nou lângă el și am încercat să răsucesc informația în minte pe toate fețele și să trag niște concluzii, dar nu m-am putut concentra. Nu reușeam să alung din minte scena în care Christian Luna se prăbușea în brațele mele. Mi-am lăsat capul în palme.

— Ridley... a început el, punându-mi o mână pe umăr.

Dar m-am ridicat înainte să termine propoziția. M-am dus în dormitor, m-am îmbrăcat și mi-am luat

pantofii. Jake se așezase pe marginea canapelei și se uita la mine îngrijorat.

— Nu pot să fac asta acum, am spus.

A dat din cap și s-a uitat în altă parte. Am făcut un efort să-mi smulg privirea de la el. Nu voiam să văd cât de frumos era. Nu voiam ca sentimentele mele din ce în ce mai puternice să-mi întunece judecata, să mă distragă de la ce aveam de făcut în continuare.

— Trebuie să mă gândesc.

— Ridley, așteaptă, a zis el, ridicându-se. Să ai grijă.

— O să am. Mă duc doar până jos, nu lipsesc mult.

S-a așezat la loc. Privirea lui – compătimitoare și îngrijorată, poate puțin rănită – m-a făcut să mă simt ca o scorpie. Dar am plecat.

Dacă ar fi venit la mine, dacă m-ar fi luat în brațe, m-aș fi topit în el. Era o opțiune atrăgătoare, dar prin fisurile care se deschiseseră în viața mea începusem să mă văd așa cum eram cu adevărat. Dacă m-aș întoarce la el acum, speriată și slabă, cum aș putea afla dacă ceea ce simțeam pentru el era dragoste sau doar nevoia de protecție? Și dacă m-aș duce la el din necesitate, cum aș putea înfrunta secretele lui, oricare ar fi ele? Bineînțeles, gândurile acestea nu erau bine închegate atunci. Știam cu certitudine un singur lucru: trebuia să plec de lângă el și să ies din coșmar. Cât mai repede.

M-am întors în apartamentul meu. Imediat ce am închis ușa, tot ce se întâmplase cu o seară înainte și toate frământările de mai devreme parcă au rămas în spatele unui geam antiglonț. Spațiul familiar m-a îmbrățișat și, câteva minute milostive, am fost din nou Ridley.

Un „5" clipea acuzator și furios pe afișajul robotului meu telefonic. Când îmi verificasem ultima dată

mesajele? Miercuri dimineață? Joi? Azi era sâmbătă și parcă lipsisem din viața mea o lună întreagă. Am ascultat un mesaj plăcut, apoi unul sec de la agenta lui Uma Thurman. Editoarea de la *Vanity Fair* voia să știe dacă reușisem să iau legătura cu Uma și dacă urma să scriu articolul. Am găsit și un mesaj implorator de la Zachary: Nu vreau să-l sun ca să lămurim niște lucruri? La ultimul mesaj cineva închisese telefonul. Cu câteva zile în urmă m-aș fi grăbit să răspund la toate mesajele, îngrijorată că nu mai eram la curent cu noutățile, că lăsasem evenimentele să treacă pe lângă mine. Dar în dimineața aceea am stat nemișcată pe canapea, ascultând vocile care ricoșau între pereți, copleșită de un soi de letargie emoțională. Aveam senzația că lăsasem o parte din mine în parcul în care murise Christian Luna, partea din mine care știa cum să abordeze acțiunile simple, de exemplu să răspunzi la mesajele telefonice. Am stat acolo un timp, cu rotițele minții rotindu-se atât de repede, încât nu reușeam să mă gândesc la nimic. Mi-am zis că ar fi o idee mai bună să-mi fac o cafea, ceva care să-mi stimuleze creierul.

După ce mi-am administrat doza potrivită de cofeină, am sunat-o pe redactoarea de la *Vanity Fair*, recunoscătoare că era sâmbătă, și i-am lăsat un mesaj, spunându-i că aveam o urgență în familie și că a trebuia să amân articolul. Știam că n-o să-i placă și nu-mi convenea deloc să ratez un contract atât de bun, dar ce puteam face? Am sunat-o pe Tama Puma (ce nume mai era și ăsta?) și i-am lăsat un mesaj asemănător. Nu mințeam. În viața mea se decretase oficial starea de urgență; încercam să aflu dacă era sau nu o problemă de familie. Am spus o rugăciune scurtă: Doamne, nu mă lăsa să-mi arunc cariera pe fereastră. Un scriitor liber-profesionist lucrează într-un mediu destul de competitiv, în care nu are voie să amâne arti-

colele pe care trebuie să le scrie pentru *Vanity Fair*. În clipa următoare se răspândește zvonul că nu e de încredere și nu respectă un termen limită și, dintr-odată, toate contractele se duc la alții. De fapt, nu depășisem niciodată un termen de predare. Ar fi fost o violare a codului meu profesional. Am spus altă rugăciune scurtă: Doamne, nu mă lăsa să-mi arunc viața pe fereastră.

În ceea ce-l privește pe Zack, ei bine, pur și simplu nu mă simțeam în stare să am de-a face cu el. Extenuată de eforturile depuse, m-am așezat din nou pe canapea. Poate vă gândiți în acest moment că, odată cu moartea lui Christian Luna, problema mea dispăruse – mai mult sau mai puțin. Și era adevărat, după moartea lui nu mai aveam cum să pretind că nu eram cine credeam că sunt. Dar nu puteam să-mi scot din cap ce aflasem de la el și nu mai puteam continua ca înainte. Nici nu era o opțiune viabilă. Iar acum mă chinuiau o grămadă de alte întrebări. Dintre ele, cea mai sâcâitoare era: Cine a ucis-o pe Teresa Stone? Poate nu credeți că asta ar fi cea mai importantă întrebare, dar ascultați-mă până la capăt. Era o femeie tânără, singură, muncea mult, își iubea fetița și îl suporta pe ticălosul de Christian Luna. Apoi, într-o noapte, a fost ucisă în propria ei casă, iar fetița ei a fost răpită. Asta dacă-l credem pe Christian Luna – și în acel moment eu îl credeam – care susținea că altcineva o omorâse pe Teresa, că ucigașul ei și răpitorul lui Jessie nu fusese prins nici până azi. Dacă Teresa era mama mea și dacă eu eram Jessie, îi datoram ei – și mie – să aflu ce s-a întâmplat cu ele. Cu noi. Mă rog. Era un impuls visceral. Iar răspunsul la această întrebare putea fi și răspunsul la celelalte două: Cine l-a ucis pe Christian Luna și cine naiba eram eu?

Am auzit o bătaie la ușă și am oftat. Nu aveam chef să-l văd pe Jake acum. Nu aveam chef să ascult și întrebările lui, ale mele erau suficient de multe. Am

deschis ușa și am văzut-o pe Zelda. În spatele ei erau trei polițiști, doi în uniformă și unul în civil.

— Domnișoara Jones? Ridley Jones? a zis polițistul în civil.

— Da.

Ajunsă aici, trebuie să vă spun că mint prost, foarte prost. Nu sunt în stare să mint. Mă înroșesc. Mă bâlbâi. Îmi feresc privirea. La școală am fost pedepsită de două ori pentru minciună, dar alte probleme n-am avut. A fost de-ajuns să-i văd la ușă și am crezut că leșin de neliniște.

— Vrem să vă punem câteva întrebări. Putem intra?

— Sigur, am spus, cât de nonșalant am putut.

M-am dat la o parte și i-am lăsat să intre. Zelda a rămas afară, privindu-mă sever.

— Ești o fată bună, Ridley, a zis ea. Nu vreau necazuri aici.

— Știu, Zelda. Fii liniștită.

— Polițiști, a adăugat ea încet, cu un plescăit care, am bănuit, voia să exprime disprețul. Sunt mai răi decât bărbații buni de nimic. Prea multe încurcături, Ridley.

A coborât scările, clătinând din cap. M-am simțit privită și m-am întors: Victoria se uita la mine prin crăpătura ușii. Când a observat că mă uit și eu la ea, a trântit ușa. Zelda spusese oare „bărbați buni de nimic"?

— Domnișoară Jones...

Am închis ușa și m-am dus în sufragerie.

— Beți o cafea? am întrebat, așezându-mă pe canapea cu picioarele sub mine.

— Nu, mulțumesc, a spus polițistul în civil. Domnișoară Jones, eu sunt detectivul Gus Salvo. Voi trece direct la subiect. Un bărbat a fost împușcat noaptea trecută în parcul Van Cortlandt, în Bronx. Martorii spun că v-au văzut vorbind cu el și că dumnevoas-

tră și un alt bărbat ați fugit de la locul crimei. Ce puteți să-mi spuneți despre asta?

Am observat că nu folosise formula „cineva care corespunde descrierii dumneavoastră". Vorbise despre mine.

— Martorul nostru v-a recunoscut din ziar, domnișoară Jones, a adăugat el înainte să deschid gura. L-ați salvat pe puștiul acela, acum două săptămâni.

Detectivul era slab, aproape plăpând. Nu era nici pe departe musculos, dar radia putere. Fața lui îngustă era dură, ochii mari, întunecați și adânci ca niște fântâni. Avea aerul unui om care a auzit milioane de minciuni jalnice, care vede lumea doar în alb și negru, bine sau rău, greșit sau corect. Pentru Gus Salvo nu exista cale de mijloc.

Câteva clipe n-am spus nimic. Am închis ochii, și când i-am deschis el era tot acolo.

— Uite, a zis, vrând să mă ajute, știu că ați fost în parc. Și dumneavoastră știți că ați fost acolo. De ce nu-mi spuneți ce s-a întâmplat ?

Sugestia lui părea atât de logică, încât i-am spus tot, începând cu ziua când salvasem un copil și terminând cu moartea lui Christian Luna pe banca din parc. Am ciripit tot, cum spun personajele din filmele alb-negru cu gangsteri. Am omis totuși câteva lucruri. L-am omis pe Jake, pentru că începusem să am un sentiment matern față de el și nu voiam să aibă necazuri din cauza mea. L-am omis pe fratele meu. Dar altfel i-am spus cam totul, în esență că l-am sunat pe Christian Luna după ce m-am gândit câteva zile la mesajele lui și am căzut de acord să ne întâlnim în parc. Da, de fapt n-am ciripit până la capăt. Am omis destul de multe puncte, dar i-am spus totuși că primisem biletele și pozele și că îl sunasem pe Christian Luna.

Detectivul Salvo n-a avut o reacție prea clară, s-a mulțumit să facă însemnări într-un carnețel legat în piele chiar în timp ce-i povesteam.

— Ați mai vorbit cu altcineva despre asta, domnișoară Jones?

— Nu, am mințit eu, simțind că mi se înroșesc obrajii, cu nimeni.

S-a uitat la mine și m-a măsurat rece câteva clipe.

— În concluzie, a zis el, plecându-și puțin capul, v-ați hotărât să vă întâlniți cu acest bărbat într-un parc din Bronx, în toiul nopții, singură. Nu ați mai spus nimănui că vă duceți acolo. Nu vi s-a părut că ar fi o idee bună să vă însoțească un prieten.

Am ridicat din umeri și am clătinat din cap.

— Păreți o femeie inteligentă, dar asta nu e o acțiune inteligentă, a insistat el, aruncându-mi o jumătate de zâmbet, un zâmbet ciudat.

Am ridicat iar din umeri. Era un gest pe care îl folosisem cu rezultate bune în ultimul timp, așa că l-am folosit în continuare.

— Câteodată, circumstanțe neobișnuite ne pot obliga să acționăm pe căi neobișnuite, am spus.

— Hm, a zis el.

A răsfoit carnețelul până a găsit pagina pe care o căuta.

— Martorii au declarat că au văzut un bărbat ieșind de după un copac. Mai spun și că ați plecat împreună.

— Nu a mai fost nimeni acolo. Am plecat singură din parc și am luat metroul. M-am întors acasă.

Eram mândră de mine. Nici măcar nu mă bâlbâisem. N-a zis nimic, dar m-a privit în ochi. El știa că mințeam, eu știam că el știa. M-am relaxat, de parcă eram doar doi actori care jucau într-o parodie și spuneau replici scrise special pentru ei.

— De ce ați plecat de la locul crimei?

Am dat din cap.

— Eram șocată, îngrozită. Abia îmi amintesc cum am plecat.

— Să vedem dacă pot să vă dau o mână de ajutor să vă amintiți. Martorii spun că v-au văzut ieșind din parc cu un bărbat. Părea că vă conduce. V-ați urcat într-un Pontiac Firebird '69, negru.

Dumnezeule, era întuneric. Cum naiba văzuseră toate astea? Și n-au spus la știri că abia dimineața fusese găsit cadavrul? Dacă cineva asistase la evenimente noaptea trecută, de ce nu telefonase la poliție chiar atunci?

— V-am mai spus că am luat trenul.

A trebuit să mă gândesc o secundă la mașină. Oare Jake o parcase pe stradă, în fața blocului? Nu. Era într-un garaj de pe Strada 10.

— Domnișoară Jones, a continuat detectivul Salvo cu o voce blândă, convingătoare, v-au văzut mai multe persoane.

— Sunt răspunzătoare pentru ce cred unii că văd? am zis.

A schimbat tactica.

— Bine, domnișoară Jones. Să revenim. Ați observat de unde s-a tras?

— Nu.

— Dar ați spus că stăteați amândoi pe aceeași bancă, că erați cu fața la clădirile de peste drum și că el era cu fața la dumneavoastră. Corect?

— Da, așa este.

Apoi mi-am amintit ce spusese Jake: o umbră de pe acoperișul clădirii de vizavi. Și la știri spuseseră că glonțul ar fi putut veni de peste stradă. Nu eram expertă în balistică, dar acum, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că glonțul care îl lovise pe Christian Luna exact între ochi nu putea fi tras de pe acoperișul de peste drum. Nu, fusese tras dinspre

copaci... Unde se ascunsese Jake. Un zâmbet discret a ridicat colțurile gurii detectivului, apoi a dispărut. Cred că fața mea era pentru el ca un ecran panoramic pe care putea să-mi vadă gândurile.

— Mașina, un Pontiac Firebird '69 negru, cu numărul de înmatriculare RXT 658, este înregistrată pe numele lui Harley Jacobsen. Iar Harley Jacobsen locuiește la 258 West 110th Street.

S-a uitat la mine. Am încercat să-mi șterg orice expresie și am dat din cap. Harley? a întrebat o voce în mintea mea. Nu era ăsta numele prietenului detectiv al lui Jake? Aveau același nume?

— Trei acuzații: violență, deținere de armă fără permis, violare de domiciliu, spunea polițistul.

Începusem să mă simt cam rău, dar mi-am ținut gura.

— Mă consider a fi un bun cunoscător al oamenilor, domnișoară Jones, dar Jacobsen nu este genul de bărbat cu care mi-aș fi închipuit că vă petreceți timpul liber.

— Aveți dreptate, am spus după o ezitare. Nu este. N-am auzit niciodată de el.

Din nou zâmbetul slab, ciudat.

— Pot să-ți spun Ridley?

Am fost de acord.

— Ridley, nu vreau să ai necazuri din cauză că protejezi pe cineva care nu merită protecție.

Cuvintele lui m-au atins destul de rău. Mi-am dat seama atunci că în fața mea se afla un profesionist. Detectivul Salvo era un bărbat care știa cum să măsoare oamenii și să-i manipuleze subtil. M-am întrebat dacă acest dar îl determinase să devină polițist, sau dacă îl descoperise în timp ce-și făcea meseria.

— Nu știu cine e, am spus.

Și era adevărat. Nu aveam nici cea mai vagă idee cine era Harley Jacobsen.

Se pare totuși că petrecusem o bună parte din noapte mergând cu mașina lui. Detectivul s-a uitat iar în notițe, apoi a enumerat punctele principale din biografia lui Harley Jacobsen.

— A fost abandonat în sistem când avea cinci ani. Un copil-problemă. Până la paisprezece ani a trecut prin mai multe orfelinate și nu a fost niciodată adoptat. Apoi a fost dus la un orfelinat din New Jersey și a rămas acolo până la optsprezece ani. S-a înrolat în infanteria marină. A avut probleme: acte de violență, comportament reprobabil etc. A fost trecut în rezervă în 1996 și nu și-a prelungit contractul. În 1997 a obținut licența de detectiv particular în statul New York.

Am auzit un zgomot puternic în urechea dreaptă, zgomotul acela ciudat pe care îl aud uneori când sunt foarte stresată. Mintea mea se încordase pentru a ține pasul cu ce-mi spunea detectivul. Minții se Jake în legătură cu numele lui? *El* era tipul acesta, Harley? Sau Harley era într-adevăr un prieten de-al lui, cum îmi spusese, și doar împrumutase mașina lui? Of.

Gus Salvo mi-a întins o foaie de hârtie. Era o copie a permisului de detectiv particular al lui Harley Jacobsen. Poza era de proastă calitate, subexpusă și ștearsă, dar nu încăpea îndoială: era Jake. Inima mi-a explodat în milioane de cioburi.

Jake minții se și asta m-a speriat. Avea un permis de detectiv particular care explica o grămadă de lucruri pe care nu mă deranjasem să le lămuresc. Și asta m-a speriat. Pe de altă parte, poate că exact astea erau lucrurile pe care încercase să mi le spună încă din prima noapte pe care o petrecusem împreună.

— Îți sună ceva cunoscut din toate astea, Ridley?

— Nu, am zis. Nimic.

Mi-a aruncat o privire lungă. Avea ochi duri, pătrunzători.

— Se pare că a avut o viață grea, am glumit, dar nu mă simțeam deloc în largul meu sub privirea aceea.

— Asta nu îți dă dreptul să încalci legea.

Nu mai știam ce să-i spun detectivului Salvo. Dintr-un motiv sau altul, voiam din ce în ce mai mult să-l apăr pe Jake – sau care o fi fost numele lui –, poate mai mult ca niciodată. Bineînțeles, mințise. Dar fusesem sinceră în ceea ce privește asasinarea lui Christian Luna. Chiar nu mai știam altceva, nu știam cine era criminalul și nici mobilul crimei.

— Nu te pot ajuta, domnule detectiv. Ți-am spus tot ce știu despre noaptea trecută.

— Ridley, a oftat el, nu sunt sigur că te cred.

I-am zâmbit, nu făcând pe deșteapta, ci politicos, un semnal că încheiasem discuția. Dacă ar fi vrut să facă pe durul, cred că m-ar fi putut aresta pentru părăsirea locului crimei, dar nu mi s-a părut că ar fi în stare de așa ceva. Pe de altă parte, eram sigură că nu va renunța. Și-a închis carnețelul și s-a ridicat. I-am spus atunci despre vărul din Puerto Rico al lui Christian Luna și l-am rugat să-l anunțe. Nu știam cum îl cheamă, dar m-am gândit că Salvo va afla într-un fel sau altul. Ceilalți doi polițiști, care tăcuseră în timpul discuției, ieșiseră deja. M-am ridicat și l-am urmat pe detectiv până la ușă. Când am ajuns lângă el, mi-am dat seama că era puțin mai scund decât mine, dar personalitatea lui compensa statura.

— Ce ai aflat până la urmă? Era tatăl tău? a zis Salvo.

— Mi s-a părut că el asta credea.

— Ai idee cine ar fi vrut să-l omoare?

Am clătinat din cap.

— Nu-l cunoșteam. Se ascundea de cineva, am crezut că fuge de poliție. Poate că îi era frică și de alții.

— Cred că e o presupunere întemeiată, a zis Salvo. Te rog să te gândești la ceva, Ridley, a zis el, întin-

zându-mi o carte de vizită. Mi-a fost foarte ușor să te identific și să te găsesc. Am ajuns la ușa ta în mai puțin de douăsprezece ore de la moartea lui Luna.

Nu am zis nimic, dar am simțit un fior și m-am încordat puțin.

— Eu sunt unul din băieții buni, de acord? Dacă mai apar la ușa ta s-ar putea să ai necazuri, dar fizic nu vei păți nimic. Mă auzi ? Înțelegi ce spun, Ridley ?

Citisem undeva că polițiștii sunt învățați să-ți spună mereu pe nume când vorbesc cu tine, să-ți dea o falsă senzație de intimitate. Funcționa.

— Ești martor la o crimă. Dacă ucigașul crede că ai văzut ceva sau vrea să elimine orice risc...

S-a oprit, invitându-mă să termin singură ideea.

— Să ai grijă. Cred că ești băgată până peste cap în povestea asta.

I-am făcut semn că pricepusem, pentru că nu aveam încredere în vocea mea. Dacă voia pur și simplu să mă sperie, reușise perfect. Mi-am adus aminte ce-mi spusese Jake despre poliție, că era ultima din problemele noastre. Nu mi s-a părut de bun augur că Salvo credea același lucru.

— Ținem legătura, Ridley, a zis el, punându-și mâna pe brațul meu. Sună-mă oricând dacă îți mai amintești ceva sau vrei să vorbim. Sună-mă dacă ai necazuri.

— Bine, am spus. Mulțumesc.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ți spun că ar trebui să te găsesc la fel de ușor ca acum.

Mi-a aruncat o privire care a reușit cumva să fie în același timp binevoitoare și părintească. Apoi a coborât, urmat de cei doi polițiști în uniformă. Am așteptat până am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, apoi am alergat la Jake. Am bătut la ușă. Nici un răspuns. Am apăsat pe clanță și am împins, dar ușa era încuiată. Am bătut iar, zadarnic.

ŞAPTESPREZECE

— Biroul lui Alexander Harriman, a zis o voce pătrunzătoare, dură.

Îmi închipuisem că un om ca Alexander Harriman nu e liber sâmbăta. Şi avusesem dreptate.

— Sunt Ridley Jones, am spus. E acolo?

A urmat o pauză scurtă.

— Un moment.

Disperare. Credeţi că acolo ajunsesem? Un om tocmai fusese împuşcat în faţa mea şi eu plecasem de la locul crimei. Bărbatul cu care mă culcam se transformase brusc într-un străin care mă minţise sau îmi ascunsese aproape tot ce era important în legătură cu persoana lui. Poliţia venise la mine acasă şi mă somase să fiu „uşor de găsit". Începusem să mă gândesc cu speranţă la ghearele de oţel.

— Ridley, a spus Alexander Harriman cu o voce caldă şi prietenoasă, de parcă mă cunoştea de o viaţă întreagă – ceea ce era adevărat cred, de la distanţă. Ce pot face pentru tine?

— Cred că am necazuri.

Pauză.

— Ce fel de necazuri? a zis el, devenind brusc serios.

— Am fost martoră la o crimă.

— Gata. Nu mai spune nimic.

— Poftim?

— Nu-mi plac conversațiile de genul ăsta la telefon. Poți veni la birou?

Am făcut duș și m-am adunat. Făcând abstracție de cearcăne și de fruntea încruntată, arătam destul de normal – în oglinda de la baie. Am oprit un taxi pe First Avenue și am pornit spre Central Park West, să mă întâlnesc cu avocatul unchiului meu.

Biroul era elegant într-un mod discret, stejar și piele din belșug, covoare orientale și aceeași artă asiatică și africană care-i plăcea la nebunie unchiului Max. Un Buddha gigantic, roșu, se uita la mine fericit dintr-un colț al încăperii. O mască africană din scoarță de copac, acoperită cu pene enorme roșii, părea să-și dea seama de seriozitatea situației mele și se holba la mine cu solemnitate de deasupra rafturilor pline cu tratate de drept.

Mi se părea ciudat că am atâtea probleme și părinții mei nu sunt lângă mine. Nu cred că am luat vreodată o notă proastă fără să-l sun imediat pe tata și să mă plâng. Aveam senzația că fusesem deconectată de la viața mea, că aș fi putut să plec departe, să mă fac din ce în ce mai mică și în cele din urmă să dispar complet.

— Aș fi vrut să purtăm această discuție înainte să vorbești cu poliția, mi-a zis Harriman după ce i-am povestit tot, de la primul bilet până la vizita detectivului Salvo.

Am ridicat din umeri.

— De fapt, a adăugat el, lăsându-se pe spate și uitându-se la mine, trebuia să mă fi sunat din clipa când ai început să fii hărțuită.

— Nu am prea multă experiență în chestiunile de genul ăsta.

Mi-am dus mâna la ochi și am început să mă masez, încercând să alung oboseala și usturimea.

— Nu, bineînțeles că nu, a zis el, aplecându-se în față și sprijinindu-și coatele pe biroul din lemn de stejar. Jur că am văzut mașini Volkswagen mai mici decât biroul lui.

— Așadar ce să fac acum?

— Sfatul meu? Ia o pauză. Du-te acasă și stai un timp cu părinții tăi. O să-l sun pe detectivul Salvo și de-acum înainte orice contact cu el va fi aranjat doar prin intermediul meu. De-acum înainte o să mă ocup de absolut tot, iar dacă trebuie să vorbești din nou cu poliția o să vin cu tine. Nu ai făcut nimic. Nu ești vinovată de nimic, cu excepția unor decizii discutabile.

Părea destul de simplu. Chiar tentant, de fapt. Târăște-te înapoi în sânul familiei și lasă ușile să se închidă în urma ta. Uită tot.

— Mi se pare că sursa problemei tale a fost eliminată, a continuat Harriman. Dacă vrei, poți să ștergi toate astea cu buretele.

M-am ridicat și m-am apropiat de raftul plin cu fotografii din partea dreaptă a biroului. Pe fereastră se vedea o panoramă splendidă: Central Park și Fifth Avenue. „Sursa a fost eliminată". Ciudate cuvinte pentru a descrie moartea unui om care putea fi tatăl meu.

— Credea că sunt fiica lui. M-a căutat, m-a găsit și cineva l-a ucis, am spus, uitându-mă la mașinile de pe bulevard. Cum poate să dispară așa ceva, pur și simplu?

Nu mi-a răspuns, dar i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

— Bărbatul acela, oricine ar fi fost, nu era tatăl tău. Îți garantez asta.

Părea atât de sigur, încât m-am întors să mă uit la el.

— Să fim serioși, a zis, râzând disprețuitor. Tipul ăsta apare din senin după treizeci de ani și pretinde

că e tatăl tău? Și tu îl crezi? Ești o fată inteligentă, Ridley. Prea inteligentă pentru prostiile astea.

N-am spus nimic, am continuat să mă uit la el. Am încercat să caut argumente în sprijinul ideii că povestea era un soi de glumă sinistră. N-am reușit să găsesc nici unul.

— Bine, zise el, ridicându-și mâinile. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul. O să obțin un ordin judecătoresc pentru a preleva o mostră de țesut. O să facem un test ADN.

Cuvintele lui mi-au întors stomacul pe dos. De ce nu mă gândisem la asta? Poate că nu doream cu adevărat să știu. Poate că nesiguranța era mai inofensivă decât certitudinea.

— Vezi? a continuat după ce a constatat că nu-i răspund. Nu vrei într-adevăr să știi. Nu-i așa?

M-am uitat la fotografiile de pe raft și una din ele mi-a atras imediat atenția. În ea erau Harriman, unchiul Max, Esme, tatăl meu și un bărbat pe care nu l-am recunoscut. Stăteau toți lângă un afiș pe care scria:

PROJECT RESCUE
CĂLDURĂ PENTRU COPIII ABANDONAȚI

Am luat-o de pe raft și m-am uitat la ea mai de-aproape. Păreau toți foarte tineri și am observat observat că Max își ținea brațul în jurul umerilor lui Esme. Ea zâmbea radioasă și îl ținea de talie.

— Când a fost făcută poza asta?

S-a apropiat și am simțit mirosul parfumului său scump. Ceasul lui valora cât taxele de studii pentru doi-trei copii. Mâinile îi erau atât de bronzate, încât parcă purta mănuși de piele. Mi-a luat fotografia și s-a uitat la ea, zâmbind.

— Demult. Înainte să te naști tu.

— Ce e Project Rescue?

— A fost una dintre investițiile Fundației Maxwell Allen Smiley. Îți amintești că unchiul tău încerca să convingă autoritățile să adopte legea Safe Haven?

Da, îmi aminteam de discuția cu tata.

— Project Rescue era grupul care făcea lobby, se ocupa de relațiile publice, de promovare, de fonduri și de atragerea sprijinului celebrităților. Acum, după ce legea a fost aprobată, are o linie telefonică verde și lucrează ca un birou de relații publice, produce autocolante care sunt lipite în spitalele, dispensarele, clinicile, secțiile de poliție și de pompieri afiliate, unde femeile pot să-și lase copiii și să fie sigure că vor fi îngrijiți. Organizează dineuri de gală pentru medicii care au adus servicii extraordinare copiilor din familiile cu probleme. Fundația lui Max încă asigură finanțarea.

A pus fotografia la loc pe raft și, apucându-mă de umeri, m-a întors cu fața la el.

— Oricum, a zis, toate astea aparțin trecutului.

M-am așezat pe canapeaua din fața biroului și am simțit că mă scufund în ea, atât de moale era.

— În concluzie, ce zici, chem o mașină să te ducă la părinții tăi? a zis el, întinzându-se după telefon. Acolo poți să te odihnești. O să mă ocup eu de poliție. Într-o săptămână o să crezi că nu s-a întâmplat nimic.

M-am uitat la el. Da, ar putea face să dispară tot. Știam că putea. Avea atitudinea aceea specială, atitudinea unui om care nu s-ar gândi de două ori înainte să încalțe problema ta cu o pereche de ghete de beton și să-i dea brânci în râu. Doar să nu pui prea multe întrebări. Să nu vrei să știi.

— Nu, am zis. O să iau trenul.

— Nu fi prostuță, m-a contrazis, ridicând receptorul.

— Nu, serios. Am nevoie de un timp de gândire.

A rămas așa, cu receptorul în mână, măsurându-mă cu o privire sceptică.

— Dar o să te duci acasă la Ben și Grace, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Unde să mă duc în altă parte acum? Ai dreptate. Am nevoie de o pauză.

A pus receptorul în furcă și eu m-am ridicat.

— Nu vreau să afle părinții mei, Alex, am zis. Încă nu. S-ar speria.

— Confidențialitate, puștoaico, spuse el, ridicându-se în picioare. Tot ce am vorbit astăzi rămâne între pereții ăștia. O să-ți las un mesaj acasă după ce vorbesc cu polițistul. Îți verifici mesajele? Să le verifici.

— Așa o să fac.

— Ai încredere în mine, a zis el și m-a luat de braț. Peste o săptămână n-o să-ți mai amintești nimic. Ai făcut bine că ai venit aici. Unchiul tău Max a vrut să fie sigur că vom avea grijă de tine.

M-am întors și i-am strâns mâna pe care mi-o întinsese.

— Mulțumesc, domnule Harriman.

Nu sunt o șoferiță prea bună. Parțial din lipsă de experiență, parțial din cauza obiceiului de a-mi lăsa mintea să rătăcească în voie. Am avut o mulțime de accidente în adolescență. Chestii minore, numai din vina mea, care l-au adus pe tata la disperare: „Ridley, poți să pleci măcar o dată de acasă fără să lovești ceva?" Primele de asigurare au crescut, iar facturile pentru reparații nu erau deloc mici. Dar cred că cea mai mare grijă a lor era că situația se putea înrăutăți. Fiecare aripă îndoită le amintea de fragilitatea mea și de faptul că independența mea avea un revers: nu mai puteau să mă apere de pericolele care mă pândeau. Pierduseră controlul.

Mai târziu, în aceeași zi, am închiriat din West Village un Jeep Grand Cherokee negru (incredibil de scump) și am ieșit din oraș. Am trecut cu viteza melcului pe Henry Hudson, printre șantiere (care jur că erau în construcție de mai bine de cincisprezece ani) și în cele din urmă am scăpat de îmbulzeală la ieșirea spre Podul George Washington. Am luat-o spre Jersey. Nu mă duceam la părinții mei, cum îi promisesem lui Harriman. Nu. Nu puteam face asta, oricât de bine ar fi sunat. N-avea nici un rost să mă duc acasă acum.

Spre deosebire de *unii*, nu sunt detectiv particular, dar sunt scriitoare. Asta înseamnă că de-a lungul anilor am mai urmărit niște piste încurcate, am luat urma unor indivizi, am convins câțiva inși reticenți să vorbească cu mine. După ce am plecat de la Harriman, m-am întors acasă, m-am așezat pe canapea cu o cană imensă de cafea și m-am uitat pe fereastră la peretele de beton și la ferestrele întunecate de vizavi. M-am gândit la povestea mea. Și m-am întrebat ce mă întrebam de fiecare dată când scriam un articol: dacă aș citi povestea asta, ce aș vrea să aflu în continuare? Care sunt marile întrebări fără răspuns?

Nu aveam de gând să mă duc la ai mei ori să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Nu era o alegere potrivită pentru mine. Depășisem punctul de întoarcere când fusesem de acord să mă întâlnesc cu Christian Luna în parc. Calea spre vechea mea viață era închisă complet și nu mai aveam încotro, trebuia să merg înainte.

Eram incredibil de calmă. Poate vă închipuiați că eram isterică, dar îmi aduc aminte ce mi-a spus odată un psiholog, un psiholog la care ne-am dus, părinții mei și cu mine, după ce a murit unchiul Max și tata a hotărât că aveam nevoie de consiliere în grup. Mi-a spus că durerea nu este liniară. Nu este o înaintare lentă spre vindecare, ci un zig-zag, o pendulare teribilă

înainte și înapoi, de la devastator la bine, până când, în final, numărul clipelor de bine îl întrece pe cel al clipelor de rău. Mintea nu poate suporta emoții ca durerea sau teroarea decât o perioadă limitată de timp, așa că își ia singură o vacanță, ne-a spus el. Nu sunt sigură că sufeream în adevăratul înțeles al cuvântului, poate că da. Christian Luna, omul care credea că e tatăl meu, murise. Jake era un străin care mă mințise. Nu mai știam cine sunt. Dar, într-un anume fel, mă simțeam excelent, eram în stare să-mi compartimentez teama și să mă gândesc la întrebările care aveau nevoie de un răspuns aici, în povestea vieții mele.

V-am spus mai devreme care mi se părea cea mai importantă întrebare: Cine a ucis-o pe Teresa Stone? Și v-am mai spus că a răspunde la această întrebare însemna să răspund în același timp la multe altele. După cum vedeam eu situația, mai erau două întrebări majore. Să-mi ziceți dacă sunteți de acord. Prima: Cine naiba e Jake? Dar nu puteam răspunde la ea fără să vorbesc cu el, deci răspunsul trebuia să mai aștepte, din moment ce detectivul particular Jake/Harley era deocamdată dispărut în misiune. A doua: Cine l-a ucis pe Christian Luna și de ce? Din nou, n-aveam nici cea mai mică idee. Nici măcar nu știam de unde să încep. Și ultima: Christian Luna a spus oare adevărul, chiar sunt fiica lui? Și nu avea nici un amestec în asasinarea Teresei Elizabeth Stone?

Am citit articolul pe care Jake/Harley îl găsise în *New Jersey Record*. Maria Cacciatore era vecina Teresei, femeia care avea grijă de Jessie când Teresa era la serviciu. Am pornit calculatorul, am intrat pe internet și apoi în LexisNexis. După câteva secunde, aveam numerele de telefon și adresele a trei Maria Cacciatore din Hackettstown, New Jersey. Am găsit de asemenea numărul companiei care administra complexul de apartamente Oak Groves. „Apartamente

curate, sigure, disponibile", proclama site-ul. „Curat" și „sigur" nu mi se păruseră niciodată cuvinte potrivite pentru sloganurile publicitare, dar cred că trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Judecând după fotografii, apartamentele erau construite pentru persoane cu venituri modeste, ceea ce era logic, cred, având în vedere situația Teresei. Și dacă nu reușeam s-o găsesc pe Maria Cacciatore, mi-am spus, cineva din conducerea firmei tot mi-ar fi putut face legătura cu unul din locatarii din anii '70.

Poate credeți că am dat telefoane înainte să pornesc spre Jersey, dar datul telefoanelor – care ar fi putut sau nu să aibă succes – nu mi s-a părut destul de atrăgător. Știu că trebuia să fiu prudentă, dar m-am gândit că eram eliberată de promisiunea pe care i-o făcusem lui Jake/Harley, pentru că îmi turnase numai minciuni. Așa că m-am dus în New Jersey.

Eram singura ființă omenească din New York care nu avea telefon mobil. Nu fusese o decizie filozofică. Pur și simplu lucram acasă și puteam fi găsită destul de ușor. De obicei nu șofam, deci nu mi-ar fi fost util în cazul unei pene. Telefoanele mobile nu au semnal în metrou, singurul loc în care mi se părea că ar fi folositoare, de exemplu: „Sunt blocată în metrou, o să întârzii etc." Și, sincer, dacă nu puteam fi găsită, însemna că nu voiam să fiu găsită. Prietenii și familia mă băteau mereu la cap să-mi iau unul. Bineînțeles (ar trebui să mă cunoașteți de-acum), rezultatul a fost că m-am încăpățânat și mai tare. Am oprit totuși pe Route 80, la Rockaway Mall, și am luat un telefon de la un chioșc. Aveam totuși nevoie de un telefon în această excursie. Am cumpărat un Nokia micuț, roșu, ceva mai mare decât un pachet de gumă de mestecat. Cât am stat acolo, mi-am mai luat și niște dulciuri și un suc de portocale pe care le-am dat gata în parcare, în timp ce studiam jucăria mea nouă. Trăiască America!

Știu că acum par destul de lucidă și hotărâtă, dacă nu grăbită și nesăbuită, și chiar cred că eram. Eram speriată, încă răvășită de noaptea precedentă, care îmi revenea în memorie cu o claritate bolnăvicioasă. Pe de altă parte aveam impresia – poate greșită – că acum țineam situația sub control. Maria Cacciatore era singura mea legătură cu un trecut pe care nu-l cunoșteam cu câteva zile în urmă. Dacă ea mai trăia și reușeam s-o găsesc, poate că adevărul nu murise azi-noapte odată cu Christian Luna. Eram pătrunsă de speranță și de scopul misiunii mele, acela de a afla cine a ucis-o pe Teresa Stone, ce s-a întâmplat cu Jessie și ce semnificație aveau aceste evenimente în viața mea.

Știam că nu aveam prea mari sorți de izbândă, dar în același timp presimțeam că o voi găsi. Dacă ai curajul să urmărești semnele, universul conspiră pentru a-ți dezvălui adevărul și pentru a-ți face calea mai ușoară. Și eu aveam mult curaj în clipa aceea. Stăteam cam prost cu precauția, dar foarte bine în ceea ce privește curajul.

Când am ajuns în Hackettstown, am oprit în parcarea 7-Eleven și am început să dau telefoane.

Primele două n-au mers deloc bine. Poate că erau de vină vremurile moderne, antisociale, poate că erau de vină toți agenții de vânzări care telefonaseră înaintea mea. Sau poate că persoanele cu numele de familie Cacciatore alcătuiau un trib foarte neprietenos. *Martino* Cacciatore mi-a sugerat să-mi văd de treabă și să nu-i mai deranjez pe cetățenii cărora puțin le pasă de propunerile mele. Se uita la o emisiune-concurs și din cauza mea nu aflase la cât ajunsese licitația pentru excursia în Caraibe. *Margaret* Cacciatore era cam tare de ureche și, după zece minute de zbierat

una la alta, a emis un mormăit și mi-a închis telefonul în nas. Nu mi-a mai răspuns când am sunat-o a doua oară. Am format ultimul număr.

— Alo? s-a auzit vocea unei femei în vârstă.

— Bună ziua. O caut pe Maria Cacciatore, am spus.

— Nu mă interesează, a zis ea și a închis.

Am format din nou numărul.

— Alo? a spus, acum circumspectă și enervată.

— Doamnă Cacciatore, nu vreau să vă vând nimic.

— Știu, știu. Am câștigat o excursie de două zile în Orlando, nu? Nu sunt obligată să cumpăr nimic, nu?

— Nu, doamnă. Chiar nu vând nimic.

— Mă rog, a zis ea, deloc binevoitoare. Ce dorești, atunci?

— Sunteți Maria Cacciatore?

— Da, a oftat ea. Spune odată, despre ce e vorba?

— Le-ați cunoscut pe Teresa Elizabeth Stone și pe fiica ei, Jessie?

A urmat o pauză și am crezut că a închis. Apoi i-am auzit răsuflarea.

— Da, a zis ea în cele din urmă. Demult. Teresa... a murit, fie-i țărâna ușoară.

— Știu, doamnă Cacciatore. Vreau să vă pun câteva întrebări despre ea. Și despre Christian Luna. Mă puteți ajuta?

— Cine ai spus că ești?

Părea nervoasă, furioasă, de parcă o forțasem să dezgroape amintiri pe care ar fi fost fericită să le uite.

— Mă numesc Ridley Jones. Sunt scriitoare și lucrez la un articol despre copiii dispăruți. Am găsit numele dumneavoastră într-un articol publicat în *New Jersey Record* în 1972.

Recunosc, poate mint ceva mai bine decât v-am spus. Începeam să am destulă experiență. Oricum, era doar o minciună parțială.

— Pentru ce ziar scrii?

Un indiciu util: încă îi mai mergea mintea.

— Sunt scriitor liber-profesionist, doamnă. Încă nu am vândut articolul.

A tăcut câteva clipe și am crezut că mă va refuza, dar apoi a zis:

— Poți veni la mine, dacă vrei. Nu-mi place să vorbesc la telefon.

Mi-a spus cum să ajung la ea și să vin pe la patru.

— A fost demult, a adăugat înainte să închidă. Nu știu cât o să-mi amintesc.

— Nu-i nimic, îmi spuneți ce vă amintiți, doamnă Cacciatore. Nici nu vă cer mai mult.

Aveam destul timp liber și am observat că paznicul se uita la mine suspicios. Am ieșit din parcare și am mers până am dat de o librărie Barnes&Noble. Mi-am spus că fusese doar o chestiune de timp. A făcut cineva cercetări în privința asta? Câți kilometri trebuie să parcurgi în oricare direcție până dai de un Barnes&Noble sau de un Starbucks sau de amândouă? Oricum, cât am așteptat m-am bucurat de un ceai cu gheață, de un fotoliu confortabil și am răsfoit un *New York Times*.

Au trecut câteva minute bune până să conștientizez neliniștea care se cuibărise la periferia conștiinței mele. Mă simțeam privită. M-am răsucit în fotoliu, dar nu am ridicat ochii din ziar. După câteva clipe am pus ziarul jos și m-am întins, aruncând ca din întâmplare o privire în jur. În stânga mea stătea un bărbat care studia coperta unei cărți. Era un tip îndesat, cu ochelari de soare, la fel de mare și solid ca un bloc de granit, cu o șapcă de baseball pe capul ras, o geacă oliv și blugi curați și călcați. Era încălțat cu cizme negre, grele. S-a uitat la mine și a văzut că mă uit la el. A schițat un zâmbet sau mi s-a părut? A pus cartea la loc în raft, mi-a întors spatele și a plecat. Figura lui avea ceva neplăcut. Radia o răutate rece.

Nu era doar un ciudat care se uita la mine. Mi se părea cunoscut. Îl mai văzusem. La naiba, mi-a trecut prin minte în clipa următoare, nu e bărbatul pe care l-am văzut în tren?

Inima a început să-mi bubuie. Mi-am luat ceaiul și am ieșit din librărie cât de repede am putut, dar fără să alerg. Șapca de baseball și ochelarii de soare mă împiedicaseră să-mi dau seama dacă era același individ. M-am urcat în mașină, respirând întretăiat, și am supravegheat ușa în oglinda retrovizoare, întrebându-mă dacă va ieși după mine. Dintr-un motiv sau altul, mi-am amintit de Zelda și despre bărbatul care mă căutase la pizzerie. Mi-am amintit de asemenea de ce a spus Jake și chiar de sugestia polițistului, că cineva ar fi putut să mă urmărească pentru a ajunge la Christian Luna – și că s-ar putea încă să mă urmărească. Am scos telefonul mobil din buzunar și am sunat-o pe Zelda.

— Five Roses, cu ce vă putem ajuta?

Vocea îi era aspră și gravă, ca de obicei.

— Sunt Ridley.

— Vrei o felie?

— Nu, Zelda. Ții minte ce mi-ai spus, că m-a căutat cineva zilele trecute? Cum arăta?

Am auzit în fundal zgomotul din local și clopoțelul casei de marcat. Nu scăpasem ușa librăriei din ochi.

— A, dacă țin minte? Ce, mă crezi Einstein?

— Zelda, e important.

Știam că și-ar fi putut aminti fiecare detaliu din înfățișarea bărbatului – dacă ar fi vrut. Numai că nu avea chef să se deranjeze. Nu-i plăcea să vorbească.

— Arăta de parcă aducea necazuri. Așa arăta.

— Era un tip nu prea tânăr, de statură mijlocie, brunet, ochi negri, șapcă de baseball? am insistat, sperând că ea o să spună da și eu o să-mi spun iar că fusese

Christian Luna, că sunt paranoică și o să uit de mardeiașul chel.

— Nu, nu, nu. Nu era.

Am așteptat amănunte, dar n-am mai auzit nimic.

— Doisprezece dolari și 55 de cenți, a zis ea după câteva clipe, apoi iar clopoțelul casei. Restul dumneavoastră. O zi bună.

— Zelda, am spus.

A oftat.

— Un tip solid, chel – știi, ras în cap. Era un golan, ți-am zis. Ridley, în ce încurcătură te-ai băgat ?

Mi s-a strâns inima.

— Nu știu, am spus.

— Nu vreau necazuri în blocul meu.

— Bine. Pa, Zelda.

Am închis și m-am lăsat în scaun, încă urmărind ușa. Dacă iese după mine... Nu știu ce-aș face. Cred că aș fi nenorocită. M-am văzut într-una din oglinzile laterale, pentru că nu le potrivisem cum trebuie. Arătam stupid, cu ochii mari ca un cal speriat, cu gura încleștată. „Ești paranoică", i-am spus imaginii mele. Dar exact când am început să râd de mine, l-am văzut ieșind prin ușa dublă și uitându-se roată, ca și când căuta ceva. Tot n-am reușit să-mi dau seama dacă era tipul din tren sau nu. Semănau, dar asta nu înseamnă nimic. S-a întors și s-a îndepărtat de Jeep, apoi s-a amestecat printre oamenii care intrau și ieșeau din librărie. Am pornit motorul și am ieșit din parcare în timp ce nu se uita în direcția mea. După ce am condus aiurea un timp, tremurând și ametită din cauza descărcării de adrenalină, am constatat cu satisfacție că nu mă urmărea nimeni. Am pornit spre Maria Cacciatore.

OPTSPREZECE

Știam că nu sunt realistă, dar în timp ce conduceam n-am încetat o clipă să mă uit după un Firebird, cu inima sfâșiată între speranță și prudență. Am încercat să-mi imaginez cum putea Jake să mă găsească. Poate că mă urmărea în altă mașină, nu în Firebird, gata să mă apere de oricine s-ar fi aflat pe urmele mele. Poate că avea cum să-mi supravegheze cardul de credit și-atunci știa că închiriasem o mașină, că îmi cumpărasem un mobil în New Jersey și că intrasem la Barnes&Noble. Detectivii particulari pot face chestii din astea, nu-i așa? Dar, bineînțeles, erau închipuirile prostuței de Ridley.

Păstram în minte imaginea lui Jake și amintirea nopților petrecute împreună m-a învăluit brusc. Mințise sau trecuse sub tăcere o mulțime de lucruri, dar nopțile erau adevărate. Intimitatea nu poate fi falsificată. În nici un caz. Vi se pare că mă amăgeam singură ? În mod normal, la cel mai mic semn de minciună îmi făceam bagajele. Dar în noul meu univers mă simțeam ca Alice în Țara Minunilor. Totul părea diferit, straniu, iar regulile obișnuite nu mai puteau fi aplicate.

Când am ajuns la adresa pe care mi-o dăduse Maria la telefon, am parcat mașina și m-am uitat neliniștită în oglinda retrovizoare după psihopatul din

metrou și din Barnes&Noble. Nu am văzut pe nimeni și atunci am râs puțintel de mine. Devenisem cu adevărat paranoică. Existau milioane de tipi îndesați și rași în cap și nu aveam nici un motiv să cred că bărbatul cu care vorbise Zelda, individul pe care îl văzusem în tren și ciudatul de la Barnes&Noble erau unul și același. De fapt, ar fi fost de-a dreptul absurd. Nu?

Am trecut printr-un hol deschis și am început să citesc numerele de pe uși. Când am ajuns la apartamentul 4, am bătut. A urmat o tăcere lungă și m-am întrebat dacă nu cumva Maria Cacciatore se răzgândise. Am bătut din nou.

— Ai răbdare, pentru numele lui Dumnezeu, s-a auzit înăuntru o voce înăbușită. Vin acum.

Apă trasă la toaletă, apă curgând la robinet, apoi pași apăsați. Ușa s-a deschis și a apărut o femeie rubicondă, încruntată, îmbrăcată într-o rochie de casă de un albastru strălucitor, cu un turban asortat.

— Doamna Cacciatore?

S-a uitat la mine și încruntarea i-a dispărut, alungată de uimire.

— Doamne Dumnezeule, pe toți sfinții, a exclamat ea, făcând un pas înapoi.

M-am uitat peste umăr să văd de ce se speriase, dar când m-am întors încă se holba la mine.

— Mă bucur că m-ai sunat mai întâi, a îngăimat ea. Aș fi putut să fac infarct.

Mi-a făcut loc și am intrat. Nu-și lua ochii de la mine.

— Nu înțeleg, am zis, deși cred că știam foarte bine.

— Ba știi, a spus ea. Arăți exact ca ea. Ești copia ei leită.

După ce a închis ușa, în cameră s-a făcut întuneric. Ferestrele erau acoperite cu draperii roșii din catifea și lumina care se strecura înăuntru colora totul într-un roșu aproape sângeriu. Pe fiecare suprafață

orizontală se aflau lumânări înalte, în suporturi de sticlă pe care erau pictate chipuri de sfinți – fleacuri pe care le găsești în orice magazin din orice oraș. Într-un colț era o masă acoperită cu pânză de culoare închisă, pesemne tot roșie. Totul era roșu, chiar și mâinile mele. Două scaune încadrau masa, iar pe ea trona un pachet de cărți de tarot și altă lumânare, aprinsă. De tavan spânzurau clopoței, dar erau perfect nemișcați în aerul supraîncălzit. Undeva ardea un bețișor de mosc. Sinusurile mi s-au umflat imediat din cauza mirosului intens.

— Vrei să-l sting? Pe unii din clienții mei îi deranjează.

— Nu, e în regulă, am spus, încă privind în jur și analizând încăperea. Doamnă Cacciatore ...

— Spune-mi Madame Maria, dragă. Toată lumea îmi spune așa. Sau, și mai scurt, doar Madame.

— Bine, am spus încet.

— Așadar, a început ea, așezându-se pe canapea, cu un oftat.

Rochia curgea în jurul ei ca o apă. Și-a potrivit turbanul. Mă obișnuisem cu lumina slabă și am observat că se uita în continuare la fața mea.

— De ce m-ai mințit, Jessie? De ce o minți pe bătrâna care ți-a schimbat scutecele ?

A lovit ușor cu palma locul de lângă ea și m-am așezat.

— N-am mințit, nu în privința numelui meu. Nu sunt Jessie. Mă numesc Ridley Jones.

A clătinat din cap.

— Ai venit să afli ceva despre mama ta. Vrei să știi ce i s-a întâmplat.

Mi-a spus motivul vizitei mele ca și când ar fi consultat un oracol, deși îl știa de la mine.

— Am venit să aflu ceva despre Teresa Elisabeth Stone, am spus încăpățânată.

E greu atunci când oamenii cred că ești altcineva. Rostesc un nume care nu e al tău, vorbesc despre părinți pe care nu i-ai cunoscut niciodată. Sunt siguri de informațiile pe care le au, la fel de siguri cum ești și tu de ceea ce știi. Și te năucesc. Totul se tulbură. Încă nu aveam dovada limpede că eram Jessie Stone și, sincer vorbind, chiar dacă aș fi fost, în clipa aceea nu mai eram. Eram Ridley Jones. Asta era identitatea mea și intenționam să o păstrez.

— Bine, a zis ea pe un ton matern, atotștiutor. Ridley... Bine. Spune-mi ce vrei.

M-am uitat în jurul meu.

— Nu știi, *Madame*?

— Hai, las-o baltă. Chiar și o bătrână trebuie să-și câștige existența. Oricum, dau în cărți și-atât. Oamenii au nevoie de îndrumare, simt nevoia să vorbească despre problemele lor și cineva trebuie să le spună că totul va fi în regulă. Nu de asta ai venit?

Nu i-am răspuns și mi-am zis că ar fi mai bine să mă ridic și să plec. Bătrâna îmi plăcea totuși, în ciuda pseudomisticismului ei (sau poate tocmai din cauza lui). Avea o figură voluntară, brăzdată de riduri, cu pielea lăsată pe obraji și sub ochi. Corpul ei părea moale și primitor, pesemne că mulți își găsiseră alinarea în brațele ei. Mă simțeam în siguranță în locuința ei mică și ciudată. I-am spus povestea mea. Spre deosebire de versiunea pe care i-o servisem lui Salvo, acum nu am omis nici un amănunt. După cum puteți constata, nu-i luase prea mult timp să obțină o mărturisire. Nu m-am priceput niciodată să păstrez un secret. După ce am terminat, a oftat adânc.

— Ai nevoie de un ceai.

S-a ridicat și s-a dus la aragaz, care era chiar în fața canapelei. A umplut o cană cu apă de la robinet, a aruncat în ea un pliculeț de ceai și a băgat-o în cuptorul cu microunde. Când cuptorul a început să bâzâie, s-a întors spre mine și m-a mângâiat pe obraz.

— Cred că-ți plesnește capul, Ridley.

Compasiunea ei mă făcea să plâng, dar m-am abținut. Mi-a plăcut sincer că îmi spusese Ridley în loc de Jessie.

Cuptorul cu microunde ne-a anunțat că ceaiul era gata. A scos cana, a turnat în ea lapte și miere și mi-a adus-o.

— Mama ta... Scuză-mă, am vrut să spun Teresa... Era o fată bună, a început Maria, așezându-se lângă mine. A făcut o mare greșeală când s-a încurcat cu ratatul ăla de Christian Luna. Mi-am dat seama din prima clipă că n-o să fie bun pentru ea. Dar asta i-a fost soarta, totdeauna s-a încurcat cu cine nu trebuie. Unii erau bogați, alții săraci, unii frumoși, alții banali. Toți aveau însă un lucru în comun: nu erau buni pentru ea.

Mi-a aruncat o privire, de parcă îi era teamă că povestea ei o să mă facă să sufăr. I-am făcut semn că nu greșea, că trebuia să-mi spună tot.

— Oricum, poate că n-ar trebui să fiu așa de aspră cu Christian Luna, a adăugat ea gânditoare, zâmbind ușor.

S-a întins și m-a mângâiat din nou.

— Fără el poate că Jessie n-ar fi existat. Fetița asta a fost marea dragoste a Teresei. Soarele răsărea și apunea odată cu ea. A tăcut câteva clipe. Oricum, zici că a murit. N-ar trebui să-i vorbesc de rău pe morți.

— Christian Luna spune că nu el a omorât-o pe Teresa. Îl crezi?

— Nu mi-am închipuit niciodată că e vinovat. Știu că aparențele sunt împotriva lui. A fost acolo în noaptea aia, a făcut scandal, a urlat. Toți erau siguri că el a fost, mai ales că de-atunci a dispărut și Jessie a fost răpită. Dar Christian Luna era laș. Îți trebuie curaj să omori o femeie și să-i furi copilul. Nu avea chef să fie tată. Nu cu adevărat. De ce s-o răpească?

— Da, dar o crimă nu înseamnă control, nu-i așa? Vrei ceea ce nu poți să ai doar pentru că nu mai e al tău.

A ridicat din umeri.

— Posibil, dar nu cred. E adevărat că făcea scandal, că a lovit-o câteodată pe Teresa. I-a rupt mâna lui Jessie, dar a fost un accident. Nu e genul de bărbat care ar ucide-o pe femeia care i-a făcut un copil. A clătinat din cap. Nu, nici o clipă n-am crezut că el a ucis-o.

— Atunci cine?

— Nu știu. Știu în schimb că Jessie nu a fost singurul copil din împrejurimi care a dispărut atunci.

M-am uitat la ea.

— O, da, a zis. În următoarele câteva luni au mai dispărut cel puțin trei, despre care am auzit la știri. Și alții de-a lungul anilor.

— Părinții lor au fost omorâți? am întrebat.

— Nu cred. Nu din câte îmi amintesc.

— Atunci ce s-a întâmplat? am întrebat, ridicându-mă. Îmi închipui că presa a făcut scandal pe tema asta.

— Nu chiar. Nu era ca acum. Înainte, nu prea auzeai povești din astea, cu pedofili care răpesc copii, criminali în serie... Oamenii nu știau prea multe despre asta și nici nu voiau să știe. În plus, toți erau copii săraci, din cartiere sărace. Să fi fost copii din familii cu dare de mână, alta ar fi fost situația.

— Da, am spus, pentru că nu știam ce să spun.

Informația mă șocase din mai multe motive. În primul rând, acceptasem într-o anumită măsură povestea lui Christian Luna și, dacă îmi spusese adevărul, dacă nu el o omorâse pe Teresa, poate că nu mințea nici în privința mea. În al doilea rând, dacă Jessie era doar unul dintre copiii răpiți și eu chiar eram Jessie, ce implicații avea acest fapt? Cum se ajunsese aici?

Dintr-odată, clopoțeii atârnați de tavan au început să cânte. Erau câteva seturi, fiecare cu altă tonalitate. Sunetul era în același timp straniu și neliniștitor. Madame Maria a sărit de pe canapea.

— Stai liniștită, a zis ea tare, din spatele bufetului care separa bucătăria de restul camerei. Am un ventilator programat să pornească o dată pe oră. Mă anunță când se termină ședința.

A dispărut o clipă din raza privirii mele și ventilatorul, montat într-un colț pe tavan, s-a oprit. Clopoțeii au tăcut. Eram nervoasă și iritată, așa că m-am ridicat să plec. Am scos o carte de vizită din buzunar și i-am întins-o Mariei.

— Îmi pare rău, a zis ea. A luat cartea de vizită și a pus-o în buzunarul rochiei de casă.

— De ce?

— Pentru că ai trecut prin ce-ai trecut. Nu e cinstit.

Mi s-a părut mai tristă, mai bătrână decât atunci când venisem. Am ridicat din umeri.

— Viața nu e cinstită, am spus.

Dar nu erau cuvintele mele. Erau ale mamei. Le auzisem de nenumărate ori de-a lungul anilor. În realitate, eu credeam că viața este cinstită. Mă rog, nu neapărat cinstită, ci echilibrată. Yin și Yang. Bine și rău. Corect și greșit. Amar și dulce. Când viața e grea, știi că se va îmbunătăți. Când viața e frumoasă, știi că se va înrăutăți. Dacă nici asta nu-i corect, atunci chiar nu știu ce-ar putea fi.

A clătinat din cap.

— Ia spune, vrei să-ți citesc în cărți înainte să pleci?

— Nu, mulțumesc, am spus și i-am zâmbit.

Nu cred că doream să aflu ce mi-ar fi spus cărțile.

— Sună-mă, bine? Dacă îți mai amintești ceva.

A clătinat din nou din cap și mi s-a părut că vrea să-mi spună ceva. Am așteptat.

— Știi, a zis ea ezitând puțin, Teresa o ducea pe Jessie la dispensarul de pe strada Drew. I-au acceptat asigurarea și îi plăcea doctorul de-acolo. S-ar putea să mai aibă fișele ei. Little Angels îi zicea.

M-am uitat la ea fără expresie.

— Dacă vrei să știi sigur... Poate au radiografii dentare sau amprente.

Să știu sigur dacă eram Jessie sau nu, pentru că părinții lui Jessie muriseră și se gândise că era singura posibilitate să aflu adevărul. În clipa următoare s-a apropiat de mine, m-a tras spre ea și m-a îmbrățișat. Era caldă și moale, așa cum îmi imaginasem.

— Mulțumesc, am zis.

Am făcut un pas înapoi, m-am întors și am plecat.

— Ai grijă, Jessie, a spus ea încet în timp ce închidea ușa.

Nu cred că voia s-o aud. Ar fi fost mai bine să n-o aud.

NOUĂSPREZECE

— Știați că au mai fost răpiți trei copii în aceeași zonă în 1972? l-am întrebat pe detectivul Salvo.

Stăteam în Jeepul închiriat, în parcarea bibliotecii publice din Hackettstown. Mai bine de două ore citisem microfișe, până m-a dat afară bibliotecara grăbită să plece acasă. Mă lăsase să intru cu câteva minute înainte de închidere, apoi să rămân până își termina treaba din seara aceea. În cele din urmă a stins luminile și mi-a spus că e timpul să plec. Acum mă durea capul (da, din nou), probabil din cauză că îmi suprasolicitasem ochii. Era întuneric și eram obosită, dar rezistasem cu Frappuccinos. Afară se făcuse frig și mașina încă nu se încălzise ca lumea. Îmi vedeam răsuflarea.

— Mai precis pe o rază de opt kilometri, am adăugat apăsat.

Liniște la celălalt capăt al firului, apoi:

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu cazul meu, Ridley. Vorbim despre răpiri de-acum treizeci de ani, în alt stat.

Venise rândul meu să amuțesc. Mai devreme, în bibliotecă, mi se păruse un indiciu important. Patru copii, inclusiv Jessie Stone, dispăruseră în 1972 din cartierele sărace din zona Hackettstown. Doi băieți,

amândoi de trei ani. Două fete, una doar de nouă luni și cealaltă, Jessie, care nu împlinise încă doi ani. Un copil blond, unul roșcat, doi bruneți. Nici măcar un singur caz nu fusese rezolvat. Îmi făcusem însemnări. M-am întrebat de ce-l sunasem de fapt. Poate fiindcă nu aveam cu cine să vorbesc... În orice caz, nu despre asta.

— Știi care e singurul lucru mai enervant pentru un polițist decât detectivii particulari? Civilii care se cred detectivi particulari.

— Poate că are legătură cu moartea lui Christian Luna, am spus.

Acum mi s-a părut că ipoteza era jalnică, amatoricească până și din punctul meu de vedere.

— Ce vrei să zici, că știa ceva despre răpiri?

— Exact.

— Ridley, dacă avea informații care l-ar fi putut scăpa de capetele de acuzare, nu crezi că ar fi vorbit acum treizeci de ani în loc să-și trăiască restul vieții uitându-se peste umăr?

Nu i-am răspuns. Avea dreptate.

— Unde ești?

— În Jersey.

— Du-te acasă, a zis, mai blând decât înainte. O să verific. Promit.

Nu mi-am dat seama dacă mă încuraja sau nu. Vocea lui suna totuși încurajator.

— A, încă ceva, a zis. Prietenul tău... Scuză-mă, tipul de care n-ai auzit niciodată...

— Da?

— Se pare că are o adresă nouă. Ghici unde? Chiar în blocul tău.

— Ia te uită, am spus.

Cred că am reușit să par destul de calmă. În realitate mă simțeam ca un copil prins cu minciuna, speriat,

înnebunit, care nu știe ce să spună. Tentat să mintă din nou dacă este strâns cu ușa.

— Mai ghicește ceva. Se abținea greu să râdă. Tipul zice că a fost în Riverdale noaptea trecută, într-un bar unde îi place să piardă timpul. Jimmy's Bronx Café. N-a văzut și n-a auzit. Bineînțeles că nici el nu te cunoaște.

— Mda, am spus. N-avea rost să mă complic. Ei bine, știi cum e în orașul ăsta. Poți să fii vecin cu cineva ani întregi și să nu afli niciodată cum îl cheamă.

— O coincidență destul de mare, nu crezi?

— Ba da.

— Numai că eu nu cred în coincidențe, mi-a întors-o el aspru. Vino în oraș, Ridley. Am impresia că trebuie să vorbim din nou.

— Am un avocat, am spus fără convingere.

— Da, știu. A luat legătura cu mine. Încă nu mă cunoști prea bine, Ridley. Poate crezi că Alexander Harriman mă intimidează. Dă-mi voie să-ți spun că greșești. Întoarce-te acasă.

M-am întors în oraș, dar am păstrat Jeepul și l-am parcat în garajul în care își ținea și Jake mașina. Am constatat că Firebird-ul dispăruse.

Aflasem o grămadă de lucruri noi și nu aveam puterea să le analizez. Ideea că mă întorceam acasă mi s-a părut ciudată, de parcă apartamentul nu mai era al meu. Toate amintirile rămase între pereții lui erau fantomele vieții unei străine, o persoană naivă și frivolă. Câteva clipe am fost tentată să fac stânga-mprejur și să mă urc în Jeep. Să plec undeva, oriunde. Dar eram prea obosită. Pizzeria era închisă și strada se liniștise. M-am târât în sus pe scări și am intrat în casă.

Era acolo, mă aștepta. Bineînțeles că era. Într-un fel, știam că va fi și aș fi fost dezamăgită dacă nu l-aș fi găsit. Aprinsese lampa de lângă canapea și stătea

liniștit, privind în gol. Când am intrat, s-a ridicat. A fost atât de ușurat, încât mi s-a părut că nu mai are mult și leșină.

— Cum ai intrat aici? am întrebat.

— Ți-ai lăsat cheile la mine azi-dimineață.

Era adevărat. Mai devreme, înainte să plec de-acasă, când constatasem că nu-mi găsesc cheile, luasem setul pe care mi-l dăduse Zack înapoi.

Orice femeie cu capul pe umeri ar fi păstrat distanța și i-ar fi cerut să plece, dar de-acum știți că eu eram departe de-a avea capul pe umeri. A venit repede la mine și m-a tras spre el. L-am îmbrățișat și l-am ținut strâns. Era puternic și de forța lui aveam nevoie în clipa aceea, pentru că, dintr-odată, mi-am dat seama că abia mai puteam să stau în picioare. Simțeam mușchii tari, încordați, ai brațelor și coapselor lui. Inima îmi duduia ca un motor. Oricât de aproape aș fi fost de el, nu mi se părea destul.

— Doamne, a șoptit în părul meu. În viața mea nu mi-am făcut atâtea griji pentru cineva cum mi-am făcut pentru tine în seara asta.

M-am uitat la el. Am văzut aceeași tristețe și m-am gândit la ce îmi spusese detectivul Salvo. Trăsăturile lui trădau o vulnerabilitate ciudată, nu era obișnuit să fie stăpânit de emoții și îi era frică de propriile lui sentimente. M-a mângâiat cu blândețe. O atingere delicată, deși avea palme bătătorite.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care ar trebui să le știi despre mine, mi-a șoptit, a doua oară de când îl cunoscusem.

Acum eram pregătită să-l ascult.

— Știu, am spus. Să începem cu numele tău.

.

Singurul lucru pe care îl poți oferi unui bărbat ca Jake când îți povestește viața lui este tăcere. Tăcere

și atenție maximă. Stăteam pe canapeaua mea, cu picioarele peste ale lui. Vorbea foarte încet, fără să se uite la mine, rareori îmi arunca câte o privire scurtă, timidă. Discursul lui era ezitant, ca și cum nu era obișnuit să-și spună povestea. Când a terminat, am simțit că îmi încredințase ceva de valoare. Trebuia să păstrez cuvintele lui și să le protejez. Povestea ne-a legat.

— Ciudat e că îmi amintesc de ea. Îmi amintesc de mama. Sau poate am visat-o. Dar țin minte cum e când cineva te iubește, te apără, te învelește noaptea. Poate că asta m-a salvat.

Harley Jacobsen a început să-și spună Jake după ce a fost adoptat prima dată. *Harley* era un copil, un băiețel care își uda uneori patul și nu se despărțea de ursulețul lui jerpelit, singura amintire din cealaltă viață. *Harley* era un puști care nu se putea apăra de cei doi frați vitregi, mai mari decât el și mult mai răi – mai răi decât lupii. *Jake* riposta atunci când Harley ar fi plâns sau ar fi fugit. Lui *Jake* nu-i era frică, el era furios. Se bătea ca un nebun, folosindu-și fiecare strop de putere și voință. Trebuia să facă asta pentru că era firav, pentru că altfel nu putea să-i înfrunte pe băieții mai puternici decât el. Așa că, după luni întregi de bătăi și înjurături, într-o zi, în curtea din spate, când cei doi au început să-și bată joc de el, Harley a dispărut și Jake a luat de pe jos un băț mare, ascuțit. Și când cel mai solid dintre cei doi a vrut să-l lovească, Jake i-a înfipt bățul în ochi.

— Încă îi mai aud urletul, a șoptit Jake. Acum îmi pare rău, dar atunci a fost urletul victoriei. A fost urletul care m-a anunțat că nu mai trebuia să fiu victima nimănui.

Bineînțeles, a fost trimis înapoi la orfelinat și etichetat drept un copil-problemă, un copil violent. Un psihiatru a notat în fișa lui – pe care Jake a citit-o mai

târziu – că suferea de un sindrom disociativ fiindcă își spunea „Jake".

— Nu aveam nici un sindrom disociativ. Știam cine eram. Eram convins că trebuie să devin cât mai dur și cât mai repede posibil, altfel nu am șanse să supraviețuiesc. În mintea mea de șapte ani, Harley era un nume de puști. Jake, prima silabă a numelui meu de familie, era nume de bărbat. Știam că trebuie să fiu bărbat.

Restul copilăriei lui a fost o serie neîntreruptă de abuzuri. În următoarea casă de adopție a fost obligat să doarmă într-un sac de dormit sub patul altui copil.

— Îi spuneau „pat de cazarmă", a precizat el râzând scurt și fără veselie.

Tot acolo, timp de aproape trei luni, mâncase numai sandvișuri cu brânză. La fiecare masă.

— N-a fost rău, totuși. Dacă mă gândesc bine, a fost probabil cea mai blândă familie. Nu mă deranja nimeni.

În cele din urmă a trebuit să se întoarcă la orfelinat, pentru că uda în continuare patul și se îmbolnăvea des, răceală după răceală. Abuzurile pe care le-a îndurat de la următoarele familii au pornit de la simplă neglijare și au ajuns până la violență fizică, pe care o demonstrau toate cicatricele de pe corpul lui. O mamă vitregă l-a pus să îngenuncheze pe cioburile de sticlă din fereastra pe care o spărsese când se juca cu mingea în curte. Un tată l-a ars cu țigara când a descoperit că Jake terminase ultima cutie cu lapte. La școală nu trecea o săptămână fără bătăi cu pumnii sau bricegele.

— „Turul de onoare" s-a terminat când am împlinit paisprezece ani, a zis, uitându-se în sfârșit la mine.

I-am susținut privirea câteva secunde și mi s-a părut că a găsit ce căutase în ochii mei. Eram sfâșiată, ruptă în bucăți. Voiam să intru în el și să-i alin fiecare

celulă, să șterg toate amintirile suferinței. Dar din nefericire nu puteam face asta și ar fi fost o nebunie să-mi imaginez că pot. În fond, era un om întreg, robust. Un bărbat care trecuse prin furcile caudine, supraviețuise și își vindecase singur rănile. Era puternic.

— Tatăl meu vitreg, Ben Wright, m-a împușcat. La început mi s-a părut că e de treabă, ba chiar un tip extraordinar. M-a luat cu el la câteva meciuri de baseball pe stadionul Yankee. Soția lui, Janet, era simpatică și foarte frumoasă. Eram singurul lor copil adoptat. A fost o perioadă destul de bună. Pe atunci, ajunsesem destul de mare – solid, vreau să zic. Trăgeam de fiare în fiecare zi. Mi-a folosit. Cred că așa îmi canalizam furia, dar pe-atunci nu-mi dădeam seama de asta. Păream un dur. Oamenii se fereau de mine. Cred că arătam mult mai matur decât un puști de vârsta mea. Îmi făcusem vreo două tatuaje și aveam câteva cicatrice destul de urâte. Nimeni nu-și mai bătea joc de mine. Parcă emiteam un semnal: Feriți-vă! Bineînțeles, reversul medaliei era că nu reușeam să-mi fac prieteni. Apoi Janet a rămas însărcinată. Mi-am spus: „Minunat, acum trebuie să-ți faci bagajele". Dar ea m-a convins să rămân, mi-a zis că pot să stau cât vreau. Problema era că Ben, parcă așa îl chema, era steril. Janet nu știa. S-a culcat cu un tip și a rămas însărcinată fără să vrea. Ben a înnebunit. I-a intrat în cap că eu o lăsasem gravidă.

— Aveai paisprezece ani, am spus.

A râs, dar fără strop de umor.

— Da, știu.

— Într-o noapte – dormeam – m-am trezit cu Ben peste mine și cu un pistol la tâmplă. A strigat: „Te culci cu nevastă-mea, derbedeule?" I-am spus „Nu, Ben. În nici un caz". Țin minte că eram trist, mai mult trist decât speriat. Ben se purtase cu mine mai frumos decât oricine până atunci. Faptul că mă credea

în stare de așa ceva m-a făcut să mă simt groaznic. I-am spus: „Nu mă goni. Îmi place aici". Mi se părea prea nedrept. Se purtaseră bine cu mine, mă purtasem și eu frumos cu ei. Mă descurcam bine la școală, începusem să iau note bune și uite că totul se ducea de râpă. Pe scurt, am încercat să mă ridic și m-a împușcat în umăr. A vrut să mă omoare, dar n-a reușit.

Și-a petrecut restul adolescenței într-o casă de corecție pentru băieți. Și acolo, culmea ironiei, a găsit un mentor și un prieten. Un pedagog, Arnie Coel.

— M-a învățat cum să-mi înfrunt demonii și să-mi exprim furia fără să distrug sau să rănesc. M-a convins să țin un jurnal și să discut cu el tot ce notam acolo. M-a învățat ce este arta, m-a încurajat să-mi exprim creativitatea. Mi-a plătit cursurile când a observat că sculptura mă atrăgea. Și el crescuse în orfelinate. Îmi spunea mereu: „Dacă oamenii te tratează ca pe un nimic, dacă uneori te simți un nimic, nu înseamnă că ești într-adevăr un nimic. Poți să faci ceva cu viața ta. Poți să dai ceva lumii ca s-o faci mai bună". El m-a sfătuit să mă înrolez ca să-mi plătească statul studiile. A fost un drum greu, dar cred că altul mai bun nu există. După ce am plecat de-acolo, fără disciplină cred că aș fi luat-o razna. Știi ce se spune despre soldați, că dacă n-ar fi în armată ar fi după gratii. Când am terminat armata m-am mutat în oraș și m-am înscris la colegiul John Jay. Îmi plăcea conceptul de aplicare a legii, dar nu mă dădeam în vânt după NYPD[1].

— Și așa ți-ai luat permisul de detectiv particular?

— Da.

— Poliția a fost aici. Am aflat, am zis.

---

1 *New York Police Department* - Departamentul de poliție din New York. (N. tr.)

A clătinat din cap.

— De ce nu mi-ai spus? am insistat.

A ridicat din umeri.

— Nu sunt detectiv. Mă consider mai degrabă sculptor. Când am început să câștig mai bine din sculpturi și din mobilă, am renunțat la cazuri. M-am ocupat în special de fraude în asigurări, de soți care călcau pe-alături, am lucrat și pentru poliție, urmăream indivizi arestați pentru chestii mărunte și eliberați condiționat.

A făcut o pauză și s-a frecat la ochi. Nu cred că răspunsul lui m-a mulțumit. Era incomplet, vag. Pe de altă parte, făcuse efortul de a-mi mărturisi tot și nu voiam să-l forțez să-mi dea răspunsuri mai bune. Aveam multe alte întrebări, dar nu mi se părea că venise momentul potrivit să i le pun. M-am gândit că aveam timp pentru asta mai târziu.

— Credeam că un detectiv particular poate să îndrepte lucrurile și în același timp să joace după propriile lui reguli, a continuat el când a văzut că nu spun nimic. Am obținut permisul în 1997, dar nu mi-a plăcut deloc. Îl prinzi pe un amărât că își înșeală nevasta și îi distrugi viața. Nu știu. Poate că îmi făcusem o impresie greșită despre meseria asta. Credeam că o să-mi prindă bine, că o să aflu mai ușor ce s-a întâmplat cu mine, cu părinții mei. Dar nici în privința asta n-am ajuns prea departe.

A oftat și și-a lăsat capul pe spate. Am văzut că nu mai era atât de încordat.

— Am ținut legătura cu Arnie până a murit, acum un an și ceva. Cancer la colon. M-a îndemnat mereu să aflu cine sunt părinții mei. Când a murit...

Vocea i s-a stins treptat. Mi-am dat seama că terminase. S-a lăsat pe spate și s-a uitat la mine. Poate încerca să vadă ce efect avea povestea asupra mea. Părea nesigur, parcă se aștepta să-l dau afară. M-am

cuibărit în brațele lui și am rămas mult timp așa, îmbrățișați. Am ascultat bătaia ritmică a inimii lui și m-am bucurat. În ciuda tuturor necazurilor, în ciuda tuturor celor care încercaseră s-o oprească, era puternică.

— Îmi pare rău, a zis după o vreme. Cu excepția lui Arnie, ești prima care aude povestea mea. E o povară grea, mai ales acum, când treci prin ce treci.

M-am ridicat și i-am zâmbit.

— Sunt mai puternică decât par.

— Da, pari destul de puternică, a zis el ușurat.

S-a întins să-mi atingă părul, dar i-am luat mâna și am dus-o la buze. I-am sărutat-o, iar el a închis ochii.

— Mulțumesc, i-am spus.

S-a încruntat.

— Pentru ce ?

— Pentru că mi-ai povestit.

— Eu... a început, dar s-a oprit. Nu vreau să-ți fie milă de mine. Nu de asta ți-am povestit.

— Crede-mă, Jake, am spus, uitându-mă fix în ochii lui. Este ultimul lucru pe care-l simt. Ești un bărbat puternic care a primit cărți proaste și totuși a câștigat. Te admir. Te respect. Nu îmi e milă de tine.

Când cunoști cu adevărat un bărbat, toate trăsăturile lui fizice dispar. Începi să trăiești în haloul lui de energie, îi recunoști mirosul. Vezi doar esența lui, nu învelișul. Iată de ce nu te poți îndrăgosti de frumusețe. Tânjești după ea, te scoate din minți, vrei s-o posezi. O poți iubi cu ochii și cu trupul, dar nu și cu inima. Iată de ce, când ești cu adevărat legat de alt suflet, imperfecțiunile fizice dispar, devin irelevante.

Să-l iubesc pe fostul meu prieten Zack a fost mai mult o decizie rațională, dacă stau să mă gândesc. Arăta bine, avea simțul umorului, avea trăsături de caracter pe care majoritatea femeilor le găsesc foarte

atrăgătoare. Îmi plăcea. Se înțelegea bine cu părinții mei. M-am *hotărât* să fiu îndrăgostită de el, să am o relație cu el. A fost o idee bună, mulți au lăudat-o. Să mă îndrăgostesc de Jake a fost... o cădere liberă. Nu fusese alegerea mea, ci un curent irezistibil care m-a luat cu el. Dacă aș fi încercat să mă împotrivesc, m-aș fi înecat.

Așa cum mă privea în clipa aceea, mi-am dat seama că și el se afla acolo, în mijlocul șuvoiului. Mă văzuse, văzuse esența mea strălucitoare. Mă recunoscuse. Și îi eram nespus de recunoscătoare, pentru că nu sunt sigură că eu m-aș fi putut recunoaște. Nu mă înțelegeți greșit, știam cine eram. Nu știam cum să definesc ce simțeam. Poate că asta este definiția dragostei, pur și simplu să-l vezi pe celălalt. Să vezi dincolo de nume și de toate reperele exterioare pe care le folosim ca să ne definim și să ne etichetăm. Nu avea importanță dacă el era Harley sau Jake, dacă eu eram Ridley sau Jessie. Poate că nu contase niciodată.

S-a ridicat și m-a tras spre el, și-a lipit buzele de ale mele. În mai puțin de un minut ne devoram. Mai erau multe de spus, cuvintele dispăruseră, rămăsese doar lăcomia, setea fizică. L-am obligat să mă ducă sus, la el. Nu aveam liniște acolo, prea multe fantome mă priveau. Ajunși în nimicul cenușiu din apartamentul lui, am dispărut într-un ocean de căldură și plăcere, am dat totul fără să cerem nimic în schimb, dar ne-am săturat unul pe celălalt.

DOUĂZECI

În dimineața următoare mi-a pregătit un mic dejun de duminică: clătite cu gem de căpșuni – pentru că nu mai avea sirop – și cafea tare și aromată. Am mâncat în pat și i-am povestit ce făcusem în ziua precedentă. Mi-era greu să cred că nu trecuseră nici patruzeci și opt de ore de când îl văzusem cu ochii mei pe Christian Luna mort. I-am povestit despre Salvo, despre Madame Maria și despre ce găsisem la bibliotecă.

— Partenerul lui Salvo a avut o mică discuție cu mine și m-a dus până la Secția 9, a zis Jake. Cred că n-am fost la fel de cooperant ca tine, dar n-au avut încotro și m-au lăsat să plec după vreo două ore. Am impresia că ar fi vrut să mă țină mai mult. Oricum, mi-au confiscat mașina.

— Salvo mi-a spus că au vorbit cu tine.

— Când?

— L-am sunat să-i spun despre copiii dispăruți din Hackettstown.

— De ce ai făcut asta? a zis, și o clipă mi s-a părut că auzisem mai mult decât curiozitatea în vocea lui. Poate neliniște?

— Nu știu.

Am ridicat din umeri, căutând un răspuns. Chiar nu eram sigură de ce.

— Aveam nevoie de un aliat. Am adăugat imediat: Nu știam în cine pot avea încredere.

A clătinat din cap.

— Știu, a șoptit el. Te-am mințit. Nu erai sigură că poți să ai încredere în mine. Îmi pare rău.

L-am liniștit cu un gest. Nu mai conta.

— Ce-a spus despre copii? a întrebat Jake după un minut.

— Nimic, doar că o să verifice, cred că mai mult ca să scape de mine. M-a sfătuit să renunț la cariera de detectiv particular și să vin acasă.

— Nu e un sfat rău.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Jake, am spus, după ce am luat o gură de cafea și am mâncat o clătită. Ce s-a întâmplat când ai încercat să dai de urma părinților tăi?

Poate că nu era întrebarea potrivită, însă acum aveam o nouă politică, aceea de a spune cu glas tare ce gândeam, iar întrebarea mă sâcâia de când făcusem dragoste cu o seară înainte. El adormise, eu rămăsesem trează și mă gândisem la ce-mi spusese mai devreme. Mi-am amintit tot atunci cuvintele lui Salvo, mai precis că Jake fusese „abandonat în sistem". Jake o ținea minte pe mama lui, nimic mai mult.

S-a oprit din mestecat, dar nu s-a uitat la mine imediat. A ridicat din umeri.

— Am făcut cercetări aproape tot timpul, de când am obținut permisul și până a murit Arnie. Ți-am spus, era una din obsesiile lui. Era convins că trebuie să rezolv misterul trecutului meu înainte să mă gândesc la viitor. Dacă vreau să fiu sincer cu mine însumi, cred că din acest motiv am devenit detectiv particular.

— Și...

— Și nu sunt mai aproape de adevăr decât eram acum cinci ani, a încheiat el.

A luat farfuriile goale de pe pat și le-a dus la bucătărie. L-am lăsat în pace și nu m-am ținut după el, dacă voia cumva un răgaz. S-a întors, s-a așezat lângă mine și a continuat:

— Mi-au zis că m-a lăsat acolo fără nici un act, fără certificat de naștere, fără fișă de vaccinare. Dacă ți-aș spune că n-am crezut asta nici o clipă, că femeia pe care o văd încă în minte m-a iubit, că nu am fost abandonat așa, o să-mi răspunzi că e vorba doar de închipuirile unui copil?

Am clătinat din cap. Ochii îi străluceau. Mi-am dat seama cât de important era pentru el să-mi exprim încrederea. Și chiar puteam să fac asta, cu toată sinceritatea.

— Nu, nu cred. Te-aș îndemna să-ți urmezi instinctul. Uneori e singurul în care poți avea încredere.

A dat aprobator din cap și a continuat:

— Arnie m-a ajutat mult. Am avut acces la fișa mea de observație, am aflat că m-au etichetat de la bun început drept copil-problemă și multe familii au refuzat să mă adopte. Oricum n-aș fi avut șanse. Eram prea mare.

— Unde te-au găsit? am întrebat, pentru că mi se părea logic să înceapă cercetările de acolo.

— Nu știu. Fișa mea de înregistrare s-a pierdut.

Părea foarte trist – nici certificatul de naștere, nici numele părinților. M-am gândit la parola lui, *quidam*. Acum o înțelegeam.

— Mă rog, a zis el, lovindu-și genunchii cu palmele când s-a ridicat, asta e cruciada mea în plină desfășurare, dar avem probleme mai presante în clipa asta: cruciada *ta*.

Se străduia din răsputeri să înseninеze atmosfera. Nu prea i-a reușit, îmi pare rău să o spun.

— Cruciadele noastre sunt ciudat de asemănătoare, am punctat eu, încercând fără prea mare succes să nu las tristețea să mi se strecoare în glas.

— Sunt, într-adevăr, cu excepția faptului că oamenii cu care stau eu de vorbă nu sunt amenințați sau asasinați.

Am râs amândoi. Am râs așa cum râd uneori oamenii la o înmormântare, pentru a uita măcar o clipă, perfect conștienți că nu-i nimic de râs.

Ne-am petrecut restul zilei încercând să localizăm părinții copiilor dispăruți din Hackettstown. Am folosit povestea pe care o inventasem ca să o conving pe Madame Maria să vorbească cu mine. M-am instalat pe canapea, cu cartea de telefon din Morris County pe genunchi, un exemplar din colecția vastă de anuare pe care Jake o ținea într-un dulap, foarte utilă cândva pentru anchetele lui. Jake s-a așezat la calculator și s-a apucat să caute pe internet, dar mai întâi a dat câteva telefoane la cunoștințele lui din poliție. Până la sfârșitul zilei am aflat, de la rude, din ziare și din rapoartele poliției, că muriseră toți, în afară de unul singur. Jake a găsit o bună parte din informațiile pe care le căutam în arhivele de pe internet a două ziare din Jersey, *Record* și *Star Ledger*.

Sheila Murray, mama Pamelei – fetița care avea șase luni când a fost răpită –, murise în 1975, într-un accident de mașină pentru care era vinovată, fiind sub influența alcoolului. La trei ani după răpirea neelucidată a unicului ei copil, a trecut pe roșu printr-o intersecție și a lovit o mașină în care erau trei adolescente. Fetele au murit pe loc. Potrivit articolelor, Pamela fusese luată din leagăn în timp ce mamă-sa dormea. Se pare că Sheila nu știa cine era tatăl și își creștea copilul singură.

— Drum închis, a constatat Jake după ce am citit toate articolele despre Sheila și Pamela Murray din cele două ziare.

— Categoric, am spus.

Michael Reynolds, tatăl lui Charlie – copilul avea trei ani când a dispărut – era văduv. Soția lui, Adele, murise din cauza rănilor provocate într-o încăierare dintr-un bar. Articolul pe care l-am găsit în *Record* spunea că singura rudă care supraviețuise era mama lui Adele, Linda McNaughton. Nu am găsit-o în cartea de telefon, dar am obținut numărul și adresa ei de pe internet. Femeia trăia și azi în același oraș.

După o conversație concisă și neplăcută cu Linda McNaughton, am aflat că Michael Reynolds era dependent de heroină și murise la mai puțin de un an după dispariția lui Charlie.

Doamna McNaughton mi-a spus ceva înfiorător și cuvintele ei m-au urmărit tot restul zilei, mult timp după ce am închis telefonul. „A fost fiica mea, fie-i țărâna ușoară, și am iubit-o, dar nu și-a dorit niciodată copilul. A încercat să-l dea la două zile după l-a născut, apoi s-a întors să-l ia. Se simțea vinovată. Pe Michael nu-l interesa decât să-și înfigă ace în venă. Dacă mă întrebi pe mine, viu sau mort, copilului îi e probabil mai bine așa."

Jake se uita fix în monitor când am terminat de vorbit cu ea.

— Ceva interesant? a întrebat el, absent, fără să-și desprindă privirea de la ecran.

I-am povestit ce aflasem. Nu mi-a răspuns, bătea cu degetul în mouse și citea un text pe care nu puteam să-l văd bine de pe canapea.

— Nu ți se pare ciudat că toți au murit? am întrebat.

— E foarte ciudat, s-a declarat el de acord, dar era atent la monitor.

— Uită-te la articolul ăsta, a zis în cele din urmă.

M-am apropiat și l-am citit peste umărul lui.

Marjorie Mathers, mama lui Brian – în vârstă de trei ani când fusese luat din pat în toiul nopții – ispășea în prezent o condamnare pe viață pentru crimă cu premeditare. Își omorâse soțul la trei săptămâni după dispariția lui Brian. Se luptau fără menajamente pentru custodia copilului și Marjorie pretindea că el aranjase răpirea lui Brian drept răzbunare că ea îl părăsise. Avocații ei au susținut la proces că era profund deprimată din cauza dispariției copilului și că asta plus anii de abuzuri din partea soțului o aduseseră în pragul demenței. Au mai susținut că nu intenționase să-l omoare, se întâlnise cu el doar ca să-l acuze de răpirea lui Brian și arma se descărcase accidental în timpul disputei. Dovezile au confirmat însă punctul de vedere al procurorilor, și anume că îl împușcase în spate în timp ce el dormea. Avea șanse să fie eliberată pentru bună purtare abia în 2020.

— Bun, să vedem dacă găsim o cale să vorbim cu femeia asta, am zis eu.

— Nu știu dacă e o idee bună, Ridley, m-a contrazis Jake, rotind scaunul ca să stea cu fața la mine.

— De ce?

— Pentru că, evident, e nebună.

— De unde până unde?

— De exemplu pentru că și-a ucis bărbatul.

Am ridicat din umeri și m-am întors pe canapea.

— Și ce dacă, asta nu înseamnă că nu are informații care ne-ar putea fi de folos. Dintre părinții copiilor răpiți, e singura care mai trăiește.

Jake a oftat.

— Cred că ar fi o lipsă de responsabilitate din partea noastră să-i răscolim trecutul. Nu putem face asta fără să-i punem alte întrebări incomode. Presupunând că acceptă să stea de vorbă cu noi, discuția o să

fie dureroasă. Femeia își petrece restul zilelor după gratii, fiul ei a fost răpit și a dispărut de pe fața pământului. Pune-te în locul ei. Chiar vrei să o faci să sufere mai tare decât suferă deja?

Avea dreptate. N-am fost deloc mândră de mine. Eram o egoistă care voia cu orice preț să obțină răspunsuri, nepăsătoare la suferința altora.

— Atunci ce facem în continuare?

— Nu știu.

Seara, Jake a ieșit să ia ceva de mâncare, iar eu am continuat să-mi răsfoiesc carnețelul, încercând să pricep de ce mi se păruse atât de important să-i găsesc pe acești oameni. Ce speram să aflu? Unde mă așteptam să ajung? M-am gândit din nou la ce-mi spusese Linda McNaughton. Am dat câteva pagini, i-am găsit numărul și am sunat-o iarăși.

— Doamna McNaughton? am spus.

— Da, a zis ea, fără să-și ascundă oboseală și enervarea când m-a recunoscut.

— Sunt Ridley Jones. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, dar aș vrea să vă mai întreb ceva.

A oftat. Am auzit zgomotul unei brichete cu gaz și o inspirație zgomotoasă.

— Nu-mi e deloc ușor, domnișoară.

— Știu și îmi cer scuze, am spus cât de blând am putut, amintindu-mi de cuvintele lui Jake. Vă rog, doar o informație.

— Ce anume?

— Ați spus că fiica dumneavoastră a încercat să-l dea pe Charlie imediat după naștere.

— Da, a zis ea pe un ton defensiv. Am încercat s-o împiedic, dar ne chinuiam să trăim de azi pe mâine. S-a gândit că era mai bine pentru el.

— Deci... L-a dus la o agenție de adopții?

— Nu, a zis ea, și după altă inhalare zgomotoasă a urmat o pauză lungă. Trebuie să înțelegi, Michael

fiind dependent și tot restul, știa că n-o să fie în stare să-l crească.

— Înțeleg. Atunci unde l-a dus pe Charlie ?

— L-a... L-a lăsat într-unul din locurile...

— Ce fel de loc? am întrebat.

Sângele îmi pulsa în urechi.

— Unul din locurile unde îți iau copilul fără să-ți pună întrebări. Organizația aia care încearcă să le convingă pe femei să nu-și arunce copiii într-un container de gunoi, să-i ducă acolo, să sune la ușă și să plece. Au trei zile sau ceva de genul ăsta ca să revină dacă se răzgândesc.

— Doamnă McNaughton, l-a lăsat pe Charlie la o filială Project Rescue?

— Da, chiar așa. Așa se numea. Dar ți-am mai spus, s-a întors să-l ia. Au fost amabili cu ea, i-au dat niște sfaturi. S-a simțit mai bine după ce a vorbit cu ei, începuse să creadă că ar putea să se descurce cu Charlie. Dacă mă întrebi pe mine, în sinea ei știa că de fapt nu-l dorea. Avea colici tot timpul și plângea zi și noapte.

Abia am auzit restul. Mă gândeam doar la Ace și la ce-mi spusese în noaptea aceea: să-l întreb pe tata despre unchiul Max și despre afacerile lui cu animale de companie.

I-am mulțumit și am închis telefonul. Ce concluzie puteam să trag? Habar n-aveam. Îmi tot aminteam însă de pliantele pe care mi le arătase tata, vedeam în minte fotografiile, tomberonul rece și murdar și sora medicală în uniformă imaculată, cu brațele întinse.

Atunci mi-a venit o idee, una pe care m-am grăbit s-o alung pentru că era absurdă. Degeaba, îmi tot dădea târcoale și nu puteam s-o stăpânesc.

— Ce s-a întâmplat? a zis Jake, intrând în cameră cu câteva pungi cu mâncare chinezească de la

Young Chow care mirosea îmbietor. Eram în afara ariei lor de livrare, dar Jake și cu mine căzuserăm de acord că aveau cei mai buni creveți cu usturoi din East Village, care meritau cu prisosință plimbarea lungă până acolo.

— Nimic, am mințit. Sunt puțin amețită, mă simt cam obosită.

— Sunt sigur, a zis el, privindu-mă mai atent. Știa că îi ascund ceva, dar n-a insistat. Nu eram pregătită să-i mărturisesc la ce mă gândeam. La naiba, nici măcar eu nu eram pregătită să mă gândesc la asta.

— Ai mai aflat ceva?

— Nu. Nimic.

M-am ridicat de pe canapea și am început să scot cutiile din pungi.

Jake s-a dus la bucătărie și după câteva momente s-a întors cu farfurii, tacâmuri și șervețele. Sub braț ținea o sticlă cu vin alb.

— Hai să mâncăm, a zis, trăgând un scaun pentru mine. Lumea pare mai frumoasă după o masă bună și o sticlă de vin.

Am zâmbit, sperând că avea dreptate.

DOUĂZECI ȘI UNU

Privind în urmă, sunt sincer uimită de mine însămi. Știu, se spune că analiza retrospectivă este o formă superioară de cunoaștere și așa mai departe, dar, cinstit vorbind, până atunci acceptasem pur și simplu o mulțime de aspecte ale trecutului meu așa cum erau, fără să pun vreodată întrebări, fără măcar să mă gândesc la ele. Uluitor. Pe de altă parte, nu își acceptă fiecare viața așa cum este ? De ce să nu avem voie să facem asta? Cred totuși că au existat semne prevestitoare. În adâncul inimii mele, am dezaprobat-o permanent pe mama pentru încăpățânarea ei de a respinge orice argument care ar fi putut să-i zdruncine concepția despre ea însăși și despre viață, să-i știrbească de exemplu capacitatea de a pretinde că Ace nu exista. Dar era o trăsătură pe care o moștenisem și eu, fără să am de ales.

E ciudat că niciodată nu m-am gândit la ultima noapte pe care am petrecut-o cu unchiul Max. Moartea lui a fost atât de șocantă, încât evenimentele ulterioare apelului telefonic prin care am aflat de accident au eclipsat toate amintirile despre noaptea aceea.

Era o seară de Ajun perfectă. Ningea liniștit și toate casele de pe stradă străluceau, pline de luminițe albe. (Primăria dăduse o ordonanță care interzicea folosirea luminilor multicolore, așa de perfectă este viața

acolo). În ultimele săptămâni, toți vecinii păstraseră bidoanele de lapte și de apă, iar acum recipientele erau aliniate pe marginea străzii, umplute cu nisip, folosite pe post de suporturi pentru lumânări. Efectul era magic: străzi tivite cu lumânări albe care licăreau, apărate de vânt, în vase transparente. Seara oamenii ieșeau pe străzi – unde lumina felinarelor cu gaz fusese redusă la un nivel discret –, își făceau plimbarea pentru digestie și se opreau din când în când să vorbească cu vecinii și prietenii printre lumânări. Frumos. Chiar și un newyorkez modern și blazat ca mine recunoaște că scena avea un farmec aparte în simplitatea ei.

Nimeni, cu excepția mea, nu părea să fi observat că unchiul Max era beat. Mă rog, poate că părinții mei știau, dar n-au scos un cuvânt. Ați început să vă dați seama cum funcționează familia mea? Eu am început, în sfârșit. Aspectele urâte sau îngrijorătoare ale vieții sunt ignorate. Poate că afirmația este prea veninoasă. Nu că am fi fost creaturi veninoase, dar ignorarea petelor negre era atât de intenționată, de totală, încât menționarea sau discutarea lor ar fi echivalat cu incendierea casei, inclusiv alarmele și haosul de rigoare. Negarea e o bestie fragilă, nu-i așa? Atât de lașă și de conștientă de urâțenia ei, încât nu se poate privi în oglindă.

Unchiul Max era un alcoolic experimentat și de cursă lungă. Cei care nu-l cunoșteau nu sesizau modulațiile nefirești ale vocii lui, licărirea din ochi, mersul legănat. Casa era plină de oaspeți. Câțiva doctori tineri cu care lucra tata, soțiile lor și Esme. Zack era și el acolo. Pe-atunci eram la începutul relației noastre, încă nou-nouță, încă promițătoare și, cu toate că nu era chiar palpitantă, cel puțin îmi provoca furnicături plăcute. Veniseră și câțiva vecini. Mama muncise ca o sclavă ca să iasă totul perfect, de la flori până

la meniu. Alerga încolo și încoace ca o păpușă cu cheiță, maestru de ceremonie cu fața ca o mască încremenită în mijlocul figurilor îmbujorate și zâmbitoare. Îmi amintesc că Zack m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu maică-ta? Nu se simte bine?" M-am uitat la ea. Tensiunea se revărsa în valuri când se apleca să servească, când intra și ieșea la iuțeală din bucătărie. „Ce vrei să spui?" am strigat peste larma colindelor și conversațiilor. „Așa e tot timpul." Pe atunci nu înțelegeam adevărata dimensiune a problemei. Mama era aproape nebună în frenezia ei de a obține perfecțiunea. Orice neîmplinire a serii ar fi fost ridicată la rangul de catastrofă și ar fi făcut-o să se retragă în ea însăși, să-i țină la distanță pe toți. Și asta mi se părea absolut normal.

Abia acum îmi dau seama că tata se ferea de ea cât putea de mult. Țin minte că l-a certat pentru că scosese o tavă cu aperitive din cuptor folosind un prosop de vase în loc de mănușă, pentru că umplusese prea mult filtrul de cafea, pentru că făcuse cafeaua prea tare, o grămadă de fleacuri. Îl bombănea în surdină, dar pe un ton care sfârâia de enervare. Până la un anumit punct, el învățase că trebuia să stea departe de linia de tir. Repet, nimic din toate astea nu mi se părea ciudat. Eram total nepăsătoare și mă simțeam foarte bine.

Max a năvălit înăuntru ca un vânt puternic, numai zâmbete și încărcat cu sacoșe de cumpărături, pline ochi, știam, cu cadouri incredibil de extravagante. Era un magnet, toți petrecăreții s-au adunat în jurul lui ca pilitura de fier. Nu știu dacă personalitatea lui, averea lui sau alchimia lor combinată monopolizau atenția tuturor, dar, din clipa în care a intrat pe ușă, a devenit centrul de atracție și nivelul veseliei a crescut exponențial. Vocea și râsul lui bubuitor dominau

hărmălaia. Chiar și mama s-a mai relaxat, distrasă de la performanța sa ca gazdă.

Zack și cu mine am dispărut în bucătărie și ne-am așezat la masă cu o cutie de prăjituri pe care părinții mei o primiseră cadou. Din locul unde stăteam puteam încă să urmărim desfășurarea petrecerii, dar aveam liniște să vorbim între patru ochi. Am rupt celofanul roșu și am găsit în cutie prăjituri în formă de fundiță umplute cu jeleu de zmeură și pudrate cu zahăr.

— Le trage unchiul tău, nu glumă, a zis Zack.

— Poftim? Ce vrei să spui?

S-a uitat la mine mirat.

— Vreau să spun că a dat pe gât cinci pahare de bourbon și e aici doar de un ceas.

Am ridicat din umeri.

— E un tip solid.

— Da, dar Dumnezeule mare, parcă n-ar fi băut nimic.

Am ridicat iar din umeri. Prăjiturile mă interesau mai mult.

— Ăsta-i Max.

Ăsta-i Max. De parcă l-aș fi cunoscut vreodată.

Două ore mai târziu, casa era mai liniștită. Esme și Zack plecaseră. Tata ieșise cu un grup pentru plimbarea tradițională la lumina lumânărilor. Mama a rămas în casă și acum freca cu îndârjire farfuriile, refuzându-mi toate ofertele de ajutor cu justificarea că nimeni nu putea să facă asta la fel de bine ca ea. Mă rog. M-am dus în camera din față după ceva de rontăit și l-am găsit pe unchiul Max singur în semiîntuneric, așezat în fața uriașului nostru brad de Crăciun. Este una dintre imaginile mele preferate pe lumea asta, un pom de Crăciun aprins într-o cameră întunecoasă. M-am trântit pe canapea și el și-a aruncat un braț peste umărul meu, învârtind cu mâna liberă paharul de bourbon pe care-l ținea pe genunchi.

— Ce faci, unchiule Max?

— Nu mare lucru, puștoaico. Drăguță petrecere.

— Da.

Am stat așa un timp, într-o tăcere plăcută, până când, nu știu de ce, m-am uitat la el. Plângea. Nu scotea un sunet, dar lacrimile lăsau dâre pe obrajii lui ca picăturile de ploaie pe un geam. Fața lui m-a uimit, era aproape goală în tristețea ei fără speranță. Cred că m-am holbat la el, în stare de șoc. I-am luat mâna uriașă și i-am strâns-o în mâinile mele.

— Ce s-a întâmplat, unchiule Max? am șoptit.

Îmi era teamă să nu vadă și altcineva adevărata lui față, pe care o descoperisem fără să vreau. Voiam să-l apăr.

— Totul se întoarce împotriva mea, Ridley.

— Ce anume?

— Tot binele pe care am încercat să îl fac. Am dat-o în bară. Doamne, am dat-o în bară rău de tot.

Vocea îi tremura.

Am dat din cap. Mi-am zis că e beat. E doar beat. Apoi m-a apucat de umeri, nu tare, dar cu pasiune. Ochii îi străluceau de disperare.

— Ești fericită, nu-i așa, Ridley? Ești iubită, ai crescut în siguranță, nu-i așa?

— Da, unchiule Max, bineînțeles, am spus, dorind din tot sufletul să îl asigur că așa era, deși nu aveam idee de ce fericirea mea însemna atât de mult pentru el.

A dat din cap și a slăbit strânsoarea, dar a continuat să mă privească în ochi.

— Ridley, probabil că ești singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.

— Ce s-a întâmplat? Max?

Ne-am întors amândoi și l-am văzut pe tata în pragul ușii. Era doar o siluetă neagră înconjurată de un halou luminos. Vocea lui mi s-a părut ciudată. Par-

că se strecurase în ea ceva străin, întunecat, de nerecunoscut. Max mi-a dat drumul de parcă i-aș fi ars mâinile.

— Max, hai să stăm de vorbă, a spus tata și unchiul Max s-a ridicat.

L-am urmărit până la ușă, dar tata a pus o mână pe umărul meu și m-a tras înapoi. Max nu s-a oprit, a trecut prin ușile franceze care duceau în biroul tatălui meu. Avea umerii lăsați și capul plecat, dar s-a întors să-mi zâmbească înainte să dispară.

— Ce s-a întâmplat cu el? l-am întrebat pe tata.

— Nu-ți face griji, îngeraș, m-a liniștit el cu o bună dispoziție forțată. Unchiul Max a băut cam mult. Are demonii lui, câteodată alcoolul îi eliberează.

— Dar despre ce vorbea? am insistat. Aveam senzația că-mi ascunde ceva important.

— Ridley, a spus tata, foarte sever. Și-a dat seama că exagerase și a schimbat tonul atât de repede, încât am crezut că duritatea de mai devreme fusese o simplă închipuire. Sincer, draga mea, nu-ți face griji pentru Max. Vorbește bourbonul din el.

A intrat în birou. Am rămas acolo aproape un minut și am ascultat vocile care veneau din spatele ușilor de stejar. Știam că era imposibil să auzi ceva prin ușile acelea, încercasem de multe ori în copilărie. Erau groase. Ca să înțelegi ceva trebuia să stai cu urechea lipită de ele, iar cei dinăuntru să strige. Pe deasupra, a dat peste mine mătușa mea preferată. O ții minte, mătușica „negare". M-a strâns în brațe și mi-a șoptit vorbe liniștitoare: *E doar băutura. Sunt doar demonii lui Max care vorbesc. Îl știi pe Max. Mâine va fi bine.* Pe cât de fragilă este (nu poate suporta atacuri directe, știți bine), pe atât de puternică devine când cooperezi cu ea, când o lași să te prindă în plasă. Da, atâta timp cât nu o privești în față, te învăluie într-un

cocon de mătase. E cald și bine înăuntru. Mult mai bine decât invers.

Atunci l-am văzut ultima dată pe unchiul Max. Cu fața încă udă de lacrimi și îmbujorată de la băutură, cu un zâmbet trist, cu ultimele lui cuvinte pentru mine. *Ridley, probabil că ești singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.*

O, Doamne, m-am întrebat acum, în timp ce priveam de la fereastra lui Jake fluxul și refluxul traficului pe First Avenue. Ce a vrut să spună?

Jake încărca mașina de spălat vase din bucătărie și fredona. Îmi plăcea că se oferise să cumpere de mâncare și că spăla vasele. Zack era băiatul mamei. Până a plecat la facultate, Esme făcea tot, îi aduna chiar și hainele în fiecare dimineață. Un bărbat ca el, chiar dacă învață la un moment dat că femeile nu există doar pentru a-i satisface nevoile, nu-și poate stăpâni resentimentele când face un lucru despre care crede în secret că e înjositor. Jake știa cum să aibă grijă de el și nu-l deranja să aibă grijă și de alții. Poate că-i și plăcea puțin.

Vă întrebați probabil: „Când o să aducă vorba despre ce i-a spus Salvo?" În primul rând cazierul lui Jake, apoi traiectoria glonțului care fusese tras dinspre dinspre pâlcul de copaci unde se ascunsese Jake și nu de pe acoperiș, cum susținuse el atunci. Nu, nu uitasem. Știam că așteptasem destul și că venise timpul să-i pun întrebările la care nu eram sigură că voiam să-mi răspundă.

Mai degrabă l-am simțit intrând în cameră decât l-am văzut, pentru că mă uitam pe fereastră. S-a apropiat de mine tiptil și m-a luat în brațe. Mă așteptam să mă întrebe la ce mă gândesc, dar nu m-a întrebat.

— Detectivul Salvo spune că ai cazier, am șoptit.

A tresărit, dar nu mi-a dat drumul.

— Când lucrezi ca detectiv particular e greu să te ferești de încurcături. Nu-i ca în filme. Polițiștilor nu le plac detectivii particulari. Dacă le stai în drum, te acuză de ceva. M-au acuzat, dar nimic nu stă în picioare. Oricum, nu am *cazier* în adevăratul înțeles al cuvântului. Pentru Dumnezeu, n-am stat în pușcărie.

Era amuzat și am zâmbit fără să vreau.

— Îți plac băieții răi, nu-i așa? a zis el sărutându-mă pe gât.

— Tu ești primul meu băiat rău.

Tocmai voiam să-l întreb despre glonțul tras din parc, când deodată a încremenit și a tăcut. M-am întors cu fața la el, întrebându-mă ce prostie am mai spus. Nu se uita la mine. Se uita pe fereastră. M-a împins ușor într-o parte.

— La ce te uiți?

— Tipul care stă vizavi. El te-a urmărit? Era acolo când m-am întors cu mâncarea și încă mai e acolo.

M-am uitat peste umărul lui și am văzut o siluetă într-un gang întunecos. Am reușit să disting un picior și o gheată neagră, nu și fața.

— Nu știu, am spus, încercând să mă stăpânesc. Ar putea fi oricine.

— Nu-mi place deloc.

— Da, tipi care așteaptă în gangurile din East Village... Zău că e ciudat. Nu-i normal deloc, am încercat eu să glumesc.

— Mă duc să verific. Stai aici.

Și-a luat jacheta și cheile și a ieșit înainte să-i spun: „Cum adică, te duci să verifici? E ridicol".

L-am auzit coborând repede scările. M-am gândit că se întoarce până îmi pun pantalonii (aveam pe mine un tricou de-al lui și o pereche de șosete albe) și mă duc după el. Am rămas la fereastră și l-am urmărit pe bărbatul de vizavi.

DOUĂZECI ȘI DOI

Înainte că Jake să ajungă jos, silueta a ieșit din gang și a pornit de-a lungul străzii. Nu era bărbatul din tren sau de la Barnes & Noble. Era fratele meu. Ce căuta aici? Mă aștepta pe mine? Am deschis fereastra și l-am strigat, însă zgomotul traficului mi-a acoperit vocea. M-am grăbit să mă îmbrac și, în timp ce-mi trăgeam pantalonii, am auzit sunetul mobilului, dar ciudat, înăbușit, ca și cum venea din apartamentul de dedesubt. Mi-am dat seama că se auzea de sub hainele mele aruncate grămadă pe jos în dormitorul lui Jake. Am scotocit printre ele până când l-am găsit în buzunarul jachetei – noul meu telefon mobil. L-am scos și m-am uitat la numărul de pe afișaj. Nu l-am recunoscut. Am ezitat, întrebându-mă dacă era cazul să răspund din moment ce nici unul din cunoscuții mei nu avea numărul nou. În cele din urmă a învins curiozitatea.

— Alo? am zis pe un ton nesigur.

— Ridley Jones? s-a auzit o voce morocănoasă, de bărbat în vârstă. Am recunoscut vocea, însă nu mi-am amintit a cui era.

— Da.

— Detectivul Salvo la telefon.

La naiba.

— De unde ai numărul?

— M-ai sunat, nu ții minte? Am salvat numărul pe mobilul meu.

— Aha.

Încă un argument împotriva telefoanelor mobile, mi-am spus.

— Ascultă, Ridley, am vești proaste. Am găsit carabina cu care bănuim că a fost împușcat Christian Luna.

Inima mea o luase razna deja. De ce îmi spunea asta tocmai mie?

— Am găsit-o într-o parcare, lângă Fort Tryon Park, în Bronx, a continuat el. E înregistrată pe numele prietenului tău, Harley Jacobsen.

Mintea mea a călătorit înapoi în timp, în noaptea crimei. Mi l-am amintit pe Jake grăbindu-se să ajungă la mine și trăgându-mă de lângă Christian Luna. Mi-am amintit de brațul lui în jurul mijlocului meu în timp ce m-a dus la mașină. Mi-am amintit cum a condus până la Fort Tryon Park și a tras într-o parcare pustie, în timp ce eu suspinam pe umărul lui. Dar nu mi-am amintit de nici o pușcă. Aș fi văzut-o, nu-i așa?

— Voiam să mă asigur că stai departe de el în noaptea asta. O să-l luăm la secție diseară. Nu vrem să-ți facă vreun rău.

— Dar ți-am spus că...

— Las-o baltă, domnișoară Jones.

Avea dreptate. Era stupid să tot pretind că nu-l cunoșteam când era evident că mințeam. Am simțit totuși nevoia să susțin în continuare această versiune.

— Dacă ești convins că sunt prietenă cu el, de ce m-ai anunțat că vrei să-l arestezi când știi că pot să-l avertizez?

A făcut o pauză de câteva secunde și i-am auzit răsuflarea în receptor.

— Pentru că te consider o femeie de treabă care are încredere într-un individ care nu merită asta. Sincer, nu vreau să fii prinsă la mijloc. Nu mă face să regret că ți-am acordat o șansă, a zis el și a închis imediat telefonul.

Jake a intrat tocmai atunci și a trântit ușa în urma lui.

— A plecat, a zis el, scoțându-și geaca și aruncând-o pe un scaun. Nu mai era acolo când am ajuns în stradă.

Stăteam nemișcată, cu mobilul în mână, și nu știam ce să fac.

— Ai reușit să-l vezi la față înainte să fugă?

Uitasem deja de Ace. Probabil că arătam ciudat așa, privindu-l fix, în timp ce mintea mea încerca să proceseze informația primită de la Salvo.

— Poftim? a spus, încruntându-se.

Apoi mi s-a părut că aud sirene în depărtare. Jake nu le-a luat în seamă. Nu era un sunet neobișnuit noaptea în oraș.

— Vin după tine, Jake, am zis.

— Cine?

— Tocmai m-a sunat detectivul Salvo, am spus, încheindu-mi pantalonii și uitându-mă fix la el.

— Te-a sunat el? Cum a dat de tine?

— Pe mobil. Are numărul de când i-am telefonat ieri. M-am apropiat de el și am continuat: N-are importanță. Mi-a spus că au găsit pușca cu care a fost ucis Christian Luna.

— Bine, foarte bine, a zis el, ridicând din umeri. Ce legătură are asta cu mine?

— Mi-a spus că arma e înregistrată pe numele tău, Jake.

A făcut o pauză după ce cuvintele mele l-au lovit în plin.

— La dracu', a șoptit, așezându-se pe cel mai apropiat scaun. E o prostie, Ridley.

— Vor să te aresteze.

M-am încălțat cu tenișii și le-am legat șireturile. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape. Mi-am pus haina.

— Nu, a zis el, clătinând din cap. Nu e arma mea și nu pot dovedi că este.

Ce simțeam în acel moment? Auzeam în urechea dreaptă sunetul acela ciudat care se apropia rapid. Mâinile îmi tremurau ușor. Nu știam ce să mai cred despre Jake. Eram în stare de șoc. Nu știam cum să mă port într-o astfel de situație, așa că am improvizat.

— Focul de armă... Au spus că glonțul a fost tras dintre copaci, nu de pe acoperiș. Dintre copaci, unde erai tu ascuns.

S-a uitat în jos și apoi la mine.

— Nu știu de unde a venit glonțul, Ridley, însă nu l-am tras eu.

Părea speriat, la fel de speriat ca și mine. Și-a înșfăcat geaca și s-a dus la ușă.

— Ridley, vreau să pleci într-un loc unde să fii în siguranță. Și vreau să faci asta acum.

Cuvintele lui m-au făcut să înghețe.

— Ce vrei să spui?

M-am apropiat de el și am observat că era palid. Mi-a atins ușor mâna.

— Ascultă-mă cu atenție, Ridley. Vreau să te întorci în apartamentul tău, să-ți iei câteva lucruri și să te duci la un hotel. Nimeni nu trebuie să afle unde ești. Nimeni. Nici măcar părinții tăi sau prietenul tău Zack. Înțelegi ce spun?

— Vin cu tine.

Nu mi-a venit să cred că tocmai rostisem cuvintele acelea. Chiar eram dispusă să rămân cu el și să

fugim împreună de poliție? Răspunsul este da. Eram atât de dezrădăcinată din viața mea, atât de ruptă de ceea ce fusese realitatea mea, încât mi s-a părut, sincer, o opțiune viabilă.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. Vedeam deja luminile roșii reflectându-se în ferestrele clădirii de peste drum. M-a sărutat ușor pe buze și s-a uitat la mine cu o expresie pe care n-am reușit s-o descifrez.

— Nu ți-aș dori așa ceva, Ridley.

— Jake...

— *Promite-mi* că o să faci ce ți-am spus, m-a întrerupt el. Jură-mi că n-o să spui nimănui unde ești și plătește camera cu bani-gheață. Asta e foarte important: nu folosi cardurile.

— De ce, Jake? Nu eram sigură că înțeleg corect ce se întâmplă, dar de când vorbisem cu Linda McNaughton începuse să mă roadă bănuiala că la mijloc era ceva mult mai serios, mai periculos și mai întunecat decât simpla manipulare a lui Christian Luna.

— Ești în pericol, Ridley. Amândoi suntem. Te rog, promite-mi.

— Jake, nu înțeleg. Despre ce naiba tot vorbești?

— Ridley, îți voi explica totul. Știu că n-ai nici un motiv să mă crezi, însă te rog să faci asta. Promite-mi că faci ce te-am rugat.

S-au auzit bătăi în ușa metalică de jos.

— Îți promit, i-am spus.

— O să te găsesc eu. Nu-ți face griji.

Am dat din cap, iar el a deschis ușa. Am simțit o strângere de inimă gândindu-mă că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

— Nu l-am ucis eu pe Christian Luna. Vreau să știi asta, Ridley.

Apoi a plecat. Am așteptat câteva clipe și am ascultat cum polițiștii forțau ușa. Când am ajuns pe hol, am auzit-o pe Zelda țipând un etaj mai jos. Jake dispăruse.

— Stați, aveți răbdare, a țipat Zelda de pe scări.

Am auzit o ușă scârțâind și pași tropăind pe scări. Am mai urcat în fugă un etaj și am ieșit pe acoperiș. Aerul rece m-a izbit în față și am rămas câteva clipe nemișcată, în beznă, întrebându-mă ce naiba făceam acolo. Mă așteptam să-l văd pe Jake alergând peste acoperișuri, dar nu l-am văzut nicăieri. Nu îmi dădeam seama cum sau dacă reușise să iasă din bloc.

Am ridicat un picior peste pervaz și l-am pus pe scara de incendiu. Câinii de dedesubt au înnebunit și au latrat ca turbații până am coborât la etajul meu. Fereastra s-a deschis după câteva încercări nereușite și am sărit în apartament. Era liniște și am încercat să fac cât mai puțin zgomot.

Apoi am auzit voci pe hol, păcănitul stațiilor de poliție, pașii grei ai unor bărbați solizi. Peste toate, glasul Zeldei strigând:

— Hei, ai mandat de ți-ai permis să intri aici? N-auzi?

M-am uitat prin gaura cheii și, pentru că n-am văzut pe nimeni pe palier, am deschis puțin ușa. O clipă am fost tentată să o iau la fugă pe scări și să ies prin spate. Am văzut însă destule filme și reportaje cu polițiști încât să-mi dau seama că ar fi fost idioți să nu asigure ambele intrări, și pe cea din față, și pe cea din spate. În timp ce mă pregăteam să mă retrag, am observat că ușa Victoriei era întredeschisă și am văzut că se uita la mine cu un ochi căscat, plin de teamă. Îmi părea rău pentru ea, știam cât de înspăimântată trebuie să fi fost, dar nu puteam s-o ajut. Am închis ușa repede și fără zgomot și m-am sprijinit cu spatele de ea. Respiram greu și încercam să gândesc limpede. „Am ajuns să mă ascund de poliție. Am pășit în mod oficial peste o graniță. Mă prăbușesc în necunoscut cu capul înainte."

Am auzit pași pe scări.

— Nu-i aici. V-am spus că nu e! A ieșit mai devreme și încă nu s-a întors, a țipat Zelda la cineva.

— Unde s-a dus? a zis Salvo.

Zgomotul pașilor și vocile se apropiau.

— Ce, crezi că sunt maică-sa?

Detectivul Salvo a bătut cu putere în ușă, iar eu m-am încordat, pentru că mă sprijineam încă de ea.

— Ești surd? a țipat Zelda.

Mi-am ținut respirația în tăcerea care a urmat, apoi Salvo a bătut din nou.

— Ridley, dacă ești înăuntru, fă bine și ieși. Hai să stăm de vorbă. Nu mă obliga să emit un mandat de arestare pe numele tău. Tăinuire de informații și complicitate, lipsă de cooperare în cadrul unei anchete oficiale. Nu vreau să-ți distrug viața, Ridley, dar o voi face dacă nu-mi dai de ales.

Stăteam nemișcată ca o stâncă. Nu puteam să ies acum. Îl avertizasem deja pe Jake, fugisem din apartament și mă ascundeam de poliție. Nu aveam altă opțiune decât să rezist. Când telefonul a început să sune, mi-am ținut respirația. După două apeluri, a intrat robotul. Am auzit vocea neliniștită a tatei:

— Ridley, mama ta și cu mine am primit un telefon de la Alexander Harriman. Suntem foarte îngrijorați și vrem să vorbim cu tine cât mai urgent. Dă-ne un telefon.

Apoi apelul s-a întrerupt.

Ce mai relație avocat-client! Nu avea voie să facă asta, să-i anunțe pe părinții mei. M-am întrebat cât de multe le-o fi spus. Fir-ar să fie!

— Ai o cheie de la apartamentul ei? a întrebat-o detectivul Salvo pe Zelda.

Am închis ochii și am început să mă rog.

— Ai mandat?

— Nu îți agrava situația, doamnă Impecciate.

— Ai mandat? a repetat ea.

În clipa aceea o iubeam la nebunie.

— Nu, nu am.

— Atunci nici eu n-am cheie.

Zelda mințea pentru mine, mă apăra. Știa că sunt acolo. Știa, cred, că eram chiar în spatele ușii. Pentru cineva care abia îmi spunea două vorbe, risca uimitor de mult pentru mine. M-am întrebat dacă mă ajuta pentru că ajunsese să mă simpatizeze în taină după atâția ani sau pur și simplu pentru că-i detesta pe polițiști.

— Ce faci?

— O sun pe mobil, a zis Salvo. Tocmai am vorbit cu ea.

Am scotocit în buzunar după telefon. Am auzit tonul mai lung când Salvo a apăsat tasta *send* după ce a format numărul. Am bâjbâit în întuneric și am reușit să închid telefonul înainte să sune.

— Căsuța vocală, a mormăit ca pentru el. La naiba, Ridley.

Apoi au plecat fără să mai spună nimic. Nu știu cât am stat acolo. Am ascultat cum haosul s-a stins treptat, cum pașii grei au răsunat pe scări și s-au îndreptat către stradă, am ascultat până când n-am mai auzit stațiile de poliție. Am așteptat atât de mult, încât cred că am ațipit puțin. Telefonul fix a sunat de mai multe ori, însă cel care suna închidea de fiecare dată când intra robotul. Eram tot lângă ușă, ghemuită, când m-a trezit un ciocănit slab.

— Ridley, s-a auzit o șoaptă de partea cealaltă a ușii. Am tresărit ușor și mi-am dat seama că picioarele îmi înțepeniseră. Mi-am ținut respirația pentru că nu știam ce să fac. Ridley, sunt eu, Zelda.

— Zelda?

Am deschis puțin ușa.

— Haide, a zis ea, o să-ți arăt cum să ieși de-aici fără să te vadă poliția. Te aștaptă afară ca să pună

mâna pe tine când te întorci. Detectivul a zis că o să facă rost de un mandat de percheziție.

Nu înțelegeam de ce mă ajuta și nici nu aveam timp s-o întreb. Am coborât în urma ei cele trei șiruri de trepte, am traversat bucătăria restaurantului și am ieșit în curte. Am trecut printre câinii care lătrau și săreau pe noi în joacă. Zelda s-a aplecat și a deschis ușile de metal încastrate în ciment care duceau către beci. Am coborât, aplecându-mă ca să nu mă lovesc de tavanul foarte jos. M-a condus printre rânduri de rafturi pe care erau aliniate sticle cu ulei de măsline și conserve de roșii, borcane pântecoase pline cu condimente, plase cu căpățâni de usturoi, farfurii de carton și pachete de șervețele. Aromele lor se amestecau cu mirosul de mucegai al zidurilor, dar efectul cumulat era plăcut.

În cel mai îndepărtat colț al încăperii a deschis altă ușă de metal, dincolo de care era o beznă de nepătruns. Zelda a dispărut prin cadrul ușii și am urmat-o, înaintând pe pipăite. Ne aflam într-un soi de tunel. Era umed și rece, iar aerul era așa de muced, încât sinusurile mele au început să se umfle.

— Tunelul ăsta merge până în Strada 11, a răsunat din beznă vocea Zeldei. Nu știu de ce e aici, dar știu că trece prin spatele patiseriei Black Forest. Mai e o ușă care dă în subsolul lor.

Exact când a rostit ultimele cuvinte, mâinile mele au atins metalul altei uși. Deodată, situația mi s-a părut ireală și am simțit că mă asaltează un râs sacadat, isteric – dacă i-aș fi cedat s-ar fi transformat cu siguranță într-un hohot de plâns. L-am înăbușit și mi-am continuat drumul.

După câteva minute, am auzit-o pe Zelda trăgând niște zăvoare și deschizând ușa care dădea în Strada 11. O adiere plăcută de aer rece și înviorător m-a izbit în față. Noaptea mi s-a părut strălucitoare ca ziua

după ce am ieșit din tunelul întunecat. Am trecut pe lângă Zelda și, când am ajuns pe trotuar, m-am întors cu fața la ea.

— Mulțumesc mult, Zelda.

S-a uitat la mine și mi s-a părut că vrea să-mi spună ceva, dar până la urmă s-a hotărât să tacă.

— Ai grijă, s-a mulțumit să-mi zică.

A încercat să schițeze un zâmbet, însă nu i-a reușit. Am văzut în ochii ei o licărire ciudată. Apoi ușa s-a închis în urma mea, cu un zgomot trist.

DOUĂZECI ȘI TREI

Zâmbea? Mi-era greu să-mi dau seama în camera întunecată, în care se simțea miros de bere și gunoi. Când bătusem la ușa lui, Ace nu se arătase prea fericit să mă vadă.

— Ce cauți aici? m-a întrebat el prin aceeași deschizătură prin care vorbisem și cu Ruby cu două zile în urmă. Stăteam acolo, fără să știu ce să-i răspund, fără să am vreun răspuns. Unde m-aș fi putut duce în altă parte? În nici un caz la părinții mei. În curând, poliția urma să ia legătura cu ei, dacă nu cumva o făcuse deja. Nici la Alexander Harriman nu puteam apela. Începuse să-mi fie frică de el și nu-mi inspira deloc încredere (nu-mi inspirase încredere nici înainte să mă toarne la tata). O parte din mine își dorea să alerge la Zack, dar am ținut-o la respect. Ar fi fost o dovadă de egoism din partea mea să mă duc la el când aveam probleme, ținând cont de tot ce se întâmplase între noi în ultimele zile. În fine, după treizeci de secunde stânjenitoare de tăcere, Ace a deschis ușa. L-am urmat înăuntru. Apartamentul era la fel de mizer și de îngrozitor cum te așteptai să fie. Ruby stătea prăbușită pe un scaun vechi și jerpelit, din care se revărsa umplutura, îmbrăcat în pânză cu motive florale incredibil de decolorată. Dacă aș fi văzut-o așa

pe stradă, aș fi zis că e moartă. O dâră de salivă i se scurgea pe bărbie.

— Se simte bine? l-am întrebat.

— Atât cât poate, mi-a răspuns el pe un ton rece. Acum spune-mi ce se întâmplă.

Aveam junghiuri în stomac, iar gâtul mi se uscase de tot.

— De ce te porți mereu ca un nemernic? Crezi că aș fi venit aici dacă nu aș fi fost obligată?

Am început să plâng. Nu ca atunci când murise Christian Luna, dar pe-aproape. M-am așezat pe pat, iar el s-a așezat lângă mine, cu o mână pe spatele meu, și a așteptat să mă descarc. După ce m-am liniștit și mi-am șters ochii și nasul cu un șervețel pe care-l pescuise din vârful unei grămezi de nimicuri, mi-a spus:

— Spune-mi ce se petrece, Ridley. Voi face tot posibilul să te ajut.

Nu adăugase *Ceea ce n-ar fi prea mult*, dar tonul fusese elocvent.

I-am povestit tot ce s-a întâmplase de când ne întâlnisem ultima oară.

— Cred că Ben și Grace ți-ar trage o mușțuluială pe cinste, a zis el râzând ușor. Micuța Ridley, perfecțiunea întruchipată, fugind de brațul legii. Probabil că în clipa asta țin o conferință cu Zack și Esme și încearcă să pună la punct un plan de acțiune.

Se simțea atât de multă amărăciune în vocea lui, încât m-ar fi durut mai puțin dacă mi-ar fi tras o palmă. Acum vedeam limpede totul – gelozia, furia. Niciodată nu le văzusem atât de bine. M-am gândit la ce îmi spusese tata și la ce insinuase Jake, cum că Ace ar fi implicat. O fracțiune de secundă l-am văzut pe fratele meu așa cum îl vedea toată lumea în fiecare clipă: un individ josnic, în care nu poți avea încredere,

gata oricând să-ți facă rău. M-am întristat. Cum să vă explic? M-am întristat foarte, foarte tare.

— Te-am văzut, i-am spus. Mai devreme aşteptai în faţa blocului meu. Ce făceai acolo?

A ridicat din umeri şi s-a lăsat pe spate. Se uita la peretele din spatele meu.

Când m-am mutat la New York şi am început să mă văd iar cu fratele meu, credeam că mă veghează în secret, din umbră, ca să mă apere dacă dau de necaz. Visam, ziua în amiaza mare, tot felul de scenarii elaborate în care eram tâlhărită pe vreo alee, iar fratele meu sărea din spatele pubelelor şi mă salva. Mă ducea înapoi în camera mea din campus şi avea grijă de mine până când mă făceam bine, apoi el se întorcea la viaţa lui şi eu la a mea. Mă simţeam în siguranţă ştiind că îmi păzea spatele, că veghează asupra mea. În alte vise mergeam împreună la părinţii noştri, avea loc o reuniune emoţionantă, iar apoi trăiam cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi. Foarte trist, ştiu, dar fetiţele cresc cu basme. E oare de mirare că ne dorim finaluri fericite pentru evenimentele nefericite din vieţile noastre? Nimeni nu ne învaţă că cele triste rămân triste, că oamenii mor încrâncenaţi şi neiertaţi, iar cele pierdute rămân pierdute şi nu mai sunt regăsite niciodată.

— Ai de gând să-mi răspunzi? am insistat.

— Te aşteptam, aveam nevoie de bani, dar măscăriciul tău a venit după mine. Am fugit.

— Măscăriciul meu?

— Noul tău prieten sau ce-o fi. Mai bine ai avea grijă cu tipul ăsta. Pun pariu că nu e cine crezi tu.

Mi-a aruncat o privire răutăcioasă, mulţumit de el însuşi. Mi-a venit să-i trag o palmă.

— Ce naiba ştii tu despre el? Ce ştii tu despre *orice*?

A ridicat din nou din umeri, fără să-mi răspundă.

— Nu m-ai urât dintotdeauna, nu? Îmi amintesc că în copilărie ţineai la mine.

Zâmbetul lui afectat (da, zâmbea) s-a șters brusc și s-a uitat la mine surprins.

— Nu te urăsc, Rid. Nu te-am urât niciodată.

I-am susținut privirea până când s-a uitat în altă parte.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le înțelegi, a oftat el, clătinând ușor din cap.

— Ba cred că înțeleg. O furie teribilă clocotea în mine. E vorba de Max, nu-i așa?

A fost la fel de surprins.

— Ce crezi tu că știi, Ridley?

— E vorba de banii pe care ni i-a lăsat.

A oftat și și-a dat ochii peste cap.

— Vrei să zici banii pe care ți i-a lăsat.

— Ți-a lăsat și ție, Ace, doar că trebuia să fii în stare să te aduni.

Nu mi-a plăcut cum sunase, de parcă ar fi fost floare la ureche, însă o părticică din mine credea că Ace alesese deliberat această viață. Poate că între timp devenise prizonierul drogurilor. Dar daca alegi să te droghezi, poți să alegi și să te oprești. Drumul este lung și greu, presărat cu multe obstacole interioare și exterioare, însă primul pas este alegerea, nu-i așa? Avea la dispoziție toate resursele. Nu trebuia decât să întindă mâna.

— Cine ți-a spus asta, tata? a zis el, ridicându-se.

— Ce importanță are? E adevărat, nu-i așa?

— Habar n-ai despre ce vorbești. Trăiești în lumea ta – lumea lui Ridley – unde totul e alb sau negru, bun sau rău. După tine, totul se reduce la alegeri, nu? Să faci alegerile potrivite.

Credeți că sunteți singurii care au fost obligați să asculte prelegerea mea despre alegeri? După cum constatați, Ace pierduse esențialul. M-am ridicat și m-am dus la ușă. Tremuram de furie și de tristețe. Venisem aici după ajutor și compasiune, dar acum știam

că nu putea să-mi ofere așa ceva. Poate că nu mi le-ar fi oferit nici dacă ar fi putut. Voiam să fug de el. Voiam să mă arunc în brațele lui și să-l țin strâns. Îl uram. Îl iubeam.

— Viața nu e așa de simplă, Ridley.

N-am știut ce să-i răspund. De fapt nu știam dacă sunt în stare să scot un cuvânt. Lacrimile au început să-mi curgă din nou pe obraji, înainte să le pot opri. Nu afirmasem niciodată că viața e simplă. Nu crezusem asta niciodată.

— Du-te și predă-te, Ridley. Sună-i pe tata și pe mama. Totul se va rezolva. Așa se întâmplă *mereu*.

Prea mult venin din partea bărbatului pe care-l iubeam de când era doar un puști și eu o fetiță. Fratele meu. Îl iubisem necondiționat atâția ani și nu văzusem cât de tare mă ura. Dar cine știe, poate că se ura pe sine însuși. Mi-am amintit cuvintele lui Esme despre Max: *Nu poți stoarce sânge din piatră. Poți încerca, dar până la urmă tu o să sângerezi.*

Am plecat trântind ușa atât de tare, încât am simțit cum vibrează podeaua. Am coborât în fugă scările și am ieșit pe strada pustie. Nu știam unde să mă duc, încotro s-o apuc. M-am așezat pe o bancă în Tompkins Square. Universul încerca să-mi transmită ceva. *Ești de una singură, copilă.*

M-am dus în West Village, dar mai întâi am făcut ceva destul de ciudat. Am luat trenul spre nord, către Strada 96, apoi am oprit un taxi. Am luat taxiul până la librăria Barnes & Noble de lângă Met, am intrat pe ușa dinspre Broadway și am ieșit prin altă parte. M-am dus la un bancomat și am scos câteva sute de dolari, atât cât mi-a dat voie aparatul. Apoi am sărit în alt taxi. În tot acest timp m-am ferit de polițiști și de oricine mi se părea dubios. Nu cred că mă

urmărea cineva, însă totul era nou pentru mine. Încă mai auzeam în minte avertismentul lui Jake și nu mi-e rușine să vă spun că-mi era foarte frică, atât de frică, încât mai aveam puțin și izbucneam în plâns.

Am luat o cameră într-un hotel ieftin din Washington Square, pe lângă care trecusem de câteva ori până atunci, unul din hotelurile pe care oricât le-ai renova și dichisi tot arată a ceea ce sunt de fapt: o cutie de tranzit pentru oameni care plătesc înainte, cu bani gheață. Recepționerul, un tip în vârstă, purta o cămașă de blugi cu o pată pe buzunarul de la piept, probabil ketchup. Fața lui foarte ridată și la fel de încleștată ca un pumn arăta de parcă ar fi purtat o mască de cauciuc. Nici măcar nu s-a uitat la mine, doar mi-a luat banii și mi-a dat o cheie.

— Camera 203. Liftul e-n dreapta, scările-n stânga.

Eram sigură că nu m-ar putea recunoaște dintr-un grup. Probabil că asta e o condiție pentru o slujbă aici, mi-am spus. În mod ciudat însă, voiam să mă privească. Aveam nevoie de o dovadă că nu eram o fantomă rătăcind prin lume.

— O seară plăcută, i-am urat eu, zăbovind la recepție. Nu mi-a răspuns. S-a întors cu spatele și a dispărut pe o ușă.

Camera era curată, dar gresia din baie era ciobită, tavanul pătat, iar draperiile îngălbenite de la fumul de țigară. Nu m-am simțit niciodată așa de singură ca atunci, când m-am întins pe pat și am văzut pe fereastră strălucirea portocalie a lămpilor de pe stradă, când am ascultat zgomotul orașului în care nimeni nu știa unde sunt sau ce s-a întâmplat cu mine. Aveam o gaură în piept și vântul trecea prin ea, scoțând un șuierat gol și trist, care m-a ținut trează toată noaptea.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Luni dimineața. După o noapte nedormită, am luat un taxi până la parcarea unde lăsasem Jeepul închiriat și m-am dus în New Jersey. Pe drum m-am oprit la un internet café de pe Third Avenue și, folosind MapQuest, am obținut un traseu care ducea direct la ușa Lindei McNaughton. E cam aiurea, dacă stai să te gândești: oricine poate introduce adresa ta într-un computer și obține indicații pas cu pas spre casa ta. Cum asta era în avantajul meu în acel moment, nu era cazul să mă plâng. Mi-am folosit cartea de credit pentru că n-am avut încotro. Oricum, evenimentele de noaptea trecută începuseră să mi se pară ireale și mă detașasem în mod ciudat de ele. Atât de multe se întâmplaseră de când o sunasem pe Linda McNaughton... Creierul meu luase o mică pauză, încercând să uite că iubitul meu (chiar asta era, nu-i așa?) fugise de poliție (fiindcă a venit vorba, asta făceam și eu), iar fratele meu mă ura – pe deasupra, de ani întregi.

Odată ajunsă pe autostradă, l-am sunat pe tata de pe mobil.

— Ridley, a zis el, reușind să amestece furie, îngrijorare, ușurare și dragoste în cele două silabe ale numelui meu, spune-mi imediat ce se întâmplă.

— Nimic. De ce?

— Ridley!

— Tată, totul e în regulă, am mințit eu. Vreau doar să-mi spui câte ceva despre Project Rescue.

A urmat o pauză.

— Ridley, trebuie să vii acasă chiar acum. Am vorbit cu Alexander Harriman. Poliția a fost aici azi dimineață.

E trist dacă părinții îți dau ordine când ești prea mare să-i asculți. Asta demonstrează că există un hiat între cine cred ei că ești și cine ești de fapt. Se agață de un concept – o ființă mică și nevolnică sub controlul lor – și le trebuie mult timp până să înțeleagă că nu mai este real.

— Nu pot veni acasă, tată. Trebuie să aflu. Spune-mi despre Project Rescue.

— Project Rescue? Ridley, despre ce vorbești?

— Tată, spune-mi! am țipat.

Nu mai țipasem niciodată la tata și m-am simțit mai bine. El a tăcut o bună bucată de vreme, încât am început să mă întreb dacă îmi închisese telefonul în nas sau pierdusem legătura. Apoi i-am auzit răsuflarea.

— Tată...

— A fost grupul care a sprijinit adoptarea legii Safe Haven.

Vocea îi suna ciudat, parcă vorbea dintr-o cutie de tablă.

— Nu, am zis, a fost mai mult decât atât.

Mi-am dat seama atunci că mergeam cam repede și nu-mi puteam permite luxul de a fi oprită de poliție. Am încetinit și am tras pe dreapta.

Tata a oftat.

— Bine, să vedem. La început au fost adăposturile, rețeaua de adăposturi Project Rescue. De obicei în biserici și în clinici particulare, câteodată în orfelinate. Asta înainte ca legea să fie aprobată. Nu era ilegal, dar nici perfect legal, așa că finanțarea venea din

surse private. Am privit-o întotdeauna ca pe o cale ferată subterană.

— Cine a fondat Project Rescue? Max?

— Da, el și alții.

Era obosit și mi s-a părut că vocea îi tremura puțin. Poate din cauza telefonului.

— Și ce se întâmpla acolo?

— Ce se întâmplă și acum. Părinții puteau să-și lase copilul acolo în siguranță, iar copilul erau îngrijit timp de 72 de ore. Dacă se răzgândeau înainte de expirarea termenului, aveau dreptul să-și ia copilul înapoi. Primeau gratuit consiliere și asistență.

— Și dacă nu se întorceau?

— Copilul intra în sistemul de ajutor social.

— Erai și tu implicat?

— Nu prea. Câteva din clinicile în care am fost voluntar de-a lungul anilor erau locații Project Rescue. Când era un copil abandonat, îl îngrijeam ca pe oricare altul.

— Dar încălcai legea?

— Nu în adevăratul sens al cuvântului. Nici o lege nu-ți interzice să ajuți un copil abandonat care are nevoie de ajutor – atâta timp cât raportezi abandonarea în termen de 72 de ore.

— Deci erați la limită.

A oftat încă o dată.

— În interesul copiilor, bineînțeles.

Faptul că tata păcălea sistemul ca să ajute copiii era oarecum logic. Avea asta în sânge. Dar logica mi se părea eronată în acest caz. Mai precis, de ce să faci efortul de a-i salva pe copii de abuzurile potențiale doar pentru a-i introduce în sistemul oficial, care era el însuși cel puțin imperfect și predispus la abuzuri? M-am gândit la experiențele din copilărie ale lui Jake.

Îmi scăpa ceva și știam asta. Aveam răspunsurile în fața mea, dar nu le vedeam. Eram obosită și nu

mai făceam față. Mă simțeam ca atunci când începi un proiect important, de exemplu să faci ordine în șifonier. Toate lucrurile sunt risipite pe jos și pe pat, dulapul e gol, dar se instalează letargia. Îți spui: „Ce naiba m-a apucat? Nu am putere să termin". Dar e prea târziu, nu poți renunța. Știam că ar fi trebuit să-i pun tatei un milion de întrebări, dar nu-mi venea în minte nici una.

— Ce să-ți spun ca să te conving să vii acasă?

M-am gândit câteva clipe.

— Spune-mi că nu trebuie să știu nimic, că m-am băgat în ceva care nu are legătură cu mine și că nu mai judec cum trebuie.

A urmat o mică ezitare, apoi:

— Ridley, nu trebuie să știi nimic.

Habar n-am cum, dar am fost sigură, categoric sigură că tata mă mințea. Am auzit-o pe mama în fundal:

— Spune-i lui Ridley că i-am pregătit camera. Alex se va ocupa de toate, poate să stea aici până se rezolvă situația.

— O să te sun, tată. Încearcă să nu-ți faci griji.

A continuat să mă strige am închis. Vocea lui era subțire, ca de tinichea, și se auzea de foarte departe. Oficial, nu mai exista nimeni pe lumea asta în care să am încredere.

Am găsit-o pe Linda McNaughton pe Route 206, într-un oraș numit Lost Valley, într-o rulotă dublă dintr-un parc bine întreținut. Era o rulotă destul de frumoasă, cu ferestre rabatabile și pereți laterali din aluminiu, plasată chiar peste stradă de biblioteca publică. A deschis ușa zâmbind, dar a deschis-o doar pe jumătate.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună ziua, doamnă McNaughton, am zis eu senină, cu un zâmbet larg. Sunt Ridley... Am vorbit la telefon seara trecută.

Zâmbetul a dispărut brusc.

— Ce cauți aici?

— Treceam prin oraș, adun materiale pentru articolul meu, și m-am gândit că am putea să stăm de vorbă ceva mai mult. De fapt, sper că aveți o poză de-a lui Charlie pe care ați fi dispusă să mi-o împrumutați.

Și-a mijit ochii și s-a încruntat, o combinație de suspiciune și furie.

— Nu am nici o poză și nu am nimic să-ți spun. Te rog să pleci.

Mi-a trântit ușa în față. Cu putere.

— Dar dacă... am insistat, destul de sigură că încă mai stătea în spatele ușii și se uita la mine prin vizor, dacă v-aș spune că există o șansă ca Charlie să fie în viață?

Am auzit un gâfâit și mi s-a făcut imediat rușine. În realitate nu aveam nici o dovadă că Charlie nu murise. Dar noaptea trecută, în timp ce stăteam întinsă pe patul din camera de hotel, mă gândisem la tot ce mi se întâmplase, la ce-mi spusese Christian Luna, la ce aflasem despre ceilalți copii dispăruți, despre unchiul Max, la ce-mi spusese Ace, și în mintea mea încolțise o bănuială care acum, mai ales după conversația cu tata, se răspândea ca un virus.

Ușa s-a deschis din nou și am observat că expresia Lindei se îmbunase. După o clipă a deschis-o de tot și s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec.

M-am așezat pe o canapea bej îmbrăcată în vinilin și am gustat din cafeaua pe care mi-a oferit-o. Reușise să o facă slabă și amară în același timp. Linda purta un costum gri, asortat perfect la părul ei grizonat, tuns scurt. Fața ei era un peisaj brăzdat de ri-

duri și de cute de piele lăsată, dar avea ochi albaștri, pătrunzători, care străluceau de inteligență. Se așezase în fața mea și acum se uita la mine. Eram înconjurate de țestoase: bibelouri în formă de țestoase, țestoase țesute pe perne, țestoase pictate pe boluri și vaze, țestoase împăiate, chiar și un perpetuum mobile cu țestoase.

— Știi, mi-a spus ea când a văzut că mă uit în jur, nu-mi plac în mod special broaștele țestoase. Soțul meu mi-a cumpărat cândva un pandantiv din aur în formă de țestoasă, după ce am vizitat o fermă de țestoase din Caraibe. Am mințit de atâtea ori cât de mult îmi place, încât toată lumea a început să-mi cumpere țestoase. Și a continuat tot așa.

S-a uitat la mine, parcă cerându-și iertare, și a râs încurcată. I-am zâmbit și am pus ceașca de cafea pe masă. S-a ridicat și s-a dus la o mică bibliotecă, în cealaltă parte a camerei. Când s-a întors, ținea în mână o fotografie într-o ramă de metal. Mi-a întins-o. Un bărbat, o femeie și un copil. Băiețelul, de vreo doi ani, călare pe un ponei, purta o cămașă cu dungi albe și roșii și pantaloni scurți. Bărbatul, slab și cu barbă, stătea într-o parte, încercând să zâmbească și ținând o mână protectoare pe coapsa copilului. Femeia, cu un aer timid, cu umerii lăsați și trasă la față, se uita în obiectiv și râdea.

Nu știu la ce mă așteptam de la Michael și Adele Reynolds. Singurul lucru pe care-l aflasem despre ei era că Michael fusese dependent de heroină, iar Adele se gândise la un moment dat să-și abandoneze copilul. În fotografie am văzut doi oameni care arătau cam obosiți, cam încordați, dar care se bucurau totuși de o zi liberă împreună cu fiul lor. Imaginea nu se potrivea deloc cu părerea pe care mi-o formasem în subconștient. Asta m-a surprins. Mi-i imaginasem reci, egoiști, violenți, nepăsători. Poate că fuseseră așa

uneori. Dar alteori poate că fuseseră iubitori, fericiți, protectori. Poate că atunci când Adele încercase să-l părăsească pe Charlie se temea că nu va face față responsabilității de a crește un copil, se gândea că i-ar fi fost mai bine în grija altora. Fusesem întotdeauna furioasă pe Zack pentru că îl judeca pe Ace după un singur criteriu, dependența lui, dar făcusem involuntar aceeași greșeală în privința lui Adele și a lui Michael.

— Atunci când ai parte de așa puține momente fericite, cred că ți le amintești mai bine, a spus Linda. Știu când a fost făcută fotografia. Eram fericiți, Charlie împlinea doi ani. Fiica mea, Adele, a murit o lună mai târziu. Charlie a dispărut. Apoi Michael. Într-un an și jumătate i-am pierdut pe toți.

Am simțit o strângere de inimă când mi-am închipuit cum trebuie să fi fost: lovitură după lovitură și lumea se întunecă. M-am uitat la ea, așteptându-mă să-i văd ochii plini de lacrimi sau fața schimonosită de durere. Dar ea se uita la poză, cu un zâmbet pe jumătate trist, ca și cum acceptase că nimic nu mai putea fi schimbat.

Chiar și pe Linda o judecasem. Crezusem că nu o iubea îndeajuns pe Adele, că alesese să nu o ajute. Fusesem crescută într-o casă în care banii și dragostea n-au lipsit niciodată și îmi închipuisem că toți au acces la aceleași resurse nelimitate. Nu-mi place să recunosc, dar abia în acel moment, înconjurată de țestoasele Lindei McNaughton, am realizat că sărăcia nu era un concept abstract, că uneori oamenii nu au destulă dragoste sau bani pentru a îngriji cum trebuie un copil. Nu-i poți judeca pentru ce nu pot oferi, nu-i așa?

— Ești sigură? a zis ea brusc, cu o expresie indescifrabilă. Ai *dovezi* că trăiește ?

Am observat că mâinile îi tremurau ușor.

— Nu, am recunoscut eu, privind-o în ochi. Încă nu.

S-a așezat din nou, cu un oftat. M-am uitat la fotografia din mâna mea. Imaginea era începătoșată și îngălbenită de vreme, fețele neclare.

— O să încerc să nu-mi fac prea multe speranțe, ca anul trecut.

— Anul trecut?

— A venit un tânăr cam de vârsta ta, un polițist care lucrează la „cazuri reci". Chiar așa le-a spus. M-a căutat de vreo două ori și mi-a pus întrebări, de exemplu cine a fost medicul pediatru al lui Charlie, dacă a fost dus vreodată la camera de urgență și cât de des. I-am spus ce știam. După o vreme n-a mai sunat. L-am căutat eu și mi-a spus că încă lucrează la caz, mi-a promis că o să mă anunțe dacă apare ceva, dar n-am mai auzit de el de-atunci. Ciudat... Zilele trecute m-am gândit să-i dau un telefon.

— De ce?

— Am găsit certificatul de naștere al lui Charlie într-o grămadă de dosare vechi. M-am gândit că i-ar fi de ajutor.

— Dacă tot ați pomenit de certificat, doamnă McNaughton, pot să mă uit la el ?

— Sigur, a zis ea.

S-a ridicat și s-a dus la un birou mic înghesuit într-un colț al camerei.

M-am aplecat în față.

— Bărbatul care a venit la dumneavoastră... Țineți minte cum îl cheamă?

— Păi, am cartea lui de vizită chiar aici, împreună cu certificatul de naștere al lui Charlie. Nu pot citi fără ochelari.

Mi-a dat cartea de vizită. Inima mi-a stat când m-am uitat la cartea de vizită din carton crem, pe care era scris cu litere negre în relief: *Jake Jacobsen, detectiv particular*.

Mi-am amintit câteva din clipele noastre împreună. Mi-am amintit reacția lui ciudată când i-am spus

despre ceilalți copii dispăruți. Mi-am amintit că nu a fost deloc surprins. Mi-am amintit că m-am întrebat cum a reușit să găsească pe internet atâtea informații despre părinți. Mi-am amintit de asemenea cât de repede a identificat sursa tăieturilor din ziar pe care mi le trimisese Christian Luna și cum a intrat în alertă când a aflat că vorbisem cu Salvo. Semințele spaimei au început să încolțească în pieptul meu. Știa, mi-am spus. Știa deja despre ceilalți copii dispăruți.

— Domnișoară Jones, nu te simți bine?

Cred că încremenisem acolo, holbându-mă la cartea de vizită, iar ea ținea o foaie de hârtie în mâna întinsă, cine știe de cât timp.

— Scuzați-mă, am spus.

— Certificatul de naștere al lui Charlie. Păstrează-l, e o copie.

I-am aruncat o privire, l-am împăturit și l-am pus în buzunarul interior al jachetei.

— Nu mi-ai spus de ce, a insistat ea. De ce crezi că Charlie ar putea fi în viață ?

Am făcut pauză, apoi i-am răspuns cât de cinstit puteam:

— Pentru că eu *sunt*.

A dat din cap, fără să priceapă.

— În același an au dispărut și alți copii, doamnă McNaughton. Cel puțin unul dintre ei s-ar putea să fie în viață și sănătos. Sper că asta este valabil și pentru Charlie.

S-a uitat în ochii mei și am văzut o fericire prudentă. M-am simțit vinovată.

— Și eu sper, a zis ea, împreunându-și mâinile ca pentru o rugăciune.

M-am ridicat, i-am luat mâna și i-am mulțumit pentru ajutor. I-am promis că o să-i înapoiez fotografia și n-o să uit să-i răspund la întrebări. A rămas în pragul ușii și mi-a făcut cu mâna până când m-am urcat

în Jeep și am pornit pe aleea pietruită spre șosea. Mi-am spus că speranța nu este întotdeauna o binecuvântare.

Când am ajuns pe Route 206, am văzut în oglinda retrovizoare un Firebird 1969 negru cu geamuri fumurii care se apropia repede. Inima mi-a sărit din piept și am tras pe dreapta, aproape sigură că mașina se va opri în spatele meu. Nu s-a oprit. A trecut mai departe, accelerând pe măsură ce se îndepărta. Ușurarea și dezamăgirea m-au copleșit simultan. În timp ce automobilul dispărea la prima curbă, mi-am amintit ce-mi spusese Jake, că poliția i-a reținut mașina. Oricum nu eram pregătită să mă întâlnesc cu el, adunasem prea multe bănuieli. Dacă știa deja despre ceilalți copii, însemna că știa și de Jessie Stone. Știa dinainte să mă cunoască. Am încercat să-mi dau seama ce concluzie puteam trage de aici și o cortină groasă a coborât în mintea mea. Nu voiam să am de-a face cu asta.

Am intrat din nou pe autostradă și am luat-o spre muntele Skully. În lipsa unor idei mai bune, m-am gândit să mă opresc la clinica unde o ducea Teresa Stone pe Jessie. Ce voiam să fac acolo? Nu prea știam. Trebuia să fiu creativă. Acționam sub impulsul convingerii că universul lucrează pentru a ne dezvălui adevărul, că minciunile sunt elemente instabile care se prăbușesc sub propria lor greutate.

Cerul de deasupra mea era de un negru capricios, amenințându-mă cu ninsoarea. Când am ajuns sub o boltă de copaci s-a întunecat atât de tare, încât am fost nevoită să aprind farurile. Am trecut printr-un orășel, am ieșit de pe șoseaua principală și am luat-o pe drumul secundar care înconjoară muntele Skully, un soi de trecătoare îngustă și întunecată. Am oprit pe un podeț cu o singură bandă, la baza unei pante

abrupte, și am constatat că o simplă balustradă de lemn era singura protecție împotriva unui plonjon în râul lat și învolburat.

Atunci am văzut același Firebird în oglinda retrovizoare. Habar n-aveam cum ajunsese iar în spatele meu. Nu am reușit să disting fața șoferului, dar ceva rece și întunecat mi s-a cuibărit în piept. Am apăsat tare pe accelerație și Jeepul a țâșnit pe pantă, scrâșnind din cauciucuri.

Însă Jeepul meu nu putea concura cu mușchii unui Firebird. Într-o secundă a fost lângă mine, farurile lui uriașe reflectându-se orbitor în oglinzi. Am simțit un șoc incredibil de puternic când m-a lovit din spate. În filme, când mașinile eroilor sunt ciocnite din spate, nu ți se pare că s-ar întâmpla mare lucru. Eu am simțit izbitura ca și când pământul s-ar fi cutremurat, capul mi-a fost smucit înainte, apoi s-a lovit brusc de tetieră. Am fost atât de zdruncinată, încât fără să vreau am lăsat volanul din mâini. Jeep-ul și-a schimbat direcția și s-a apropiat amenințător de marginea drumului înainte să pot apuca din nou volanul. L-am redresat totuși, dar am ajuns fără să vreau pe cealaltă bandă. Am virat în ultima clipă, chiar înainte ca o mașină care apăruse dintr-o curbă, claxonând continuu, să treacă pe lângă mine ca fulgerul.

Spaima de moarte încetinește totul. Când Firebirdul m-a lovit din nou, parcă eram într-o falie temporală. Până am ajuns la următoarea curbă periculoasă, am auzit doar șuieratul propriei mele respirații. Am apăsat accelerația până la podea, dar Firebird-ul era prea rapid: m-a ciocnit din nou, mai tare ca înainte. Lacrimile mi-au țâșnit din ochi și peste șosea s-a așternut un văl.

— Oprește-te! am țipat la nimeni.

Altă izbitură a trimis iar Jeepul pe celălalt sens. Am lovit balustrada dinspre versant și am văzut o

jerbă de scântei când mașina a ricoșat din ea. Firebirdul gonea acum paralel cu mașina mea, împiedicându-mă să revin pe banda din dreapta. Am întors capul spre el, dar n-am văzut nimic în spatele geamurilor fumurii. Deodată, furia a înlăturat pâcla spaimei care îmi întunecase creierul. Nu știam cine conducea mașina și puțin îmi păsa. Am tras brusc de volan și am lovit Firebirdul din lateral. Nu degeaba li se spune mașini „cu mușchi": parcă mă izbisem de un zid. S-a destabilizat puțin, dar s-a ținut bine. Atunci m-am înfuriat de-a binelea. L-am lovit din nou, și mai tare, fără să-mi pese că ne-am fi putut prăbuși amândoi în prăpastie. Am condus așa, cu viteză, caroseriile mașinilor noastre frecându-se cu un zgomot oribil de metal pe metal. Apoi, în altă curbă, am văzut lumina unor faruri care se apropiau.

Firebirdul nu ceda nici un milimetru. M-am sprijinit în claxon, sperând să-l alertez pe șoferul care venea din sens opus. Știam că dacă aș fi frânat într-o curbă atât de strânsă, m-aș fi răsturnat sau m-aș fi ciocnit oricum cu mașina care se apropia, pentru că n-aș fi avut timp să revin pe dreapta. Am claxonat din nou, rugându-mă ca șoferul să mă audă și să încetinească, dar chiar atunci Firebirdul a urlat și a țâșnit înainte. Am răsucit volanul și m-am întors pe banda din dreapta, vă jur, cu nici două secunde înainte ca un camion Dodge uriaș să apară din curbă. A zburat pe lângă mine, mustrându-mă pentru neatenție cu un urlet de sirenă. Firebirdul a dispărut la următoarea curbă.

Am oprit și am rămas așa, cu mâinile pe volan, cu dinții încleștați și cu fiecare mușchi arzând de adrenalină. Tremuram incontrolabil. Am plâns cu capul pe volan până când am auzit o mașină apropiindu-se din spate. Atunci am plecat, încă tremurând, iar când am ajuns de cealaltă parte a muntelui am tras într-o parcare Burger King și mi-am luat un milkshake de

ciocolată și cartofi prăjiți. Fusesem la un pas de moarte pe un drum de munte, foarte probabil din cauza bărbatului cu care mă culcasem în ultima vreme, și numai vina mea. Am stat o vreme în parcare, tremurând necontrolat, plângând și îndesându-mi în gură cartofi prăjiți plini de ulei, în mod miraculos fără să mă înec.

Tot felul de gânduri mi se învârteau în minte. Mi-am dat seama că nu eram în stare să analizez ceea ce tocmai mi se întâmplase, să stabilesc ce trebuia să fac în continuare. Nu-l identificasem pe șoferul mașinii, dar nu putea fi decât mașina lui Jake. Oare el fusese la volan? De ce ar fi vrut să-mi facă rău? Iar dacă nu el, atunci cine? Cum reușise să ia mașina lui Jake? Și mereu, mereu aceeași întrebare: De ce se întâmplă toate astea? În timp ce stăteam acolo, cu milkshake-ul în mână, încă scuturată de fiori de spaimă, senzația aceea oribilă de singurătate mi-a pătruns până în măduva oaselor. Dar nu mai plângeam. Trecusem de etapa asta. Nu mai aveam lacrimi.

Când descoperi că temelia vieții tale a fost construită pe nisipuri mișcătoare și pereții au început să se prăbușească, ce faci? Unde te duci? Mintea mea a început să hoinărească și și a scos la suprafață amintiri care nu aveau nici o relevanță în clipa aceea, de parcă ar fi vrut să-i dea creierului meu epuizat o pauză de recuperare. Nu știu de ce, m-am gândit la mama.

După ce am terminat facultatea, o vreme m-am dus în fiecare miercuri și vineri, cu metroul, la un curs de yoga în Upper East Side. Era la o oră imposibilă, de la 6 la 7 și jumătate dimineața, dar am constatat că, dacă reușeam să ajung acolo, calitatea și productivitatea zilei mele de lucru creșteau simțitor. Într-o dimineață rece de februarie, am mers pe jos pe Strada 14, în întunericul dimineții și am coborât în stația de metrou Union Square. Eram încă pe jumătate ador-

mită când a venit trenul. M-am urcat și m-am așezat. Trenul a mai rămas un timp în stație și m-am uitat pe geam. Acolo, pe peron, am văzut un fluture. Părea că plutește dincolo de geam. M-am gândit : Cum poate trăi aici, sub pământ, iarna ? Cum a supraviețuit? Dar era acolo. M-am uitat în jur, să văd dacă îl observase și altcineva, dar toți pasagerii moțăiau sau citeau. Au pierdut cu toții miracolul minuscul. Când m-am uitat din nou, dispăruse. Ușile s-au închis și trenul a plecat.

Mi-am dat seama, nu atunci, ci abia acum, stând în Jeepul distrus, că așa o iubeam eu pe mama. De dincolo de geam, dintr-un tren care pleca mereu din stație. Mama era o femeie pe care o admirai pentru frumusețea ei, pentru farmecul ei, pentru tăria ei de caracter. Dar, ca și fluturele, era în esență distantă și intangibilă. Ceva la care te uiți, dar pe care nu-l păstrezi. Poate că ar fi fost altfel dacă nu îl pierdea pe Ace. Într-un fel sau altul știam cu toții că Ace fusese singura ei dragoste adevărată și că nu și-a revenit niciodată pe deplin după ce a părăsit-o. În ciuda tuturor atacurilor și conflictelor din relația lor, mama îl adora. O lumină strălucea dinlăuntrul ei când îl privea pe fratele meu. Și când el a plecat, scena s-a întunecat și toți am rămas pe întuneric, bâjbâind, căutând alte roluri în piesa ei de teatru.

Cred că o uram puțin pentru asta, oricât de mult o iubeam. În cel mai secret colțișor al inimii mele am fost totdeauna convinsă că, dacă ar fi fost obligată să aleagă pe care din noi să-l piardă, eu aș fi fost aceea, că m-ar fi dat oricând ca Ace să se întoarcă imediat. Poate că nu era adevărat, dar în adolescență și în primii ani de maturitate nimeni n-ar fi reușit să-mi scoată asta din cap.

Oricum, în viață nu e așa. Nu poți face schimburi. Cel puțin așa credeam.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Mașina era avariată grav. Mi-am dat seama că Jeepul arăta foarte rău după reacția șoferilor care treceau pe lângă mine în parcare: mă ocoleau la mare distanță și își întindeau gâturile să mă vadă mai bine. Am ieșit din mașină și am dat un tur în jurul ei. Arăta de parcă abia ieșise dintr-un compresor: aripile și portierele erau înfundate și zgâriate adânc acolo unde se lovise succesiv de Firebird și de balustrada dinspre munte. M-am bucurat că investisem fără zgârcenie în asigurare.

Cred că ar fi trebuit să sun la poliție sau chiar să merg până la cea mai apropiată secție și să renunț imediat la ancheta mea. Adică, în mod clar, acesta era mesajul, nu-i așa? Dacă șoferul Firebirdului ar fi vrut să mă elimine, n-ar fi plecat în ultimul moment, nu mi-ar fi permis să mă întorc pe banda mea și să evit coliziunea cu mașina care venea din sens opus. Scopul lui era să mă terorizeze, să mă sperie zdarvăn și să mă facă să renunț la misiunea mea. Chiar eram terorizată. Dar eram în același timp și foarte furioasă, mai furioasă decât fusesem vreodată în viața mea. Și mai hotărâtă ca niciodată să aflu adevărul.

Cealaltă mare întrebare în clipa aceea era ce naiba făceam de fapt. Vă amintiți, cred, că totul a început pentru că m-am simțit obligată să sar în fața unei ma-

șini pentru a salva un copil care se aventurase în mijlocul străzii. Fapta mea de eroism a declanșat o serie de evenimente care m-au determinat să-mi pun întrebări în legătură cu identitatea mea. Dar acum eram motivată să știu și ce se întâmplase cu ceilalți copii care dispăruseră în același an cu Jessie Amelia Stone. La un moment dat, după ce am băut milkshake-ul, dar înainte să termin cartofii, am luat o decizie. Vă amintiți de instructajul de siguranță din avioane, când ți se spune că trebuie să-ți pui masca de oxigen înainte de a da ajutor celorlalți pasageri? Cam așa era și acum. Nu puteam să răspund la întrebarea ce s-a întâmplat cu Charlie, Pamela sau Brian până când nu știam ce se întâmpla cu *Ridley*. Și, din cauza evenimentelor recente din viața mea, trebuia să aflu mai multe despre *Jessie* ca să-mi dau seama. Așa că am pornit mașina și mi-am continuat drumul spre clinica la care, așa cum îmi spusese Maria Cacciatore, Teresa o ducea pe Jessie, Clinica Little Angels Children's Health. M-am gândit la câteva minciuni diferite pe care le-aș fi putut folosi pentru a obține accesul la dosarele ei, dacă mai existau. Până la urmă mi-am spus că adevărul este cheia care descuie orice lacăt.

Când am intrat pe ușile automate, am observat un abțibild Project Rescue lipit pe geam. Logoul cu contururi stilizate reprezenta o pereche de brațe care legănau un copil, iar sub el scria: *Aici este Safe Haven*. Ce coincidență. Mi-am amintit că detectivului Salvo nu-i plăceau coincidențele. Am hotărât pe loc că sunt perfect de acord cu el.

— Vreau să vorbesc cu directorul, i-am spus tânărului care stătea la recepție.

Era simpatic, cu o față rotundă, serioasă și o umbră de barbă nerasă.

— Adică șeful personalului medical?

— Nu, persoana care răspunde de toată instituția și de dosarele pacienților.

— A, aveți nevoie de fișele dumneavoastră medicale...

— Da, cam așa ceva.

— Trebuie să vorbiți cu doamna de acolo, ea vă poate ajuta.

Mi-a arătat o bătrână cu o mutră plictisită, așezată la un birou uriaș. Mi-am dat seama imediat că nu aș fi ajuns la nici un rezultat cu ea.

— Așa n-o să-mi fie deloc ușor. Nu am la mine nici un act de identitate.

Mi-a aruncat o privire posomorâtă și a început să clatine din cap.

— Ăă...

— Nu poți să-mi spui cine e șeful aici ? Te rog, am zis, oferindu-i cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare.

Mi-a zâmbit și el. Dacă ești o femeie cât de cât atrăgătoare, cred eu, până la urmă reușești să convingi pe aproape oricine să face aproape orice. Poate că am dreptate. Sau poate că doar încrederea în mine îmi aduce pe tavă tot ce vreau.

— Bine, a spus el, aruncându-mi o privire complice. Ia loc.

Am așteptat o vreme, răsfoind un număr vechi din *Parenting*. Polemica despre bătaie ruptă din rai era încă de actualitate, la fel cea despre vaccinări. Am votat împotriva pedepsirii fizice a copiilor și pentru vaccinări. De ce mai vor oamenii să aibă copii, având în vedere toate felurile în care îți poți bate joc de ei?

— Vă pot ajuta cu ceva?

O voce caldă, de bariton, mi-a întrerupt șirul gândurilor. M-am uitat în sus și am văzut un bărbat de culoare masiv, cu o chelie strălucitoare și ochelari cu rame aurii. Barba lui nerasă bătea în cenușiu deschis.

Purta un halat alb de doctor peste o cămașă bleumarin și o cravată imprimată cu Grateful Dead Dancing Bears. M-am ridicat în picioare și i-am întins mâna, pe care mi-a strâns-o în mâna lui uriașă, cât o labă de urs. Mi-a ținut-o o clipă în plus.

— Te cunosc? a zis el, privindu-mă cu capul înclinat într-o parte.

— Nu cred.

— Ba da, a insistat, cu un rânjet larg care i-a împărțit fața în două.

Când îl văzusem prima dată, îi dădusem cam șaizeci de ani. Zâmbetul larg i-a șters aproape cincisprezece ani de pe față.

— Tu l-ai salvat pe băiatul din New York. Minunat. Bună treabă.

— A, da, eu sunt, am spus. Mă numesc Ridley Jones. Mulțumesc.

— Doctor Jonathan Hauser.

A continuat să zâmbească.

— Cu ce te pot ajuta, Ridley?

— Putem merge undeva să vorbim între patru ochi? E o poveste cam lungă.

M-a măsurat, cu o sprânceană arcuită în semn de curiozitate binevoitoare.

— Sigur, a zis, uitându-se la ceas. Vino cu mine.

M-a condus în biroul lui simplu, dar ordonat și luminos, și i-am spus tot, omițând totuși orice aspect discutabil sau ilegal, ceea ce practic l-a eliminat pe Jake din poveste. Nu i-am pomenit nici despre faptul că un șofer misterios într-un Firebird '69 aproape mă aruncase de pe șosea. Marea mea speranță mea în legătură cu bunul doctor era simpatica lui cravată cu Ursuleții dansatori, care demonstra că omul avea un nucleu hippie, predispus la revoltă. Putea fi genul dispus să încalce regulile sistemului în interesul dreptății.

— E o poveste grozavă, Ridley, a zis el încet după ce am terminat, dar sunt sigur că înțelegi de ce nu-ți pot da documentele lui Jessie fără o dovadă a identității tale.

— Măcar credeți că sunt încă aici?

— Le avem. Știu asta pentru că acum un an, un tânăr, un detectiv particular, a venit aici și a întrebat același lucru. Ne-a spus că fusese angajat să cerceteze niște cazuri vechi, copii dispăruți în anii '70. Jessie Amelia Stone era unul din ei. Am scotocit peste tot după fișele lor și le-am găsit în subsolul clădirii.

Jake fusese și el aici. Nu eram foarte surprinsă.

— Ceilalți copii au fost și ei pacienți ai clinicii? am întrebat, încercând să-mi păstrez concentrarea.

— Nu am voie să-ți dau această informație, a zis el aplecându-se spre mine. Bineînțeles, pot totuși să-ți spun dacă *nu* am auzit niciodată de ei.

Am dat din cap, semn că pricepusem.

— Detectivul a avut acces la vreun dosar?

— Oricât de mult aș fi vrut să-l ajut, i-am spus că am nevoie de un ordin judecătoresc pentru a-i elibera dosarele.

— Și?

— N-am mai auzit de el de-atunci.

Am oftat și m-am sprijinit de spătarul scaunului. Fără să vreau, mă aplecasem mult spre el, cu umerii încordați. M-am simțit ca atunci când aveam de-a face cu polițiștii de la circulație, complet neputincioasă împotriva unui sistem la fel de flexibil ca un zid de beton, forțată să joc după reguli sau să nu joc deloc. Am făcut apel la Ursuleții Dansatori.

— Dr. Hauser, eu *nu* sunt detectiv particular. În schimb, bănuiesc că eu însămi sunt unul dintre copiii în cauză. Nu puteți face chiar nimic?

A studiat câteva momente registrul cu coperte de piele de pe birou și l-am auzit oftând.

— Ce speri să găsești în dosare ? Chiar crezi că îți vor răspunde la întrebări?

Am ridicat din umeri și am jucat cartea sincerității:

— Nu știu. Dar nu știu nici unde să mă duc în altă parte.

M-a privit lung, cu bărbia sprijinită în palmă. A clătinat din cap și s-a ridicat.

— Vrei să aștepți un minut?

— Bine, am spus.

Și a ieșit, închizând fără zgomot ușa.

M-am uitat la peretele din spatele biroului. O mulțime de diplome, fotografii și tăieturi din ziare erau agățate de lambriurile închise la culoare care imitau lemnul. M-am ridicat și m-am strecurat în spatele biroului ca să le studiez mai de-aproape. Mi-a atras atenția o diplomă de la universitatea Rutgers, promoția '62, anul în care a terminat și tata colegiul, înainte de a se înscrie la facultatea de medicină. Am trecut în revistă celelalte diplome și premii, deloc puține. Mi-a atras atenția încă una: era o plachetă de la Project Rescue acordată clinicii Little Angels pentru „Excelență în îngrijirea copiilor". Mi-am amintit de abțibildul pe care îl văzusem pe ușa clinicii și, în aceeași clipă, în minte mi s-au aprins câteva beculețe. Clinica Little Angels... Auzisem oare numele și înainte să-l pronunțe Maria Cacciatore? M-am așezat din nou pe scaun și o vreme mi-am chinuit creierul, dar n-am ajuns la nici un rezultat.

Doctorul a intrat în birou cu un dosar în mână.

— Uite, Ridley. Eu sunt medic și trebuie să respect niște reguli și regulamente foarte stricte. Orice încălcare a lor m-ar putea costa cariera. Înțelegi asta?

— Da, am zis, încă răsucind în minte numele clinicii.

— Acestea fiind lămurite, l-am ajutat pe detectiv și o să te ajut și pe tine. O să-ți spun și ție măcar ce i-am spus lui.

M-am aplecat spre el și i-am zâmbit, sincer recunoscătoare.

— Detectivul, numele lui era Jake, era și el un copil din sistemul de ajutor social, iar mentorul lui, Arnie Coel, îmi era un bun prieten. Făcând abstracție de anchetă, avea motivele lui să afle ce s-a întâmplat cu copiii dispăruți.

Aici a oftat.

— Oricât de mult aș vrea, nu pot să-ți dezvălui ce conțin dosarele, a continuat el, dar se întâmplă să știu că doctorul care a îngrijit-o pe Jessie Stone încă mai lucrează în New Jersey. Nu mai are mult până la pensionare, dar s-ar putea să accepte să stea de vorbă cu tine. S-ar putea chiar să-l convingi să facă o cerere la Asociația Medicilor pentru eliberarea dosarului. Din moment ce Jessie a fost pacienta lui, e singurul care te poate ajuta în privința asta.

— Mulțumesc, am spus.

Nu era cine știe ce, dar cred că era mai mult decât nimic.

— Numele lui e Benjamin Jones. O să-ți dau numărul lui de telefon de-acasă.

A râs puțin.

— Ce coincidență, aveți același nume de familie. Dar cred că ți s-a mai spus asta de multe ori.

Doctor Benjamin Jones. Tatăl meu.

Am auzit în depărtare o bătaie de tobe, iar încăperea s-a întunecat și a început să se învârtească. Mi-a fost teamă că o să mi se facă rău în biroul lui.

— Da, am zis, cu cel mai fals zâmbet pe care l-am reușit vreodată. Mi se întâmplă mereu.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Am ieșit de acolo cât am putut de repede. Privind întâlnirea retrospectiv, mi-am dat seama că aș fi putut să-i pun doctorului Hauser o mie de întrebări – un detectiv particular nu ar fi intrat în panică și nu ar fi fugit ca mine –, dar nu știam cât voi mai reuși să păstrez zâmbetul acela fals și să-i tot mulțumesc pentru ajutor. Parcă îmi pornise o sirenă în cap și mergeam pe o platformă mișcătoare din parcul de distracții. Prin urmare, am plecat imediat după ce mi-a dat numărul de telefon. Nu l-am întrebat nimic de Jake sau de Project Rescue.

Am deschis cu o smucitură portiera șifonată a Jeepului (încă se mai deschidea și se închidea, însă cu efort) și m-am urcat în mașină. Am stat acolo în aerul rece cam un minut. Se întuneca deja, iar zăpada începuse să se depună. Am pornit motorul și am vrut să dau cu spatele, când mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă duc. Am scos mobilul din buzunar și am format un număr.

— Salvo, a răspuns imediat polițistul.

Vocea lui era răgușită, obosită, dar amabilă.

— Ridley Jones la telefon.

S-a auzit un oftat, apoi s-a instalat liniștea.

— L-ai anunțat și a fugit.

Nu am răspuns la acuzația lui. Nu aveam de gând să mă incriminez singură, însă nu aveam chef nici să mint.

— Mașina lui e încă sub sechestru? am întrebat eu, evitând un răspuns direct.

Acesta era motivul pentru care îl căutasem, sau cel puțin unul dintre ele. Trebuia să aflu dacă Jake încercase să mă ucidă.

— Poftim?

— Firebird-ul... E încă sub sechestru? am întrebat repede, încordată.

Tăcerea a durat câteva secunde.

— Nu i-am sechestrat niciodată mașina, Ridley.

Inima mi s-a strâns și am făcut un efort să nu izbucnesc în lacrimi de teamă și dezamăgire.

— Am intrat într-o mare porcărie, Salvo. Cineva a încercat să mă omoare.

Propria mea voce mi s-a părut străină. Dar nici măcar atunci nu i-am spus adevărul. Nu voiam să recunosc că Jake fusese la volanul Firebird-ului care mă urmărise pe șosea.

— Vino la secție. Nu pot să te protejez dacă nu știu unde ești.

Tonul era calm, binevoitor și îngrijorat, dar nu aveam încredere nici în el. Poate că încerca să mă ademenească.

— Trebuie să aflu ce mi se întâmplă, am spus, încercând să par fermă pe poziții. Ai verificat informațiile despre copiii dispăruți sau ai zis că le verifici doar ca să-mi ridici moralul?

Am auzit în fundal foșnet de hârtii.

— Am verificat pentru că așa ți-am promis. Toți părinții sunt morți, cu excepția lui Marjorie Mathers, mama lui Brian. E închisă pe viață la penitenciarul pentru femei Rahway State. Pentru omucidere.

— Și nu ți se pare ciudat?

— Ce anume? Că au dispărut și n-au fost găsiți niciodată? E foarte trist, dar se întâmplă mai des decât ne închipuim noi.

— Bine. Atunci cum îți explici că toți părinții lor au murit?

— Sunt oameni cu un grad de risc ridicat. Stilul de viață și obiceiurile proaste îi pun în situații periculoase. Drogați, alcoolici care nu se gândesc de două ori înainte să se urce beți criță la volan, bărbați care se încaieră prin baruri. Gândește-te la asta o clipă. Oamenii ca tine, Ridley, prezintă un grad scăzut de risc. Tu respecți legea, sau ai respectat-o până acum. Îți asumi responsabilități față de tine însăți și față de ceilalți. Posibilitatea ca tu să ai parte de o moarte violentă este foarte redusă pentru că faci alegerile corecte. Dacă ai băut prea mult, iei un taxi sau rogi un prieten să te conducă acasă. Altă alegere și ai putea muri într-un accident, împreună cu trei adolescente... Sau nu.

Alegeri. Am ajuns din nou la ele, la deciziile care ne determină cursul vieții. Oare era chiar atât de simplu? Unii dintre noi au un grad înalt de risc și alții nu? Unii dintre noi au făcut alegeri greșite și alții alegeri înțelepte? Iar aceste alegeri determină fericirea sau nefericirea noastră, faptul că suntem sănătoși sau nu, iubiți sau nu? M-am întrebat ce influențează de fapt alegerile noastre. Răspunsul este evident: părinții care ne iubesc sau nu, care ne educă bine sau rău. Bineînțeles, în ecuație intră și alți factori. Oare până la urmă totul se reduce la existența unor persoane care să ne iubească și să ne învețe sa luăm deciziile corecte?

Nu, nu poate fi așa de simplu. Viața nu e deloc așa. Luați-mă pe mine și pe Ace, de exemplu. Am fost crescuți de aceiași părinți, în aceeași casă, iar rezultatele au fost total diferite. Am făcut alegeri diametral opuse în viață. Așa cum am mai spus, educația

face parte din tabloul general. Este un factor important, însă unul din multe altele. În final, nu evenimentele (mici sau mari) prin care treci te definesc ca persoană sau îți definesc viața, ci reacția ta la ele. Aici intervine controlul pe care îl poți exercita asupra destinului.

— În concluzie ce părere ai despre copiii dispăruți? Părinții lor erau săraci, oameni cu grad ridicat de risc. Cei care i-ar fi putut iubi au murit. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ei. Și...?

L-am auzit pe Salvo suspinând din nou.

— Ridley, asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Urmele s-au șters demult.

— Dacă mai trăia cineva care să-i iubească, i-ar fi iubit și treizeci de ani mai târziu.

— Parcă ești Marjorie Mathers.

— Ai vorbit cu ea?

— Ți-am spus că o să verific.

— Și ce ai descoperit?

S-a auzit încă un oftat. Sau poate doar fuma.

— Mi-a spus că în noaptea respectivă doi bărbați îmbrăcați în negru și cu fețele mascate au intrat cu forța în casă și i-au luat copilul. A susținut că erau plătiți de soțul ei, fiindcă exact atunci se luptau pentru custodia copilului. A pretins că soțul ei abuzase de copil și că ea încerca să obțină custodia necondiționată și vizite supravegheate pentru tată.

A făcut o pauză și a tușit ușor. L-am auzit răsfoind hârtiile.

— Problema a fost că a sunat la poliție abia a doua zi dimineață. A declarat că i s-a pus un somnifer în băutură și că și-a revenit abia a doua zi, însă nu a fost găsită nici o dovadă în acest sens. Poliția n-a înghițit povestea, așa că amândoi, atât ea cât și soțul ei, au ajuns pe lista suspecților. Femeia nu era deloc cre-

dibilă, avea deja la activ depresii și încercări de sinucidere. În raport se menționează că era isterică.

Am râs încetișor.

— Tu n-ai fi fost?

— În concluzie, și-a ucis soțul „din greșeală", încercând să afle ce s-a întâmplat cu fiul ei. Juriul n-a crezut-o. A fost acuzată de crimă cu premeditare. Punct.

— Și Brian a dispărut din nou.

— Da, bănuiesc că așa s-a întâmplat. Cazul a rămas deschis încă un an. După câte am citit în dosar, au respectat procedura.

— Nu că ar fi fost de mare folos. Ce ți-a spus?

— E nebună, mi-a răspuns Salvo sec. Am vorbit cu ea la telefon. Continuă să-și susțină versiunea. Spune că în fiecare zi plânge după copilul ei și se întreabă unde ar putea fi. E convinsă că n-a murit.

— A zis cumva dacă a vizitat-o un detectiv particular?

Salvo a tăcut câteva secunde.

— Da, a spus asta. De unde știi?

— Urmăresc o pistă și am constatat că până acum individul a fost exact unde am fost și eu.

— Harley Jacobsen?

Nu i-am răspuns.

— Ce concluzie tragi de aici? a insistat el.

Nici acum nu i-am răspuns. Ultima geană de lumină se stinsese pe cer și noaptea se instalase de-a binelea. Aerul care ieșea din sistemul de ventilație era în cel mai bun caz călduț. Știam că mașina s-ar fi încălzit ca lumea doar dacă plecam. Luminile de pe bord străluceau portocalii și roșii. Sonorul radioului era dat la minimum, însă auzeam un murmur slab în difuzoare.

— Eu pot să trag o concluzie, a continuat el când s-a lămurit că n-am de gând să-i răspund. Uite-o: Tu ești ultima escală pe această pistă, Ridley. Și el a urmat-o,

până a ajuns la tine, iar acum te folosește pentru a obține ce vrea.

Cuvintele lui m-au lovit puternic. Nu mă gândisem niciodată la asta. Era plauzibil. Mi-am amintit că în noaptea aceea venise la mine imediat după ce primisem scrisoarea de la Christian Luna. Mi-am amintit de invitația pe care o găsisem pe scările de la intrare, de sticla de vin și de scuze. Mi-am amintit de bărbatul de pe scări, de al doilea bilet și de tăietura de ziar pe care le identificase atât de repede. *Te-au mințit.* Asta spunea biletul, și mă întrebasem cum putea cineva să afle ce mi-au spus părinții mei. El știa pentru că îi spusesem eu. Mintea mea s-a străduit să înțeleagă totul. M-am gândit la Christian Luna. Știam un singur lucru despre el: era real. Dar cine l-a ucis? Jake? De ce ar fi făcut asta? De ce m-ar fi condus până la el doar ca să-l ucidă? Nu avea nici un sens.

— Ce vrea? m-am întrebat eu, gândind cu voce tare.

— Nu știu, Ridley, a zis Salvo și am tresărit. Uitasem că vorbeam la telefon cu el. Lasă-mă să te ajut. Vino la secție și vom găsi împreună un răspuns.

Gus Salvo era bine intenționat. Era un polițist bun și nu mă îndoiam că voia sincer să mă ajute, dar instinctul îmi spunea că nu poate, că trebuia să descopăr singură adevărul. Înotam într-un ocean de minciuni, în care doar instinctul mă ținea la suprafață. Așa că i-am trântit telefonul în nas săracului detectiv Salvo și am scos mașina din parcarea Little Angels. Am condus până în oraș, și tot drumul m-am uitat încordată în oglinzile retrovizoare așteptându-mă să văd un Firebird sau mașinile poliției.

Am tras Jeep-ul în parcarea cu preț redus și am lăsat cheile și actele în suportul pentru pahar. Aproape ajunsesem la ușă când recepționera – o fe-

meie de culoare, cu părul lins, unghii purpurii și cei mai mari cercei din aur pe care i-am văzut vreodată – s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Trebuie să *plătești* pentru asta, a constatat ea. Ai făcut *praf* mașina.

A luat imediat actele din Jeep și a început să deseneze cu un pix roșu o schemă în miniatură a mașinii.

— Bine. Ai toate datele mele, am spus.

Nu-mi păsa deloc. Înainte m-aș fi simțit prost dacă aș fi ars cu țigara bancheta unei mașini închiriate, m-aș fi simțit total iresponsabilă, dar asta era altă Ridley, dintr-un trecut îndepărtat. Acum nu voiam decât să mă întind pe un pat. M-am întors la hotelul din Washington Square. Nu m-am chinuit cu transportul, m-am hotărât să merg pe jos. Hotelul nu era departe de parcare.

Am intrat în holul ponosit, am luat liftul și am coborât la etajul trei, care mirosea a umezeală și a naftalină, în ciuda faptului că părea proaspăt renovat. Am intrat în cameră și m-am aruncat pe salteaua tare, acoperită cu o cuvertură aspră. Am stat așa câteva secunde, pe întuneric, cu mintea goală și corpul amorțit. Apoi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Carl Jung credea că în fiecare din noi există o parte întunecată pe care învățăm să o ascundem. În acest colțișor sălășluiesc toate dorințele noastre interzise, toate gândurile noastre secrete despre noi înșine și ceilalți, toate defectele și trăsăturile noastre respingătoare pe care le detestăm și pe care vrem să le îngropăm cât mai adânc. Tot Jung credea că nu putem să ascundem această parte a ființei noastre și, cu cât încercăm mai mult să o ignorăm sau să-i negăm existența, cu atât cresc șansele ca ea să iasă la suprafață. Jung a afirmat că partea întunecată încearcă din răsputeri să obțină recunoașterea și acceptarea. Numai după ce o acceptăm și o iertăm putem să fim întregi, să fim cu adevărat liberi.

M-am trezit speriată în camera de hotel. Mi-a luat câteva secunde să mă orientez și alte câteva pentru ca întâmplările din ultimele zile să-mi inunde mintea ca un șuvoi tulbure. Am aprins veioza de lângă pat. Mă așteptam oarecum să-l vadă pe Jake stând pe scaun, lângă fereastră. Nu era acolo. Eram singură.

Pentru prima oară de când ieșisem din cabinetul doctorului Hauser, mi-am permis să mă gândesc la ce aflasem de la el. Tatăl meu era pediatrul lui Jessie Amelia Stone. O cunoștea. Să fie o simplă coincidență? Carl Jung mi-ar fi spus că nu există coincidențe,

numai sincronicitate, forțe ale universului care lucrează pentru a dezvălui partea noastră întunecată. În acel moment, stând într-un spațiu impersonal care nu îmi oferea nici un sprijin, a trebuit să recunosc un lucru pe care, la un anumit nivel, îl știam dintotdeauna. Până în clipa în care primisem biletul de la Christian Luna, viața mea fusese un șir de minciuni frumoase. Minciuni care mă făcuseră fericită, îmi asiguraseră un trai plăcut, minciuni spuse fără îndoială din dragoste – dar minciuni.

Încă nu reușisem să pun totul cap la cap, să răspund la întrebările esențiale: De ce? Cum? Cine? Era însă limpede că Ridley Jones se născuse în noaptea în care Teresa Stone fusese ucisă în casa ei și că părinții mei (bineînțeles, încă îi consideram părinții mei) știau asta, dar erau suficient de motivați să ascundă adevărul ca să-l nege în trei ocazii diferite.

Am mai dedus că altă persoană era la fel de motivată să ascundă realitatea, suficient de motivată încât să mă urmărească, să-l ucidă pe Christian Luna și să mă atace pe șosea pentru a mă descuraja să aflu adevărul. De ce credeam asta? Pentru că îi cunoșteam bine pe tata și pe mama. Cu toate defectele și greșelile lor, cu toate minciunile lor, știam că mă iubesc, că s-ar fi jertfit pentru a mă ști în siguranță. Indiferent ce secrete aveau, nu m-ar fi sacrificat niciodată pentru a le păstra. Mă aflam într-un mare pericol și singura cale de salvare era să mă acopăr din nou cu minciuni, să mă prefac că totul fusese doar un vis urât și să adorm la loc. Dar nu puteam face asta. Odată ce ai pornit pe drumul cunoașterii, oricât de înșelătoare ar fi calea, nu poți să te întorci. Universul nu îți dă voie.

Și care era de fapt rolul lui Jake? Era prieten sau dușman, iubit sau asasin? Nu știam. Da, mă mințise. Eram convinsă că știa cine sunt cu mult înainte să-l cunosc. Și, dacă mă gândeam mai bine, eram convinsă

că el îmi trimisese al doilea plic. Primul venise de la Christian Luna, al doilea de la Jake. Și totuși nu puteam să uit cum mă privise, cum mă ținuse în brațe și cum făcuse dragoste cu mine. Nu puteam să uit cum își etalase fără ezitare trecutul îngrozitor în fața mea, cum devenise vulnerabil în raport cu mine. Printre minciunile lui se strecurase și adevărul. Nici măcar nu știam dacă-l voi mai vedea vreodată. Poate că plecase pentru totdeauna.

Trecuse de două dimineața când am ieșit din hotel. Deasupra străzii plutea liniștea, ca o respirație ușoară. New York-ul era tăcut, adormit, însă părea neliniștit. Poate de vină era starea mea. Am simțit miros de șuncă prăjită și de cafea când am trecut pe lângă un local non-stop. Am simțit miros de lemn ars în șeminee. Aerul era rece și o adiere de vânt mi s-a strecurat sub gulerul hainei. Eram foarte obosită, îmi simțeam pleoapele grele și eram ametită din cauza lipsei de somn.

Am urcat treptele din fața casei și am sunat la interfon. O dată. De două ori. De trei ori.

— Cine e? s-a auzit o voce obosită și speriată.

— Ridley.

— Dumnezeule, Ridley, a zis el și a apăsat imediat pe buton, lăsându-mă să intru.

Am așteptat liftul. Venisem la singura persoană care mă cunoștea bine și pe mine, și pe părinții mei. Singura persoană care, credeam eu, avea niște răspunsuri. Zachary.

Mă aștepta în pragul ușii, purtând boxeri și un tricou de la Universitatea Rutgers, cu părul blond zburlit și cu fața brăzdată încă de urmele somnului. M-a îmbrățișat și l-am lăsat să mă strângă în brațe, chiar dacă nu i-am răspuns. Era foarte plăcut să mă țină cineva în brațe, indiferent cine. M-a condus înăuntru și mi-a luat haina. Am stat nemișcată pe canapea în timp ce el îmi făcea un ceai. Apoi s-a așezat lân-

gă mine, dar nu a scos un cuvânt până am golit cana. În cele din urmă a zis:

— Ridley, ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

Era tandru și se uita îngrijorat la mine. Mi-am amintit cât de urât mă purtasem cu el ultima dată și mi-a fost rușine (dar nu foarte, *el* depășise cu mult orice limită). Știți deja ce bine mă pricep să-mi vărs oful. Povestea a țâșnit pur și simplu din mine. I-am spus tot, mai puțin episoadele în care era implicat Jake. Nu voiam să-l rănesc mai mult decât o făcusem deja.

Când am terminat, s-a lăsat pe spate și a clătinat din cap.

— Dumnezeule, ai trecut prin multe, Ridley.

Și-a pus mâna pe umărul meu, un gest blând și încurajator. Mă descălțasem și stăteam cu picioarele încrucișate. Da, era foarte plăcut să stau într-un loc familiar și confortabil care nu fusese niciodată al meu. Canapeaua de piele, televizorul cu ecran imens, mulțimea de suveniruri personalizate cu Knicks, barul în care stătea aliniată colecția lui de cutii de bere.

— Da, am recunoscut. A fost destul de greu.

— Ascultă, de ce nu te bagi în pat? Încearcă să dormi puțin. Eu o să stau aici pe canapea. Dimineața, când o să fii odihnită, o să vezi lucrurile în altă lumină. După un somn bun totul o să arate altfel.

— Cum? am spus. Nu, Zachary, nu pot dormi acum. Am nevoie de răspunsuri. Pentru ele am venit aici.

Avea aceeași expresie îngrijorată, dar în loc să mă simt reconfortată îmi venea să-l pocnesc. Brusc, am avut impresia că nu era neliniștit, ci mai degrabă condescendent. S-a aplecat în față, și-a pus mâinile pe coapse și și-a împletit degetele. Știam că îmi pregătește o prelegere.

— Vreau să te gândești la ceva, Rid.

— La ce?

— Știu că ai avut două zile dificile, dar vreau să te întrebi măcar o secundă dacă toate astea ți se par raționale.

— Raționale?

— Da. Te-ai gândit vreodată că sunt numai gogoși? Că psihopatul care a declanșat treaba asta și „prietenul" tău Jake mint? Că totul poate fi o mare înșelătorie?

Mi s-a părut că era o ipoteză ridicolă și m-am mirat că îi trecuse prin cap să-mi spună așa ceva.

— O înșelătorie? Ce ar fi avut de câștigat din chestia asta el sau Jake? M-ai ascultat cu atenție?

— Da, te-am ascultat, a spus el aproape în șoaptă. Dar tu te-ai ascultat vreodată?

M-am uitat la el, contrariată. Nu mă credea.

— Mai precis, de ce ai încredere în niște străini și nu în propriul tău tată? a continuat el.

— Zack, tocmai ți-am spus că tata a fost pediatrul lui Jessie Stone.

A ridicat din umeri.

— Și ce dacă, Ridley? Tatăl tău a lucrat în tot felul de clinici cu mult înainte să te naști tu. Probabil că a îngrijit sute de copii și da, probabil că unii dintre ei au dispărut sau chiar au murit pentru că erau bolnavi, neglijați sau chinuiți. Asta nu înseamnă că a fost implicat în povestea asta.

M-am uitat la el și un văl de confuzie s-a așternut brusc peste gândurile mele. Dacă era să judec la rece întâmplările prin care trecusem în ultimele zile, fiecare eveniment putea fi considerat un element dintr-o minciună foarte complicată, o conspirație menită să mă facă să mă îndoiesc de identitatea mea. Am păstrat iluzia cât am putut de mult, așa cum faci după ce ai visat că ai câștigat la loterie sau că te-ai mutat pe o insulă de la tropice. Acolo, în sufrageria confortabilă și caldă a lui Zachary, mi-ar fi fost ușor să cred. Mi-ar fi fost ușor să-l las să mă convingă că fusesem min-

țită și manipulată sau că sufeream de o demență temporară. Mă puteam duce într-un locșor liniștit, undeva la țară, pentru o scurtă „odihnă", unde mi-aș fi revenit de pe urma depresiei. Iar când aș fi ieșit de-acolo, m-aș fi putut mărita cu Zachary și-am fi făcut copii și am fi fost o familie mare și fericită. Micul „incident" al lui Ridley ar fi fost uitat definitiv.

M-am întins pe canapea, am închis ochii și am încercat să-mi imaginez scenariul. Era oare posibil? Întrebarea „De ce?" rămânea însă fără răspuns. De ce ar face cineva toate astea? Chiar și Ace, care avea motive să mă urască, să fie măcinat de o gelozie irațională, ce avea de câștigat?

Zack a pus mâna pe fruntea mea, încurajator. Am deschis ochii și m-am uitat la el. Zâmbea ușurat.

— Odihnește-te puțin. Totul va fi altfel de dimineață.

A luat pătura Knicks pe care i-o făcusem cadou de ziua lui anul trecut și m-a învelit. Aproape că-mi puteam imagina cum ar fi să rămân acolo și să-l las să aibă grijă de mine. Ar fi stat cu mine un timp, până când și-ar fi spus că am adormit. Apoi s-ar fi dus în cealaltă cameră și le-ar fi telefonat părinților mei, le-ar fi spus că sunt bine și că totul s-a rezolvat. Ar fi fost calea cea mai ușoară pentru mine.

— Care-i adevărul despre Project Rescue, l-am întrebat.

Ușurarea a dispărut, zâmbetul s-a șters. În locul lor s-a instalat iritarea.

— Trebuie să treci peste asta Ridley. Doar nu-l crezi pe Christian Luna și nu pe tatăl tău!

Într-un alt moment din viața mea poate că nu aș fi observat, poate că amănuntul mi-ar fi scăpat, însă vechea Ridley nu mai exista. I-am zâmbit lui Zachary. Îmi închipui că a fost un zâmbet trist, furios, pentru că așa mă simțeam. M-am ridicat și am aruncat pătura de pe mine.

— Nu ți-am spus niciodată numele lui, am șoptit.

— Poftim?

— Christian Luna. Nu i-am rostit niciodată numele.

— Ba da, Ridley, mi l-ai spus, a zis el, uitându-se trist la mine.

Dar nu îl rostisem și eram sigură de asta. De fapt, ținusem numele sub tăcere din motive pe care nu le-aș fi putut explica în acel moment. N-avea decât să pretindă că eram nebună, eu știam că nu sunt.

— Ridley, te rog.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că nu doar de setea mea de libertate și faptul că nu-l iubeam îndeajuns de mult mă făcuseră să-l părăsesc. Era vorba despre ceva intuitiv, pentru care nu aveam nici o dovadă, ceva care mă deranja în subconștient. Văzusem vag acest ceva când intrase în apartamentul meu fără să-mi spună. Îl simțeam și acum, dar nu puteam descrie în cuvinte ce simțeam. M-am ridicat în picioare și m-am întins după haină. S-a ridicat și el odată cu mine, și când m-am uitat în ochii lui am văzut un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

— Dacă pleci acum, nu mai răspund de nimic.

Era neliniștit, dar avea o privire inexpresivă și rece.

— Ce e Project Rescue, Zack? am întrebat iar și mi-am auzit vocea tremurând.

Mi-am dat seama că începuse să-mi fie frică de el, fizic. Am început să mă retrag spre ușă.

A auzit și el teama din glasul meu. Părea surprins, ca și cum i-aș fi tras o palmă, și o clipă a redevenit omul pe care îl iubisem.

— Rid, nu te uita așa la mine, te rog. Nu ți-aș face rău niciodată, știi asta.

Dar nu mai voiam să văd alte fețe care mă mint, alte măști.

— Ce s-a întâmplat, Zack?

De data asta am țipasem.

— Calmează-te, nu mai țipa, m-a rugat, aruncând o privire afară. Project Rescue este exact ce ți-a spus tatăl tău că este: o organizație care le oferă părinților o alternativă la abandonarea copiilor în stradă. Atât și nimic mai mult.

— Minți.

— Nu, ăsta este adevărul.

N-am spus nimic, iar el a oftat și s-a așezat pe canapea.

— Sistemul de protecție al copiilor nu a fost totdeauna ce este acum. Azi, indiferent de câte lacune există, se pune un accent mai mare pe siguranța copilului. În anii '70 nu era așa. Era greu să salvezi un copil dintr-o familie. Deseori doctorii erau obligați să asiste neputincioși la chinurile și chiar la moartea copiilor. Aveau mâinile legate.

— Ce vrei să spui?

Dar deja începusem să văd, să înțeleg. Partea lipsă din discuția cu tata.

— Vreau să spun că erau acolo câteva persoane care nu au suportat să privească și să nu facă nimic. Nu puteau trăi așa.

— Persoane ca tata sau unchiul Max.

— Da, printre alții. Inclusiv mama, a adăugat el, ridicându-și capul ca să-mi prindă privirea.

Mi-am amintit ce spunea Esme: *Aș fi făcut orice pentru el*. Cuvintele ei căpătaseră alt înțeles. M-am întrebat ce făcuse ea pentru Max.

— Destul, Zack!

Glasul m-a făcut să tresar. Când m-am întors, am văzut-o pe Esme, în pijama și halat roz. Mi-am amintit că dormea uneori pe canapea, în biroul lui Zack, când avea treabă în oraș până noaptea târziu. Îmi plăceau la nebunie serile în care stătea cu noi și găteam împreună sau închiriam un film și făceam floricele.

— Ridley, a zis ea cu blândețe, faci o mare greșeală, draga mea.

M-am uitat la ea.

— Ce greșeală fac?

— Răscolești trecutul. Nu e bine, pentru nici unul din noi.

— Nu am răscolit nimic. Totul iese la suprafață de la sine.

A clătinat din cap. Mi s-a părut că vrea să zică ceva, însă a renunțat.

— Esme, știi cine sunt eu?

— Știu, Ridley. Știu cine ești. Întrebarea corectă este de ce nu știi și tu.

Zâmbea compătimitor, dar nu reușea să-și ascundă teama. M-am uitat la Zack, sperând că voi reuși să citesc ceva pe fața lui, ceva familiar.

Era palid, iar privirea lui mânioasă exprima și altceva. Am recunoscut-o pentru că eram împreună de ani întregi. Nu-mi fusese adresată niciodată, dar o văzusem când vorbea despre anumiți pacienți de la clinica unde lucra o dată pe săptămână împreună cu tata. De obicei privirea era acompaniată de o replică în genul „unii oameni nu merită să aibă copii". O înțelesesem greșit, crezusem că era vorba de pasiune, pasiune pentru munca lui, afecțiune pentru copii, tristețe pentru că mulți se pierdeau în fisurile sistemului. Dar acum mi-am dat seama ce însemna cu adevărat: judecată rece, lipsă de compasiune, aroganță.

— Dacă ai fi rămas cu mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, a zis el iritat. Nu ar fi trebuit să treci prin asta.

Avea dreptate, bineînțeles. Dacă aș fi rămas cu el, aș fi fost probabil în patul lui sau el în al meu în dimineața aceea. Nu aș fi plecat de-acasă să mă întâlnesc cu el. Șansele să mă aflu acolo și atunci ar fi fost minime. Dar cine știe, poate că venise timpul ca partea mea întunecată să iasă la lumină, poate că nimic n-ar fi oprit-o. Poate că toate alegerile, mici sau mari,

alegerile care, credeam eu, îmi influențaseră crucial destinul, nu erau deloc alegeri. Poate că erau doar șoaptele părții mele întunecate care mă călăuzea încet dar sigur către mine însămi, către adevăr.

— Da, Zach, aș fi putut trăi foarte bine fără să știu cine sunt în realitate.

— Ai avut o viață atât de grea? a intervenit Esme. În vocea ei se simțea ceva asemănător cu amărăciunea. Te-ai gândit vreodată care ar fi fost alternativa?

M-am uitat la ea. Părea mică, fragilă, dar în ochii ei ardea o furie cumplită.

— Cum aș fi putut? Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că am vreo alternativă.

A râs scurt.

— Bun, acum știi. Ești fericită?

Le-am întors spatele și am ieșit din apartament.

— Ridley! A strigat Zack disperat. Nu ești în siguranță!

Habar n-aveam unde să mă duc, dar am fugit.

Nu supraviețuiesc nici cei mai puternici, nici cei mai inteligenți dintre noi. Supraviețuiesc cei care se adaptează mai repede la schimbări. Nu știu cine a spus asta, însă mi s-a părut o idee extraordinară și apelez la ea deseori. Am alergat vreo două străzi, apoi mi s-a tăiat răsuflarea și o vreme am mers șchiopătând, din cauza crampelor musculare care se instalaseră la câteva minute după ce fugisem de la Zack. Nu e uimitor că eroii din filme aleargă kilometri întregi, se cațără pe garduri de patru metri, sar peste mașini în mers? Acrobațiile astea nu-mi sunt la îndemână, nici nu mai țin minte când am fost ultima oară la sală. Dacă cineva ar fi vrut să mă buzunărească în acel moment, ar fi putut s-o facă foarte ușor. Mă tot uitam peste umăr după Firebird sau după chelios. Zack zicea că sunt în pericol și aveam toate motivele să-l cred. Mă mișcam

cât puteam de repede, dar nu știam încotro. Nu mă puteam duce acasă. Nu mă puteam întoarce în camera aceea de hotel tristă și deprimantă. Nu mă puteam duce la părinții mei. Așa că am continuat să merg.

Mă simțeam sfâșiată. Eram avariată, dar nu distrusă. Mintea mea era împânzită de gânduri fără legătură unele cu altele și de întrebări fără răspuns, dar nu eram nebună. Măcar atât știam. Am luat-o spre est, de-a lungul râului. Orașul începea să se trezească și cerul își schimbase culoarea de la negru ca smoala la albastru închis. Am ajuns la atelierul lui Jake, însă ușa era încuiată. Am sunat la interfon deși știam că era inutil. Nu era acolo. Poate plecase pentru totdeauna. Poate așa era mai bine, ținând cont că nici acum nu eram sigură dacă el încercase să mă omoare sau nu.

Mai era o oră până la răsăritul soarelui, dar traficul începuse deja să se îndesească. Am trecut pe lângă un bărbat care împingea o tonetă de cafea. Cartierul chinezesc forfotea, piețele de pește erau deschise, luminile erau aprinse în magazine. Pe strada Chambers, avocați și judecători coborau din limuzine Lincoln Sedan parcate la bordură și intrau grăbiți în clădirea uriașă cu ziduri de un alb murdar. Eram obosită, mai obosită ca niciodată, însă nu m-am oprit. Mă gândeam la un film despre alpiniștii care au escaladat muntele Everest. La 8 000 de metri altitudine, într-un ger cumplit, fără oxigen... Însă au continuat să urce. Au continuat să pună un picior în fața celuilalt. Știau că vor muri dacă se opresc. Simplu. Nu știu dacă era la fel de simplu și pentru mine. Dar știam că nu am voie să mă opresc, altfel povara gândurilor și spaima mă vor zdrobi. Ajunsesem la capătul scării care duce spre podul Brooklyn și am început sa urc treptele de lemn. Dacă reușeam să ajung de partea cealaltă, mai devreme sau mai târziu găseam un hotel. Puteam să iau o cameră și să dorm o săptămână sau două. Puteam să merg mai departe, până la capătul Pământului.

Aș vrea să pot spune că am simțit mereu o umbră în viața mea, dar nu a fost așa. A existat în schimb un presentiment, o idee vagă, niciodată clar formulată. Esme mă întrebase dacă viața mea a fost chiar atât de rea, dacă m-am gândit vreodată care ar fi fost alternativa.

Nu trebuie decât să închid ochii și într-o clipă îmi amintesc toată copilăria mea, atmosfera și emoțiile ei. Nu amintiri specifice, ci esența lor. Șampon Johnson's Baby și pâine prăjită, petreceri de ziua mea și gazon proaspăt tuns, flăcări vesele în șemineu și cadouri de Crăciun. Eram iubită. Am crescut simțindu-mă protejată, știind că nu-mi va fi niciodată foame. Nu mi-a fost niciodată frică în casa mea. Perfect? Vă întreb eu pe voi: Ce este perfect? Existau lucruri pe care nu le-am știut sau pe care le-am ignorat? Evident. Însă am avut o copilărie frumoasă, tipică pentru o suburbie americană. Rațional vorbind, alternativa nu ar fi fost la fel de bună. Tata ar fi putut abuza de mine, mama ar fi fost poate incapabilă să mă apere. Cine îmi poate spune ce aș fi acum dacă aș fi crescut ca Jessie, fiica Teresei Elizabeth Stone? Nu voi ști niciodată și nu-mi pare rău. Dar asta nu înseamnă că aprob ce s-a întâmplat. Cineva a ucis-o pe Teresa Stone și i-a răpit copilul. Regret, însă nu sunt unul dintre oamenii care cred că scopul scuză mijloacele.

— Hei.

M-am întors și l-am văzut în spatele meu, foarte aproape.

— Nu poți să mergi la nesfârșit, a zis. La un moment dat trebuie să te oprești și să înfrunți realitatea.

Am simțit că mă copleșesc emoțiile, sentimente puternice și amestecate: dragoste, furie, teamă.

— Și tu vrei să mă ajuți, am spus. Vocea îmi tremura.

— Dacă ești pregătită să auzi adevărul.

DOUĂZECI ȘI OPT

— Bănuiesc că nu vezi ironia sorții, am zis, îndepărtându-mă de Jake.

Îmi uram vocea și mâinile pentru că tremurau incontrolabil și îmi trădau emoția. Spre meritul lui, nu mi-a răspuns. Cerul se luminase și traficul creștea pe pod. Fâșâitul sec al cauciucurilor pe asfalt era din ce în ce mai puternic, întrerupt din când în când de claxoane stridente. Jake stătea perfect nemișcat, ca și cum văzuse o pasăre și încerca să nu o sperie. Eram pregătită să-mi iau zborul.

— Știu tot, am spus, făcând un pas înapoi și privindu-l în ochi.

— Nu, a zis el, clătinând încet din cap. Nu știi.

În clipa aceea a devenit simbolul tuturor celor care mă mințiseră cândva. Aș fi vrut să mă înfurii, să-l lovesc cu pumnii, să fac o gaură în universul lui cu mânia și durerea mea și să-l arunc prin ea. Aproape incredibil, am reușit să-mi păstrez calmul câteva secunde, o veșnicie în care parcă aș fi ținut un rottweiler în lesă cu un fir de ață.

— Știu că nu te-ai mutat în blocul meu din întâmplare. Știu că ai mers pe un traseu complicat care în cele din urmă te-a dus la mine. Știu că tu ai scris al doilea bilet.

— Ridley...

Părea o rugăminte.

— Nu te apropia de mine.

Dar deja mă topeam. Tremurul glasului și mâinilor mi-a contaminat tot corpul. Nu reușeam să-l stăpânesc.

— Nu te apropia.

— Nu ți-aș face rău niciodată.

Am râs, un râs scurt și aspru care până și mie mi s-a părut ciudat.

— Știi, am zis, cu două octave mai sus, am mai auzit asta. Am impresia că atunci când cineva simte nevoia să afirme așa ceva, la mijloc e o problemă.

A pălit brusc. Părea obosit, cearcăne mari îi umbreau ochii.

Râsul isteric m-a scuturat din nou. Parcă nu fusese al meu. Sunase dur și straniu.

— Ești un mare mincinos. Aproape că ne-ai omorât pe amândoi ieri. Ce naiba încercai să faci?

Țipam și mă uitam în jur. În New York nu ești niciodată singur, mereu sunt oameni în preajmă. Bineînțeles, cu excepția momentelor în care ai nevoie de cineva. Atunci, subit, devine cel mai pustiu loc din lume. Nu mai era nimeni pe pod.

— Ce vrei să spui?

Era foarte convingător, trebuie să recunosc. Își perfecționase expresia de inocență amestecată cu tulburare.

— Mașina! Am strigat atât de tare, încât a început să mă doară gâtul. Firebird-ul ăla nenorocit! Tu conduceai când aproape m-am ciocnit cu camionul?

— Cum? A scuturat din cap. Ochii îi scăpărau. Nu! Dumnezeule, Ridley, ți-e rău?

A făcut un pas înainte, încercând să se apropie de mine, dar m-am retras repede. Parcă am fi dansat.

Nu fusesem niciodată sigură că el condusese mașina. De fapt, emoțional vorbind, eram aproape sigură

că e nevinovat. Dar în clipa aceea, pe podul Brooklyn, la răsăritul soarelui, nu mai aveam încredere în ce simțisem, în ce văzusem sau în ce auzisem cu un minut, cu o zi sau cu treizeci de ani în urmă. Puteam să gândesc doar la timpul prezent. Eram speriată și furioasă în aceeași măsură, și sentimentele erau singura mea certitudine.

— Ascultă-mă, a șoptit el. Firebird-ul a dispărut. A fost furat.

Bineînțeles că nu l-am crezut.

— Ai impresia că sunt proastă, Jake? Chiar tu mi-ai spus că mașina a fost sechestrată și știu că nu e adevărat.

O rafală rece de vânt s-a ridicat de pe râu și mi-a deschis haina. Am strâns-o și am încheiat-o.

— Bine, a recunoscut el, ridicând mâna. Știu ce ți-am spus. Am greșit. Am crezut că a fost confiscată, dar mai târziu mi-am dat seama că nu fusese.

Am reflectat câteva clipe, cântărind probabilitatea ca informația să fi fost adevărată, dar mi s-a părut prea puțin credibilă.

— Cum ai aflat? Nu puteai să suni la poliție și să-i întrebi. Ești urmărit, ești suspectat că l-ai ucis pe Christian Luna.

A dat din cap, ca și cum scepticismul meu i se părea justificat.

— Am prieteni cu relații.

— Cine ar fi făcut așa ceva? Cine ți-a furat mașina și pe urmă a încercat să mă omoare?

— Aceiași oameni care au lăsat o carabină înregistrată pe numele meu în parcul Fort Tryon ca să fie găsită de poliție.

M-am uitat ucigător la el, de parcă aș fi putut stoarce adevărul doar cu intensitatea privirii.

— A, acum crezi că e un soi de conspirație? am zis.

— Numește-o cum vrei.

Era peste puterile mele să analizez simultan informațiile despre atât de multe persoane și circumstanțe. Am simțit că pâcla se așterne iar peste mintea mea, lumea a devenit o nebuloasă, forme negre au început să se rotească în spatele unui nor de fum.

— Trebuie să știu ce se întâmplă, Jake. M-am săturat de minciuni. Ești pregătit să-mi spui tot? Fără omisiuni.

— O să-ți spun tot ce știu. Nu mai am nici un motiv să-ți ascund ceva, a zis el blând.

Am tăcut câteva clipe și am trecut în revistă milioanele de întrebări pe care le țineam în minte și care se înghesuiau să-și ia zborul de pe buzele mele. Am păstrat una singură.

— Ai găsit ce căutai? am zis, și tristețea a reușit în cele din urmă să ia locul furiei. Tot acum au izbucnit și lacrimile. Grele, fierbinți, tăcute, venind direct din inimă. După toate astea, am continuat, după minciuni, înșelătorie și crimă, măcar ai găsit ce căutai?

A oftat și s-a uitat în jos, la râu. Mi s-a părut că umerii i se lăseseră puțin sub greutatea cuvintelor mele.

— Nu. N-am găsit. Vorbise foarte încet și mi-a căutat privirea în timp ce se apropia. În schimb am descoperit altceva.

— O, te rog, am strigat, și în clipa aceea îl uram pentru că rostise exact ce voiam să aud. Nici măcar să nu te prefaci că ți-a păsat vreodată de mine. Știi ceva? Du-te naibii, Jake.

M-am răsucit pe călcâie și am plecat.

— Ridley, te rog.

S-a mișcat repede, prea repede ca să-mi lase vreo șansă. Mă apucat foarte strâns și m-a ținut așa în timp ce îl loveam tot mai tare – și nu mă refer la palme și pumni de domnișoară. L-am lovit în tibie, l-am lovit în ceafă, dar nu mi-a dat drumul.

— Lasă-mă! Ești un mincinos împuțit! Te urăsc!

Țipam ca o nebună.

— O să te las dacă îmi promiți că mă asculți, a reușit să-mi spună printre pumni.

Am încercat să-l lovesc cu genunchiul, dar m-a blocat cu piciorul. M-am sprijinit de el extenuată, așa cum fac boxerii în ring când se țin unul de celălalt și încearcă să lovească la rinichi. Am oftat lung și mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Ok, am zis. Te ascult.

S-a ținut de cuvânt. Eu nu. În clipa în care mi-a dat drumul, am rupt-o la fugă spre Brooklyn.

— Dumnezeule, Ridley, a țipat el.

Fugeam cât mă țineau puterile, dar m-a ajuns într-o secundă. V-am spus că nu sunt prea rapidă. M-a prins de la spate și mi-a blocat brațele de-a lungul corpului. Am încercat iar să-l lovesc, am țipat ca un copil isteric.

— Ai dreptate Ridley, a strigat el, acoperindu-mi urletele. Te-am mințit. Lasă-mă să-ți explic.

Nu știu cât a mai durat lupta, dar epuizarea mea și puterea lui Jake m-au convins că era inutilă. M-am prăbușit în brațele lui.

— OK, dă-mi drumul. Nu mai fug. Sunt prea obosită.

— Te rog, a zis, răsuflând din greu. Nu mai face asta. Sunt prea obosit ca să mai alerg după tine.

M-am îndepărtat de el și m-am așezat pe șina de tren. Era o dimineața plăcută, cu un cer albastru-cenușiu. Pe apa sură de sub noi pluteau pete albe de spumă.

— Spune-mi că nu ai fost tu, am zis, uitându-mă în zare. Spune-mi că nu tu l-ai ucis pe Christian Luna. Spune-mi că nu tu conduceai mașina.

Ca să fiu sinceră cu voi în ceea ce privește relația mea cu Jake, în ciuda tuturor minciunilor și manipulărilor, doar asta conta pentru mine, doar asta nu pu-

team ierta și nu puteam înțelege. S-a așezat lângă mine, și-a lăsat o mână ușor pe umărul meu și cu cealaltă mi-a ridicat bărbia până când am fost obligată să mă uit în ochii lui.

— Nu am fost eu.

Dacă ar fi încercat să-mi explice, cred că nu l-aș fi crezut. Dar a tăcut și mi-a dat timp să mă uit în ochii lui. Am văzut că spunea adevărul.

— Cum m-ai găsit?

— Ce vrei să spui? Cum te-am găsit acum?

— Nu, știu asta. Ai aflat că tata a fost doctorul lui Jessie Stone. Cum m-ai găsit atunci?

A râs încet.

— La fel cum te-a găsit și Christian Luna. Mulțumește-i fotografului care lucrează pentru *Post*.

Am oftat.

— Doamne, îl urăsc pe tipul ăsta.

Și-a plecat capul o clipă și mi-am dat seama că îl jignisem puțin. N-am adăugat nimic pentru a remedia situația.

— Îți pare rău că m-ai cunoscut, a spus el după un timp.

— Să zicem doar că ai foarte multe de povestit.

Nu mai știu cât timp am stat acolo, urmărind șuvoiul de mașini care se scurgea grăbit sub noi, respirând un aer tot mai greu din cauza gazelor de eșapament. Nici unul din noi nu s-a hotărât să rupă tăcerea. Temerile și întrebările ne despărțeau ca o barieră de sârmă ghimpată. Nu era imposibil să trecem peste ea, dar avea să fie foarte dureros.

Am găsit un local pe strada Montague, în Brooklyn. Până acolo n-am scos un cuvânt. El avea multe de povestit și eu aveam multe întrebări de pus, dar era de la sine înțeles că trebuia să găsim un loc retras și

sigur unde să vorbim. Purta o șapcă de baseball cu cozorocul tras pe ochi și un hanorac cu gluga ridicată. Păstram o oarecare distanță între noi și mergeam repede. Soarele se ridicase pe cer. Aveam senzația că suntem prea expuși, că trebuie să ajungem cât mai repede la adăpost.

Ne-am așezat într-un separeu tapițat cu piele roșie și am comandat cafea. Eram tăcuți și nu ne uitam unul la celălalt. Cred că nu știam de unde să începem.

— Cum m-ai găsit acum? l-am întrebat.

— Supravegheam discret atelierul din Piața Tompkins.

Logic.

— Știai că o să te caut?

— Nu știam, dar speram.

Din nou tăcere.

— M-am dus la Zack, am zis eu după aproape un minut.

— Da? De ce te-ai dus la el?

— Unde m-aș fi putut duce în altă parte? am ridicat eu din umeri. Mi-am închipuit că m-ar putea ajuta să văd lucrurile mai clar pentru că îl cunoaște pe tata.

— Dar...

— Dar a vrut să mă convingă că totul e opera imaginației mele. Era și maică-sa acolo. Abia atunci am înțeles...

— Ce?

— Orice-ar fi Project Rescue, sunt implicați și ei.

A dat din cap, de parcă știa asta deja, ceea ce probabil că era adevărat. Am băgat mâna în buzunar, am scos copia certificatului de naștere și poza cu Charlie, Adele și Michael. Le-am pus pe masă și le-am împins spre el.

— Tu ești Charlie, nu-i așa? am șoptit.

Cum îmi venise ideea asta? În timp ce vorbeam la telefon cu detectivul Salvo, citisem în certificatul de naștere că Charlie se născuse la 4 iulie 1969. În prima noapte cu Jake aflasem că se născuse în zodia Racului. Mă uitasem atent la figura neclară a puștiului de pe ponei, dar atunci nu aveam cum să-mi dau seama că el era. Mai târziu, pe pod, ceva din privirea lui mă făcuse să mă gândesc din nou la fotografie. Subconștientul meu poziționase niște piese dintr-un puzzle. Nu m-am mirat când a dat din cap, fără să-și ia ochii de la fotografie.

— Da, a recunoscut el. La fel cred și eu. Oricum, am fost cândva.

— Ce s-a întâmplat?

— Încă nu știu exact cum am ajuns la orfelinat. Tot ce știu e că Charlie a fost răpit din casa părinților lui când avea trei ani. Ce s-a întâmplat mai departe e încă neclar.

— Dar ai avut dreptate în legătură cu mama ta. Te-a iubit.

— A încercat să scape de mine.

— S-a întors după tine. Era tânără și speriată, se măritase cu un nenorocit. Asta nu înseamnă că nu te-a iubit.

A ridicat din umeri. Doamne, cum rămânem toți niște copii care au nevoie să știe că sunt iubiți.

— Ai găsit-o pe bunica ta. De ce nu i-ai spus ei?

A ridicat iar din umeri. Acum privea fix în cana cu cafea pe care o ținea cu amândouă mâinile.

— Nu înțeleg, am continuat, văzând că nu răspunde. Nu asta ai căutat? N-ai vrut să-ți găsești familia?

— Așa am crezut și eu, spuse el, dar când am găsit-o pe Linda McNaughton... Nu știu. Nu mi s-a mai părut corect. Nepotul pe care l-a iubit a dispărut demult, fiica ei la fel. N-am avut puterea să-i spun.

Mi-am zis că o să mă întorc după ce aflu adevărul în privința mea. Încă nu l-am aflat.

Am tăcut o vreme, apoi a continuat:

— Un singur om știe precis ce s-a întâmplat cu noi, de ce și cum am fost răpiți și ce s-a întâmplat de atunci.

— Cine?

— Tatăl tău. El a fost doctorul care i-a îngrijit pe toți copiii care au dispărut atunci. Și Dumnezeu știe pe câți alții.

— Mai sunt și alții?

— Da, cred că mulți alții.

— Project Rescue... am început eu, mai degrabă gândind cu voce tare.

Nu pricepeam ce legătură există între Charlie, Jessie și ceilalți și fundația unchiului Max. Dar știam că există un punct de contact, așa cum știi sigur că o insulă are legătură cu fundul oceanului, deși apa are doi kilometri adâncime.

— De-asta m-ai căutat?

A oftat și s-a uitat la mine.

— Ca să fiu sincer, când te-am văzut pe prima pagină din *Post* eram într-un punct mort. Vorbisem cu doctorul Hauser și aflasem despre tatăl tău. Nu știam însă cum să-l abordez. Nu puteam să mă duc pur și simplu la el și să-l somez să vorbească despre Project Rescue. Pe urmă a murit Arnie. Toate eforturile mele de a afla ceva despre organizație dăduseră greș. O vreme am fost dezorientat, mi-am plâns de milă și m-am învârtit în cerc. Am lucrat la câteva cazuri ca să mai câștig niște bani. Apoi ți-am văzut poza în ziar. Semănai atât de mult cu Teresa Stone așa cum arată în fotografia din *Record*, încât am început să-mi pun întrebări. Aș spune chiar că asemănarea era izbitoare. La început am crezut că mi-am pierdut mințile, că eram atât de disperat să găsesc indicii noi, atât

de obsedat de ancheta mea, încât aveam halucinații. Apoi am citit că ești fata lui Benjamin Jones și am simțit mâna destinului. Am sperat că prin tine voi ajunge la tatăl tău.

— Practic, m-ai folosit.

S-a întins să mă ia de mână și nu m-am ferit.

— Așa a început, Ridley, dar...

Nu și-a terminat propoziția și m-am bucurat, pentru că nu voiam să-mi spună că nu se aștepta să se îndrăgostească de mine. Cred că la un anumit nivel știam ce se întâmplă între noi. Cuvintele ar fi știrbit ceva din perfecțiunea sentimentelor.

— Atunci, dacă tu ești Charlie și eu sunt Jessie, ce s-a întâmplat cu ceilalți doi? Cine sunt ei?

— Nu știu, n-am reușit să dau de urma lor. Au dispărut. Gândește-te la tine, de exemplu. Ai alt nume și alt număr de asigurare socială. Există un certificat de naștere pe numele Ridley Jones. La fel și în cazul meu. Am un certificat de naștere pe numele Harley Jacobsen. Charlie, Brian, Pamela și Jessie nu mai există. Părinții lor biologici au murit.

Nu mi s-a părut ciudat că vorbise despre Charlie și Jessie la persoana a treia. Nici unul dintre noi nu se identifica deocamdată cu alter egoul lui din trecut. Nu simțeam că aș fi fost vreodată Jessie. Fetița din fotografie era mai degrabă o ființă a cărei soartă era strâns legată de a mea, a cărei poveste trebuia să o descopăr pentru a înțelege ce mi se întâmplă. După cum vorbise Jake, probabil că simțea același lucru.

— Încă nu înțeleg. Copiii au fost luați din casele lor, apoi s-au trezit în altă parte, cu nume diferite, cu numere de asigurare socială diferite. De ce? Și cum?

— O rețea de oameni foarte influenți, cu bani și relații, a răspuns el fără să ezite, ca și cum se gândise mult la asta. E necesar un nivel de organizare și corupție aproape incredibil pentru a reuși o asemenea scamatorie.

— Dar de ce? am întrebat din nou. În ce scop ar face cineva așa ceva?

— Când am început cercetările, mă gândeam numai la mine, la ce mi s-a întâmplat mie. Inițial am crezut că e vorba despre piața neagră. Mi-am spus: Bine, e vorba de copii lăsați la filiale Project Rescue, mulți dintre ei fără certificat de naștere sau numere de asigurare socială. Ca să fabrici identități noi pentru copiii abandonați trebuie să pui la punct un sistem, nu crezi? Poate că erau furați doar copii albi sănătoși și apoi vânduți unor familii cu dare de mână.

— Dar mama ta s-a întors după tine. Nu ai fost abandonat.

— Corect. Și după ce am auzit că dispăruseră și alți copii în aceeași zonă, am aflat că de fapt nu fuseseră abandonați, așa că teoria mea a căzut.

— Da, dar toți au fost îngrijiți la clinica Little Angels.

— Singurul numitor comun.

— Iar clinica Little Angels aparține de Project Rescue.

— Așa e.

— Ce înseamnă asta?

— Mai au totuși ceva în comun: numărul de vizite. Când un copil e adus de prea multe ori la dispensar cu anumite răni sau afecțiuni, medicul care se ocupă de el îl înregistrează ca fiind o posibilă victimă a unor abuzuri. Jessie a avut o mână ruptă. Charlie a fost pur și simplu abandonat. Brian a fost internat cu o fractură la picior și o contuzie la cap. Pamela a avut brațul dislocat din umăr. Astea nu sunt accidente normale pentru copiii de vârsta lor.

— De unde știi? Doctorul Hauser mi-a spus că nu ți-a dat dosarul medical.

— Doar nu te așteptai să-ți spună că a încălcat regulamentul spitalului pentru că a fost prieten bun cu Arnie.

Am zâmbit. Nu mă înșelasem în privința doctorul Hauser și a cravatei lui cu Ursuleții Dansatori. Hippiotul din el încălcase regulile pentru a face ceea ce era corect.

— Cu alte cuvinte îmi spui că un medic a crezut că acești copii au fost victimele abuzurilor.

— Nu un medic oarecare, Ridley. Tatăl tău.

Jake s-a uitat dintr-odată pe lângă mine și s-a încruntat, așa că m-am întors și eu să văd despre ce e vorba. Și am văzut. Firebird-ul, amenințător ca un rechin de oțel.

S-a întins, m-a luat de cap și m-a aruncat pe masă. S-a aplecat și el și a strigat la ospătăriță, singura persoană care se mai afla în local:

— Jos!

Femeia a reacționat fulgerător, de parcă s-ar fi antrenat pentru asta: s-a ghemuit imediat în spatele barului.

În clipa următoare, vitrina localului a explodat într-o furtună de cioburi. Sunetul armei automate și al geamului care se făcea țăndări era asurzitor, de departe cel mai îngrozitor pe care l-am auzit vreodată. Lumea întreagă devenise un caleidoscop de cioburi tăioase și de fulgere orbitoare. Jake s-a aruncat sub masă și m-a apucat de picior, îndemnându-mă să fac același lucru. Ne-am târât împreună după bar, unde ospătărița înspăimântată era întinsă cu fața în jos și plângea. Eram prea uimită ca să-mi mai fie frică.

— Se poate ieși prin spate? a strigat Jake, încercând să acopere zgomotul infernal.

Femeia i-a făcut semn că da și a pornit în patru labe spre bucătărie. Ușa din spate era deja deschisă,

probabil pe acolo fugise bucătarul. Am ieșit, tot târâș.

În momentul în care am ajuns în curtea din spate, arma a tăcut și am auzit cauciucuri scârțâind pe asfalt. Motorul a urlat o clipă, apoi zgomotul s-a pierdut în depărtare. Jake m-a ridicat în picioare.

— Sună la poliție, a strigat el la femeia îngrozită, care se lipise de zidul de beton și continua să plângă. Cere cu detectivul Gus Salvo.

În dimineața aceea rece, luminoasă, Jake m-a luat de mână și am început să fugim.

Ne-am refugiat într-o biserică de pe strada Hicks. Urechile îmi țiuiau, inima îmi bătea nebunește și respiram întretăiat. Am apucat mâna lui Jake și fără să vreau am strâns-o cât am putut de tare; mi-am dat seama de asta abia după ce i-am dat drumul și am simțit că mă dor degetele.

În biserică era liniște. O bătrână cu un batic negru pe cap se ruga în primul rând de strane. Lumina dimineții pătrundea prin vitralii, culorile dansau vesele pe podea ca un roi de fluturi exotici. În alcovuri ardeau candele. Locul emana siguranță. Cine ar încerca să te ucidă într-o biserică?

Jake m-a tras după el în confesional. Un bilet anunța începerea confesiunilor la ora 4 după-amiaza. M-am bucurat, pentru că n-aș fi știut de unde să încep. M-am prăbușit pe o pernă îmbrăcată în catifea roșie uzată, prin care se vedea umplutura. Am atins Biblia legată în piele și am observat că degetul mi s-a înnegrit de praf. Jake a rămas în picioare, uitându-se printre draperii.

— Cine încearcă să ne omoare? am șoptit eu.

— Ridley, cred că am dat peste ceva foarte serios. Cineva vrea să ne oprească. Dar acum știi la fel de mult ca mine, mi-a răspuns el blând.

— Nu știu nimic.

Mi-a aruncat o privire ciudată, apoi a continuat să supravegheze biserica. Abia atunci am observat că ținea în mână un pistol semiautomat, negru și amenințător. Mi-am dat seama că vedeam prima dată o armă reală. Mi s-a făcut rău.

— Ce ai de gând să faci cu asta? am zis înainte să realizez că era o întrebare stupidă.

— Să te apăr... Dacă va fi necesar.

Dacă omori un om într-o biserică în legitimă apărare ajungi direct în iad sau Dumnezeu, înțelegător, îți acordă circumstanțe atenuante? Mi-am sprijinit capul de paravanul din lemn și m-a cuprins cea mai profundă oboseală din viața mea.

— Nu știu nimic, am șoptit din nou.

Mi-am amintit de toate dineurile organizate de fundație, de toate evenimentele mondene la care participa crema New York-ului din mediul de afaceri, din showbiz, din lumea medicală. M-am gândit la sumele generoase care intrau în fondul caritabil al lui Max. M-am gândit la toți cei care fuseseră ajutați cu banii adunați la dineuri. M-am gândit la pasiunea investită de Max în salvarea unor nefericiți, pentru că el nu fusese salvat niciodată, pentru că doar așa putea să îndure suferința. M-am gândit cât de frustrați erau Max și tatăl meu din cauza sistemului social care eșuase de atâtea ori, un sistem care nu-i lăsa pe doctori să-i ajute pe copiii aflați în pericol. M-am gândit la nenumăratele seri de discuții pe această temă, la nenumăratele dezbateri aprinse pe care le auzisem în spatele ușilor biroului. Mi-am amintit de câte ori mă întrebasem în copilărie de ce erau toți așa de triști și de furioși.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Max și tatăl meu s-ar fi hotărât să ia câteva cazuri pe cont propriu? Dacă salvarea copiilor abandonați era doar o față a fundației Project Rescue? Dacă exista un Project Rescue paralel, pe care elita New York-ului se făcea că nu-l vede? Gândurile îmi ardeau mintea ca azotul lichid.

— Deci nu ai idee *cum* și *de ce* au fost luați copiii din casele lor. Nu ai nici o teorie în privința asta? am șoptit.

— Nu am spus asta.

A lăsat draperia să cadă și s-a așezat lângă mine pe băncuță. Acum stăteam înghesuiți unul în altul. A pus pistolul la centură, și-a șters o picătură de sudoare de pe frunte și m-a mângâiat pe obraz.

— O să stăm puțin aici, bine?

— Și apoi ce facem?

— Nu știu. Nu m-am gândit așa de departe.

Am observat pentru prima oară cât de obosit era.

— Ce ai de gând să faci, Jake? am întrebat încet, cu buzele atât de aproape de urechea lui încât aș fi putut să-i simt gustul.

— Ce vrei să spui?

— Ce ai de gând să faci după ce afli adevărul, după ce afli tot ce se poate afla despre Project Rescue și despre noi... Ce?

S-a uitat la mine complet lipsit de expresie, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta, de parcă ar fi căutat ceva fără să știe ce caută. Toți suntem rătăciți pe lumea asta, nu-i așa? Căutăm mereu ceva evaziv, ceva crucial, fără să știm exact ce anume.

— Vreau doar să știu cine sunt, a spus el. Tu știi, nu-i așa? Vreau să știu ce mi s-a întâmplat. Cred că ceilalți au ajuns în alte familii, ca și tine. Dar cu mine ce s-a întâmplat? Cum am ajuns în orfelinat? Tu nu vrei să știi care e povestea ta? Nu vrei să știi adevărul?

Încă vorbeam în șoaptă. Era o întrebare foarte bună. Adevărul este unanim considerat un Sfânt Gra-

al pentru care merită să sacrifici orice. Toți te asigură că te va elibera și că nu se poate întâmpla nimic rău când ajungi față în față cu el. Eu bănuiam însă, cel puțin în acest caz, că adevărul va fi dezamăgitor, că minciunile frumoase sunt mai puțin periculoase decât adevărul. Dar acum știam deja că Universului nu-i plac secretele, că îți întinde capcane pe care nu le poți evita. Eram ca o vulpe cu piciorul în laț. Singura cale de salvare era să-mi rod singură piciorul. Deja pierdusem prea mult. Mi-am dat seama că începusem să plâng (din nou) abia atunci când Jake a întins mâna să-mi șteargă o lacrimă de pe obraz.

— Îmi pare rău, Ridley, îmi pare rău pentru tot, a șoptit înainte să mă sărute.

Am simțit răsuflarea lui caldă în ureche și m-a scuturat un fior.

— Puteam să te scutesc de asta și n-am făcut-o. Am fluturat steagul. Te-am condus la Christian Luna. Am fost un egoist, dar...

— Dar nu mai suportai să fii singur, nu-i așa?

Mi-am amintit cât de singură mă simțisem stând pe întuneric în camera de hotel, întrebându-mă cine sunt și de unde vin, cine încearcă să-mi facă rău. Jake se simțise așa toată viața. Iar în acest an, căutarea familiei lui și a răspunsurilor legate de ce i s-a întâmplat au dus la dispariția singurului prieten pe care îl avea. Cât de singur trebuie să fi fost... Tentația de a găsi un om cu care să împartă povara întrebărilor și a căutărilor trebuie să fi fost irezistibilă. În final, nu toți căutăm un refugiu? Putem să credem că alergăm după dragoste, după un vis frumos, după bani – dar în ultimă instanță toți căutăm un loc unde să ne simțim acasă. Un refugiu în care gândurile, sentimentele, temerile noastre sunt înțelese.

— Îmi pare rău, a zis el din nou, strângându-mă în brațe.

L-am îmbrățișat și eu, cât am putut de bine în confesionalul acela strâmt. Oricât de tare l-aș fi strâns, tot nu era destul.

— Liniștește-te, am spus. Acum înțeleg.

— Poftim?

— *Quidam*.

S-a uitat la mine. În privirea lui se amestecau surprinderea și recunoștință. Am gustat lacrimile mele sărate pe buzele lui.

În timp ce noi ne ascundeam în biserică, Gus Salvo a ajuns la localul de pe strada Montague. Am aflat mai târziu că a luat de la chelneriță descrierea celor două persoane care fugiseră de acolo și că a clătinat din cap fără încetare în timp ce ea îi povestea ce se întâmplase. Era încă o piesă dintr-un puzzle care devenea din ce în ce mai complicat pe măsură ce afla lucruri noi. Ceea ce începuse cu o crimă aparent accidentală într-un parc rău-famat căpăta o nouă dimensiune, pe care nu o bănuise când primise cazul.

În statul New York legile privind armele de foc sunt foarte stricte. Dacă vrei să obții în mod legal o armă, trebuie să completezi o mulțime de chestionare și formulare și să ai răbdare. Harley Jacobsen respectase legea când cumpărase pistolul Glock de 9 mm și un revolver mai mic, un Smith & Wesson special de calibrul .38, cu cinci focuri, folosit deseori de polițiști în afara serviciului. Avea permis pentru amândouă. Arma cu care fusese omorât Christian Luna era cumpărată însă din Florida, unde legile sunt mai blânde și perioada de așteptare este de numai trei zile. De fapt, în Florida puteai cumpăra legal o armă fără să fii obligat să o înregistrezi. Detectivului Salvo îi era clar de ce Harley Jacobson preferase să facă un drum până în Florida, să cumpere arma și să se

întoarcă la New York pentru a ucide pe cineva cu ea. Nu înțelegea însă de ce Jacobsen *înregistrase* arma. Așa că Salvo a obținut actele semnate de Jake și a comparat semnătura cu cea de pe licența de detectiv particular. A descoperit că nu semănau deloc.

Își respectase promisiunea, începuse să facă investigații în cazul celor patru copii dispăruți și urmase în linii mari drumul pe care Jake și cu mine îl străbătusem deja. Dar Gus Salvo era un bărbat capabil să se concentreze. Atenția lui nu era distrasă de atâtea probleme și agenda lui personală nu era la fel de încărcată ca a mea și a lui Jake. Nu pierduse nici o clipă din vedere scopul lui inițial, acela de a descoperi cine și de ce l-a ucis pe Christian Luna.

Poliția credea că Luna o asasinase pe Teresa Stone. Cum nu fusese prins, cazul rămăsese deschis. Dar, potrivit dosarelor pe care detectivul Salvo le studiase cu atenție, nimeni nu mai cercetase și alte piste. Teresa Stone nu mai avea rude care să facă presiuni pentru continuarea anchetei, astfel că după un an crima intrase în categoria „cazuri reci", mai mult sau mai puțin clasate, și dosarul fusese aruncat într-un subsol din Jersey. Vești bune pentru adevăratul ucigaș. Apoi Luna a ieșit din nou la suprafață, și-a clamat nevinovăția în fața femeii despre care se credea că e fiica răpită a Teresei și care avea acum o identitate nouă, și a devenit o mare problemă pentru același ucigaș.

Detectivul Salvo a ajuns la concluzia că Luna era problema nerezolvată a altcuiva. Cum Jake săpa în același cimitir, s-a transformat și el într-o problemă nerezolvată. Se pare că și eu eram tot asta, pentru că făceam același lucru.

Salvo contemplase o vreme podeaua localului acoperită cu cioburi de sticlă. Trotuarul era plin de tuburi de cartușe de la o armă automată. Ce dracu'

se întâmplă? Se întrebase el. Aș fi aflat toate astea mai devreme dacă nu mi-aș fi închis mobilul în buzunar când a început să vibreze și dacă m-aș fi uitat la numărul care clipea pe afișaj.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Ești pe autostradă, camionul uriaș din față trece peste o pietricică și o aruncă în parbrizul mașinii pe care o conduci. Auzi o pocnitură surprinzător de puternică. Piatra, probabil nu mai mare decât unghia degetului mic, provoacă o spărtură minusculă, aproape invizibilă. Chiar dacă la început abia o poți distinge, în final va sparge geamul. Orificiul minuscul a creat o rețea de fisuri care compromit stabilitatea întregului. În cele din urmă, tot ce vei vedea prin parbriz va fi segmentat, dislocat, și altă lovitură, oricât de slabă, va declanșa o ploaie ucigătoare de cioburi tăioase.

Prin parbrizul crăpat al amintirilor mele am văzut lucruri la care nu mă gândisem din copilărie, dacă mă gândisem la ele vreodată. Clipe care fuseseră înregistrate, apoi îngropate, se năpusteau acum asupra mea. Câte scene vezi într-o viață de om, apoi nu te mai gândești la ele niciodată? În copilărie, când vezi lucruri pe care nu le înțelegi, le îndosariezi în subconștient și le scoți la suprafață din memorie doar atunci când dispui de cuvintele și cunoștințele necesare pentru a le analiza. Nu vorbesc despre amintirile reprimate. Mă refer la nuanțe, accente, momente delicate care dezvăluie semnificația ascunsă a unor evenimente.

Mi-am amintit de o după-amiază de iarnă, când școala s-a închis mai devreme. Aveam cam opt ani, eram în clasa a treia și ne-am adunat cu toții la ferestre pentru a ne bucura de zăpada care acoperea terenul de joacă incredibil de repede. Cerul avea culoarea aceea prevestitoare de viscol, un cenușiu întunecat. Școala noastră era împărțită pe schimburi, cei de la grădiniță și preșcolarii ieșeau toți la prânz, restul după-amiaza, așa că în ziua aceea care se încheia mai devreme nu erau destule autobuze pentru toți. Au fost chemați părinții, iar pe aleea care ducea la intrare se desfășura o adevărată paradă de mașini și dubițe. Țin minte că bucuria se amesteca în sufletul meu cu vinovăția, dar eram fericită că mă duc acasă, acolo unde era cald și bine, acolo unde puteam să mă așez la fereastra de lângă șemineu și să privesc lumea rece și albă de-afară, delectându-mă cu sandvișuri cu brânză și cacao fierbinte.

Ne-am înghesuit toți lângă ușile din aluminiu și sticlă și am așteptat. De fiecare dată când se deschideau, în hol intra o rafală de fulgi de zăpadă și aer înghețat, și curând nasurile și obrajii noștri s-au înroșit. Am rămas printre ultimii. Am văzut în sfârșit mașina noastră, dar la început mi s-a părut că femeia care o conducea nu era mama. Fața îi era cenușie, dură și încordată. Părul ciufulit, ochii îngustați, privirea furioasă. Mama era o femeie frumoasă și arăta întotdeauna impecabil. Nu îmi amintesc să o fi văzut vreodată „distrusă", cum spunea ea. Femeia care ne dusese la școală de dimineață, deși tot în pijamaua ei roșie de mătase, era perfect îngrijită, machiată, cu părul pieptănat și purta un halat negru din catifea și papuci. Era în costum de scenă și juca fără greș rolul mamei.

Femeia de la volanul Mercedesului negru era îngrijorată, plictisită, și foarte, foarte tristă. Se uita fix

în față, de parcă zăpada ar fi fost cea mai mare dezamăgire a vieții ei. Țin minte că inima mi-a luat-o razna, o reacție pe care atunci n-aș fi putut s-o explic. În clipa aceea cred că am văzut-o prima dată pe mama fără mască.

Învățătoarea mea, domnișoara Angelica, m-a bătut pe umăr:

— Uite, Ridley, a venit mama ta.

Mi-am smuls privirea de la femeia din mașină și am clătinat din cap.

— Ba nu e mama, domnișoară Angelica.

Învățătoarea s-a uitat din nou pe geam.

— Bineînțeles că ea este, Ridley.

Mi-a oferit un zâmbet nedumerit și înțelegător.

Când m-am uitat a doua oară, mama era acolo, zâmbind și făcându-mi cu mâna. Am simțit o mică împunsătură de surpriză și am ieșit afară, în zăpadă. Mama s-a întins și mi-a deschis portiera. M-am urcat lângă ea și am simțit mirosul parfumului ei, L'Air du Temps, cel din flaconul de sticlă mată, cu o pasăre pe dop. A scuturat fulgii de zăpadă de pe pălăria mea.

— Zi cu ninsoare! a strigat ea, vesel. Hai să-l luăm pe fratele tău de la școală și să mergem să bem niște ciocolată caldă.

Încă o mai căutam pe femeia-fantomă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, zâmbind în continuare, când a observat că o privesc fix.

— Nu semănai cu tine. Când te-am văzut de la ușă arătai altfel.

A râs, de parcă eram prostuță sau jucam vreun joc, dar zâmbetul i s-a crispat puțin.

— Arătam diferit?

S-a întors spre mine și a făcut o față caraghioasă, apoi a scos limba.

— Acum semăn cu mine?

Am început să chicotesc.

Ce încerc să vă spun de fapt? Ce încerc să vă transmit ? Cred că nu numai lucrurile importante au fost minciuni, ci și detaliile.

Mi-am amintit din nou de ziua aceea, ziua petrecerii, când i-am auzit pe unchiul Max și pe mama vorbind în bucătărie și tonul discuției m-a uimit. Atât de furios. Și, îmi dau seama acum, atât de intim. Pentru că, gândiți-vă puțin, nu vorbești așa cu un străin, nici măcar cu cel mai bun prieten al soțului tău, chiar dacă, după ani și ani, a devenit și prietenul tău. Era multă emoție în cuvintele lor, un întreg strat al relației lor pe care nu îl suspectasem.

— S-o aduci pe una aici, la petrecerea lui Ace! Cum ai putut ?

— N-am vrut să vin singur.

— Prostii, Max.

— Ce vrei de la mine, Grace? Nu mai face pe mironosița.

Bunica mea dinspre mamă spunea întotdeauna cu mândrie despre fiica și rudele ei: „O, ei nu se ceartă niciodată". Mult timp am crezut că asta era emblema unor relații perfecte, dovada absenței totale a conflictelor. Apoi, într-o seară, când bunica a făcut aceeași remarcă, l-am auzit pe tata șoptind: „Mda, nu se ceartă niciodată pentru că nu vorbesc niciodată".

— Ce-ai spus, Benjamin?

— Nimic, *mamă*.

Scuipase cuvântul de parcă ar fi fost acru. Mamei lui îi spunea „mămico".

Îmi amintesc că părinții mei nu s-au certat niciodată, cu excepția discuțiilor în privința lui Ace. Știam că ea era furioasă pe el – el nu era niciodată furios pe ea – când casa era tăcută și întunecată. Dacă mama era în toane bune, toate luminile ardeau, focul duduia în șemineu toamna și iarna și auzeam mereu televizorul sau combina audio. Când era furioasă, stătea

pe întuneric, fără să scoată un cuvânt, până îi trecea. Da, așa știam că erau sau nu probleme.

— Te simți bine? a zis Jake.

— Da. Amintirile.

A dat din cap, ca și cum m-ar fi înțeles foarte bine.

Taxiul pe care îl luasem de pe strada Hicks s-a oprit în fața blocului lui Ace. Nu pot să spun că mă bucuram să-l văd din nou; furia și supărarea de la ultima noastră întâlnire nu-mi trecuseră. Dar, sincer, nu aveam unde să mă duc altundeva pentru răspunsuri. Știa mai mult decât îmi spusese. Sugestiile lui asta demonstrau. Și trebuia să fie sincer cu mine, măcar o dată. Nu aveam de gând să plec de-acolo fără răspunsuri. Nu de data asta.

Nu mai era nimeni pe scara de la intrare și, cu toate că abia trecuse de patru și jumătate, aproape se înnoptase. Așteptasem în biserică o vreme, simțindu-ne în siguranță pentru că nu ne urmărise nimeni până acolo. Am moțăit în confesional, sprijiniți unul de altul, ținându-ne de mână. Amândoi eram atât de obosiți, încât parcă fuseserăm drogați. Ne-am trezit în timpul slujbei de după-amiază și ne-am amintit că la patru începea spovedania. Când slujba s-a sfârșit, am ieșit pe rând, odată cu credincioșii, am oprit un taxi chiar în fața bisericii și i-am spus șoferului să meargă spre Lower East Side. Jake s-a uitat tot timpul pe geamul din spate și, când a fost sigur că nu ne urmărește nimeni, m-a rugat să-i dau șoferului adresa. Acum eram în fața clădirii.

— Aici stă? a întrebat el.

— Dacă poți numi asta viață.

Când am intrat, Jake își puse mâna la arma de la talie. La fel ca înainte, mirosul groaznic – gunoi, putregai, chimicale – mi-a umplut nările. Dar în seara asta clădirea părea liniștită, părăsită, și lumina soa-

relui nu se mai chinuia să se strecoare prin ferestrele murdare.

— E în regulă, i-am spus, luându-l de mână.

— Nu-mi place întunericul.

M-am gândit la toate suferințele pe care le îndurase pe întuneric și am înțeles. I-am strâns mâna mai tare. Ochii ni s-au obișnuit pe măsură ce urcam scările. Treptele de lemn gemeau sub greutatea noastră. Când am ajuns la ușa apartamentului, am văzut că era deschisă și inima mi s-a strâns.

— Ace? am zis.

Nici un răspuns.

Jake și-a scos pistolul și a făcut un pas într-o parte, lipindu-mă ușor de perete. A împins ușa, care s-a deschis cu un scârțâit. Pe canapea era întinsă o siluetă, i-am distins conturul. Era subțire, fragilă și parcă tremura. Apoi am auzit suspine de plâns.

— Ruby? am șoptit, apropiindu-mă de ea.

Jake m-a prins de încheietura mâinii, dar m-am eliberat din strânsoarea lui și m-am apropiat de canapea.

— L-au luat, a spus ea încet, printre sughițuri.

— Cine l-a luat ? am întrebat și m-am lăsat în genunchi lângă ea.

Nu-i vedeam fața, dar simțeam mirosul de țigări din răsuflarea ei.

— Nu știu. Doi bărbați cu măști. Au spart ușa. Unul din ei m-a lovit foarte tare.

Și-a ridicat mâna și și-a atins fața.

— Am leșinat. Când m-am trezit, plecaseră. Ace nu mai era aici.

— Cum te simți? am spus, încercând să văd dacă era rănită.

S-a uitat la mine cu ochi mari și plini de lacrimi.

— N-au spus nimic? a întrebat Jake din ușă.

Ruby a clătinat din cap.

— Ba da, să vă spun să renunțați.

— Să-mi spui *mie*? am exclamat, neîncrezătoare.

— Și ție, și lui. Au spus chiar așa: „Lăsați-o baltă și noi o să-l lăsăm în pace".

Nu am fost în stare să vorbesc pentru că nodul din gât îmi ținea cuvintele închise în piept. Aveam din nou senzația că sunt în plin coșmar, trăiam spaima clipei când te uiți în jurul tău și speri că ceva îți va aduce aminte că visezi.

— E vina mea, a zis ea. L-am rugat să te ajute. L-am rugat să-ți spună ce știe, să te apere de ei.

— Să mă apere de cine?

— El știe, a spus ea, făcând un semn spre Jake. El știe de cine.

Jake s-a mulțumit să ridice din umeri.

— N-am idee, a zis când m-am uitat la el.

— Oamenii care te-au răpit, Ridley, a spus ea, uitându-se în ochii mei. Oamenii vinovați pentru tot ce ți se întâmplă.

— Cine, Ruby? Cine e vinovat?

A izbucnit din nou în plâns. Aveam impulsuri contradictorii: unul era să o îmbrățișez, celălalt să-i dau o palmă.

— Nu știu. N-a vrut să-mi spună, a bolborosit ea printre sughițuri. Din același motiv pentru care n-a vrut să-ți spună nici ție. Credea că e prea periculos pentru noi să aflăm adevărul.

Fata asta era doar o drogată care o luase razna? Avea idee despre ce vorbea? Nu știam cum să reacționez.

— Mi-au lăsat un număr de telefon, a zis Ruby în cele din urmă, ridicându-se de pe canapea și întinzându-mi un petic de hârtie. Se uita la Jake cu aceeași neîncredere. În cameră era întuneric, dar nu atât de întuneric încât să nu ne putem vedea fețele. Mirosul de fum de țigară era material, ca o a patra prezență. Am scos mobilul din buzunar și l-am deschis. Afișajul s-a

luminat și un semnal sonor m-a anunțat că am trei mesaje. Nu aveam idee cum să le ascult. M-am uitat la Jake:

— Să sun? l-am întrebat.

S-a apropiat de mine.

— Ce altceva poți să faci?

Ar fi trebuit să intru în panică, să fiu paralizată de frică după tot ce mi se întâmplase, după ce i se întâmplase lui Ace. Dar eram calmă. Singurele semne ale spaimei erau zumzetul persistent din urechea dreaptă, gâtul uscat și tremurul ușor, abia perceptibil, al mâinilor.

Am format numărul și am așteptat să răspundă cineva.

— Ridley... N-a durat mult. Întotdeauna ai fost o fată deșteaptă.

Am recunoscut vocea – vocea unui bărbat trecut de prima tinerețe –, însă în clipa aceea n-am putut să-i asociez un nume. Era fină și educată, dar răutatea o făcea stridentă.

— Credeam că am căzut de acord să te întorci acasă, Ridley.

Cu un sunet prevestitor de rău, cheia s-a răsucit în broască și cușca tigrului s-a deschis. Era Alexander Harriman.

— Nu înțeleg... am zis.

— Am știut că vom avea necazuri chiar din clipa când am văzut poza ta pe prima pagină.

Vorbea pe un ton amical, relaxat, de parcă eram vechi prieteni.

— Ce doriți, domnule Harriman?

— Cred că trebuie să ne întâlnim și să rezolvăm câteva lucruri, să clarificăm câteva neînțelegeri, să stabilim un plan pentru viitor. Și când totul va fi pus la punct, vom putea să discutăm și despre fratele tău, să-i dăm ajutorul de care are nevoie.

Mi-am dat seama că își alegea cu grijă cuvintele.

— Aș putea să mă duc la toate ziarele, domnule Harriman. Aș putea să sun la poliție dacă tot am aflat că l-ați răpit pe fratele meu.

Nici o reacție.

— Ai putea, dar nu vei evita consecințele. Cred că începi să-ți dai seama că adevărul nu ne eliberează întotdeauna. Mulți oameni pe care-i cunosc ți-ar putea spune că este exact invers.

— Mă amenințați, domnule Harriman ?

— În nici un caz, a zis el cu indignare prefăcută.

Mintea mea a luat-o razna. Nu cunoșteam regulile unui asemenea joc. Mă simțeam ca un șoarece în ghearele unei pisici înfometate.

— Trebuie să mă asigur că Ace e teafăr.

Știu, era jalnic, dar nu mă puteam gândi la altă condiție. Voiam să-i aud vocea, să știu că era în siguranță și că îmi stătea încă în putere să-l ajut.

— Câtă vreme putem ajunge la o înțelegere, fratele tău și restul familiei tale, ca să nu mai pomenim de prietenul tău, domnul Jacobsen, nu au de ce să-și facă griji. Ai cuvântul meu.

— Nu e de ajuns, am spus fără convingere.

— Uite ce-i, Ridley, a zis el, iar acum în glasul lui măsurat se simțea nerăbdarea, nu stabilești tu regulile, așa că hai să nu mai pierdem vremea. Vino la mine într-o oră. Sunt amabil cu tine pentru că Max te-a iubit, dar de felul meu nu sunt un sentimental și tu ai devenit un inconvenient teribil.

A închis. Până la urmă îmi spusese tot ce trebuia să-mi spună. Am luat telefonul de la ureche și m-am uitat la el de parcă ar fi fost arma crimei. M-a scuturat un fior când m-am gândit că amabilitatea lui de până atunci se materializase în rafale de armă automată și o cursă nebunească pe șosea. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă și-ar termina provizia de

sentimente. M-am uitat la Jake. A venit la mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Cine a fost, Ridley ?

— Avocatul unchiului meu, Alexander Harriman.

— Alex Harriman, avocatul gangsterilor?

Nu mă gândisem așa la el niciodată, dar mi-am spus că odată ce ai apărat un singur gangster, asta ești. M-am așezat lângă Ruby, care mi-a aruncat o privire disperată.

— Îl iubesc, a șoptit.

Era o epavă, atât de slabă, încât articulațiile umerilor și brațelor se vedeau perfect. Rimelul i se scurgea pe față. Părul îi era ars de la prea mult decolorant. Avea totuși o anumită frumusețe, un accent dulce, ceva care te îndemna s-o aperi.

— Și eu, am răspuns pe un ton care m-a surprins.

— Ce vrea? a întrebat Jake.

— Vrea să ne vedem la biroul lui, într-o oră.

Jake a clătinat din cap.

— Nu e o idee bună.

— Avem de ales?

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde, dar n-am găsit un răspuns.

— Bine, dar nu te duci singură, a zis el în cele din urmă.

— Nu poți avea încredere în el, a spus Ruby, apucându-mă de braț și privindu-l cu teamă pe Jake.

Era disperată, dar nu nebună.

— De ce, Ruby? De ce spui asta? am întrebat-o, uitându-mă la Jake.

Și-a ridicat brațele și m-a tras mai aproape de ea. Am simțit iar mirosul de țigară. Mi-a șoptit cu înversunare:

— El l-a omorât pe unchiul tău Max.

Cuvintele ei m-au înfiorat.

— Ruby, unchiul Max a căzut cu mașina de pe un pod. Era beat, pe șosea era polei. Nu a fost asasinat.

M-am uitat iar la Jake, care stătea nemișcat. N-am reușit să-i prind privirea, dar am văzut că nu încerca să nege.

— Nu trebuie să tragi cu arma ca să omori pe cineva, a continuat Ruby, privindu-l fix pe Jake.

Jake s-a apropiat de noi și a oftat.

— Uneori e suficient să le spui adevărul.

— Cum? Despre ce naiba vorbești ?

Mi-am amintit că unchiul Max plânsese. Mi-am amintit cuvintele lui: *Ridley, probabil că ești singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată*. Apoi am înțeles ce voia să spună Jake.

— L-ai cunoscut, i-am zis. I-ai povestit ce ți s-a întâmplat.

Mi-a făcut semn că nu greșeam.

— Eram deprimat când l-am cunoscut pe Max. Ți-am povestit, știam de ceilalți copii dispăruți, de tatăl tău, dar nu știam ce să fac mai departe. Apoi a murit Arnie. Adunasem atâta furie în mine, încât nu puteam să dorm noaptea fără să golesc o sticlă. Când am aflat despre Fundația Maxwell Allen Smiley și despre finanțarea Project Rescue, am știut că trebuia să vorbesc cu unchiul tău. M-ai întrebat dacă am vreo ipoteză. Ipoteza mea este că Little Angels și celelalte stabilimente de acest gen, care au fost ridicate la rangul de refugiu oficial, aveau și alt rol. Unii dintre medici erau „îngeri păzitori".

M-am uitat la el și mi-am dat seama că îi venea greu să continue.

— Aveau grijă de copiii despre care credeau că erau abuzați? am întrebat.

M-am gândit la Jessie, la brațul ei fracturat. M-am gândit la ce trebuie să fi simțit tata când o îngrijea, el, atât de categoric când era vorba de binele copiilor.

— Da, și „marcarea" lor, a continuat Jake.

— Ce vrei să spui?

— În anii '70, era foarte greu să scoți un copil dintr-un mediu abuziv.

— Adică funcționa un sistem prin intermediul căruia medicii din clinică identificau copiii molestați și... Și mai ce?

— Erau răpiți, a spus el. Poate.

— Cine-i răpea? Și apoi ce se întâmpla cu ei?

— Nu știam când m-am dus să vorbesc cu Max, și nici acum nu știu sigur.

— Ce s-a întâmplat? am repetat.

— Am încercat să vorbesc cu el la biroul lui, dar nu am reușit să obțin o întâlnire, așa că l-am urmărit vreo două zile și am descoperit unde se ducea să bea. L-am așteptat la Blue Hen, nu departe de casa părinților tăi, Ridley.

— În ajunul Crăciunului?

— Nu. Cu două săptămâni înainte. Băuse deja zdravăn când am ajuns eu acolo. Se știa cu toată lumea din bar. Am așteptat la o masă din colț cu o halbă de Guiness până când a rămas singur, apoi m-am așezat la masa lui. Era un tip prietenos, mi-a făcut cinste cu un rând. Îl uram, îl uram cumplit.

Vocea lui Jake se răcise brusc și am auzit în ea un accent complet străin. Am auzit ura și am realizat că era încă vie în inima lui. Poate că într-o bună zi își va înțelege trecutul.

— I-am spus: „Știți cine sunt?" S-a uitat la mine, curios, dar și puțin bănuitor. „Nu, băiete. Habar n-am." Am spus: „Să vă povestesc câte ceva despre mine." Și știi ce? A fost amabil cu mine. A ascultat povestea, s-a implicat, mi-a împărtășit și el puțin din experiența lui de orfan. Dar puțin îmi pasă de amabilitatea lui. Eu voiam doar răspunsuri. După ce am terminat și am mai băut o bere, i-am zis: „Domnule Smiley,

ce puteți să-mi spuneți despre Project Rescue?" Amabilitatea a dispărut și a început să arate puțin mai bătrân. „Cine ești tu, băiete?" „Tocmai asta e, n-am idee", i-am zis. A cerut nota și a vrut să plece, dar m-am ținut după el. Ar fi putut să facă o scenă, să-i pună pe băieții din bar să mă aranjeze sau să cheme poliția, dar n-a făcut asta. În parcare i-am expus teoria mea despre Project Rescue. „Cred că am fost unul dintre copii, domnule Smiley, dar ceva n-a mers cum trebuie și m-au trimis înapoi." Mi-a spus că sunt nebun, că nu știu despre ce vorbesc. „Project Rescue salvează copii abandonați, atât și nimic mai mult. Ai nevoie de un psihiatru, băiete." „Aveți dreptate", i-am spus, „am nevoie de ajutor. Trebuie să-mi spuneți adevărul despre Project Rescue." Stăteam atât de aproape unul de altul, încât vorbeam în șoaptă. „Ți-am spus adevărul. Nu te pot ajuta." Apoi s-a urcat în mașină, dar înainte să închidă portiera i-am strecurat o carte de vizită. Mi-am dat seama că îl zdruncinasem și că era descurajat. Dacă știe mai mult decât spune, m-am gândit, conștiința o să-l ajungă din urmă. Poate că l-a ajuns. Poate că așa a ajuns să cadă de pe pod în ajunul Crăciunului. Dacă eu l-am ucis, așa l-am ucis.

M-am pregătit să înfrunt valul de durere. Chiar și atunci, după tot ce se întâmplase, gândul că murise cu atâta tristețe în suflet mă chinuia îngrozitor. Tristețea care îl urmărise mereu, care îi furase orice bucurie, care îl îndemnase să facă lucruri de nedescris. Tristețea câștigase.

— Cum a aflat Ace?

— De la unchiul tău, a spus Ruby. Cu câteva zile înainte să moară, a venit aici. Voia să se împace cu Ace, să-l ajute să scape de droguri, să plătească pentru o cură de dezintoxicare. I-a spus lui Ace că trecutul s-a întors împotriva lui și că trebuia să repare câteva din lucrurile pe care le stricase. Cred că s-a gândit că Ace era unul din acele lucruri.

Mi-am amintit de ultima mea conversație cu unchiul Max și m-am întrebat ce mi-ar fi spus în seara aceea dacă nu l-ar fi oprit tata. M-am gândit la ce mi-a spus tata: Max i-a lăsat moștenirea lui Ace într-un fond de investiții disponibil doar după ce el va fi curat de cinci ani. Încerca să-și răscumpere greșelile față de Ace? M-am uitat la Ruby, care părea că nu mai știe ce să zică. Îl fixa pe Jake, rozându-și ce mai rămăsese din unghii. Cred că singurul lucru care rivaliza cu frica mea în acel moment era o mâhnirea apăsătoare că atât de mult rău fusese făcut, că atât de multe s-au stricat iremediabil. Îl consideram pe Jake vinovat pentru moartea lui Max? Nu. Avea dreptul să caute adevărul. Îl învinovățeam pe Max pentru ce i se întâmplase lui Jake? Încă nu știam. Și nu eram sigură că vina era cel mai potrivit subiect de reflecție acum.

— Trebuie să plecăm, i-am spus lui Jake. A trecut o jumătate de oră de când am vorbit cu Harriman.

S-a uitat la mine surprins, de parcă aștepta o reacție care nu mai venea. Apoi și-a revenit

— Să mergem.

În timp ce coboram, mobilul meu a început să vibreze în buzunar. Pe fișaj clipea numărul lui Salvo. Nu am îndrăznit să răspund, dar mi-a venit o idee.

TREIZECI

Oricine a asistat la o execuție vă poate spune că nu este un moment de triumf. După ce strâng în ele mânie ani de-a rândul, după ce trec prin procese interminabile, după recursuri peste recursuri, rudele victimelor se adună în sfârșit într-o cameră sterilă. Privesc dreptatea din spatele unui geam. Asistă la moartea criminalului. Au așteptat ani de zile clipa aceasta, clipa în care se sfârșește durerea și începe vindecarea. Își imaginează că greutatea se va ridica de pe sufletele lor, că somnul le va fi liniștit de-acum încolo. După ce totul se sfârșește, vă vor spune că durerea nu dispare. Nu sunt eliberați de suferință. Durerea este la fel de arzătoare și de puternică ca în prima zi, moartea criminalului nu o potolește.

Poate se întâmplă așa din cauză că însuși conceptul de pedeapsă este fals, din cauză că totul în jurul nostru este transformat irevocabil prin acțiuni bune și rele deopotrivă. Experiențele pe care le trăim ne schimbă. Cele mari, cele mici, toate au consecințe care nu pot fi anulate. Să judeci aceste experiențe, să urăști ce ți s-a întâmplat înseamnă să urăști ceea ce ai devenit datorită lor. Cred că de aceea nu eram furioasă în taxi când ne grăbeam să ajungem la biroul lui Harriman. Îmi era frică, eram tristă, dar nu blestemam ziua când sărisem în fața mașinii pentru a salva un

copil. Nu îl uram pe tata pentru că o „marcase" pe Jessie Stone, dacă asta făcuse de fapt. Nu îl uram pe Jake pentru că îl acuzase pe Max. Nu eram indignată, chiar dacă indignarea ar fi fost perfect justificată. Așa cum v-am spus, cred în echilibru, în karma. Cred că pentru orice bine există un rău, pentru fiecare dreptate există o nedreptate.

Bineînțeles, în acel moment nu mă gândeam la nimic din toate astea. Fiecare terminație nervoasă din trupul meu ardea de teamă pentru Ace, pentru familia mea, pentru ce vroia Alexander Harriman de la mine. Eram din nou într-o situație pentru care nu aveam termeni de referință. M-am aplecat în față, dorind ca taxiul să se miște mai repede și traficul să se elibereze. Până când am ajuns în fața blocului Central Park West în care era biroul lui Alexander Harriman, sudoarea mă lipise de banchetă.

— Liniștește-te, a spus Jake după ce a plătit și m-a tras afară din mașină. Dacă voia să-ți facă rău, erai deja moartă.

Trebuie să recunosc că exista o logică în asta, dar nu m-a consolat. Am sunat la interfon și aș vrea să pot spune că am fost surprinsă când cheliosul ciudat ne-a deschis ușa. A zâmbit când l-a percheziționat pe Jake și i-a luat arma de la centură. Nu era la fel de înspăimântător ca în imaginația mea. Era neras și avea gene lungi, de femeie. Mirosea a colonie ieftină.

— Drăguț, a zis el, răsucind pistolul în mână, apoi a scos încărcătorul și cartușul de pe țeavă cu două mișcări rapide. I-a înapoiat lui Jake arma acum inofensivă.

Mi-a aruncat o privire și a zâmbetul s-a tranformat în rânjetul de lup pe care îl mai văzusem.

— Parcă ne cunoaștem, a zis.

— Nu cred, am spus, încercând să fiu rece și dură, dar reușind doar să par o fetiță speriată.

Rânjetul nu s-a clintit. Se întâmplă astfel de lucruri în realitate? m-am întrebat, având senzația că visez. Ultima oară când călcasem în biroul lui Alexander Harriman eram altcineva... Deși trecuseră de-atunci doar câteva zile. Totul mi se părea schimbat: covoarele persane, canapeaua și fotoliile de piele, portretul soției și fiicei lui care atârna deasupra barului. Ceea ce atunci mi se păruse elegant și liniștitor, acum părea degradat.

— Îți voi oferi ceva, Ridley, ceva ce nu ți-a dat nimeni niciodată, a spus Harriman când am intrat în birou.

Ucigașul plătit a ieșit și a închis ușa, dar mi-am imaginat că avea de gând să rămână pe-aproape.

— Ce anume?

Stătea în picioare, sprijinit de biroul din lemn de stejar, cu brațele încrucișate la piept. Era chipeș și părea aproape binevoitor dacă nu observai licărirea de oțel din privirea lui.

— Adevărul, m-a lămurit, ridicând din sprâncene și desfăcându-și larg brațele. Vă ofer amândurora adevărul.

— De ce atâta deranj? a zis Jake. De ce nu scapi de noi pur și simplu? Nu că n-ai fi încercat.

— Ba nu, a zis Harriman cu un râs relaxat, nu încercam să vă ucid. Doar să vă potolesc. Câteodată, lucrurile astea... Îi ceri cuiva să facă o treabă pentru tine și se lasă dus de val. Oricum, a continuat el cu un gest de indiferență, o să vă spun ce vreți amândoi să știți, dar insist să rămână între noi. M-am gândit mult și cred că e o modalitate de a vă convinge să nu vă mai băgați nasul în ce nu vă privește. Cealaltă ar fi să vă elimin.

— Și de ce am fi de acord? a întrebat Jake.

— Consecințele, consecințele. Ridley, dacă mâine fratele tău ar apărea pe un trotuar din East Village, mort de la o supradoză, crezi că ar fi cineva surprins? Dacă prietenul tău ar dispărea fără urmă, cine în afară de tine i-ar simți lipsa? Să continuu sau ați înțeles ce vreau să spun?

Înțelesesem, fusese la fel de neechivoc ca o lovitură în plex. I-am făcut semn că totul era limpede.

— Unde e fratele meu?

— E mai în siguranță decât era atunci când l-am găsit. Stai jos, Ridley. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede îl vei revedea pe Ace.

M-am cufundat în canapeaua de piele mai mult pentru că nu eram în stare să-mi susțin greutatea corpului decât ca să-l ascult pe Harriman. Jake a rămas în picioare lângă ușă.

— Ce vă ofer eu acum, a declamat el teatral, este ceea ce în drept numim „roadele unui pom otrăvit". Veți obține informațiile pe care le căutați, dar nu le veți putea folosi. Gândiți-vă la dovezile care nu pot fi folosite în justiție pentru că poliția le-a obținut ilegal. Întrebările voastre vor primi un răspuns, dar va trebui să vă mulțumiți cu atât. Să continuăm?

Am reflectat câteva secunde. Mi-am dat seama că nici măcar acum, după toate experiențele prin care trecusem, nu eram sigură că vreau să știu. Ce să fac cu informațiile dacă nu puteam să le dezvălui, să le folosesc, să îndrept lucrurile? Poate că era mai bine să nu aflu povestea noastră. Dar i-am făcut semn că eram de acord.

— Max a fost un *misionar*. A văzut un mecanism social greșit, un sistem șchiop, și a vrut să-l corecteze. Dar reformarea unui sistem guvernamental este o muncă migăloasă, de durată, și între timp mureau copii. Copii chinuiți, neglijați, nenorociți într-o mie de feluri de către oameni care nu-i iubeau, nu-i doreau sau

nu știau ce să facă cu ei chiar dacă-i doreau. Între timp, alții căutau cu disperare copiii pe care nu puteau să-i conceapă, se înscriau pe listele interminabile de așteptare pentru adopții. Max i-a cunoscut pe mulți dintre ei prin intermediul fundației, le-a cunoscut disperarea, a văzut ce cămine îmbelșugate și sigure puteau oferi copiilor care aveau într-adevăr nevoie de ele. Atâția oameni de valoare, atâtea resurse nefolosite... Max era îngrozitor de frustrat. Atunci a conceput un nou sistem și i-a convins și pe alții să-l ajute. L-a numit Project Rescue.

Nu reușeam să-mi iau ochii de la Harriman. S-a ridicat și a început să măsoare biroul în lung și-n lat, ca un avocat la bară care își face pledoaria finală. Jake nu se mișcase de lângă ușă și se uita fix la el. Fața îi era ca o mască. Îmi era imposibil să ghicesc la ce se gândea.

— Project Rescue avea două componente diferite. Prima era grupul care făcea lobby pentru adoptarea legii Safe Haven în statul New York – legea care ar fi consfințit dreptul unei mame să-și lase copilul în spitale, clinici, stații de pompieri și așa mai departe, fără să fie luată la întrebări. Copiii abandonați ar fi fost apoi introduși în sistemul oficial de securitate socială... Perfect cinstit. A doua era o operațiune mult mai puțin transparentă, în care personalul medical simpatizant din clinicile pentru comunitățile sărace putea să anunțe anonim Project Rescue că îngrijea copii care probabil suferiseră abuzuri. S-au găsit destui doctori și asistente medicale care făceau treaba asta plini de bune intenții, crezând că Project Rescue avea relații speciale cu agențiile guvernamentale care investigau cazurile de abuz.

— De fapt, l-a întrerupt Jake, îi înregistrau în acte drept copii care trebuie luați în grija statului.

— Exact, a zis Harriman. E drept, deși ideea din spatele mecanismului era destul de nobilă, execuția lăsa de dorit. Cineva trebuia să ia copiii din casele lor. Unchiul tău nu era prea dornic să fie implicat în partea asta a operațiunii.

— Iar aici au dat o mână de ajutor câțiva din ceilalți clienți ai tăi, a intervenit Jake.

— Bravo, domnule Jacobsen.

— Poftim? am zis. Nu înțeleg. Cum adică, ceilalți clienți?

Harriman mi-a zâmbit așa cum zâmbești unui elev greu de cap, care în ciuda eforturilor lui rămâne veșnic ultimul din clasă.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ți spun cu ce soi de indivizi am de-a face zilnic.

— Și... Cum? am spus, dezgustată. Ai intermediat între Project Rescue și gangsteri?

Harriman a făcut o reverență teatrală.

— Te rog, Ridley. N-am afirmat asta. Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai vorbi așa.

M-am uitat fix la el, hotărând pe loc că era un monstru, în mod evident fără nici un strop de moralitate. Și-a dres vocea, apoi a continuat:

— O vreme lucrurile au mers destul de bine. Doctorii și asistentele raportau abuzurile la Project Rescue. Erau angajați răpitorii. Copiii ajungeau în familii bune și nici o persoană cu mâinile curate nu era implicată direct în ceva dubios. Și banii curgeau. O grămadă de bani.

— *Vindeau* copiii? am întrebat, din ce în ce mai îngrozită și dezgustată.

Harriman a ridicat din umeri.

— Era o operațiune costisitoare și nu toată lumea se implicase în ea pentru binele copiilor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Părea atât de calm, atât de lipsit de scrupule și de orice sentiment, încât îmi venea greu să cred că spune adevărul. Afirmase că Max a încheiat o înțelegere cu crima organizată pentru a răpi copii din casele lor și a-i vinde unor străini. Străini bogați, cu poziții importante. M-am gândit iar la dineurile de binefacere și m-am întrebat câți dintre invitați își cumpăraseră copiii de la Project Rescue.

— Cel mai important lucru pentru unchiul tău a fost ca nimeni să nu fie rănit. Cum era de așteptat, când Teresa Stone a fost ucisă în timpul răpirii lui Jessie, Max s-a înfuriat. În clipa aceea a vrut să închidă operațiunea, dar deja n-o mai controla. Oamenii implicați făceau bani frumoși și nimeni nu era dispus să renunțe.

Harriman s-a așezat în fața mea și a turnat apă dintr-o carafă de cristal în trei pahare asortate.

— Ești cam palidă.

Mi-a întins un pahar, dar nu l-am luat. L-a pus la loc pe tavă.

— Lui Max îi era teamă că inventase un mecanism pe care nu mai era în stare să-l controleze. Și avea dreptate.

— Câți copii? a întrebat Jake.

Harriman a ridicat din umeri.

— Nimeni nu știe, a zis el râzând. Mai precis, nimeni nu a ținut evidența.

Jake stătea nemișcat ca o statuie, rece, paralizat de furie. Nu eram sigură că ar fi fost în stare să deschidă gura, chiar dacă ar fi vrut.

— Ce s-a întâmplat cu Jake? am întrebat. Știm că mama lui l-a abandonat, apoi s-a întors după el. Știm că a fost răpit. Cum a ajuns din nou la Project Rescue?

Harriman și-a ridicat mâinile, imitația unui gest de scuză.

— Mi-e teamă că nu am un răspuns. Tot ce pot să-ți spun este că oamenii care cred că pot cumpăra

un copil nu au crize de conștiință când vine vorba să returneze marfa. Gândiți-vă la imbecilii care cumpără câini de rasă și-i abandonează la adăpostul pentru animale după ce constată mirați că latră prea mult și fac mizerie pe covor.

Comparația era oribilă și m-am crispat. Dar Harriman avea perfectă dreptate în privința unui lucru: n-ar trebui să poți obține un copil la fel de ușor cum obții un cățel. M-am uitat la Jake. Pălise, gura îi era o linie subțire. Furia se revărsa din el în valuri.

— Să înțeleg deci că Project Rescue m-a săltat din casa mea pentru că doctorul Jones s-a gândit că eram un copil molestat, dar familia care m-a *cumpărat* a ajuns la concluzia că sunt o bătaie de cap prea mare și m-a abandonat tot la o filială Project Rescue?

— E posibil, a spus Harriman, privindu-l în ochi pe Jake. Îmi pare rău, băiete. Chiar nu știu. Pur și simplu nu am cum să știu așa ceva.

— Stai puțin, am strigat. Vrei să zici că tata era implicat? Că știa?

— Nu știu dacă tatăl tău știa despre cealaltă parte a operațiunii.

— A fost doctorul celor patru copii dispăruți, Ridley, a spus Jake blând.

S-a așezat lângă mine și mi-a pus o mână pe genunchi.

— De acord, dar asta nu înseamnă că el a marcat copiii. Putea s-o facă oricine, orice asistentă, orice doctor.

Jake s-a uitat trist în ochii mei.

— Atunci cum ai ajuns în casa lui?

Câteva secunde a domnit tăcerea. Apoi m-am întors spre Harriman.

— Eu sunt Jessie Stone?

Mi-a susținut privirea și mi s-a părut că văd în ochii lui o licărire de compasiune.

— Da. Tu ești. Și știu asta doar pentru că ești un caz special.

— Special în ce sens?

— Am o înțelegere cu Ben și Grace, Ridley. Trebuie să vorbești cu ei.

— Vrei să îmi spui că părinții mei m-au cumpărat?

— Nu am spus asta, Ridley. Trebuie să vorbești cu Ben și cu Grace.

— Dar te întreb pe tine, am strigat.

M-am gândit la omul pe care îl numeam tatăl meu. Fața, mâinile, îmbrățișarea lui nu mai aveau secrete pentru mine. Credeam că provin din acel loc, că sângele lui era și sângele meu. Dar mă cumpărase așa cum cumperi un cal sau o mașină nouă. Familia noastră era o fațadă falsă, impecabilă când o vedeai de-afară, cenușie și crăpată pe dinăuntru.

— Și Ace ?

— Ace... a repetat Harriman încet. Ace nu e un copil Project Rescue.

— Poftim? Nu înțeleg. Credeam...

— Repet, Ridley, trebuie să vorbești cu Ben și cu Grace.

Mi-am dat seama că nu se referise niciodată la ei ca fiind părinții mei.

Nu mai știam ce simt, cum mă simt. Pluteam, eram suspendată, mă întrebam cum va fi când șocul adevărului mă va doborî.

— Se mai întâmplă încă? a intervenit Jake.

— Nu am nici o informație în acest sens. Din câte știu, totul s-a sfârșit când Project Rescue s-a retras din operațiune.

— Cum putem să credem așa ceva? Chiar tu ai spus că Max nu mai controla nimic.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, Ridley, a spus el cu o voce glacială, ridicându-se. Singurul lucru care mă interesează este să-ți ții nenorocita aia de gură. Nu mă

face să-mi calc promisiunea față de Max. Nu mă obliga să te reduc la tăcere.

Jake s-a ridicat și s-a repezit la Harriman, dar l-am tras de mână. S-a smucit și în clipa următoare pumnul lui puternic s-a întâlnit cu maxilarul lui Harriman. Avocatul a emis un soi de suspin și a căzut pe spate. De fapt am crezut că va cădea, dar s-a agățat în ultima clipă de marginea biroului. Am sărit și am prins brațul lui Jake cu amândouă mâinile înainte să-l lovească din nou.

— Oprește-te, nu are rost, am strigat, dar el nu se uita la mine, ci la Harriman.

Calm, avocatul a scos o batistă din buzunar și și-a șters sângele de pe față.

— Te simți mai bine acum? l-a întrebat pe Jake. Îți fac o favoare și nu sunt ranchiunos pentru asta. Ai trecut prin momente grele.

Jake s-a încordat ca un arc, gata să-l mai lovească o dată, dar l-am ținut strâns.

— Copii, în viață nu există garanții. Iubiți sau detestați, chinuiți sau îndrăgiți, îngrijiți sau neglijați... Nu alegem ce ni se întâmplă, alegem doar cum reacționăm. Jake, ai nimerit rău. Ridley, ai nimerit destul de bine. Dar amândoi sunteți aici, vii și nevătămați, și v-ați găsit unul pe altul. Profitați de asta. Mulți nu au nici atât.

În mine exista o Ridley care voia să se întindă pe canapea și să plângă. O Ridley care voia să se năpustească la Alexander Harriman și să-l snopească în bătaie cu toată forța furiei și suferinței sale. O Ridley care vroia să fugă de-acolo și să nu se mai gândească niciodată la Harriman sau la ceea ce spusese. Era și altă Ridley care voia să alerge la poliție și la ziare și să nu-i pese de consecințele pe care le va suporta ea, Ace, părinții ei, Jake sau copiii Project Rescue care trăiau liniștiți în minciunile lor.

Harriman avea dreptate. Adevărul era rodul unui pom otrăvit. Ce puteam face cu el? Mă simțeam moartă pe dinăuntru. Am căutat alte întrebări, știind că asta era ultima ocazie să i le pun. Nu am găsit nici una.

— Tata n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Niciodată.

Am căutat privirea lui Jake. Doream din tot sufletul să creadă și el. L-am privit în ochi și am văzut că nu credea.

Harriman a ridicat din umeri.

— Ți-ar fi cam greu să convingi autoritățile, date fiind poziția lui, munca pe care a depus-o pentru partea legală a operațiunii, relația lui cu Max și faptul că ești în posesia lui.

N-am știut ce să-i răspund. Cuvântul „posesie" mă înfiorase. În cele din urmă am reușit să deschid gura:

— Adică?

— Max nu mai e. Dacă toate astea ies la iveală, cineva trebuie să plătească pentru Project Rescue. Tu ești singura legătură dintre ramura legală și cea ilegală. Care crezi că vor fi consecințele pentru tatăl tău? Pentru cariera lui? Pentru tot binele pe care a încercat să-l facă? În cel mai bun caz va fi un om distrus.

Eram aproape paralizată. M-am uitat la Jake, care părea să se fi liniștit puțin, ca și cum între timp se împăcase cu ideea că nu va afla niciodată întreaga poveste. S-a așezat lângă mine. M-am apropiat de el și m-a strâns în brațe.

— Îmi pare rău, i-am șoptit.

— E în regulă. E în regulă. Hai să ieșim de-aici.

— Unde este fratele meu? am spus, amintindu-mi de el cu o tresărire.

Harriman a deschis o ușă din spatele biroului. Camera de alături era mobilată cu o masă de conferință și câteva pupitre. Și o canapea lungă de piele pe care era întins fratele meu. Nu era rănit, nici legat, doar

leșinat. Palid, aproape alb la față, cu excepția cearcănelor albastre uriașe. Zăcea acolo, cu un braț atârnând pe podea. Arăta ca un cadavru.

— Prietena lui s-a zbătut mai tare decât el, a spus Harriman. Azi a ajuns pe canapeaua mea. Mâine poate va ajunge pe o alee dosnică din Lower East Side. Azi mai respiră. Mâine... Depinde de voi.

Aș vrea să vă pot spune că s-a întâmplat ceva miraculos, că printr-un formidabil act de eroism am reușit să-l învingem pe Alexander Harriman. Aș vrea să vă pot spune că a venit cavaleria și am fost salvați și s-a făcut dreptate. Dar tot ce am putut face a fost să-l ridicăm pe Ace în picioare și să-l târâm spre ușă.

Alexander Harriman avea dreptate și în altă privință. Nu știu cum ajunsese să mă cunoască atât de bine. Consecințele erau o frână puternică. Chiar dacă nu l-ar fi amenințat pe Ace, eram oare pregătită să golesc sacul cu șerpi în fața tatălui meu? Eram pregătită să-i cer să plătească pentru ceea ce făcuse sau poate nu făcuse? Eram destul de puternică să demasc Project Rescue? Eram atât de cinstită? În acel moment, răspunsul la toate aceste întrebări a fost nu.

Țineți minte cum am început povestea, vorbind despre deciziile mărunte. Cum ne afectează ele cursul vieții mai profund decât orice decizie majoră. Nu contează prea mult unde ai făcut facultatea, cu cine te-ai căsătorit sau nu, ce alegi să faci cu viața ta. În cazul meu, alegerea fusese telefonul mobil.

Pe drum, în taxiul cu care venisem la biroul lui Harriman, am făcut un gest prostesc și disperat, ceva ca în filme. Eram eu însămi din nou. Am apăsat pe tasta de apel și am pus mobilul în buzunar. Știam că telefonul va apela ultima persoană care mă căutase: Salvo. Nu eram sigură că stratagema va funcționa, că Salvo va primi apelul sau că va reuși să-l localizeze. Era un ultim efort de salvare, efortul unei fiin-

ție înspăimântate, complet depășită de situație. S-a dovedit a nu fi o idee chiar stupidă.

Frânturile de conversație pe care a reușit să le înțeleagă, înăbușite de pânza groasă a jachetei mele, au început să-i limpezească anumite aspecte neclare ale anchetei. Iar când Jake și cu mine am ieșit din biroul lui Harriman în Central Park West, cu Ace atârnând între noi, strada era înțesată de mașini de poliție. Detectivul Salvo aștepta pe trotuar, sprijinit de Chevroletul lui Caprice.

— Domnișoară Jones, domnule Jacobsen, mă bucur să vă văd sănătoși pe amândoi. Cine e prietenul vostru?

— E fratele meu, am spus pe un ton defensiv.

Până la urmă era și avea să-mi fie veșnic frate, de sânge sau nu.

— Domnule Jacobsen, am să te rog să arunci arma și să o împingi departe de tine. Apoi pune-ți mâinile pe cap.

Jake a făcut ce-i spusese Salvo, în timp ce eu îl susțineam singură pe Ace. Doi infirmieri au sărit dintr-o ambulanță pe care nu o observasem până atunci. I-am dat drumul lui Ace în brațele lor și l-au întins pe targă.

— E rănit? m-a întrebat unul din ei.

— Da. Nu știu. E drogat, cred.

M-am uitat la Ace și m-am simțit cumplit de tristă. Apoi mi-am ridicat privirea și am văzut că Salvo se uita fix la mine.

— Două zile grele, Ridley, a zis el încet.

— Cum ne-ai găsit?

A ridicat telefonul.

— Frumoasă treabă, a spus. Nu a fost o întâmplare, nu-i așa?

I-am făcut semn că nu.

— Trebuie să veniți amândoi cu mine. Avem multe de vorbit.

— Ne arestezi? a întrebat Jake.

— Deocamdată nu, dar cred că este în interesul vostru să cooperați. Dacă nu, chiar vă arestez. Pe tine, domnule Jacobsen, te acuz de moartea lui Christian Luna. Și pe tine, Ridley, te acuz de complicitate și obstrucționarea justiției. Să vă citesc drepturile?

M-am uitat la Jake și am dat din cap.

— Venim cu tine, Salvo, am spus.

— Bine gândit.

— Cât de mult ai auzit? am întrebat, înțelegând brusc ce făcusem.

— Destul, a zis el și m-a condus la Caprice, cu Jake în spatele nostru.

— Atunci știi că nu pot să-ți spun nimic.

— Am auzit destul, nu trebuie să-mi spui.

Dacă detectivul Salvo știe tot ce n-ar trebui să declar la poliție, ce se va întâmpla cu Ace, cu părinții mei? M-am oprit brusc. Parcă aveam plumb în piept în timp ce mă gândeam la fratele meu care nu era fratele meu, la părinții mei care nu erau părinții mei și la ce se va întâmpla cu noi toți din cauza alegerilor *mele*. M-am gândit și la unchiul Max, la ce încercase să facă și ce ieșise până la urmă. M-am gândit că murise perfect conștient de consecințele oribile ale bunelor lui intenții. Nimic nu putea fi schimbat. Nu se mai putea face dreptate. Unde era echilibrul în care crezusem mereu? Și apoi, o clipă, am regretat amarnic că sărisem în fața acelei mașini. Din tot sufletul.

Brusc, n-am mai putut trage aer în piept și n-am mai auzit decât propria mea răsuflare chinuită. Vocea lui Jake, apoi vocea detectivului Salvo, îngrijorate și venind de foarte departe. În fața ochilor mei au scăpărat mii de stele. Un zgomot alb în creier, apoi lumea s-a înclinat și s-a întunecat.

Mi-am recăpătat cunoștința într-o ambulanță, doar câteva secunde. Capul îmi zvâcnea. Am ridicat mâna și am simțit un bandaj. Degetele mi s-au umezit de sânge. Jake era acolo. La fel și detectivul Salvo.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit.

Dar n-am rămas trează destul timp pentru a auzi răspunsul.

Tineri în halate verzi mergeau grăbiți pe coridorul unui spital aglomerat. Am auzit un apel de urgență în difuzoare și am simțit miros de bandaje și dezinfectant. Jake mă ținea de mână și se uita în ochii mei. Era foarte îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Ai leșinat. Nu te-am prins la timp și te-ai lovit cu capul de trotuar. Ai o...

Apoi a dispărut.

Când m-am trezit din nou, era întuneric și liniște. Se auzea sunetul discret al unui monitor cardiac și au trecut câteva secunde până mi-am dat seama că eu eram pacienta monitorizată. Cearșafuri scorțoase, mirosind a dezinfectant, saltea tare, bare de metal în jurul meu. O rază de lumină intra prin ușa întredeschisă și, când ochii mi s-au obișnuit, am văzut în fața mea o siluetă așezată pe un scaun. Puteam s-o recunosc oricând.

— Tată?

— Ridley, a șoptit el, ridicându-se repede și venind la mine. Cum te simți, îngeraș?

— Mă doare capul.

Și-a pus mâna pe fruntea mea.

— Sunt sigur.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat, ai căzut și te-ai lovit cu capul de trotuar. Ai o contuzie urâtă și ai pierdut mult sânge.

Am încercat să-mi amintesc cum căzusem și în aceeași clipă toate evenimentele din ultima zi au năvălit peste mine: ferestrele restaurantului explodând într-o ploaie de cioburi, biserica, dispariția lui Ace, biroul lui Alexander Harriman.

— Tată, am scâncit, atât de multe minciuni.

Tata a oftat și a tras scaunul lângă pat. S-a așezat greoi și și-a sprijinit bărbia în palmă. Când și-a ridicat din nou fața spre mine, am văzut că plânsese. Imaginea asta m-a înspăimântat. Fața pe care o căutam întotdeauna când aveam nevoie de consolare era răvășită.

— Tată, cine sunt eu?

Am încercat să mă ridic și mi-am dat seama după balansul camerei că nu aveam nici o șansă. Tata a clătinat din cap.

— Ești Ridley, Ridley a mea. Mereu ai fost.

Am recunoscut adevărul din cuvintele lui. Dar nu era tot adevărul, și amândoi știam asta.

— Gata cu minciunile, tată.

— Nu e o minciună, a izbucnit el, aproape țipând. Ești fiica mea.

Știam că dacă ar fi putut, ar fi încercat să arunce mantia negării peste amândoi. Dar nu avea nici un rost. Nu mă mai cuprindea. Crescusem.

— Sunt Ridley, tată, dar n-am fost totdeauna. Odată am fost Jessie Amelia Stone, fiica Teresei Stone. Femeia care a murit din cauza așa-numitului Project Rescue.

S-a uitat la mine complet lipsit de expresie. În jurul ochilor avea riduri pe care nu le văzusem înainte. Pielea de pe mâinile lui părea uscată ca hârtia. Erau mâinile unui bătrân. Și-a acoperit fața cu ele.

— Nu, a șoptit printre degete.

— Știai, tată? Știai ce făceai?

A scuturat energic din cap.

— Nu, a zis pe un ton hotărât. Ți-am spus tot ce știam despre Project Rescue. Chiar dacă făceau ceea ce susțin polițiștii că făceau, eu n-am știut nimic. Mă cunoști, Ridley. Știi că n-aș face niciodată așa ceva. Știi, nu-i așa?

Nu, nu știam dacă puteam să-l cred. Acesta era cel mai rău lucru. Nu mai aveam încredere în nimeni. Toți își urmăreau scopurile, bune sau rele, toți aveau motive să-mi ascundă adevărul.

— Atunci cum am ajuns la tine, tată? Dacă nu știai, cum am devenit Ridley Jones?

S-a uitat la mine cu o tristețe profundă. Era copia perfectă a expresiei lui Max din noaptea când tata închisese ușa biroului în urma lor.

Ușa rezervei s-a deschis complet și a intrat mama. Părea mai puternică decât tata, mai rezervată. Avea ochii uscați și un zâmbet vag pe buze. Nu știam de cât timp asculta și nu știam cât de mult știa. M-am uitat la ea și mi-am amintit de fluturele din Union Square. S-a oprit lângă pat și a pus o mână rece și uscată pe fruntea mea, ca și cum instinctul matern îi dicta să-mi verifice temperatura.

— E timpul, Ben. Ridley are dreptate. Gata cu minciunile.

A continuat să mă privească, dar n-am reușit să descifrez nimic pe fața ei. Tot ce puteam gândi era cât de diferită era față de mine. Nu semăn deloc cu ea.

— Nu, Grace. Am promis, a contrazis-o el, aproape în șoaptă.

— Max a murit, a spus mama pe un ton dur, și cuvintele au căzut între noi ca o piatră.

Mi s-a părut că tonul ei îl speriase pe tata.

— Nu vreau să mai păstrez secretul ăsta, a continuat ea. Deja a făcut prea mult rău. Dacă am fi fost cinstiți de la început, Ridley n-ar fi trăit niciodată un asemenea coșmar.

Umerii tatei s-au lăsat. A clătinat din cap.

— Poate că ai dreptate.

TREIZECI ȘI UNU

Credeam că îmi vor povesti despre Project Rescue, despre implicarea lor în planul lui Max, despre complicitatea lor sub o formă sau alta. Credeam că îmi vor povesti cum fusesem răpită din casa Teresei Stone și vor recunoaște că mă cumpăraseră și mă crescuseră ca și cum aș fi fost fiica lor naturală. Credeam că vor încerca să-mi arate de ce era mai bine așa, de ce era cea mai bună dintre toate soluțiile posibile. Dar ei păstraseră alte secrete.

— În primul rând, Ridley, vreau să înțelegi că tatăl tău n-a avut nici o legătură cu Project Rescue, a început mama. Nu-mi pasă ce spune detectivul tău particular. Trebuie să crezi că nu ar accepta cu bună știință să fie complice la răpire sau la crimă, indiferent de circumstanțe. I-a îngrijit pe copii, a semnalat un abuz potențial, dar n-a fost niciodată un accesoriu al unei asemenea uneltiri.

Nu am spus nimic. Doream din tot sufletul să o cred, iar afirmațiile ei nu contraziceau nimic din ceea ce știam despre tata. Dar îmi era dificil să-mi imaginez că nu avusese nici cea mai mică idee despre ce era în realitate Project Rescue. Și, bineînțeles, nu puteam trece cu vederea faptul că amândoi mă mințiseră ani în șir. Pur și simplu nu mai eram sigură de

ei, de convingerile lor, de judecățile lor, așa cum fusesem cu o săptămână în urmă.

— Ridley.

Mama voia să fiu de acord cu ea. Am fost, doar ca să continue.

— Nu așa ai ajuns la noi.

— Atunci cum?

— Prin viața lui Max s-au perindat în permanență o mulțime de femei ușoare, și la început nimeni n-a crezut că Teresa Stone n-ar fi una din ele. Era tânără, era frumoasă, lucra la recepție în biroul lui din Manhattan. N-a durat mult până când i-a atras atenția și a invitat-o în oraș. Evident, ea a acceptat. Nimeni nu putea să-i reziste lui Max, avea farmec, avea bani, le făcea să viseze stelele de pe cer. Între noi fie vorba, nici măcar nu m-am deranjat să țin minte numele lor. Cred că Teresa a fost singura, în afară de Esme, cu care s-a întâlnit de mai multe ori.

— Am știut imediat că era altfel, a intervenit tata. Avea o anumită bunătate care îl atrăgea pe Max, o anumită decență. Era diferită de celelalte.

Mama i-a aruncat o privire aspră.

— Scuze, a zis el.

O văzuseră prima dată la o petrecere de Crăciun, apoi Max a adus-o la cină în casa lor. Ceva mai târziu, a dus-o la Metropolitan, la *Boema*, iar după spectacol au luat masa împreună cu părinții mei la „21".

— Era tăcută, și-a amintit mama, și în mod limpede intimidată. Lojele de la Met, tratația specială a lui Max de la „21". Nu știu de ce, dar mi-a plăcut. Nu lua nimic de-a gata și nu era cu nasul pe sus, de parcă totul i s-ar fi cuvenit, cum erau celelalte amice ale lui Max.

A pus un accent puternic pe cuvântul „amice", comunicându-ne astfel foarte eficient disprețul ei.

— Mă rog, ne-am spus: Perfect, poate asta e. O prietenă adevărată, nu una închiriată, la propriu sau la figurat.

Mama fusese totdeauna puțin răutăcioasă.

— Dar apoi a dispărut. N-am mai văzut-o. Am întrebat de ea, deși Max ne interzisese categoric să facem asta. Ne-a spus că nu aveau aceleași interese... O explicație vagă, în sensul ăsta. Dar era mai mult decât atât. Noi două am vorbit despre asta, Ridley.

Mi-am amintit de discuția despre Esme și de tot ce-mi spusese mama despre Max atunci.

— Un bărbat ca Max, a intervenit tata, care a trecut prin ani și ani de abuzuri, care a văzut și a îndurat multe, devine un singuratic, nu poate iubi cu adevărat. A fost destul de inteligent ca să-și dea seama care îi sunt limitele și nu s-a însurat niciodată.

M-am gândit la parada lui de femei, la aura lui de singurătate, la amestecul straniu de invidie și dragoste din privirea lui atunci când se întâlnea cu părinții mei. Cioburile împrăștiate ale vieții mele, cele pe care le crezusem pierdute pentru totdeauna, începuseră să se lipească.

— Ce vrei să zici, tată? Că o cunoștea bine pe Teresa Stone dar a acceptat să-i fie răpit copilul?

Părinții mei au schimbat o privire.

— Nu chiar, a zis mama, examinându-și unghiile.

Am reușit să mă ridic, dar cu mare greutate. Tata a sărit să mă ajute. Capul îmi era ca un balon umplut cu heliu. Camera se învârtea ametitor.

— Max și Teresa s-au despărțit, a continuat mama. Ea și-a dat demisia și a găsit de lucru în altă parte. N-am mai văzut-o de-atunci.

A oftat din greu și s-a dus la fereastră.

Trăgeau de timp, dar nu am insistat. Nu sunt sigură că eram mai nerăbdătoare decât ei să aud povestea până la capăt.

— Doi ani mai târziu, a apărut la clinica Little Angels cu un copil. O fetiță de aproape doi ani, a zis tata. Am recunoscut-o imediat, dar ea nu mă mai ținea minte. Nu voiam s-o fac să sufere mai mult decât suferea deja, așa că nu i-am reamintit că eram prietenul lui Max. În următoarele câteva luni s-au petrecut niște incidente care m-au alarmat.

— I-a rupt mâna lui Jessie... Christian Luna.

— Ai aflat, deci.

— Mi-a spus chiar el înainte să fie împușcat.

Am luptat împotriva lacrimilor și a valului de oboseală.

Tata s-a încruntat brusc.

— Am discutat cu ea, a continuat el. Mi-a promis că Luna nu va mai călca pe la ea de-atunci încolo și am trecut cu vederea incidentul.

— I-ai spus lui Max?

Tata a clătinat din cap.

— Nu. Nu puteam. Aș fi încălcat regula confidențialității dintre doctor și pacient.

— A aflat, într-un fel sau altul, am zis.

— Nu știu, Ridley.

A oftat și s-a uitat în altă parte.

— Tot ce știu este că ne-am trezit cu ea acasă, câteva săptămâni mai târziu. Cu micuța Jessie Stone.

A făcut o pauză și mi-a mângâiat ușor mâna.

— Cu tine.

— Cu mine?

— Ridley, a spus el, răgușit și cu ochii încețoșați, nu sunt tatăl tău biologic, știi asta. Dar nici Christian Luna nu este. Poate credea sincer că ești fiica lui, poate că Teresa l-a mințit.

Am clătinat din cap.

— Atunci cine...?

— Ridley, dragă... a zis mama, ridicându-se în picioare. Ești fiica lui Max.

M-am uitat în ochii ei și am înțeles că spunea adevărul. Am auzit vocea lui Max în minte: *Ridley, probabil că ești singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.* Și am început să plâng pentru că pricepusem în sfârșit ce voia să spună.

Max venise la ei seara târziu, după miezul nopții, neanunțat. Venise cu o fetiță. Copilul lui, le-a spus, cu o femeie pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Fetița cu ochi negri uriași se agăța de el și plângea încet, tresărea la orice mișcare, la fiecare zgomot.

— Dumnezeule! E fetița Teresei Stone, a zis tata, luând-o din mâinile lui Max. Am tratat-o la clinică.

Max s-a uitat la el lipsit de expresie. Fruntea îi lucea de sudoare.

— Știai că am o fiică?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu mi-am dat seama că e fiica ta.

Max s-a dus la bucătărie, și-a masat tâmplele și s-a așezat pe un scaun. Jessie îl trăgea pe tata de o ureche, gângurind încet.

— Ben, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Teresa a murit. A fost omorâtă în casa ei.

Vorbise aproape în șoaptă. Fetița a început să plângă și mama a luat-o în brațe și a dus-o în altă cameră ca s-o liniștească.

— Cum? Când? a strigat tata, șocat.

— Ce mai contează?

— Ce mai contează? a repetat tata, neîncrezător. Max, ce naiba se întâmplă?

— Nu pot crește copilul, Ben. Știi asta.

— Stai puțin, Max. Hai să revenim. Cum a ajuns fetița la tine?

— M-a anunțat poliția. Teresa a trecut numele meu pe certificatul de naștere. Am luat-o de la Serviciul de Ocrotire a Copilului.

— Era o minciună, l-am întrerupt eu pe tata. Teresa Stone a fost ucisă, dar Jessie n-a mai fost găsită.

Tata m-a aprobat cu un semn.

— Ai dreptate, numele lui Max nu apare pe certificatul de naștere original. Teresa n-a scris nimic în rubrica pentru numele tatălui, deci poliția nu putea să-l anunțe. Până ne-am dat seama de asta, a fost prea târziu.

— Cum adică, prea târziu?

Tata a dat din cap.

— Când te-am luat de la Max în noaptea aceea, am acceptat tot ce ne-a spus fără să-i mai punem întrebări.

— De un an și jumătate încercam să facem un copil, iar apariția ta a fost ca un răspuns la rugăciunile noastre, mi-a explicat mama.

Acum stătea în partea opusă a rezervei. Era întuneric acolo, nu puteam să-i văd fața.

— Bine, dar când v-ați dat seama că Max mințise, că Jessie fusese răpită și că nimeni nu știa cine a ucis-o pe Teresa Stone, ați tăcut pur și simplu?

— Ne-am îndrăgostit de tine imediat. Când am înțeles că Max ne era dator cu niște explicații, încălcasem deja niște reguli, a zis tata.

Părea aproape timid.

— Ce fel de reguli ?

— Cu ajutorul unor cunoștințe de-ale lui Max, te-am înregistrat drept un caz de la Project Rescue, un copil abandonat fără acte. Am obținut alt certificat de naștere și altă carte de asigurări sociale.

— Și așa ai devenit Ridley Jones, a încheiat mama zâmbind, de parcă mi-ar fi spus finalul fericit al unei povești de adormit copiii.

— Și așa Jessie Stone a dispărut, am spus. Până când l-am salvat pe Justin Wheeler.

Nimic nu părea adevărat în povestea lor. Era în ea o notă falsă pe care nu o puteam ignora, și prea multe întrebări. Cum ați putut lua un copil în toiul nopții de la prietenul vostru fără să-i puneți nici o întrebare? Nu vi se pare o coincidență uriașă faptul că Jessie, fiica lui Max, a ajuns să fie îngrijită de doctorul Benjamin Jones, cel mai bun prieten al lui Max? Dacă Ben nu și-a dat seama că Jessie era fiica lui Max și numele lui Max nu figura pe certificatul de naștere, cum a aflat Max de Jessie? El a pus la cale răpirea lui Jessie în noaptea aceea? El a aranjat ca Teresa Stone să fie ucisă? Dar întrebările se îngrămădeau una peste alta și, aproape un minut, nu m-am putut hotărî să le rostesc. Răspunsurile puteau fi oribile.

Se uitau amândoi la mine, iar eu nu știam ce să le spun.

— În concluzie, ați luat copilul și i-ați promis lui Max că o să-l creșteți ca pe copilul vostru. Ați falsificat actele ca să-i îngropați definitiv adevărata identitate. Nu v-ați întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu mama ei, cum a murit?

— Ba da, ne-am gândit că a omorât-o Christian Luna. Era urmărit. Copilul nu avea alte rude în afară de Max. A încheiat ridicând din umeri: Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu o luam noi? Ar fi ajuns într-un orfelinat. În cel mai bun caz ar fi adoptat-o niște străini.

— Dacă Max o păstra, ar fi crescut-o doicile, a adăugat mama.

Avuseseră o viață întreagă la dispoziție să găsească justificări pentru faptele lor. Nu mă simțeam însă înclinată să-i judec. Cum aș fi putut? Dacă mințiseră și încălcaseră legea, dacă ignoraseră toate lucru-

rile suspecte din seara apariției mele în casa lor, o făcuseră pentru Jessie. Pentru mine.

— De ce nu mi-ați spus pur și simplu adevărul? De ce nu m-ați crescut ca pe un copil adoptat? Mii, milioane de oameni fac asta, nu este interzis prin lege.

— Max a fost implacabil, n-a vrut să afli niciodată că el e tatăl tău. N-a vrut să știi niciodată că nu putea să te crească sau că nu te-a dorit.

— Și n-a vrut să răscolesc vreodată trecutul. N-a vrut să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu Teresa Stone, nici să pun întrebări despre Project Rescue.

— Project Rescue nu are nimic de-a face cu asta, a intervenit tata cu severitate.

Nu știu cum reușise să spună așa ceva. Pe de altă parte, vedeam limpede că asta credea. Că avea nevoie să creadă. Dar prima din multele întrebări urâte a scos capul din mocirlă.

— Dacă numele lui Max nu era pe certificatul de naștere și nu poliția l-a anunțat, cum a ajuns Jessie la el în noaptea aceea?

S-au uitat unul la altul, apoi amândoi la mine.

— Are vreo legătură cu crima? am întrebat, cu voce spartă.

— Nu, a zis tata. Bineînțeles că nu.

— Atunci cum? Cum a știut de mine? Cum am ajuns la el?

Tăceau amândoi. În cele din urmă mi-a răspuns mama, aproape în șoaptă.

— Nu l-am întrebat niciodată, Ridley. Ce rost ar fi avut?

Negarea, moștenirea familiei mele. Dacă nu pui întrebări, adevărul nu te va incomoda niciodată.

Am încercat să analizez informația, dar creierul meu obosit nu m-a ajutat deloc. Ben și Grace nu erau părinții mei. Tatăl meu era Max. Mama fusese ucisă. Max avea – posibil, probabil – legătură cu asta.

Fusesem mai mult sau mai puțin răpită. Certificatul meu de naștere și cartea mea de asigurare socială erau false. Pricepusem tot, dar informațiile nu aveau nici un impact asupra mea.

V-ați fi așteptat de la mine să mă înfurii, să-i calc în picioare pentru toate minciunile și toate greșelile – toate *crimele* – pe care le comiseseră. N-am făcut nimic. M-am întins din nou pe pat. Nu mai aveam nici o lacrimă în mine. Eram amorțită, poate din cauza analgezicelor. M-am întrebat dacă puteam să mai fac rost de altele. Eventual o provizie pe viață.

M-am uitat la oamenii din fața mea și am încercat să-mi imaginez că nu erau părinții mei. Îmi era imposibil să accept. Mi-am spus că nu sângele ne leagă, ci experiențele comune. Teresa Stone era o străină pentru mine, o străină nefericită care avusese parte de un sfârșit groaznic și nedrept. Mă durea inima pentru ea și pentru tot ce îndurase, dar era la fel de îndepărtată și de ștearsă ca fotografia care declanșase evenimentele. Cât despre Max, aveam nevoie de timp, de mult timp ca să mi-l imaginez în postura de tată – tatăl meu ratat. Era unchiul cel bun, omul pe care-l iubisem toată viața. Incredibil, nu puteam să strâng în mine nici un strop de furie împotriva lui, nu puteam să-l acuz pentru ce făcuse și pentru ce bănuiam că făcuse. În orice caz, nu acum. Va veni vremea și pentru asta. Cu toată jovialitatea lui, Max avea rădăcinile înfipte într-un tărâm al suferinței. Cu toată bogăția lui, emoțional era sărac. Poți să judeci așa ceva? Poți să disprețuiești un om pentru ce nu are? Unii pot. Eu nu.

— Și Ace?

— Ce-i cu el? a zis tata.

— E fiul vostru?

Mi-a făcut semn că da.

— Ace este fiul nostru, copilul nostru biologic.

M-am gândit câteva clipe.

— Știe că eu nu sunt copilul vostru biologic ?

— Ne-a auzit pe mine și pe Max vorbind într-o zi, am fost neglijenți și a tras cu urechea. Dar problemele începuseră cu mult înainte. De fapt, cred că intrase în biroul meu să șterpelească niște bani. Când Max și cu mine am intrat, s-a ascuns într-un colț și a ascultat tot.

Am râs fără să vreau.

— Atunci de ce paștele mă-sii a ajuns o epavă?

— Ridley, a zis mama, care se încordase vizibil când auzise numele lui Ace, ai grijă cum vorbești.

Să am grijă cum vorbesc. Vă vine să credeți? Nu sunt în stare să renunțe niciodată la dădăceală, nu-i așa? Ben și Grace erau părinții mei și vor fi întotdeauna. Asta nu se va schimba.

— Unde e?

— E internat la reabilitare. Nu-l pot ține cu forța acolo, dacă vrea să plece vor fi obligați să-i dea drumul.

În mod normal, aș fi fost disperată, m-aș fi întrebat de o mie de ori dacă va rămâne la clinică sau se va întoarce pe străzi. Dar o parte din mine se îndepărtase de Ace. Asta nu însemna că nu-l mai iubeam la fel de mult sau că nu-i doream tot binele din lume. Dar înțelesesem în sfârșit că, indiferent ce-aș fi făcut, nu-l puteam controla. Până atunci asta încercasem să fac. Sperasem că iubindu-l, ajutându-l, avea să învețe până la urmă să se iubească, să se ajute singur. Poate că lovitura la cap mă făcuse să gândesc mai limpede.

Tata a oftat.

— Cred că avea impresia că te favorizăm, Ridley. Și eu, și Max. Nu a fost niciodată așa, știi doar. Am avut mereu destulă dragoste pentru amândoi. Destul din toate.

Îmi spusese același lucru și în biroul lui. Era ca o incantație pe care o repeta mai mult pentru propria lui liniște sufletească.

— Cu tine a fost totdeauna simplu, Ridley. Simplu de mulțumit, simplu de iubit.

Nu a spus „mai simplu", dar am auzit asta în tonul lui.

— Hai să nu vorbim despre asta, l-a avertizat mama.

Da, hai să nu stabilim cine a fost favoritul cui și cum era clasamentul comunicat pe tot felul de căi non-verbale, m-am gândit, dar nu am spus cu voce tare.

I-am aruncat mamei o privire și ea s-a uitat în altă parte.

Tata stătea lângă mine pe pat, cu mâna pe brațul meu. M-am întors spre el și am văzut în ochii lui rușine. Nu știam prea bine ce regretă, dar avea de unde să aleagă. Nu am avut ocazia să-l întreb. Ușa s-a deschis încet și a intrat Jake. M-am simțit nespus de ușurată. A rămas în prag când l-a văzut pe tata.

— Totul e în regulă?

— Da, am spus. Ei sunt părinții mei, Ben și Grace.

Mama s-a ridicat, și-a pus poșeta sub braț și s-a apropiat de pat.

— Ne-am cunoscut, a zis Jake. Am avut o discuție lungă.

M-am uitat la tata și mi-a făcut semn că așa era. Mama a pufnit încet pentru a ne comunica dezaprobarea ei. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Odihnește-te, draga mea. Mâine dimineață o să vezi totul în culori mai frumoase.

Pur și simplu. După felul în care și-a îndreptat umerii și și-a înălțat capul mi-am dat seama că era convinsă de asta, că va face cumva încât așa să fie. O invidiam. Știam că nimic nu va fi mai puțin îngrozitor mâine dimineață. Că drumul din fața noastră era periculos și necunoscut. Că era lung, foarte lung.

Tata s-a ridicat și el și m-a sărutat pe păr.

— Te iubesc, fetițo. Îmi pare rău.

O scuză inocentă, de parcă totul fusese o simplă încurătură caraghioasă care avea să devină curând prilej de glume.

— Și eu te iubesc, tată, am spus, mai mult din reflex.

Îl iubeam, bineînțeles. Avea dreptate în privința unui lucru: eram fiica lui, biologică sau nu. S-a ridicat încet, și-a luat haina de pe scaun și l-a salutat rece pe Jake când a trecut pe lângă el. Părea mai bătrân, mai adus de spate, de parcă povara grea pe care o purtase până atunci își făcuse în sfârșit efectul.

— Ne vedem mâine, a spus el, întorcându-se în pragul ușii să se uite la mine. O să vorbim despre toate, Ridley. O să fie bine.

— Da, tată.

Dar nu știam ce-mi va aduce ziua de mâine. Mi-am dat seama că nu voia să plece, nu voia să mă lase singură cu adevărul și să nu fie prin preajmă pentru a-l controla. S-a uitat lung la Jake, mesagerul adevărului, și am văzut în ochii lui furie. Cred că se simțea detronat, de parcă Jake ocupase în viața mea locul care ar fi trebuit să rămână veșnic al lui. Nici un părinte nu vrea să renunțe la locul lui în sufletele copiilor, dar mai devreme sau mai târziu trebuie s-o facă, nu-i așa? A plecat și lacrimile au izbucnit iar. (Cine știa că am atât de multe?)

Jake a tras scaunul mai aproape de patul meu, m-a luat de mână și m-a lăsat să plâng, consolându-mă doar prin prezența lui, scutindu-mă de banalități.

— Te simți bine? l-am întrebat pe Jake după ce am reușit în sfârșit să mă adun.

— Da. Îmi pare foarte rău că nu te-am prins când ai căzut.

— Nu asta am vrut să spun.

A ridicat din umeri și m-a strâns mai tare.

— Știu, dar nu știu ce simt acum. Sunt prea multe de lămurit. O să dureze.

Am încercat să-l alin cu un zâmbet, dar a început să mă doară capul. I-am spus tot ce aflasem de la părinții mei.

— Îmi pare atât de rău, Ridley. Toate minciunile, toată nebunia... a zis el când am terminat.

La fel ca Jake, trebuia mai întâi să-mi dau seama ce mi se întâmplase. Cu siguranță nu știam ce-mi rezervă viitorul. Viața mea, așa cum o știam, fusese literalmente sfărâmată. Dar trăiam, încă eram eu însămi și era ceva liniștitor în asta. E liniștitor să știi că atunci când tot ce crezi că te definește s-a prăbușit, reușești să rămâi în picioare.

— Mie nu-mi pare rău, am spus.

S-a uitat la mine, nedumerit.

— Pe pod, am zis, ridicând mâna spre fața lui frumoasă, m-ai întrebat dacă îmi pare rău că te-am cunoscut. Atunci nu ți-am răspuns. Nu-mi pare rău.

A zâmbit, s-a aplecat și m-a sărutat pe buze, foarte încet, foarte delicat. Am văzut o ploaie de stele. Mi-a șoptit la ureche:

— Te iubesc, Ridley Jones... oricare ar fi numele tău.

Am râs, pentru că, oricât de trist și de groaznic era adevărul, Alexander Harriman avea dreptate. Trăiam, eram vii și nevătămați, ne aveam unul pe altul. Mulți nu au nici măcar atât.

TREIZECI ȘI DOI

Nu cred în greșeli. Nu am crezut niciodată. Cred în schimb că în fața noastră se deschid nenumărate drumuri și e doar o chestiune de alegere pe care din ele vom merge acasă. Nu cred în regrete. Dacă regreți, înseamnă că nu ești atent. Regretul înseamnă doar închipuire: ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi acceptat slujba din California, dacă te-ai fi căsătorit cu iubitul din liceu sau dacă te-ai fi uitat mai atent la stânga înainte să pui piciorul pe stradă... sau să nu-l pui. Dar nu știi niciodată, nu ai cum să știi. Aș fi putut să irosesc mult timp gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aș fi văzut pe Justin Wheeler. Și chiar m-am gândit un timp la asta, dar nu prea mult. Poți să înnebunești gândindu-te așa.

Erau nerăbdători să mă dea afară din spitalul Mount Sinai. Aveam o poliță de asigurare care acoperea doar „catastrofele" (asigurările private sunt scumpe și eu nu mă îmbolnăvesc niciodată), și au fost câteva discuții aprinse pe tema „Poți numi catastrofă o contuzie la cap după ce ai leșinat în urma unui posibil atac de panică?" Au fost alte discuții despre semnificația cuvântului și dacă incidentul sau rezultatul incidentului trebuia să fie mortal pentru a putea fi acoperit. Din moment ce mai puțin de douăzeci și patru de ore de spitalizare mă costaseră deja peste două

mii de dolari, m-am gândit că aș putea să-mi revin mai ieftin în altă parte. Când a intrat Salvo, Jake coborâse să oprească un taxi și eu mă spălam pe față și tocmai constatam că sunt palidă și arăt ciudat cu pansamentul de la cap.

— Te dau afară? a zis el.

— Da, deja s-au săturat de mine.

A zâmbit și s-a așezat pe scaunul de lângă ușă. Arăta obosit. Am observat nu că se schimbase, purta hainele pe care le purtase și ieri.

— Acuzațiile împotriva lui Jacobsen au fost retrase, m-a anunțat el după ce m-am așezat pe pat.

Mi-a povestit despre semnăturile de pe actele armelor lui Jake, care nu se potriveau cu cea de pe fișa carabinei. Asta, împreună cu lipsa amprentelor pe armă, demonstra că nu aveau o bază legală pentru a-l acuza.

— Vești bune.

— Pentru tine și Jacobsen. Pentru mine înseamnă că mai am o crimă de rezolvat, dar nu și indicii.

Nu i-am răspuns. Puteam să-i sugerez să verifice lista de clienți ai lui Alexander Harriman, dar nu aveam de gând să fac asta. Nu puteam.

— A apărut ceva interesant, totuși, a zis el, uitându-se la mine. Câteva din gloanțele găsite în local au fost trase din arma folosită la crima de pe Arthur Avenue, din Bronx, săptămâna trecută. Ghici cine este suspect principal.

Am ridicat din umeri.

— Un profesionist pe nume Angelo Numbruzio, asociat notoriu al lui Paulie „Pumnul" Umbruglia. Îți sună cunoscut?

— Cred că da. Am auzit de el la știri.

— Avocatul lui este Alexander Harriman.

M-am întors spre el.

— Ce coincidență.

— Credeam că vrei să afli ultimele informații. Mă rog, cineva care încearcă să facă legătura între anumite evenimente le-ar găsi interesante.

Jake a apărut chiar atunci în ușă, și expresia lui mi-a arătat că el le găsise interesante. M-am înfiorat. Încă mai căuta dreptate, încă mai dorea răspunsuri?

— Am făcut toate legăturile pe care trebuia să le fac, am spus. Mai ai ceva să-mi spui, domnule detectiv?

S-a ridicat. Am ieșit și el m-a urmărit pe coridor.

— Dacă mai apare ceva, te caut. Am numărul tău.

— Ar trebui să scap de mobilul ăla blestemat.

A râs și eu am zâmbit. Era un om bun, dar știam că nu va renunța. Și nu îmi permiteam întrebările lui, nu când amenințările lui Alexander Harriman încă se învârteau în capul meu bandajat. Vă dezamăgesc? Vă așteptați să încep o cruciadă, să-i găsesc pe toți copiii Project Rescue din lume și să-i duc înapoi la părinții lor care probabil și-ar bate joc de ei? Întrebați-vă doar atât: Dacă aș pierde totul, dacă aș atârna deasupra abisului, încleștat de ultima fâșie din fosta mea viață, dacă singurele rude pe care le-am cunoscut vreodată ar fi amenințate cu moartea de un avocat care are clienți de teapa lui Paulie „Pumnul", ce aș face? Serios. Ce ați face?

În taxi, în drum spre centru, m-am sprijinit de Jake. Eram desculță pentru că, într-un fel sau altul, pantofii mei Nike se pierduseră între venirea și plecarea mea din spital. Ieșisem de-acolo în șosete.

În fața ochilor mei se derula un Central Park scăldat în soare. Copacii își pierdeau frunzele, oamenii mergeau la pas, treceau pe role, își plimbau câinii. O zi obișnuită pentru toată lumea.

— Știi că nu există nici o dovadă? a zis el ca și cum gândea cu voce tare. Au fost atenți. Nu există nici o dovadă că s-ar fi întâmplat ceva vreodată.

— Cu excepția faptului că au dispărut copii. Cu excepția faptului că tu ești Charlie și eu sunt Jessie.

— Da, dar în toată țara, în toată lumea dispar copii. Sunt mii de cazuri nerezolvate, Charlie, Jessie, Brian, Pamela... Nu am putea face niciodată legătura între ei și Project Rescue.

Era adevărat. Nu lăsaseră nici o urmă. Reușiseră cumva să schimbe numerele de asigurare socială și certificatele de naștere ale copiilor, să le dea alte identități. Copiii erau... fantome. Poate că le era mai bine așa, poate că nu.

— Doar dacă... a continuat Jake, uitându-se pe geam peste umărul meu.

— Dacă ce ?

— Dacă am putea convinge pe cineva să vorbească.

— Cum?

— Nu știu. Nu trebuie să ne gândim acum. Hai doar să mergem acasă.

— Jake, părinții mei...

— Știu, Ridley. Nu-ți face griji. Uită ce-am spus.

Nu i-am răspuns. Eram încă destul de amețită și îmi doream doar să mă întind pe un pat. Aveam însă umerii încordați și auzeam semnalul de alarmă, sângele zvâcnind în urechea dreaptă. Știam că nu se terminase.

TREIZECI ȘI TREI

Am luat cina cu nedreptatea între noi. A băut un pahar de vin și a mâncat cu poftă în timp ce noi învârteam spaghetele în farfurii și abia ciuguleam din salată. Teama ne călcase în picioare, iar acum stătea lângă noi, palpabilă, victorioasă, dar de neatins.

Aproape că nu am vorbit în timpul mesei. În timp ce Jake spăla farfuriile, m-am așezat pe canapea și m-am uitat la First Avenue, întrebându-mă unde aș putea să mă mut. Nu suportam nici măcar gândul că m-aș putea întoarce în apartamentul meu. Jake îmi promisese că se duce jos să-mi aducă haine curate, pantofi și cosmetice după ce terminăm masa. Am aprins televizorul, am apăsat pe *mute* și am început să mă uit fără prea mare atenție la scenele tăcute care se derulau pe ecran.

După o vreme, Jake s-a așezat lângă mine pe canapea. M-am sprijinit de el și am stat așa o vreme, ascultând zgomotul străzii. Prea multe cuvinte nerostite erau suspendate între noi, tăcerea nu era deloc plăcută. Auzeam rotițele din mintea lui învârtindu-se și sunt sigură că și el le auzea pe ale mele.

— Poți să uiți? l-am întrebat în cele din urmă. Poți să te mulțumești cu ce știm și să mergi mai departe?

A tăcut aproape un minut.

— Tu poți?

— Cred că trebuie, am spus, deși nu eram sigură deloc. Chiar tu ai spus-o. Nu există nici o dovadă, nici o pistă pe care s-o urmăm.

— Ba da. Dacă cineva ar vorbi, dacă cineva ar recunoaște ce s-a întâmplat. Dacă am putea obliga pe cineva să-și asume responsabilitatea pentru Project Rescue.

— Pe cine?

— M-am gândit și la asta. Tatăl tău susține că nu știa nimic despre partea ilegală a Project Rescue. Dar cineva îi marca pe copii. Cineva care lucra cu el, poate?

M-am întors spre el. Își ținea capul plecat, de parcă nu avea curaj să se uite în ochii mei.

— N-ai spus că mama lui Zack a lucrat ani de zile cu tatăl tău?

— Esme?

— Am văzut numele ei pe fiecare dosar.

M-am gândit la Esme, la seara aceea în apartamentul lui Zack, la discuția despre Max. *Aș fi făcut orice pentru el*, spusese ea. Ce făcuse?

— Ridley, poate o convingem să stea de vorbă cu noi. Cine știe, dacă te iubește poate ne va spune ce știe despre Project Rescue.

Mi-am adus aminte cum se purtase în apartamentul lui Zack. Nu ca o femeie pregătită să vorbească despre trecut. În nici un caz.

— Vrei să ne riscăm viețile pentru asta, Jake?

Nu și-a ridicat privirea.

— Tu ai o viață, Ridley, a zis el încet. Eu nu.

Afirmația lui m-a durut surprinzător de tare. Cred că în adâncul sufletului speram că ne vom clădi o viață împreună, un viitor. Speram că nu-mi trebuia mai mult pentru a lăsa totul în urmă. Dar eu, spre deosebire de el, știam răspunsurile la întrebările mele. Știam ce se întâmplase cu Jessie și cu Teresa Stone. Știam ce se întâmplase cu Christian Luna. Știam cine

fusesem și cine devenisem. Jake încă era un orfan, un oarecare. Nu se mulțumea cu un loc lângă mine.

Am înțeles ce alegere trebuia să fac. Dacă l-aș fi ales pe Jake, aș fi ales adevărul, indiferent cât de dureros, cât de urât, cât de periculos era. Dacă aș fi ales să tac și să-mi protejez familia, aș fi ales minciuna frumoasă, familiară, fațada. Aș fi ales o lume în care trecutul meu ar fi devenit, de-a lungul anilor, un monstru din Loch Ness sau un Bigfoot, o creatură mitică pe care cineva pretinde că a văzut-o odată, dar în care nimeni nu crede cu adevărat.

Nu aveți prea multă încredere în mine, sunt sigură. Nu am făcut cele mai nobile alegeri. Jake m-a împins de-a lungul drumului, m-a convins să pun întrebările care ne-au adus aici. I-am simțit privirea ațintită asupra mea și, când i-am întâlnit-o, am știut. Eram deja aliați. În ziua în care am stat acolo și l-am ținut de mână, ne-am început călătoria spre marginile realității mele. Ajunși pe marginea prăpastiei, nu mai aveam încotro și trebuia să ne aruncăm în gol.

— Era acolo, la Zack. Știe ce s-a întâmplat. Cred că știe. Mi-a spus că răscolesc trecutul, că nu va fi bine pentru nimeni.

Jake s-a aplecat spre mine.

— Cât de mult crezi că știe ?

— Habar n-am. Nu mi-a spus mare lucru, dar în mod sigur e implicată. Cred că și Zack știe ceva. L-a împiedicat să-mi spună tot ce știe despre Project Rescue.

— Dacă ea a trimis informațiile despre copii, știe măcar pe cine a ales pentru Project Rescue, a zis Jake. Și poate știe cum a aflat Max de existența ta.

— Vrei să spui că s-ar putea să știe dacă Max e vinovat de moartea Teresei Stone.

Jake s-a uitat la mine, apoi s-a ridicat brusc și a dispărut în spatele meu. Mi-am dat seama că nu la mine se uitase, ci la televizor. „Cadavrul celebrului

avocat Alexander Harriman și al unui bărbat neidentificat au fost găsite azi în biroul lui Harriman din Central Park West. După toate aparențele, este o execuție în stil mafiot", l-am auzit pe crainicul de la știri, un tip cu o figură severă, după ce Jake a dat sonorul mai tare. În fundal am văzut intrarea în biroul lui Harriman. O targă tocmai era scoasă pe ușă. „Deocamdată poliția nu a întocmit o listă de posibili suspecți", a dăugat crainicul. «Domnul Harriman nu se putea plânge de lipsa dușmanilor», i-a spus un detectiv de la omucideri reporterului nostru aflat la fața locului, «ne așteaptă o anchetă grea»."

Jake s-a întors spre mine. Ochii lui erau oglinda inimii mele: uimiți, temători.

— Aveam o înțelegere cu Harriman, am spus încet. Am o vagă bănuială că tocmai a fost anulată.

Nu ne-am fi întors în apartamentul meu dacă nu aș fi avut o mică problemă cu pantofii, țineți minte care. De la ușa spitalului până la taxi și de la taxi în apartamentul lui Jake umblasem în ciorapi. Refuzasem să intru în apartamentul meu în drumul spre cel al lui Jake. Îmi schimbasem șosetele cu o pereche curată de-a lui Jake și rămăsesem așa. Am început să regret hotărârea asta când Jake s-a îmbrăcat cu jacheta și mi-a întins-o pe a mea.

— E clar, nu suntem în siguranță aici. Trebuie să plecăm.

— Unde?

— Undeva unde n-am mai fost niciodată.

M-am uitat la picioarele mele.

— La naiba, a zis el, îndreptându-se spre ușă. Bine, stai aici.

— În nici un caz. Mergem împreună sau plec așa.

A oftat și a dispărut în dormitor. S-a întors cu pistolul pe care-l mai văzusem, l-a pus la centură și a încheiat jacheta peste el.

— Hai să mergem.

Am coborât repede și fără zgomot până la etajul meu. La ușă, Jake mi-a făcut semn să tac din gură când i-am dat cheile.

— Ridley!

Șoapta tăioasă ne-a speriat pe amândoi. M-am întors și am văzut ochiul Victoriei licărind în spatele ușii întredeschise. Mi-am dus degetul spre buze și m-am apropiat de ea. Nu m-am putut abține să constat cu surprindere: „Uite că știe cum mă cheamă!"

— Victoria, nu ești în siguranță. Întoarce-te în casă și încuie ușa.

S-a făcut mai mică și s-a holbat la mine, înspăimântată. Nu purta peruca și cele câteva șuvițe cenușii de pe capul ei aproape chel fluturau din cauza curentului.

— E cineva acolo. În apartamentul tău.

— Câți sunt? a întrebat Jake peste umărul meu.

— Unul singur, a zis ea și a închis ușa.

Am auzit zgomotul celor trei broaște, într-o succesiune rapidă.

Eram gata s-o iau la fugă fără pantofi, dar Jake ajunsese deja la ușă. A împins-o și și-a dat seama că nu avea nevoie de cheie. Era deschisă. A intrat încet, cu pistolul în mână, și s-a lipit de perete. Mi-a făcut semn să rămân pe loc, dar l-am urmat.

În spatele paravanului care separa „biroul" meu de restul dormitorului lampa era aprinsă și am auzit foșnet de hârtii. Acolo se mișca o siluetă masivă. Nu am intrat în cameră, am rămas la adăpostul peretelui.

— Ține mâinile la vedere și ieși la vedere, a zis Jake.

Vocea lui a bubuit în spațiul închis. Fusese de-a dreptul înspăimântătoare. Ceva a căzut pe jos cu o

bufnitură puternică și am sperat că nu era laptopul meu. Silueta încremenise.

— Mâinile la vedere sau trag, amice.

Tonul lui fusese categoric și dur, și a trebuit să mă întorc spre el ca să mă asigur că nu vorbise altcineva. Părea un ucigaș cu sânge rece. Au trecut câteva clipe, apoi am văzut că degetul lui Jake începuse să apese pe trăgaci. Sunt convinsă că ar fi tras, dar în clipa următoare două mâini s-au ridicat deasupra paravanului.

— Nu trage, a zis o voce pe care am recunoscut-o.

Silueta a ieșit la vedere. Tensiunea momentului se scursese. Frica, furia și ușurarea s-au amestecat în pieptul meu.

— Ce faci aici, Zack? am întrebat din spatele lui Jake, mirată că eram atât de calmă.

— Încerc să-ți salvez viața, Ridley.

— Cum adică?

— Vă caută... oameni care sunt foarte curioși să afle ce știți. Încerc să le-o iau înainte.

— Aceiași oameni care l-au ucis pe Alexander Harriman? am întrebat.

— Da. Sunteți în mare pericol, amândoi. Dar eu pot să șterg totul cu buretele. Pot să vă scot teferi din povestea asta.

Fața îi era o mască de bunăvoință. Încercam să cred că vrea să ne ajute, dar îmi era greu să mai am încredere în oameni. Ghiciți de ce.

S-a apropiat de noi. Jake și cu mine ne-am dat înapoi.

— Rămâi unde ești, a zis Jake și Zack s-a oprit.

— Bine, bine. Ascultați-mă doar.

— Te ascultăm, am spus.

— Tot ce trebuie să facă Jake este să dispară. Nimeni nu-l va căuta dacă renunță la mica lui anchetă. Am bani pentru el, poate să se stabilească în altă

parte și s-o ia de la început. Oriunde în lume, numai aici nu.

A făcut semn spre o geantă de voiaj așezată pe patul meu.

— Hai, ne-a invitat el, uitați-vă.

M-am dus acolo și am deschis fermoarul. Era plină cu bani. Nici măcar nu mi-am dat seama câți erau. O mulțime, serios.

— Nemarcați. Nu pot fi urmăriți, a zis Zack.

Am văzut privirea lui Jake oprindu-se o clipă asupra banilor. Am încercat să-i citesc fața, dar era neclintită și lipsită de expresie. Ținea arma îndreptată spre Zack, care încă avea mâinile ridicate.

— Și Ridley? a spus Jake.

Mi s-a făcut rău când am auzit întrebarea. Era tentat să-i accepte oferta?

— Vor doar garanția mea că nu va continua să cerceteze problema, că se va întoarce la oamenii care au iubit-o și au avut grijă de ea și, atâta timp cât rămâne acolo, nu are de ce să-și facă griji. Va fi în siguranță. Familia ei va fi în siguranță.

— Și te vor crede pe cuvânt? a zis Jake.

Zack a râs.

— Sunt implicat în asta până peste cap și ei știu că mă au la mână. Și pe mama. Și ea e implicată, de la bun început. Probabil că v-ați dat seama deja.

— Deci funcționează. Copiii sunt încă răpiți și vânduți.

— Nu e nici pe departe așa de sinistru, Ridley, a zis Zack, defensiv. Salvăm copiii care sunt chinuiți. Dă drumul la nenorocitul ăla de televizor și în fiecare zi o să auzi despre vreun animal care a omorât copilul amantei pentru că plângea prea mult, sau de vreo ticăloasă nebună care crede că Dumnezeu îi șoptește să-și salveze copiii de la o viață de păcat și să-i înece în cadă. Nu suntem noi criminalii.

— Nu aveți dreptul să alegeți în locul altora, a spus Jake. Vocea îi tremura. Avem dreptul să facem alegeri doar pentru o singură viață. Fiecare pentru viața lui.

— Greșit, l-a contrazis Zack. Dacă toată lumea ar gândi ca tine, Ridley ar fi moartă acum, ucisă de prietenul maică-sii. Nici tu, Jake, nici măcar tu n-ai fi supraviețuit.

— Mama m-a iubit, a zis Jake. Eram iubit.

— Nu e de-ajuns. Mulți își iubesc copiii, dar nu reușesc să-i ferească de rele. O grămadă de oameni pretind că își iubesc copiii și-i lasă în plata Domnului, îi snopesc în bătaie sau îi omoară.

Exista o logică în argumentația lui și cred că toți am auzit-o mai devreme sau mai târziu, chiar și Jake. Dar nu îndrepta nimic. Nu făcea o virtute din faptul că niște copii nefericiți erau răpiți din casele lor și vânduți unor familii înstărite. Iar binele făcut astfel nu putea compensa moartea Teresei Stone sau suferințele lui Jake. Viața nu e așa. Nu avem dreptul să facem astfel de târguri. Nimeni nu are acest drept. Stăteam într-un triunghi ciudat. Jake se uita la mine și m-am întristat când am înțeles că se întreba care va fi alegerea mea. Mi-am dat seama că m-ar fi lăsat să plec și nu m-ar fi judecat dacă aș fi ales să mă întorc la părinții mei. M-ar fi lăsat să aleg siguranța dacă asta mi-aș fi dorit. Și chiar dacă mi-o spusese cu voce tare seara trecută, abia acum știam, în inima mea, că mă iubea. M-am apropiat de el.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Zack. Nu pot trăi așa.

A fost surprins și mi s-a părut că s-a întristat.

— Dar familia ta, Ridley? Dar mama? S-a purtat cu tine ca și cu propria-i fiică. Ce crezi că o să li se întâmple dacă se află despre Project Rescue? Crezi că va crede cineva că Ben nu a fost implicat?

Nu i-am răspuns. Nu-mi puteam permite luxul să calculez consecințele alegerilor pe care le făcuseră alții. Acum îmi făceam griji doar pentru propriile mele alegeri. Și, așa cum vedeam eu lucrurile, eram într-o situație în care nu aveam șanse să câștig. Nu mă puteam întoarce la părinții mei. Nu era o opțiune realistă, văzusem tot și îi văzusem pe toți într-o lumină prea crudă. V-am spus deja că nu te poți întoarce în trecut. Dacă plecam cu Jake, consecințele nu puteau fi anticipate. Puteam răni o mulțime de oameni pe care îi iubeam. M-am dus la șifonier și mi-am luat o pereche de pantofi, apoi m-am așezat pe pat lângă sacoșa cu bani și mi-am legat șireturile.

— Hai să mergem, i-am spus lui Jake, ridicându-mă.

— Ești sigură? E periculos. Nu știu cu cine aveam de-a face și dacă pot să te apăr.

Am ridicat din umeri.

— Știu.

— Ridley, dacă pleci nu îmi asum responsabilitatea pentru ce ți se întâmplă, a zis Zack.

Toată îngrijorarea îi dispăruse din glas și în locul ei rămăsese doar furie oarbă. M-am întrebat dacă își dădea seama că era a doua oară în două zile când rostea aceleași cuvinte.

— Dacă ție nu-ți pasă de familia ta, să știi că eu o să fac ce trebuie ca să o apăr pe mama.

Am ieșit, lăsându-l acolo, cu mâinile sus. Pe palier, Jake m-a luat în brațe și m-a sărutat apăsat pe buze. M-am agățat de el câteva clipe și, când m-am tras înapoi, am văzut în ochii lui o mare ușurare. Nu mai era singur, acum știa asta. Am coborât în fugă scările și Jake s-a îndreptat spre ușă. L-am tras de mână.

— Mai e o ieșire din clădirea asta, i-am spus, și l-am condus la tunelul lui Zelda.

TREIZECI ȘI PATRU

Am fost inspirată, dar nu destul de inspirată. Am ajuns destul de departe spre est, pe Avenue C, înainte să simțim, mai degrabă decât să vedem că eram urmăriți. Strada tăcută parcă s-a întunecat și mai tare și a devenit mai amenințătoare când am trecut pe lângă un teren viran plin de gunoi. Am văzut o caroserie de automobil arsă și câțiva drogați îngrămădiți într-un colț în jurul unui foc. Mai degrabă am simțit decât am auzit zgomotul slab al motorului unei mașini care ne urmărea cu farurile stinse. Jake m-a luat de mână și am început să fugim. Alergam cât puteam de repede, așteptându-ne să auzim din clipă în clipă trosnetul armelor, dar nu s-a întâmplat nimic. Singurele zgomote care tulburau tăcerea erau pașii noștri și răsuflările noastre șuierătoare. Orașul parcă încremenise.

Am dat colțul pe Avenue D. Ne-am uitat în jur: nimeni. Am urcat în fugă scara din față a unui clădiri dărăpănate și ne-am strecurat prin spațiul triunghiular rămas după ce vreun vagabond împinsese bucata de placaj care ținea loc de ușă. Ajunși înăuntru, ne-am uitat printr-un geam negru de funingine și am văzut o limuzină Lincoln Town oprind pe stradă. Bărbați cu măști de schi au sărit din mașină și jur că inima aproape că mi s-a oprit. Aveam senzația că orașul

se mutase pe altă planetă și toate regulile se schimbaseră. Era ca în *Evadare din New York* sau un film asemănător, numai că noi nu aveam cum să evadăm. Jake mi-a pus mâna peste gură, ca să oprească țipătul de panică pe care probabil îl simțise.

— Uită-te la mine, Ridley. Fii calmă, fetițo.

Am dat din cap și ne-am strecurat împreună printr-un hol care duhnea a fum. Mi-am tras cămașa peste nas ca să nu mai respir aerul murdar și să nu tușesc sau să strănut. Am trecut pe lângă o canapea de culoarea mușchiului care era răsturnată pe spate lângă un fișet ruginit, fără sertare. Am început să urcăm pe o scară instabilă care protesta sub greutatea noastră. La primul etaj, ne-am uitat din nou pe fereastră și i-am văzut, patru siluete negre, înaintând pe stradă din casă în casă, căutându-ne, urcând scările de la intrările clădirilor, uitându-se pe ferestre. Clădirea în care ne aflam avea doar trei etaje. Când am ajuns sus am văzut că o porțiune din acoperiș căzuse până jos, găurind toate planșeele, iar din punctul în care ne aflam puteam vedea clar intrarea de la parter. Ne-am așezat pe podea și Jake și-a scos arma, s-a întins pe burtă și a țintit spre ușa de sub noi. O vreme i-am auzit vorbind între ei pe stradă, apoi s-a făcut liniște. Am așteptat. A început să plouă. Nu eram protejați împotriva ploii.

— Îmi pare atât de rău, a șoptit după câteva minute.

Se uita la mine, așteptând un răspuns.

— Nu ai de ce.

— Eu ți-am făcut asta, Ridley.

— Nu, am spus, clătinând din cap.

— Ba da. Dacă nu îți trimiteam al doilea bilet... Dacă aș fi renunțat, nu am fi aici.

Nu avea nici un rost să gândească așa, era oricum mult prea târziu. Nu aveam altă cale decât să mergem înainte, să sperăm că vom apuca zorile.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Eu am ales să fiu cu tine aici, în seara asta. Eu.

Și acesta era adevărul.

S-a întors spre mine și m-am aplecat să-l sărut. În aceeași clipă a tras în ceva din spatele meu. Noaptea tăcută s-a transformat brusc într-o furtună cu fulgere și tunete, și ne-am prăbușit.

Eu am căzut doar un etaj, dar Jake a căzut până la parter. Trupul lui a lovit podeaua cu atâta violență, încât am simțit șocul până în măduva oaselor. Cred că o fracțiune de secundă am fost inconștientă, dar vocile m-au trezit instantaneu.

— Ce naiba! Unde au dispărut?

Mi-am dat seama că veniseră de pe acoperișul clădirii vecine.

— Ai grijă, cretinule, podeaua nu e sigură.

Am auzit o bufnitură puternică și prin găurile din tavan și din podea a căzut o avalanșă de moloz. Nu puteam să-i văd, dar partea bună a lucrurilor era că nici ei nu mă vedeau.

— Nu trage până nu-i vezi, pentru Dumnezeu. Șandramaua asta o să se dărâme ca o grămadă de rahat.

M-am uitat jos și l-am văzut pe Jake întins sub mine. Nu se mișca și am simțit cel mai terbil șoc din viața mea. Am început să mă târăsc și în clipa următoare un fier înroșit în foc mi-a străpuns piciorul. Durerea a fost atât de intensă, încât abia m-am abținut să vomit. N-am reușit să disting rana, am văzut doar gaura din pânza pantalonilor, în schimb am simțit sângele fierbinte care mi se scurgea încet pe picior. Ceva rămăsese acolo, în mușchi, și cea mai mică mișcare mă făcea aproape să urlu. Dar dorința mea de a ajunge la Jake era mai puternică decât durerea fizică. M-am târât spre scară, m-am sprijinit de balustradă și am reușit să ajung jos înainte să înceapă din nou ploaia de foc.

M-am lipit în sfârșit de un perete și gloanțele au ciuruit din nou podeaua și pereții în jurul meu. Jake era nemișcat, nu reacționase deloc la zgomot și la pericol. Am auzit un trosnet și o bufnitură, urmate de un geamăt.

— Angelo! Ești întreg?

— Da, a răspuns o voce cu un accent de New York evident. Am trecut prin dușumeaua asta nenorocită.

M-am folosit de momentul de confuzie ca să ajung la Jake înainte ca gloanțele să înceapă iar să șuiere.

TREIZECI ȘI CINCI

— Șase, îmi șoptește el.

— Ce?

— Mai ai șase gloanțe.

Îi fac semn că am înțeles și supraveghez scara. Am auzit vocea lui Zack, deci acum știu că el este unul dintre urmăritori, dar tot nu-mi vine să cred. Ne-ar ucide cu sânge rece ca să-și păstreze secretul, iar la înmormântarea mea ar juca rolul logodnicului îndurerat. Iată-l pe bărbatul cu care tata voia să mă căsătoresc... Mâinile îmi tremură de durere și spaimă și furie. Lumini albe au început să-mi danseze în fața ochilor.

— Încă mai putem să ne înțelegem, strigă el, însă tot nu-l văd.

Știu că sunt aproape, aud gemetele scării. Deodată văd un picior, trag și nu nimeresc. Bubuitura este atât de puternică și reculul atât de sălbatic, încât scot un țipăt de groază. Urechile îmi țiuie. Când pot vedea din nou, piciorul nu mai este acolo. Poate că voi reuși să-i țin la distanță o vreme. Mai am cinci gloanțe, mai sunt patru bărbați.

— Nu irosi cartușele, șoptește Jake. Așteaptă până când poți să ții în piept. Altfel n-o să nimerești.

Mă uit la el. Este inert, nu se poate mișca. Îmi dau seama că are dureri îngrozitoare.

— Ridley, te rog, strigă Zack. Nu trebuie să se termine așa. Oferta mea a rămas valabilă. M-ai iubit odată, nu poți avea încredere în mine?

Mă uit la Jake și el se uită la mine. Duce un deget la buze, apoi arată în sus. Îi văd deasupra noastră, cu armele îndreptate în jos. Zack încearcă să mă facă să vorbesc pentru că așa ceilalți vor repera ținta. Zâmbesc și tac.

— La naiba, spune Zack în cele din urmă.

Când ei încep să tragă, trag și eu. Gloanțele lor șuieră și ricoșează din pereți în jurul nostru, unul lovește canapeaua, dar nu pătrunde prin cadru. Mă aștept să simt în carne metalul fierbinte. Jake încearcă să mă protejeze cât poate cu trupul lui. Mirosul de praf de pușcă îmi umple nările și urechile îmi țiuie atât de tare, încât orice alt zgomot pare o șoaptă. Situația ia o întorsătură ireală, dar nu mi-e atât de frică pe cât ar trebui să-mi fie. Cred că așa se întâmplă în luptele reale. Sunt atât de înfricoșătoare, încât capacitatea creierului de a percepe pericolul și de a-ți transmite spaima se diminuează. Trag un foc. Un bărbat cade greoi pe podea cu un geamăt, însă ceilalți trei înaintează și încărcătoarele lor parcă nu se mai golesc. Țintesc cât de bine pot, dar curând rămân fără gloanțe și ceilalți trag mereu în noi. În filme, i-aș fi doborât imediat, dar acum știu că nu sunt deloc pricepută la tir. După ce arma s-a golit, o arunc pe jos și mă agăț de Jake. Sunt sigură că vom muri aici și acum. Și mai sunt sigură de ceva, că nu regret nimic. Mă bucur că nu a trebuit să trec singură prin infern.

Închid ochii și mi se pare că visez când aud zgomotul unui elicopter și o lumină puternică inundă camera.

— Aruncați armele! bububie Dumnezeu. Întindeți-vă pe jos! Mâinile la ceafă!

În haosul de lumină și zgomot, armele tac. Simt brațele puternice ale lui Jake în jurul meu.

— Ridley, îl aud iar pe Dumnezeu. Ridley Jones, ești tefără? Ești acolo?

Și de frică, de durere sau de ușurare, totul se întunecă.

TREIZECI ȘI ȘASE

E așa cum v-am mai spus: Universului nu-i plac secretele. Universul lucrează pentru a da în vileag adevărul, pentru a ne conduce la adevăr. Oricât de ușor mi-ar fi fost să accept propunerea lui Harriman și să plec, Universul nu mi-a dat voie să fac asta. Harriman spunea că Project Rescue evoluase într-un mecanism pe care Max n-a mai reușit să-l controleze. S-a dovedit că nici Alexander Harriman.

Încheierea. Toți o căutăm. Căutăm sfârșitul și, în aceeași măsură, începutul. Ce nu s-a sfârșit ne bântuie. Răsare în visele noastre, ni se strecoară în gânduri în momentele de liniște, ca o ghicitoare care ne depășește inteligența, un mister care nu se vrea descifrat. Mă gândesc la Teresa Stone, mama mea biologică, încercând să-și salveze copilul și pierzându-și viața. Mă gândesc la Christian Luna, la regretele și neputința lui de a se mântui. Mă gândesc la Max, tatăl meu, și la toate crimele pe care le-a comis în tentativa lui de a-și găsi liniștea ajutându-i pe alții. Mă gândesc la părinți, la fețele copiilor de pe plicurile de corespondență și de pe cutiile cu lapte. Mă gândesc la montajele fotografice oribile, gradate pe vârste – cum ar fi arătat la cinci, șase, zece ani după ce au dispărut – aruncate în cutiile poștale, lipite în localuri. Unii dintre ei meritau să-și piardă copiii, alții nu. Dar sunt

dispusă să fac pariu că pentru fiecare copil Project Rescue salvat există un suflet chinuit. Pentru Jessie, Christian Luna. Pentru Charlie, Linda McNaughton. Dacă aș fi făcut ce-mi cerea Harriman, cei vinovați pentru atâta suferință ar fi trăit mai departe liniștiți. Oameni ca Zack și Esme ar fi continuat să aleagă în numele altora și să se joace de-a Dumnezeu cu viețile altora fără să se simtă nici o clipă vinovați. Iar viața mea ar fi fost asaltată de fantomele celor pe care nu am reușit să-i ajut, Jake fiind primul dintre ei.

Apropo de ajutor, Gus Salvo a fost cel care ne-a salvat din clădirea părăsită. Îl pusese sub urmărire pe Angelo Numbruzio pentru asasinarea lui Christian Luna. Când polițistul care îl supraveghea a descoperit că Numbruzio a luat legătura cu Zack și apoi a pornit spre apartamentul meu, Salvo și-a dat seama cum stau lucrurile... Cam încet, dar măcar la timp.

De pe urma căzăturii, Jake s-a ales cu piciorul drept și brațul stâng fracturate și cu un plămân perforat. S-a lovit grav și la spate, dar toate vertebrele erau intacte. Glonțul care mi-a străpuns coapsa a trecut foarte aproape de artera femurală. Lucrurile mărunte, mai țineți minte? Câțiva milimetri în plus și nu v-aș mai fi spus povestea mea.

Când mi-am recăpătat cunoștința la spitalul St. Vincent, Gus Salvo a fost primul om pe care l-am văzut. Nu era cea mai frumoasă priveliște, dar era în orice caz mai plăcută decât ce văzusem în ultimul timp.

— Unde e Jake? am întrebat cu inima cât un purice, amintindu-mi de ultimele clipe din clădirea părăsită.

— E teafăr, a spus el amabil. Mă rog, se va face bine.

Și-a tras scaunul mai aproape de mine și m-a luat de mână. Mi-a vorbit despre gravitatea rănilor lui Jake și mi-a spus că era aproape de salonul meu.

— Nu-ți face griji, Ridley. Acum s-a terminat.

M-am uitat la el și am știut că nu era adevărat.

— Atunci de ce ești aici, Salvo?

A oftat și s-a uitat pe fereastră.

— Ar trebui să aștept până te simți ceva mai bine, Ridley. Știu că ar trebui, dar...

— Dar?

— Trebuie să știu care e poziția ta în legătură cu povestea asta. Indivizii care v-au urmărit azi-noapte sunt după gratii. Cred că unul din ei l-a împușcat pe Christian Luna. Mai ții minte ce ți-am spus despre Angelo Numbruzio, cum am reușit să-mi dau seama că a participat la atacul din strada Montague? Apare și pe o înregistrare video în magazinul de arme din Florida de unde a fost cumpărată arma cu care a fost împușcat Christian Luna. Fără mărturia ta nu-l putem acuza, nu așa cum vrem. Dacă vom continua, tot ce are legătură cu trecutul tău, cu Project Rescue, va ieși la suprafață. Știu că te temi pentru familia ta, dar sunt dator să-ți spun că Zack și Esme Gray negociază o înțelegere cu procurorul. Indiferent de rezultat, totul va ieși la lumină.

Nu i-am răspuns imediat. Alexander Harriman murise. Evident, înțelegerea pe care o aveam cu el nu era valabilă pentru cei care îl eliminaseră. Încercaseră deja să mă elimine și pe mine. Știam că nu aveam puterea să mai apăr pe nimeni. Poate că nici n-o avusesem vreodată.

— Voi depune mărturie, Salvo. Voi depune mărturie pentru Christian Luna, dar nu voi spune nimic despre Project Rescue.

Ne-am uitat unul la altul.

— Nu pot să depun mărturie împotriva lui Max sau a lui Esme.

A clătinat din cap.

— Ridley, erai doar un copil. Dacă se ajunge la proces, nu trebuie să depui mărturie. Tu ești *victimă*, nu martor.

Adevărul m-a izbit în plin. Detectivul Salvo m-a ținut de mână și m-a lăsat să plâng. Plângeam pentru Teresa Stone. Plângeam pentru Christian Luna. Plângeam pentru Max. Și da, plângeam pentru toate cioburile din mine pe care le pierdusem.

Mai târziu, în aceeași seară, am ieșit șchiopătând din rezervă, trăgând după mine perfuzia cu morfină (motivul pentru care puteam măcar să șchiopătez), și am plecat să-l caut pe Jake. Asistenta de serviciu a fost amabilă, nu plictisită și protocolară cum mă așteptam. M-a așezat într-un scaun cu rotile și m-a dus chiar ea la Jake. Era ametit, dar și-a ridicat mâna teafără imediat cum m-a văzut.

— Ești frumoasă, a zis, pronunțând cuvintele cam neclar.

Mă îndoiam în privința asta.

— Ești drogat, am spus și am început să chicotesc.

Și eu eram, dar începusem să simt zvâcnete dureroase în piciorul rănit.

Brațul lui stâng și piciorul drept erau în ghips. Fața îi era plină de vânătăi, pieptul musculos înfășurat strâns în bandaje. Nu văzusem în viața mea un bărbat mai atrăgător.

— Ar trebui să te întorci în pat, a zis el, luându-mă de mână.

— Așa o să fac. Vreau doar să știi că nu mai ești singur. Mă ai pe mine.

I-am sărutat mâna și el m-a mângâiat. A zâmbit și atunci am văzut o lacrimă licărind pe genele lui, dar a clipit repede de câteva ori ca s-o alunge.

— Te iubesc, Jake... sau cum naiba te cheamă.

A început să râdă, apoi a gemut. Am stat cu el până a adormit, ceea ce n-a durat mult. Asistenta m-a dus înapoi în rezerva mea.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Poate vă amintiți că i-am făcut Lindei McNaughton o promisiune. A durat totuși mai mult de o lună până când Jake și cu mine am putut merge din nou pe picioarele noastre. A trecut și mai mult timp până l-am convins pe Jake să mă ajute să-mi respect promisiunea. Piciorul lui Jake încă nu se vindecase când am închiriat o mașină și am pornit spre Jersey. Firebird-ul dispăruse. Nu a fost găsit niciodată. Tipul care îl furase și apoi încercase să mă ucidă – sau să mă sperie, cum susținea Alexander Harriman – avea un glonț în cap. Nimeni nu știa unde lăsase mașina.

— Vino cu mine, a zis Jake, cam palid când am oprit în fața rulotei.

— Nu ai nevoie de asistență. Stai câteva minute singur cu ea, apoi fă-mi semn să vin.

M-a lăsat ascultând la radio „Roxanne" cu Police. L-am văzut cum a șchiopătat în cârje pe alee, am văzut-o pe ea când i-a deschis ușa, apoi au dispărut înăuntru. Am închis ochii și am încercat să mi-l închipui înconjurat de broaște țestoase, spunându-i Lindei McNaughton că el era Charlie, nepotul dispărut cu mulți ani în urmă. Mi-am închipuit că o văd pe ea, femeia cu păr cărunt și costum asortat, acoperindu-și gura cu mâinile, apoi ștergându-și lacrimile. Mi-am imaginat cum îl îmbrățișează și cum el o mângâie

stângaci. Aș fi vrut să fiu acolo, cu el. Dar era clipa lor, doar a lor. Voiam să se bucure amândoi de ea.

A apărut în ușă cam după o jumătate de oră și mi-a făcut semn. M-am uitat la el, așteptându-mă să văd fericire, dar n-am prea văzut-o. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era destul de bucuros, puțin îmbujorat. Era foarte frig, pământul înghețase bocnă, copacii negri din jurul parcului de rulote păreau morți, dar înăuntru era cald. Linda plângea, strângând în mână fotografia pe care mi-o dăduse și pe care i-o trimisesem prin Jake. S-a ridicat și m-a îmbrățișat.

— Nu credeam că vă mai întoarceți, a spus ea. Nici unul din voi.

Am rămas acolo o vreme. Ce pot să spun? Era ciudat. Erau doi străini. Linda i-a povestit despre părinții lui și el a ascultat, atent, concentrat. I-a povestit câte ceva despre primii ani, primii pași și primul cuvânt rostit, despre broasca de pluș pe care o lua cu el oriunde se ducea. El zâmbea și avea reacțiile potrivite. Pe de altă parte, el nu putea să-i spună prea multe, pentru că ea ar fi suferit, așa că a mai adaptat povestea, s-a rezumat la generalități. Am băut un ceai și în cele din urmă Jake a zis:

— Doamnă McNaughton...

— Te rog, spune-mi bunică, l-a corectat ea, timidă. Sau măcar Linda.

Mi-am dat seama că nu se simțea în largul lui, dar a ascultat-o.

— Bunico, a zis el, râzând stânjenit, acum trebuie să plecăm.

Nu trebuia neapărat să plecăm, dar m-am ridicat odată cu el.

— Sigur, a spus ea, și am detectat puțină ușurare în glasul ei. Poate reușiți să veniți împreună duminica

asta, la cină. Nu prea mai avem rude, dar am o soră căreia i-ar plăcea să te cunoască.

— Și mie mi-ar plăcea.

A îmbrățișat-o, și ea avea lacrimi în ochi când l-a strâns în brațe. A rămas în ușă și s-a uitat după noi la fel cum se uitase după mine prima dată, făcându-ne cu mâna. Jake a tăcut tot drumul până la autostradă. Am pus mâna pe umărul lui și l-am scuturat ușor.

— Cum a fost?

A oftat.

— Nu știu. Nu așa cum mă așteptam. Cred că speram să mă simt mai atașat de ea.

— Vei fi, l-am liniștit. Ai răbdare.

Am ajuns să cred, cum v-am mai spus, că nu sângele ne leagă, ci experiențele noastre comune. În ciuda tuturor întâmplărilor prin care trecusem, în ciuda tuturor minciunilor, în ciuda tuturor greșelilor de care se făcea vinovată familia mea, rămânea totuși familia mea. Nu mă gândeam altfel la ei. Nu deveniseră niște străini. Și chiar dacă idealul pe care îl hrănisem în imaginație s-a dovedit a fi complet fals, sentimentele mele față de ei nu s-au schimbat. Puteau fi doar ceea ce erau. Trebuia să mă mulțumesc cu asta.

Am oprit mașina în fața casei părinților mei și am așteptat un minut. Iată scena copilăriei mele. Casa era decorată pentru Crăciun cu ghirlande la fiecare fereastră, iar instalația cu beculețe în formă de lumânări era aprinsă. Prin fereastra boltită am văzut bradul împodobit cu lumânări albe și fundițe roșii. Nu voiam să o văd ca pe o fațadă falsă, dar așa o vedeam. Am sperat că era un sentiment trecător.

— Sunt sigur că nu vor să aibă de-a face cu mine, a spus Jake.

— De ce?

S-a întors spre mine.

— Ți-am luat acoperișul de deasupra vieții tale. Și pe al lor.

— Eu nu văd lucrurile așa, am zis, apoi am deschis portiera și am ieșit.

Am mers încet până la ușă, pentru că nu știam dacă Jake se va descurca pe porțiunile cu gheață. Tata a alergat afară să ne ajute. Mama aștepta în prag, cu brațele încrucișate. Am intrat în casă, apoi am băut cacao cu lapte lângă brad.

Modificasem scenariul vieții noastre. Nu vi se pare că la fel stau lucrurile în cazul tuturor? Fiecare din noi joacă un rol care i-a fost atribuit, și atâta timp cât îl respectă, viața continuă așa cum a fost dintotdeauna. Râdem de aceleași lucruri, ne certăm pentru aceleași lucruri, adunăm aceleași resentimente, împărțim aceleași amintiri bune și rele. Când un actor începe să improvizeze, când începe să-și scrie singur replicile, scenariul trebuie aruncat la gunoi. Ceilalți nu mai știu ce replici să-i dea, se instalează o tăcere stânjenitoare, apoi haosul. În cele din urmă, dacă avem noroc, punem în scenă împreună un nou spectacol. Unul bazat pe prezent, pe onestitate, fluent și rezistent la schimbare. Noi eram în stadiul de tăcere stânjenitoare. Multe pauze jenante. Multe amintiri comune, în special despre Max, care nu mai puteau fi povestite.

— Jake și Ridley, a spus tata în timpul uneia dintre tăceri – declanșată de mine când le arătasem un cadou de-al lui Max pentru mama, o balerină din argint cu jupă delicată din cristal, inspirată, cred, dintr-un tablou de Degas –, vreau să știți că nu am bănuit niciodată, nici măcar o secundă, adevărata natură a Project Rescue.

A tăcut câteva clipe. Nu se uita la noi, ci în jos, la cana din mâna lui.

— Am greșit în privința ta, Ridley. Suntem vinovați de multe greșeli în ceea ce te privește, dar nu voi

regreta niciodată că te-am luat în noaptea aceea. Nu voi regreta niciodată că am avut șansa să-ți fiu tată. Totuși, este important pentru mine să știți amândoi că n-aș fi luat niciodată parte la răpirea și vânzarea unor copii. Sub nici o formă.

Jake a dat din cap, politicos, dar știam că nu era convins. Eu, în schimb, am ales să-l cred pe tata. Îl cunoșteam foarte bine și mi-era imposibil să accept că făcuse parte din Project Rescue. Jake nu-l cunoștea la fel de bine și nu-i era ușor să-l creadă.

— Înseamnă că principala vinovată e Esme Gray? a zis Jake. Ea îi alegea pe copii? Esme i-a spus lui Max despre Jessie?

Asta era una dintre marile întrebări fără răspuns. Alexander Harriman susținea că uciderea Teresei Stone fusese un accident, punctul în care Max realizase că nu mai controla Project Rescue. Dar cine aranjase răpirea lui Jessie? Cum ajunsese ea la Max? Lipsea o piesă importantă. Și Esme, singura care putea răspunde, refuza să vorbească.

— Nu știu, a zis tata după o pauză lungă. Chiar nu știu, Jake.

— Și nici nu vrei să știi, a spus Jake, privindu-l în ochi.

Tata a oftat și s-a uitat în altă parte.

— Sunt sigur că totul va fi explicat. După cum bine știi, ancheta nu s-a sfârșit.

Am auzit ostilitatea din vocea lui. Am văzut-o și la mama, care stătea tăcută la capătul îndepărtat al canapelei, prezentă dar absentă, cu o jumătate de zâmbet fals lipit pe buze. Suporta întâlnirea fără să participe la ea. Jake era adevărul pe care nu doreau să-l înfrunte, reflectorul pe care nu puteau să-l stingă. Și avea de gând să rămână aici. Amândoi își doreau să nu se fi întâmplat nimic. Dacă ar fi putut să întoarcă timpul înapoi și să mă împiedice să-l salvez

pe Justin Wheeler, cred ar fi făcut-o. Ar fi ales din nou întunericul.

Vă întrebați, probabil: „Dar tu?" Eu ce doream? Aș fi dat timpul înapoi? Nu pot să vă răspund. Așa cum v-am spus, nu cred în greșeli sau în regrete. Nu cunoaștem celălalt drum, cel pe care nu l-am ales. Nu știm unde duce.

EPILOG

Un oarecare, un anonim, un *quidam*. Omul care merge prin ploaie după miezul nopții. Violonistul care cântă în apartamentul vecin. Vagabondul care cerșește mărunțiș pe treptele bisericii. Bătrâna care stă lângă tine în autobuz. Nu au nici o legătură cu viața ta, dar sunt uniți cu tine printr-un moment în timp. Toate deciziile și evenimentele vieții lor, toate alegerile și evenimentele vieții tale v-au adus în același punct și în aceeași clipă. Gândiți-vă la asta.

Scriu aceste rânduri în noul meu apartament de pe Park Avenue South, lângă stația de metrou. Este o mansardă de artist, mare și aerisită, inundată de lumină, cu vedere spre centrul Manhattanului. Podelele nu scârțâie și aroma de pizza – de care chiar mi-e dor – a dispărut. Micile neplăceri ale vieții în East Village... Aici e destul loc pentru amândouă birourile noastre, deși Jake și-a păstrat și atelierul din centru. Acum am o cameră de lucru adevărată, nu doar un colțișor separat de restul dormitorului cu un paravan. Ne-am dorit un spațiu nou pentru un început nou – împreună. O viață nouă, un apartament nou. E logic, nu-i așa?

Jake și cum mine începem să o cunoaștem mai bine pe Linda. Începe să facă parte din familie. Puțin câte puțin, Jake află cine au fost părinții lui, sau

cine sunt ei în amintirile Lindei. N-au fost perfecți, asta e sigur, dar cine este pe lumea asta? Învățând să-i cunoască, Jake învață să se cunoască. Pentru prima oară în viața lui nu se mai simte un oarecare, un străin, un *quidam*. Îmi place să cred că am contribuit și eu la asta.

Ace este la dezintoxicare, de aproape trei luni. Îl văd în fiecare joi. Încep să-l cunosc cu adevărat, tot pentru prima oară. În copilărie a fost eroul meu. Mai târziu, a devenit o parte din mine pe care încercam să o salvez. Acum este doar Ace, fratele meu pe care îl cunosc de când mă știu, dar care mi-a rămas străin, parțial din cauza dependenței lui, parțial din cauza dependenței mele față de ideea pe care o reprezintă el. Mergem împreună la terapie. Mi-a spus că am iubit mereu imaginea lui și că nu am văzut niciodată omul din spatele ei. Mi-a spus că am văzut doar amintirile și visele mele despre el. Cred că are dreptate. Așa se întâmplă adesea cu cei apropiați, îi vedem prin prisma temerilor, așteptărilor și dorinței noastre de a-i controla. Ace s-a angajat într-o bătălie. Nu știu dacă va reuși, dar știu că acum nu pot să-l ajut. Pot doar să fiu acolo pentru el, să fiu cinstită cu el și să-l iubesc pentru ce este, nu pentru ce vreau să fie.

Nu a avut nici o legătură cu întâmplările pe care vi le-am povestit. Singura lui vină este că nu mi-a spus adevărul, dar mi l-a ascuns pentru că știa cât de tare aș suferi. Mă iubea. Voia să mă apere.

Ace și părinții mei au început să negocieze cu prudență o nouă relație. Deocamdată e o serie de crize și certuri. E prea multă furie, sunt prea mulți ani de suferință între ei. Fiecare întâlnire de până acum s-a sfârșit cu țipete și lacrimi, cel puțin așa mi-au spus. Dar măcar se întâlnesc în continuare. Tot e ceva, nu-i așa ?

Ruby a dispărut. A venit să-l vadă pe Ace o singură dată, la câteva săptămâni după ce s-a internat,

când i-au dat voie să primească vizitatori. A încercat să o convingă să se lase. M-am oferit să-i plătesc cura de dezintoxicare în clinica particulară unde se tratează Ace, dar ea a refuzat. Iar Ace a fost suficient de inteligent să priceapă că nu poți ajuta un om care nu vrea să fie ajutat. N-am mai văzut-o de atunci. La rugămintea lui Ace, m-am dus în Lower East Side într-o duminică, împreună cu Jake, să vedem ce face și să-i spunem că Ace o căuta. Plecase. Și-a strâns lucrurile și a pornit pe drumul ei. Ace speră că o va revedea.

Speranța e un lucru bun. Fără ea... Dar speranța trebuie să fie ca o rugăciune. Trebuie să o îndrepți spre ceva mai puternic decât tine. Dacă în ultimele câteva luni am învățat ceva, asta am învățat: nu avem puterea de a controla, avem doar puterea de a alege. Alegeri mărunte, alegeri importante, puncte în care viața noastră se concentrează și pivotează. Nu ne rămâne decât să facem cele mai bune *alegeri* pe baza experienței noastre și să *sperăm* că lucrurile vor ieși cum dorim.

Părinții mei și cu mine o scoatem cumva la capăt. Câteva întâlniri s-au sfârșit cu țipete. Furia și tristețea, pe care le-am evitat în timpul primei noastre confruntări, au izbucnit nu o dată de-atunci încoace. Dar nici unul dintre noi nu s-a întors cu spatele, nu a rupt legăturile, nu a renunțat. Încă ne despart amintiri dureroase, dar ne iubim și învățăm cum să locuim împreună într-o nouă viață fără secrete și fără minciuni. Sunt sigură că atunci când suferința se va risipi, relația noastră va fi mai puternică pentru că se va baza pe onestitate. Și sper că părinții mei vor găsi o cale să-l iubească și pe Jake, deși știu că în sufletele lor îl acuză pentru tot.

Procesul lui Christian Luna este în curs de desfășurare. Voi depune mărturie, voi spune ce am aflat de la el, voi povesti cum a murit. Avocații acuzării

vor folosi declarațiile mele pentru a dovedi vinovăția lui Angelo Numbruzio și a celor de la care primea ordine. În funcție de rezultatul procesului, procurorii vor decide cum vor acționa în cazul Project Rescue. Atunci se va hotărî soarta lui Zack și a lui Esme. Tata va fi obligat să dea explicații. Știu că e înspăimântat, așa sunt și eu.

Nu am mai vorbit cu Zack sau cu Esme. Zack a fost arestat și acuzat de tentativă de omor. Încerc să nu mi-l amintesc așa l-am văzut ultima oară, să nu mă gândesc că a încercat să ne ucidă pe mine și pe Jake. Încerc să nu mă gândesc la viața lui distrusă. Avocații i-au sfătuit pe el și pe Esme să nu vorbească cu noi. Înțelegerea pe care au făcut-o cu acuzarea în cazul Project Rescue le interzice asta. Oricum, nici nu vor să să ne vadă. Eu vreau să vorbesc cu Esme, vreau să știu cine era atunci și ce știe despre noaptea când a murit Teresa Stone, despre copiii care au trecut prin clinica Little Angels și au dispărut. Cred că ea este elementul de legătură, ea are răspunsurile de care eu și Jake încă avem nevoie. Ce credeți? S-ar putea să primim răspunsurile pe măsură ce investigația se extinde.

Presa a început deja să se delecteze cu noutățile. *Dateline* a transmis o emisiune despre Max și presupusa lui implicare în Project Rescue. L-au prezentat ca pe un monstru. Unii chiar asta îl cred. Eu nu. Project Rescue a fost conceput greșit, a avut consecințe cumplite. Dar Max rămâne Max. De fapt, e mai mult decât Max, e tatăl meu. Am încercat mi-l imaginez în această postură. Nu pot, nici un pic. Încă nu. Ca tată era plin de defecte, era vinovat – în cel mai bun caz – de foarte grave erori de judecată. Ca unchi era perfect, o stea strălucitoare pe firmamentul vieții mele. Greșesc dacă vreau să păstrez imaginea asta?

Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când a adus-o pe Jessie la părinții mei. Nu știu cât era de implicat, nu știu dacă moartea Teresei Stone a fost sau nu un accident. S-ar putea să nu aflu niciodată dacă tatăl meu este vinovat de moartea mamei mele, dacă moștenirea îngrozitoare de suferință și crime de care Max a fugit toată viața l-a ajuns din urmă și l-a pedepsit. Îmi amintesc adesea ce mi-a spus atunci: *Ridley, probabil că ești singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.* Era atât de trist. Demonii cu care se luptase toată viața veniseră să-l ia. Și, mai târziu, în aceeași noapte, chiar l-au luat. Acasă.

Cei de la *Dateline* m-au sunat și pe mine, dar atunci am refuzat toate interviurile. Nu și de-acum încolo. Când va veni timpul, îmi voi aduna tot curajul și toată puterea pentru a vorbi despre ce s-a întâmplat în timpul procesului lui Christian Luna.

Nu există personaje negative în povestea asta. Nu întru totul. Dacă te gândești mai bine, nici în viață nu există personaje negative sută la sută. Doar în literatură ne întâlnim cu versiuni îndelung distilate ale binelui și răului. În viață există doar alegeri bune sau rele. Uneori alegerile pot fi judecate numai în funcție de consecințele lor. Alteori, nici măcar așa. Dacă vreți să-i vedeți pe Zack și Esme în roluri de personaje negative, nu vă împiedică nimeni. Poate credeți că Max este personajul negativ. Toți erau convinși că fac un bine, cred eu, bine copiilor, unul altuia, mie. Indiferent cât de greșit gândeau, contează și intenția, nu-i așa?

Dar ce s-a întâmplat cu ceilalți copii, cu toți copiii Project Rescue? Am auzit că între timp a fost înființată o linie telefonică specială pentru cei care bănuiesc că au trecut prin Project Rescue. Cred însă că majoritatea nu au nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat cu ei. Mulți probabil că nici nu vor să afle.

Câți părinți ar recunoaște că au obținut un copil pe căi ilegale dacă nu ar fi forțați să recunoască? Dar cine știe, adevărul este o tentație irezistibilă. Poate că universul îi va împinge pe unii dintre ei spre adevăr, cum a făcut și cu mine.

În clipa când Jake și cu mine ne-am luat de mână acolo, în apartamentul lui, am devenit aliați. Da, între noi au existat momente de îndoială și nesinceritate. Și, cu toate că aceste momente au fost mai critice pentru noi decât pentru alții, nu sunt chiar atât de diferite de experiențele obișnuite. Nu ne dezvăluim oare încet și parțial celor pe care începem să-i iubim? Nu alegem cât să le dezvăluim și când? Nu ne e teamă că vom fi judecați sau respinși pentru ceea ce suntem, cel puțin la început, până când vom deveni mai intimi și ne vom simți mai în siguranță sub privirile celorlalți?

Jake și cu mine avem o politică de onestitate reciprocă totală. Nu e totdeauna *ușor* (de exemplu: „Pantalonii ăștia stau bine pe mine?"), dar este *adevărat*. Și prefer oricând adevărul, indiferent cât de frumoase și cât de strălucitoare sunt minciunile.

ÎNCEPUT

Mulțumiri

Cele mai sincere mulțumiri...

Agentei mele, Elaine Markson, și asistentului ei, Gary Johnson, pentru efortul și entuziasmul lor inepuizabil. Au fost fără îndoială colacul meu de salvare în această întreprindere. Nu cred că aș fi ajuns undeva fără ei.

Lui Sally Kim, pentru munca ei minunată și devotată de redactare și pentru că mi-a dăruit un al doilea cămin atât de frumos la Shaye Areheart Books. Dragoste la prima vedere!

Editurii Shaye Areheart, pentru că m-a primit cu brațele deschise. Mă simt binecuvântată că fac parte din universul ei luminos și plin de bunăvoință. De asemenea, mulțumirile mele lui Jenny Frost, Tina Constable, Philip Patrick și Doug Jones, pentru enormele lor rezerve de energie, entuziasm și încurajări. Cu ei de partea mea, am impresia că totul este posibil.

Lui Whitney Cookman, Jacqui LeBow, Kim Shannon, Jill Flaxman, Kira Stevens, Tara Gilbride, Darlene Faster, Linda Kaplan, Karin Shulze, Alex Lencicki și tuturor membrilor familiei Shaye Areheart Books/Crown, care au avut grijă ca prima mea vizită să mi se pară o întoarcere acasă. E o adevărată onoare să lucrezi cu o echipă atât de inteligentă și de talentată.

Prietenilor și familiei mele minunate cu care am fost binecuvântată, în special soțului meu, Jeffrey, pentru *prea multe* motive ca să poată fi enumerate aici; lui Heather Mikesell, pentru efortul lui neobosit de a citi versiunile romanului, pentru entuziasmul nesfârșit și ajutorul neprețuit; și părinților mei, Joe și Virginia, pentru încurajările necontenite și laudele fără rușine.

MINCIUNI PERICULOASE

Bestseller *New York Times*, International Book of the Month

Închipuiți-vă că totul este o iluzie. Că familia dumneavoastră este o fațadă. Că numele dumneavoastră este fals. Că viața dumneavoastră este un scenariu scris de alții. Asta află într-o zi tânăra scriitoare Ridley Jones. Dacă ar fi întârziat doar un minut, dacă ar fi luat metroul în loc să aştepte un taxi, ar fi trăit mai departe, confortabil, într-o iluzie perfectă. Dar Ridley primeşte o scrisoare misterioasă pentru că ajunge în locul nepotrivit la timpul potrivit. Obligată să pună sub semnul întrebării tot ce crede că ştie despre ea însăşi, Ridley se aventurează într-un teritoriu întunecat şi periculos, unde toți au ceva de ascuns, chiar şi bărbatul care o iubeşte. *Minciuni periculoase* porneşte de la una dintre cele mai incitante întrebări pe care ni le-am putea pune: „Suntem într-adevăr cine credem că suntem?“ Răspunsul este surprinzător.

„Un început perfect şi suspans care creşte cu viteza unei avalanşe... Un adevărat festin.“
CHICAGO TRIBUNE

„Pe muchie de cuțit, emoționant, sexy şi subtil... Cel mai bun *nail-biter* pe care l-am citit în ultimii ani.“
LEE CHILD

„O explorare a secretelor ascunse sub fațada frumoasă a unei vieți împlinite. Harlan Coben are un rival care-i amenință coroana de rege al thrillerului.“
JOHN CONNOLLY

„Un thriller sexy care goneşte cu o sută de mile pe oră pe străzile din Manhattan.“
BOOKREPORTER.COM

thriller & mystery
www.thriller.ro

ISBN 978-973-50-1622-7